

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

Αφροδισιέως

τῶν περὶ

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΠΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

ΛΟΓΟΙ Ἡ.

JACOBUS PHILIPPUS D'ORVILLE

Publicavit,

ANIMADVERSIONESQUE

Adjecit.

AMSTELODAMI,

Apud PETRUM MORTIER
MDCCL

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

1911

SERENISSIMO
GULIELMO CAROLO
HENRICO FRISONI,
ARAUSIONENSI & NASSAVIO
PRINCIPI,
FOEDERATAE BELGARUM
REIPUBLICAE
GUBERNATORI HEREDITARIO
ET
ARMORUM TERRA MARIQUE
PRAEFECTO SUPREMO
&c. &c. &c.
FELICITATIS PERPETUITATEM
VOVET
JACOBUS PHILIPPUS DORVILLE.

PRINCEPS CELSISSIME,

*Quando ante complures menses mihi continge-
bat primum Te coram venerari, memini, ipsa mei
ad*

ad Te sermonis initia fuisse votum, uti Te, quamvis tot titulis illustribus merito condecoratus fulgeres, liceret alloqui isto potissimum nomine, quo summus quis & praecellentissimus Eruditorum hominum MAECENAS ab omnibus uno celebrareris ore. Hujus voti me hodiernus dies facit competentem.

Tum temporis me mearum rerum conditio eo adegerat, ut Tu mihi in alio plane, nec tamen minus illustri, collocatus fastigio venires contemplandus atque implorandus. nimirum ceu supremus ac pollentissimus quietis & tranquillitatis auctor, custos ac vindex, sine quo neque universae Rei salus atque incolumitas consistere & perennare, aut singulis civibus vitae ratio imperturbata atque inconcussa manere possit.

Atque tum quidem praesentissimum auxilium in nota Tua aequitate & magnanimitate statim expertus fui: & gratus agnovi, porroque per omne aevum agniturus & commemoraturus sum.

Majus tamen aliquod eadem illa bora in me contulit donum, & cujus causa, majoribus quoque implicitum fuisse difficultatibus pene optabile foret, quoniam, nisi iste casus, utut injucundior,

D E D I C A T I O. v

dior, incidisset, illo bono vel cariturus omnino vel saltem serius fruiturus fuisset.

Ea enim sensa animi Tui coram me, in conspectum tuum adducto, promere baud dedignatus fuisti, quae civem patriae amantem, de ejusque salute sollicitum, non modo recreare & confirmare possent, sed certo & vicino rerum in melius conversionis prospectu extra se abripere plane deberent.

*Profitebaris enim, PRINCEPS RELIGIOSISSIME, & tantum non obtestabaris, Te eo nomine prae-
cipuas Deo Optimo Maximo gratias indefinenter persolvere, qui Te in Majorum Tuorum fastigium eduxerat, quod jam isto loco positus tam efficaciter posses, quam ardentem semper optasses, Septem Populorum salutem ac libertatem curare, tutari, amplificare atque in inconcussa collocare basi & fundamento. Tibi nihil quidquam esse vel futurum antiquius, quam, uti universae Rei optimam & florentissimam formam imponere, sic singulorum civium jura tueri & confirmare, commoda augere, & felicitatem ipsorum in summum evehere culmen.*

De qua Tua prolixissima voluntate licet nemo tantillum dubitare quiverit, qui Tuam animi aequitatem & magnitudinem, Tuam indolis bonitatem,

*

Tuum Iustitiae constantem & perpetuum cultum, atque a Majoribus traducem illum in Batavorum Commune amorem perspecta & explorata haberet; tamen quantum erat certam tantarum beatitudinum fiduciam ex sacro ore ipso illius baurire, a quo quantum necessitas, tantum & longinquius abesset aliter loquendi atque sentiendi voluntas! Quantum erat tam aurea dicta non tantum avidis imbibere auribus, sed in intimas pectoris demanantia medullas persentiscere! Citbara enim quavis sonoriior lingua, diserta & fida candidissimae mentis internuntia & interpres, vi blandissima & incantatrice in ultimos praecordiorum recessus penetrare atque pervadere consuevit omnium, quibus Te, PRINCEPS FACUNDISSIME, verba facientem audire contingat.

Qua autem benignitate, qua comitate porro sermonem ab his confluxisti ad res me peculiarius spectantes!

*Cum enim forte Tibi non latuisset, & quid late-
ret tam perspicaci, tam diligenti PRINCIPI, me propensiore in literarum studia ferri animo, statim pro Tuo, quo bonas artes complecteris, favore, peramanter de meis cum maxime hoc genus conatibus
scisci-*

D E D I C A T I O. VII

sciscitari non afuisti. Ipse vero, quamvis meae tenuitatis conscius, in praesentia me occupari indicavi in publicando Graeco quodam Auctore, Charitone Aphrodisiensi; qui diu quidem desideratus ab bujus literaturae studiosis fuisset, sed in hunc usque diem in Bibliothecarum pulvere, ipsis invitis, delituisse. Quo eodem temporis momento, totum enim me Tuae benignitatis aura adflaverat, praecipuum me bujus diei faustitatem reputaturum fassus sum, si tanti PRINCIPIS nomine frontem bujus mei operis insignire fas fieret.

At quae facilitas, quae humanitas in hac mihi venia concedenda denuo enituit! quam blandis calcaribus industriae nostrae cursum incitasti! Quid enim homini, in literato otio & umbra degenti, jucundius aut honorificentius accidere queat, quam suae institutorum vitae benignum comprobatores poscere PRINCIPEM VIRUM, ad cujus exemplar universae civitatis studia & de rebus aestimatio exigi & conformari adsueverunt.

Proloquarne, an tacito potius sinu premam? Ast non vereor, dum sermones hos ex adytis sacrarii Tui proferam, ne Tantali poenas cuiquam mereri censear. ipsa enim oracula divina, non formidoloso
&

VIII DEDICATIO.

Et ingrato, mysteriorum instar, silentio celaxi, sed coram omnibus laeto linguae favore spargi Et celebrari conveniebat.

Tene, PRINCEPS MAGNANIME, aliquo numero habendam esse censuisse privati hominis amicitiam! Tene, principalis personae, dicamne, pene oblitum, an potius ingenuae humanitatis exuberantia Et blando impulsu hac prolapsam, Tene in communitatem istius juris vocasse hominem nullis in Te vel exstantibus vel sperandis, nullis suis meritis, conspicuum!

Verum enim vero tam insigni Et incomparabili in omnes liberales artes Et humaniores disciplinas amore Et benevolentia teneris, ut, cum divinitati horum institutorum, quibus generis humani felicitas Et perfectio continetur, insignitum cultum esse deferendum sapientiores mortales statuerint, non a Te impetrare possis, quin tenues virtutum harum imagines, Et evanidas caelestis istius, ingenia animantis Et foventis, ignis scintillas in hominibus, doctrinarum custodibus Et diribitoribus, promicantes atque elucentes, suspicias atque cobonestes.

Non fieri proinde poterit, quin sub Tuo fotu Et

D E D I C A T I O. IX

tutela, ceu exsuperantissimi MAECENATIS, Tuisque sub auspiciis, ceu propitii MUSAGETAE, omnes disciplinae politiores, omnesque artes, novum brevi in patria nostra vigorem nanciscantur, in amoenissimos flores luxurientur, & maturrimorum copiam producant fructuum, vitae humanae vel utilitate & necessitate, vel etiam jucunditate commendabilem.

Hinc temporum beatitudo: hinc praestantia publicae auctoritatis certissimo argumento colligenda dabitur. Ubi enim liberalia studia & ingenuae artes laetius & uberius efflorescere comperiantur, quin ibi & bonae vigeant leges, & ad eas temperatum imperium omnes ordines aequabili lenique vinculo conjungat & moderetur, ne ambigendum quidem. in libera enim pectora tantum haec coeli munera cadunt. omnis vis & necessitas, omnis impotentia diviniorem animorum impetum reprimat & retundit. Ubisuis praemiis non destituta omne genus industria singulorum vitam promerita seorsim opulentia bearit, & cunctae civitatis ita nervos corroborarit, hic demum scientiae & doctrinae alas explicant, & ultra ingenii humani aërem sese tollunt & subvolant. Optimi proinde & prudentissimi Principes tum apicem
glo-

gloriae se consecutos fuisse crediderunt, quando, se gubernacula moderante, insigniora cepissent bonae disciplinae incrementa.

Nil tibi ad hunc laudis gradum conscendendum deesse potest, PRINCEPS PRUDENTISSIME. Nam quae spes statim illuxit omnibus, simul ac vagantis & vacillantis Reipublicae habena tibi fuerunt commissae, ab ipsoque Numine quasi in manus traditae, ut publica securitas & rectus universae civitatis ordo constabilirentur, eam expectationem intra non ita magnum temporis spatium, divina Majestate indefessas Tuas curas & vigiles labores respiciente & adjutante, jam tantum non adimpletam videmus & sentimus: gratique cives tanta beneficia Tibi accepta referunt, & profusissimo animo agnoscunt, & praedicare non lasantur.

Quod si etiamnum, ut post foedam tempestatem mare non statim detumescit, licet procellae jam posuerint; sed sensim & ita majore longioris cum tranquillitatis fiducia, plena fero & commoto elemento malacia reducitur, si sic etiamnum quaedam deesse videantur solidae publicarum rerum felicitati & tranquillitati, quis ita ignarus, ut non ultra bu-
ma-

manae fortis & prudentiae facultatem positum esse confiteatur, simul & semel tantam tamque variae struis molem in perfectum & absolutum redigere & extollere aedificium! Quis non aequior & rerum intelligentior aestimator, cum tam firmiter jacta jam fundamenta animadvertat: tot robusta advecta & erecta jam columina spectet: tot & tam insignia domus membra jam consummata admiretur, quis non confidat, quin idem dexterrimus & sapientissimus Architecta dignum & conveniens toti operi sit impositurus fastigium!

Divina benignitas faxit, ut pulcerrimo huic Palatio summam brevi addas manum. Quo voluptatis sensu optimus eventus Tuam optimorum consiliorum conscientiam demulcebit & sustentabit semper? Quantus quam solidae gloriae cumulus ad Tuas eximias jam laudes adjicietur! Qui omnium consensus ordinum in Te pietatis, & obsequii pignora & documenta quotidie exhibentium! Quae amicarum gentium congratulatio! Quae minus faventium nationum inde in Rempublicam, a Te instauratam & auctam, reverentia! Quam ardentia, quam multiplicata nuncupabuntur Deo Optimo Maximo vota pro salute, incolumitate, diurna vita & prosperi-

tate PRINCIPIS, cui cuncta Civitas sese salvam & sospitem debere fateatur! Quis non immensum publicae & privatae felicitati acervum accessisse sibi firmiter persuadeat, & efficacissimos gaudii motus animo sentiat, quandoquidem bujus fortunae perennitatem adoranda Dei in gentem nostram providentia spondidisse videatur, qui Te, qui Regiam Conjugem Tuam, Domumque regiam duplici & florentissima stirpe donarit, auxerit, firmarit: cui laete in Vestras virtutes exsurgenti, & in tot herum & patriae vindicum decora adolescenti, sero aureum illud Batavae Libertatis vellus, sed tuto, committatur! Hoc omine accepto, voluntatem illam Tuam, quam mihi, PRINCEPS PRINCIPUM CIVILISSIME, tam luculenter ostendisti, porro perpetues atque confirmes, rogo quaeſoque.

LEC.

LECTORI ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ S.

JAC. PHIL. D'ORVILLE.

CHARITONIS *Aphrodisiensis Amatorias Narrationes de Chærea & Callirrhæe* tandem e Bibliothecarum tenebris in lucem productas accipis, Lector Erudite.

Non semel literaturæ Græcæ amantiore Viri hujus Erotici scriptoris exoptaverunt fieri editionem. nec defuerunt, qui hac in parte publicis votis satisfacere fuerint meditati. Rationem enim habendam esse quarumcumque tabularum, quas e tanto veterum monumentorum naufragio lapsus seculorum reliquas fecerit, nunquam dubitaverunt ii, quibus datum antiquæ eruditioni pretium suum posse ponere.

Memini coram me, ante hos fere triginta annos Lutetiae Parisiorum versante, sæpe hujus *Charitonis Aphrodisiensis & Xenophontis Ephepsi* mentionem fuisse injectam a doctissimo *Bernardo Montefalconio*: utpote qui e literarum utilitate fore putaret, ut omnium Eroticorum corpus, qui Græcæ scripsissent, conficeretur, nec huic instituto promovendo opem suam negaturus videretur. Circa eadem tempora *Antonius Maria Salvinius*, qui priscarum elegantiarum decus in paucis per Italiam sustinebat, *Charitonem* sua manu exscripsit consilio per otium ejus prodendi. Deinde *Cl. V. Antonius Cocchi*us, Florentinus, pridem in *Pisano Athenæo Medicinæ*, nunc in patrio *Naturalis Philosophiæ publicus Professor*, laborem hujus Codicis describendi suscepit. Postquam enim *Xenophontem Ephepsium* ab interitu, adplaudente orbe erudito, vindicasset, decreverat hunc *Charitonem* simili cura dignari: quos argumenti similitudo & eadem fortunæ benignitas, in Codice unico ambos complexa, & ab ævi dentibus tutata, adhucdum consociaverant.

Interea etiam in patria nostra consilia coepta fuerunt de *Xenophonte* hoc non modo typis iterando, verum ipsi quoque *Charitone* adjiciendo. *Henricus enim Brenemannus*, Vir longiore vita & faustiore exitu dignissimus, spem excitaverat ab *Antonio Maria Salvini*, cujus eximiam humanitatem toties &

tam constanter expertus fuerat, dum *Florentino Pandectarum* exemplari conferendo vacaret, se facile impetraturum *Charitonis* quidem in scriptis adhuc latentis apographum, *Xenophontis* autem exemplar iterum ad *Codicem* exactum *Petrus* vero *Burmamnus*, pro sua indefessa in literarum omnium incrementa propensione, *Abrahamum Torrenium*, Graece Latineque bene doctum hominem, cuique deberetur *Valerii Maximi* editio luculenta, incitare non desinebat, atque jam evicerat uti hanc spartam ornandam susceperet. Verum exitum res sortita non est.

Cum vero ipse, a Francica & Anglica peregrinatione rediit, post aliquot mensium in patria moram, in Italiam iter & Siciliam suscipere decrevissem, *Petrus* idem *Burmamnus*, cujus auctoritas apud me plurimum valebat, cuiusque naves haud umquam venerari desinam, adhortari amanter per se jam satis cupidum, ut quavis machina adhibita haec *Xenophontis* mecum in patriam reportare contenderem.

Ad amonissimum itaque illud Mularum domicilium, urbem *Florentiae*, delatus, nihil antiquius habui, quam ut *Ant. Mariam Salvinum* desiderii mei explicandi causa adirem. At vacillans senis valetudo, literarias tamen Veneres in provecta admodum aetate adhuc respirantis, opportunitatem negotii perficiendi non praebuit.

Intellecto autem Virum Clarissimum *Antonium Cocchium*, non modo *Xenophontem Epheesium* publicasse, sed idem consilium circa *Charitonem* cum maxime agitare, ejus in amicitiam me insinuare non dubitavi. ad quam patentissimum aditum mihi fecit ipsa Viri praedicata humanitas, quamque diligentius excolere ejus singularis virtus & eruditio periuadebant. efficax coagulum accessit *Antonius Franciscus Gorius*, summa comitate in exteros notus, & praecellenti antiquitatis cognitione, in eamque doctrinarum partem amplissimis meritis Vir famigeratissimus.

Fructum autem uberrimum & exoptatum hujus eruditae consuetudinis & amicitiae tuli. doctissimus enim *Cocchius*, cum horas, quas ipsi vacuas relinquebat felix & frequens clinicae artis cura, impendere decrevisset *Graecis* quibusdam *Chirurgiae Scripturis*, quorum singularem *Codicem* & luce adhuc carentem servabat

vabat *Laurentianae Bibliothecae* ditissimus thesaurus, non modo *Xenophontem* emendatum, & multis in lacunis suppletum, concessit, verum etiam sua manu & summa fide expressum ex *Charitonia Bombyce* exemplar meo arbitrio publicandum permisit. Non abs re fuerit, priusquam sermonem pertexam, *Codicis* ipsius & *Apographi* notitiam Lectori praebere, qualem suae operae praemisit ipse Vir laudatissimus.

„Florentiae in monasterio Cassinensium, quod vulgo Abatia
 „Florentina vocatur, multi codices manu scripti servantur, a
 „Montfauconio receussi in Diario Italico, quos inter insignis
 „est, qui Octavi forma fere quadrata, foliisque constans CXL,
 „litteris minutissimis paulumque obsoleti coloris, bombyci-
 „nus, nitide & perquam emendate scriptus, saeculo, ut vide-
 „tur, XIII. opuscula continet XXIII. variorum auctorum, quo-
 „rum pleraque Christianam Theologiam aut Historiam By-
 „zantinam spectant, jam, ni fallor, vulgata. Cetera sunt Lon-
 „gi Pastoralia, Achillis Alexandrini Tatii Amatoria, Charito-
 „nis Aphrodisiensis item Amatoria, Xenophontis Ephesii
 „Ephesiaca, Aetiope vita antiquior & fabulae ordine literarum,
 „versusque aliquot τῶν Ζηζυγίων. Charitonis Amatoria, nondum
 „edita, foliis XXI^{1/2}, id est paginis XLII^{1/2} continentur, qua-
 „rum prima, ut & Achillis Tatii postrema, ita est carbone
 „obscurata atque interlita, ut plurima verba nullo modo legi
 „potuerint. Neque aliunde ea supplere licuit, cum Charito-
 „nis hujusce Codicem, quem Fabricius indicare videtur in Bi-
 „bliotheca Vaticana, saepius frustra quaesiverim, Charitonis
 „cujusdam, si bene memini, martyris Christiani Vita ibi so-
 „lummodo occurrente.

„Haec Charitonis Amatoria maxima qua potui fide & dili-
 „gentia ex ipso codice in Bibliotheca Monasterii exscripti a
 „XVIII. Novembris MDCCXXVII. ad XXIX. Aprilis
 „MDCCXXVIII. Exscripserat olim & Ant. Mar. Salvinus, vir
 „doctissimus, qui, ut a me audivit ea me habere, deque iis
 „edendis cogitare, exemplar suum mihi tradidit, ut adnota-
 „tiones suas & varias lectiones, si quae essent, exciperem.
 „Quod quidem feci, erant vero perpaucae, exemplarque a-
 pud

„ pud me servo heredi ejus redditurus, cum liber fuerit excusos.
 „ Hanc enim ipse mihi potestatem fecit, atque ego vicissim
 „ pollicitus sum humanitatem ejus cum eximia eruditione con-
 „ junctam in praefatione operis me laudaturum “. Haecenus
*Cl. Cocchi*us.

Mihi in patriam autem reduci aliis negotiis occupari conti-
 git. ut vix hunc *Charitonem* respicere licuerit, nisi quatenus
 inter legendum jam olim obvias maxime scribarum hallucinatio-
 nes correxerim. tandem tamen ante hos quinque annos, laxius
 paullo otium nactus, serio cogitare coepi de publicando hujus
Erotici contextu Graeco, & maxime adfectis locis obiter res-
 tituendis. nec multi menses elapsi fuerunt, cum Batavis typis
 auctor descriptus fuerit. Sed quoniam ex collatione iterata in
Xenophonte tot lectiones restitutas, tot lacunas suppletas anim-
 advertissem, similem operam *Charitoni* posse prodesse autuma-
 bam, quantumvis fidum videretur apographum duorum Grae-
 ce peritissimorum Virorum labore diversis temporibus con-
 sectum.

Me iterum converti itaque ad spectatam *Cl. Cocchii* huma-
 nitatem, ab eoque petii, ut ad contextum jam typis descri-
 ptum exigeret, vel per se vel alium Graece doctum, rursus
 authenticas chartas: in eumque finem exemplar Florentiam
 misi. Accidit autem per longinquitatem & difficultatem itine-
 ris maritimi, bellicae enim naves hinc inde commercia infesta
 habebant, ut & serius liber perferretur, & perlatus Virum lau-
 datissimum occupatorem ostenderet, qui tamen laborem, adju-
 tante Filio ejus, tum undecim annos nato, sed supra aetatem
 cognitione utriusque sermonis imbuto, in meam gratiam susce-
 pit ipse, & Variationes in libro primo occurrentes transmi-
 sit; in reliquis recognoscendis perrecturus, nisi fructum inde
 redundaturum haudquaquam responsum perceperisset operae
 tam tædiosae. Nam in primo quidem libro quaedam aberrationes
 deprehensae fuerant: tamen vix ullae alicujus momenti. ut me-
 rito etiam minus in reliquis describendis aberrasse vel se vel *Sal-
 vianum* conjiceret, quando & ipsi essent lectioni magis attenti &
 ipsius contextus expeditior esset scriptura. Quibus aequis ra-
 tionibus adquiescendum fuit.

Dum

Dum haec geruntur, per annum & ultra editio remittenda fuit: mihiq; hanc vacationem nacto, sensim annotationes, quas paucas & strictiores proposueram, augeri coeperunt, &, aliis quoque moris injectis, in hanc, quam vides, molem excreverunt.

Cum autem Auctoris ipsius nec stylus singularis, vel eruditio reconditor, vel τὸ κρυπτό corruptio intricatior diductio-rem commentarium postulerent, evagatus fui in alios scriptores, eorumque loca vel ope Criticae conjecturalis, vel auxilio Codicum restituere conatus fui. & ex posteriore fonte in plurimas partes *Heliodori*, *Alciphronis*, *Eunapii*, *Nemesii*, *Xenophontis*, *Ephefi*, *Epigrammatum* & *Inscriptionum*, praecipue *Graecarum*, aliquid commodi defluerit. conjectura vero res in aliis gerenda fuit: praecipue in *Manethonis libris Apotelesmaticis*. in quibus emendandis penuria membranarum potiore certiorque viam ingredi non concedebatur. libentius autem mihi indulsit in hoc *Astrologo* recensendo, quod parva admodum spes adfulgeret novae meliorisque editionis; & tamen minime pessimus pro materia foret hic poëta, adeoque emendatus legi & penitus intelligi mereretur. nec me deterruit argumentum, quod quibusdam forte posset nugax & vanum videri, omnique adeo cura indignum. Nam horum opinioni apud cordatos homines longe praevaluerit auctoritas principum in literis Viro-
rum *Scaligeri*, *Salmasii*, *Bentleyi* & tot aliorum, qui alios *Astrologos* multis vigiliis dignos habuerunt. toties autem ad Aegyptii poëtae emendationem vel dilucidationem divertenti, necessario mihi passim abundum fuit & a contextu & ab explicatione unici primique ejus editoris *Jacobi Gronovii*. a quo ita tamen dissenſi, ut plerumque non redarguerim praestantissimi Viri sententiam, verum modo meam opinionem, quatenus veritatis proximior videbatur, proposuerim. nec secus fieri ingentia Viri doctissimi in literas merita a quoquam postularint, nec mea erga ejus memoriam veneratio permiserit. non enim modo mihi prima literaturae Graecanae fundamenta sub ejus ductu jacere contigit, verum etiam semper propensissimum candidi sensus in profectus meos expertus fui animum.

• • •

Ce-

Ceterum ipsius *Charitonis* contextum paucis, ubi opus videbatur, illustrandum, at in primis muniendum duxi contra leves novaturientium insultus: ideoque saepe etiam non adeo devias locutiones similibus *ῥησιν* apud alios occurrentibus praestruxi. eandem viam crebro ingressus fui in aliis auctoribus a supervacua crisi vindicandis. hoc enim malo nullum frequentius aut damnosius in bonas literas hoc saeculo grassatur. ut melius hodie mereri posse haudquaquam videantur Viri eruditi & cordati de antiquis scriptoribus, quam si pro virili sese opponant licentiae, qua nunc periti, imperiti, juvenes, senes in sollicitandis saepe etiam sanissimis locis abutantur. Cujus *κακότηας* perniciosos effectus licet hodie & olim modestioris Minervae cultores evidentissimis argumentis demonstrarint, tamen quasi conspiratione facta id unice multi fatagunt, ut audacissimas, supervacuas, immo saepe in linguae genium, & cujusque peculiarem stylum, & prima soluti ligatque eloquii fundamenta arietantes in vulgus protrudant, si diis placet, emendationes. Qui si secum reputarent, ut longe turpius medico vel chirurgo est, integro & sano corpori certe nociturum adplicare remedium vel cultrum, quam desperato cuidam morbo vel vulnere opem ferre non posse, sic Critici nomen adfectanti non tantum decedere, si aperte etiam corruptam in auctore sedem perpurigare nequeat, quam si sinceram & sanam sententiam & genuina verba scriptoris inscite & temerarie sollicitet atque adeo depraverit: quod ipsius *αγριότηας* certissimum est *αγριότηας*: hoc si secum reputarent, ac sanioris posteritatis vererentur judicia, considerantius modestiusque ad nobilissimae artis laudem adspirare coniterentur.

Pauca de Auctore nostro attingenda restant: nam quae ad ejus nomen, patriam, aetatem, stylum spectant, in Animadversionibus sparsim tractandi opportunitas praebita fuit. Nulli veterum commemoratus est. pauci quoque post renatas literas & vagum in modum ejus mentionem fecerunt. adeo ut *Conr. Gesnerus*, in *Bibliotheca*, *Charitonem* non Auctorem *Fabulae* hujus *Amatoriae*, sed praecipuam dramatis Personam fuisse conjiciat. *Bern.* vero *Mallencrotius* & *Petr. Dan. Huetius*, ab aliis & *Gesnero* in-

inducti, tradiderunt hujus *Charitonis Codicem*, etiam in *Vaticano* exstare. quos hallucinatos esse Cl. *Cocchii* diligens *Vaticano-*
rum pluteorum perscrutatio evinceret: nam & Amici nostri, qui,
me petente, iterato hunc librum ibidem investigarunt, quoque
frustra fuerunt: nisi fieri tamen posset, ut libellus tantillus in
tam immenso Manuscriptorum numero delitesceret; praecipue si
aliis scriptis, ut in *Florentino Codice* usu venit, permixtus fuerit.
Nuperrime ejus mentionem fecerunt Viri egregii, quos intra
brevissimum annorum spatium sibi ereptos dolet R. P. literaria,
J. Christoph. Wolfus, *Petrus Burmannus*, *Arn. Drakenborchius* in
Epistolis ad *Maturin. Veysserium La Crozium* datis, quas Cl *Jo.*
Lud. Ublus insigni literariae historiae emolumento publicavit.

Patriam ejus fuisse *Aphrasiada*, *Cariae* urbem, probabiliter
ostendimus: si quidem frustra conjecerimus tam scriptoris, quam
ejus patriae & aliorum huc spectantium nomina ad argumen-
tum fuisse accommodata & plane conficta. quam suspicionem in
limine Commentarii proposuimus.

Aetatem haecenus desinire posse videmur, ut saltem post
Heliodorum, *Achillem Tatum*, & *Longum* aevum egisse tuto statua-
mus: immo post ipsum *Ephesum Xenophontem*. hi enim omnes
tersiore & puriore dictione usi fuerunt, quamvis paucissimae lo-
cutiones in Nostro deprehendantur, quas non meliorum aucto-
rum vindicet exemplum. passim hunc in finem advocavimus ip-
si, qua fieri potuerit, patronos. horum quoque longe floridior
& ornatior est oratio, & argumentorum tractatio artificiosior.
Chariton, historici more, modo probabilitate narratorum lectorem
detinere magis, quam delectare & movere satagisse videtur. nihil
ab eo fictum, quod ad miraculum accedat. quo in genere *Heliodorus*
ipse & *Achilles Tatus* sibi indulerunt aliquando. episodias nul-
las inseruit, & circa alia ornamenta, quae tamen fabula, ad ani-
mos deliniendos unice composita, non tam admittere quam
etiam postulare videtur, nimis quoque parvus ac sobrius. Et
vere dicere licet, *Charitonem* potius insignibus vitiis carere,
quam magnis virtutibus esse commendabilem. Dignus tamen
mihi videtur, qui post *Heliodoros*, *Achilles Tatios*, *Longos* & *Xe-*
nophontes proximum occupet locum. In eo certe laudandus est,
quod

quod nec verbum nec sententia ulla in eo inveniatur, ad quam vel severissimus lector frontem corruget, longum post se eo in genere relinquens *Achillem* & *Xenophontem*: sed quorum tamen seculo, uti priori sic etiam licentiori, forte pravitas ista imputanda venit.

Etiamsi autem extra omne dubium vixit sub Imperatoribus Christiana Sacra jam amplexis, incertum tamen, utrum huic persuasioni ipse accesserit. Occurrunt profecto non nulla loca, quae digito quoque indicavi, unde eum apparet non fuisse alienum a lectione Sacrarum Literarum: sed taliaprehendere quoque licet in scriptoribus, quos veteri superstitioni addictos fuisse constet. Neque contrarium tamen argumentum duxeris, quod secundum Graecorum & Romanorum religiosos ritus passim de Diis, sacrificiis & aliis rebus mentionem faciat. id fabulae oeconomia postulabat: nec similibus in casibus haec evitarunt scriptores, qui certo puriores caerimonias secuti fuerunt. Haec sunt, quae mihi disserere in promptu fuerunt de *Charitone Aphrodisiensis*.

Dum autem liber hic, tantum non ad umbilicum perductus, diutius in typothetarum officinis moratur, quaedam egregiorum Virorum *Criticae Lucubrationes* lucem adspexere: quales in primis *Lectiones Cl. Frederici Ludovici Abreschbii* & *Cl. Adriani Heringa, Medici literatissimi, Observationes*. In quibus sane iusta & modesta regnat Crisis. at quas ante alias hic memoro, quia, dum ferius illas dedita opera inspexerim, quaedam a me loca fuisse eadem attentata, & diverso modo vel explicata vel emendata nunc demum animadverti. quod casu evenisse Viri praestantissimi sibi persuadeant. quamvis alioquin nulli religioni fuerit a doctissimis Viris & maximi merito a me factis in diversum abire. Vale, Erudite Lector, & sive.

*Amstelodami Kalendis Martiis
Anni MDCCCL.*

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῶν αἰ

ΧΑΙΡΕΑΝ ^{καὶ} ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ Α.

α. **Χ**ΑΡΙΤΩΝ Ἀφροδίτου, Ἀθηναίου ἑμίτη^ς ἑσπερο-
φίης, πάλαι^ς ἐρωτικῶν ἐν Συρακούσαις γενόμενον διηγήσο-
μαι. Ἐμοικωμένης, ὁ Συρακούσιος στρατηγός, οὗτος ὁ πικρὸς Ἀθηναίος,
ὡς θυγατέρα Καλλιρρόην τέτομα, θαυμαστὸν τι χεῖμα παρθένη, ἢ ἄ-
γαλμα τῆς Σικελίας. ἦ γὰρ κάλα^ς οὐκ ἀνδρώπιος, ἀλλὰ θεῶν ὡδὴ
Νηρείδ^{ος} ἢ Νύμφης τῆς Ὀρέων, ἀλλ' αὐτῆς Ἀφροδίτης παρθεῖν. Φήμη δὲ ἔ-
σχετο^ς θεῶν θεάματός^ς παύσασθαι διτρίχιν, καὶ μητρὶς κατέρρου^ς εἰς
Συρακούσας, ἰδιῶται^ς τὴν παῖδος τυράνην, οὐκ ἐν Σικελίας μένον,
ἀλλὰ ἔξ Ἑλλάδος ἢ Ἑπύρου. . . . . οἱ δὲ Ἑρως
κεῖνος^ς ἴδον^ς . . . . . εὐσυνέλας. Χαίρειας γὰρ τις ἦν μετὰ . . . . . Φοῖβο^ς
πάντας ὑπέρχον, οἷον Ἀχιλλεύς . . . . . ὅς κ' ἀλλοτρί^{ος} λέγεται ἢ
Ἀλκιτιάδης . . . κύνει πατρὸς Ἀλκίωνα^ς, τὰ πρῶτα δὲ Συρα-
κούσας μὲν Ἐμοικεῖται^ς Φουρμύ^ς . . . . . οἱ αὐτοῖς πολιτικῶς φέ-
ρον^ς . . . . . ὡς πάση ἢ ἀλλήλῳ . . . . . ἀπο . . . . . ἐστὶν ὁ Ἑρως,

Α

β

της Ἐμοκρατίας ἀνταπείνουν οὐκ ἰδούσθῃ τῇ πάλῃ διοίκησιν. καταπίουσιν
 τὸν δὲ αὐτὴν πᾶς ὁ δῆμος ἔξῃ πύδῃσι διὰ τῶν, ἃ οἱ μὲν ποιεῖ ἀπείρους
 ἐπὶ τῇ Χαίρεισιν ἢ βουλῇ δὲ ἢ οἱ ἀρχόντες ἐκκαλύπτουσιν Ἐμοκρατίαν. παρῆσαν
 δὲ ἢ αἱ γυναῖκες αἱ Συρρακυσίαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ νυμφαγωγῶσαι. ἡμέ-
 νους ἦσαν χυτὴ πᾶσαν τὴν πόλιν μεταδίδουσι αἱ ῥύμαι τῶν φάσεων, λαμπρά-
 δας ἰσχυροὺς τὰ πρὸς τοὺς οἴκους ἢ μύρους. ἡδὲ ταύτην τὴν ἡμέραν ἡ-
 γαγον οἱ Συρρακυσῖοι τὴν ἱστορίαν. ἢ δὲ παρθεῖος, ὅθεν εἰδὼς τέσσα-
 ῖς ἡμέραις ἐπὶ τῇ κοίτῃ ἐγκαταλυμένη, ἢ κλαίονσα, ἢ σιωπῶσα. πρὸς
 αὐτὴν δὲ ἢ τοὺς τῇ κλήν, τέκνον, ὡς, ἀφ᾽ ἑαυτῶν παρῆσαν τῇ
 ἢ ἐκταραχθέντῃ παρῆσαν ἡμῶν ἡμέραν. ἢ πόλιν οἱ νυμφαγωγῶν.

10

Τὴν δ' αὐτὴν λόγους γένεσιν ἢ φίλοι ἦσαν.

ὡς γὰρ ἦδὲ τίπτε γαμῶται. ἀφ᾽ οὗτοῦτο εἶδος πρὸς, ἢ οὐκ αὐτῶν τῇ ὀφθαλ-
 μάσιν κατεχόμεναι, ἢ ὀλίγου διὰ δὲ ἔξῃ πύδῃσι. ἰδούσθῃ δὲ ἔτο τοῖς ὅπως
 αἰδῶς, ἐπὶ δὲ ἐκκαλύπτουσιν αὐτῇ αἱ θεοπαλίδες, τὸ πλῆθος
 ἐπὶ τῇ θυρῶν ἀπείλυσαν οἱ δὲ γυνῆς τὴν νυμφίαν εἰσάγαγον πρὸς τὴν παρ-
 θεῖαν. οἱ μὲν αὖ Χαίρεισιν πρὸς αὐτῇ κατεφίλῃ. Καλλιρρῶν δὲ γυν-
 ῖσας τὴν ἡμέραν, ὡς τι λύχνῃ φῶς ἦδὲ σωματῶν ἐπὶ χυτῇ
 ἰλαίῃ, πάλιν ἀνέλαμπεν, ἢ μίσει ἐγένετο ἢ χυτῇ. ἐπὶ δὲ πρὸς
 θεῖς τὸν δὲ μύρον, δάμνησιν ὅλοι τὸ πλῆθος κατέλασιν, ὡς ἡγεμό-
 νος ὁ ἱερμῆς κυνηγῆται ἐπὶ τῇ σῆσι. πολλοὶ δὲ τὴν παρῆσαν ἢ πρὸς τοῖς
 ἡσάν. πάντες δὲ Χαίρεισιν μὲν ἰθαυμάζον, Καλλιρρῶν δὲ ἰμακάειζαν.
 τῶν αὐτῶν ὅμοιους πρὸς τῇ τῇ θείῃ γάμον ὡς Πηλῶν γυνῆσιν. πλὴν ἢ
 ἀνταπείνουν οὐκ ἰδούσθῃ βίβλος δαίμων, ὡς πρὸς ἐκκαλύπτουσιν τὴν Ἐρεν.

Β. Οἱ γὰρ μηδὲν ἀπείλυσαν τὴν γάμον λύπῃ ἐλάμβανον μετ' ὅ-

γῆς. τίς ὃν μαχόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ὁμοίῃται τότε. αἱ δὲ τὴν ὁ-
 μίαν, ὑβρίζουσιν, συμπύου εἰς βολυβήτην καὶ. ἔτρατολόγῃ
 δὲ αὐτὸς ἐπὶ τῇ Χαίρει πόλεμος ὁφθῆναι. ἡ πρῶτη ἀναστὰς μαίας
 τις Ἰταλίστης, ἡ δὲ ῥήγιναι τυράνην, τοιαῦτα ἔλεγον. Εἰ μὴ τις ἐξ
 ἡμῶν ἔγνων, οὐκ εἰ ὀργίζω. ὅσπερ οὖν τοῖς γυμνακοῖς ἀγῶσι ἵνα δι-
 κώσιμα τῷ ἀγῶνισμῶν. ἐκὶ δὲ παρδοκίμως ἡμᾶς ὁ μὴδὲν ὑπὲρ γά-
 μιν ποίησας, ἡ φέρω τὴν ὕδαρ. ἡμεῖς δὲ ἐτάδην αὐλὴν θύρας ποσα-
 γυπῶντες, ἡ καλαχούτες τίττας ἡ θερκαπιδας, ἡ δῶρα πέμπον-
 τες τρωοῖς. πόση χεῖρ διδωλὺκαμν, ἡ, τὸ πάτωι χαλεπύταται, ὡς
 10 ἀντραστὰς ἀλλήλους ἐμῶσάμν. ὁ δὲ πόρῃ ἡ πέπης, ἡ μὴδὲς χεῖρ
 βασιλείᾳ ἀγωνισαμένη αὐτὸς ἀνέστη τὴν φέρων ἤρατο. ἀλλὰ ἀνέστη
 αὐτῷ γνῶσι τὸ ἄδλῃ, ἡ τὴν γάμιν θάταται τῷ ἡμῶν πῶσάμν.
 Πάντες ὃν ἐπῆσαν, μόνος δὲ ὁ Ἀλεξανδρῆς τῶντος ἀντιπῶν. οὐκ
 ἐνός δὲ ὡς τῇ πρὸς Χαίρει. Καλὴν τὴν ἐπιβλήν, ἀλλὰ ἀσφαλε-
 σίμῃ τῷ λογισμῷ μέμνηται ὅτι Ἐμμελεῖς οὐκ ἔσται ἀναταφροῦ-
 τος. ὡς ἀδύνατος ἡμῖν πρὸς αὐτὸν ἢ ἐκ τῷ φανῶ μάχη. κρείττων δὲ
 ἢ μὲν τίχνης. ἡ ὅτι τας τυραπιδας παυροῖα μᾶλλον ἢ βία κλέμαδα
 χροστοῖσάτι με τῇ πρὸς Χαίρει πολέμῳ τρωτηγῶν. ἐπαγγέλλομαι
 ἀφελῶσαι τὴν γάμιν. ἐφοκλῶ ὅτι αὐτῷ ζήλοτυπία, ἥτις σύμμαχος λα-
 20 εῖσα τὴν ἔρωτα μέγα τὸ κακὸν ἀναπερῆζιται. Καλλὴρόν μὲν οὖν ὡσα-
 ῖος ἡ ἀπὸς κακῶδης ἔσποψίας. ὁ δὲ Χαίρει, οἷα δὲ γυμνασίος οὐ-
 τραφῶν, καὶ πατρικῶν ἀμαρτημάτων οὐκ ἀπὸς, δύναται ῥῆδης
 ἔσποψίας ἐμπεσῶν εἰς πατρικῶν ζήλοτυπία. ἔτι δὲ καὶ ποσα-
 οἰδῶν ἐκείνῃ ῥῶν καὶ λαλῶν. Πάντες ὅτι λίγαν αὐτῷ τῷ
 γάμιν ἐπι-ῥήσαντο, ἡ τὸ ἔργον οὐχίλειαν, ὡς ἀνδρὶ πᾶν ἡμῶν
 μηχανήσασθαι. τοιαῦτες ὃν ἐπὶ τοῖς ἐκείνῃ ἤρατο.

Ἐπί.

γ. Ἐσπίεσθαι μὲν ἦν, ἵνα δὲ ἀγγέλλαι τις, ὅτι Ἀείτῃται, ὁ πα-
 τὴρ Χαίρειν, πιστὸν δὲ πλὴμασθαι ὅς αὐτῷ, πᾶσι ὀλίγας ἔχει
 τῶν ζῶντων ἐλπίδας. ὁ δὲ Χαίρειν ἀκούσας, κατὰ φιλοπάτριν ὡς
 ἦν, ἔμελλεν ἀπελευθερῆσαι μόνον. ὁ γὰρ οὗτος τι
 πρὶν ἔξελθαι πᾶσι τῶν κέρων. οὗ δὲ τῇ πυλὶ ταύτῃ Φαιρῶς μὲν ὁδὸς
 ἐπὶ λήμασι ἰππομάσται κρέφα δὲ καὶ ἀδελφῶς ἐπιελθόντες σημεῖα κά-
 μιν ποῦν ἢ κατέλιπον ἰσχυρῶς τὰ πρὸς θύρα, μύρις ἔρρασαν, οἷ-
 ον πηλοὶ ἐκίονταν, δάδας ἔρριπαν ἡμικαύτους, διέλαμψαν ἡμέρα, ἢ
 πᾶς ὁ παρών. το. σέλι, κοῦν τῇ πολυπραγμοσύνης πᾶσι. Χαί-
 ρειας δὲ, ἢ πατρὸς αὐτῷ ῥῆσι ἐρχόμενος, ἔσπευδεν πρὸς τὴν γυ-
 ναῖκα. ἰδοὺ δὲ τὸ ὄχλος πρὸ τῶν θυρῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἰδὼν ....
 ἐπὶ δὲ ἤματι τῇ αἰτίᾳ, ἐξουσιᾷ εὐστρέχει καταλαβὼν δὲ τὸν θά-
 λαμον ἔτι κεκλωμένον, ἤραστο μετὰ σπουδῆς. ἐπὶ δὲ αἰφύων ἡ θι-
 ραπαῖς, ἰσχυροὶ τῇ Καλλιρρόῃ, ὀργὴν μετέβαλον εἰς λυσιπύην, ἢ
 πρὸς ἑρμηνείας ἔλασαν· πυνθαίμενος δὲ τί σο. . . ἦ, οὕτως ἀπίστῳ
 οἷς εἶδον, οὕτως πιστῶς οἷς οὐκ ἤθελε, δύναμει. Σπουδὴν αὐτοῦ ἢ
 τρέμοντας ἡ γυνὴ, μηδὲν ἰσχυρῶς τὴν γυναικίαν, ἰκέτιον αἰσῶν τὴν. ....
 ὁ δὲ ὑφαιμένος τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἢ παχύν τῇ φθόγῳ κατε. Κλαῖον,
 φρεῖ, τῇ ἐμοῦ δυστυχίᾳ, ὅτι μὴ ταχέως ἐπελάθω. ἢ τὸ κῶμος ὀπί-
 σθαι, ἢ δὲ, ἵνα θυγάτης στρατηγῶ ἢ Φερσημάτος πλήρης, πρὸς τὴν α-
 ἰδον διαβολὴν παροξύνῃ. Καί, ἐνδὲς ἐπὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἐκόμενος, ἦ-
 πει. τὰ δὲ τὰ πρὸς θύρα συνῆδη τυχὸν ἐστὶ τοὺς κόμους. ἢ τὸ γεγαμκίαν σε
 λυπῶν τοὺς ἑσπέρους. Ταῦτα εἰπὼσα ἀπὸς ἐρῆς ἢ συγκαλυφμένη δα-
 κρύον ἀφῆκε πηγὰς. ὀφθαλμοὶ δὲ τοῖς ἑσπέρους αἰ διαλλαγαί, ἢ πᾶσαι δὲ π-
 λογίαι ἡδὺς ἀλλήλων πρὸς δέχοντα μετὰ βαλλόμενος οὗτος ὁ Χαίρειν ἤ-
 ζατο κολακίζων, ἢ ἡ γυνὴ ταχέως αὐτῷ τῇ μετὰ οἰκίαν ὑπάγει τοῦ-

ἔτι μᾶλλον ἐξέκαυσι τοὶ ἥρωτα, ὅ οἱ ἀμφοτέρω αὐτῶν γούνης μακαρίας αὐτοὺς ὑπελάμβανον τὴν τῶν τέκνων ὁρώσας ὁμόνοιας.

- δ. Ὁ δὲ Ἀλεργαυῖος, ἀσπετασάμενος αὐτῶν τὸ πρῶτον τέκνον, ἥπιτο λατὸν ἐνεργέστερας κατασκευῆς τι ταῦτων. ὃ αὐτῶν φέρων τῶν τριμύλων, ὃ πάσης χρείτης ὁμιλητικῆς ἔμπλεως. τῷ τῶν ἐκείνου ὑποκλειτῶν ἥρωτος γούνη. τὴν ἄρα καὶ τὸν Καλλιπῆρος καὶ τιμιωτάτην τὴν Σεραπιδίδα προσκίπτει Φιλὺν ἰσοῖν. μόλις οὖν ἔκαστο, πλὴν ὑπεργάγιο τὴν μίρακα μεγάλης δυνάμεως, πῦτι λίγος ἀπάγξιναι μὴ τυχόν τὸ ἐκθύμιος. γυνὴ δὲ εὐέλαιος ἔστι, ὅταν ἐκείνη δο-
 10 κῇ. ταῦτα οὖν προσκατασθασάμενος ὁ δημιουργὸς τὸν Σεραπιδῆ, ὑποκλειτῶν ἔτι ἐξῆρται, οὐκ ἐπὶ ὁμοίως εὐχαρεῖται, ἀλλὰ πανῶν, ὃ ἀξί-
 σκον λαλῶσι. τῷ τῶν Σεραπιδῆος ἔτι καὶ προσκίπτει τὴν λίγος, ὑπε-
 πιμῆναι ἀγῶνι τῷ Χαίρει. προσκίπτει δὲ ἐκείνος αὐτῶν Θεῶν τὰς πα-
 λαίφρας ἀλύσσι, καὶ μοί, Φησι, ὅς ἐστι, ὃ Χαίρει, ὃς ἡλαυνῶντες,
 πάντοτε θαυμάζοντες ὃ Φιλῶν, ὅτι ἔστι. τιλότησας τοὺς αὐτῶν, οἱ
 ὅτι ἡμῶν τομίζοντες ὃ καὶ καὶ ἀγαθὸν πάσης Σαυλίας ἐντυχόντες. δὲ
 οὐ μὴ χαλῶνται οὐαυτοὶ, ὃ ἀκρότη μεγάλα κέρματα ἄλλὰ τῶν βί-
 ου ἀφῆρτα. Ταῦτας ἡμῶν ὁ μαρὸς ἐκείνος ἀφῆρτα μακαρίων τῶν
 20 ψυχῶν ἀκαυφίσας, ὃ μιστὶ πύσας ἐλπίδος, ὃ φέρεται πολυπραγμοσύ-
 νης, διαμένει λίγος ὡκῇ, ὃ προσκίπτει μὴ ἰσῶν τὸ καὶ ἰππιδῶν τὸ
 παρῆντα. διὸ δὲ ἀναβολῆς καὶ ὡκῆς μακροτέρως. ὅταν μᾶλλον
 ὁ Χαίρειας, ὃ δὲ τι προσδοκᾷ βαρύνει. ὁ δὲ, ἐμβαλὼν αὐτῶν τὸν δι-
 ξῶν, ἀπῆναι ὡς τὴν χροίαν ἡμῶν. ὅταν συναγαγὼν τὰς ὁφείας, καὶ
 ἡμῶν γούνης λυπημένον, μαρὸν δὲ τι καὶ δακρύσας. Ἀλλῶς μὲν,
 ὅταν, ὃ Χαίρειας, σκυδρῶν οὐ προσκίπτει μῶναι, καὶ πάλαι βολῶντος
 ὡκῆς ὡκῆς. ἰππὶ δὲ ὃ καὶ φανῶν ὡκῆς, ὃ θουλήται παταχῶ τὸ
 δι-

φάν, οὐχ ὑποφύει σιωπᾶν· φάν τι γὰρ μισοπήνεις εἰμι, ἔ σὺ μά-
λιστα γυναι, γίνεσθαι τόντοι μοιχοβόλον σου τὴν γυναικα, ἔ ἴνα τέτ-
ρατον, ἔταμ, ἔα' αὐτοφάν, ἔ μοιχὸν διαλύει.

Ὡς φάτα, ἔ δ' ἄχε, κρήνη ἐκάλυψε μέλας,

Ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἔλκεν κόνι αἰθαλέας

Χαῖατο κακκαφαλῆς, χαρίν δ' ἔρχην πρὸς αὐτῶν.

Ἐπὶ πολὺ μὲν οὐκ ἄχαρὸς ἔκλυτο, μᾶτι τὸ εἶμα, μᾶτι τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ἔπαρσι δυσάμει, ἔπιδ δὲ φωνή, οὐχ ὁμοίαι μὲν, ὀλίγω
δὲ, συνελίξατο· Δυστυχὴ μὲν, ἔπει, αἰτῶ φθ, ἔν χέρε, αὐ-
τοφάν γινέσθαι ἔ ἡμῶν κακῶν. ὁ μὲν δὲ διζέαι, ἔπος αὐλογώτερον ἔ-
μαστον ἀνέλω. Καλλιρρόης γὰρ ἔ ἀδικήσας φέρομαι. Περσποίησαι,
φρον, ἔς εἰς ἀγῶν ἀπύται· βαθείας δὲ ἰσπίρας φεφύλατῃ τὴν
αἰάν. ἔπιδ γὰρ εἰσόντα ἔ μοιχόν. Συνέτο ταῦτα, ἔ ὁ μὲν Χαίρας
πέμψας· οὐ γὰρ αὐτὸς ὑπέμνωι οὐδὲ ἀπλῶν Ἀπυμί, φρον, εἰς ἀ-
γῶν. Ὅ δὲ κακοήθης ἐκῶν, ἔ ἀβέβηλ, συνάτατῃ τὴν σκῆπν.
ἰσπίρας οὐκ ἔπιφάσης ὁ μὲν ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἦλθεν· ὁ δὲ τὴν ἀ-
βασ, ἔ Καλλιρρόης διαφύρας εἰσάων εἰς τὸ γυνεῖον, ἔσπεκνέμ-
ει, μὲν τὸ λαθραῖος ἔργου ἔπιχερῶν πρῶτον μὲν, πάντα δὲ μηχαν-
ομέν, ἴνα μὴ λάθωι. κόμει οὐχ ἔπιπαρ, ἔ βοσφύχης μύρον
ἔπιπύνας, ὀφθαλμοὺς ἔσπεκνέμει, ἔματῃ μαλακῇ, 20
ἔσπεκνέμει, δακτύλου βαθείς ὑπὲρ γλῶσσας. οὐκ πολὺ φεφύλα-
τῇ γὰρ φεφύλατῃ, κροῖσας δὲ ἔλαφρῶς τὸ εἰσόντας ἔδωκε ση-
μῶν. ἔ δὲ φεφύλατῃ, ἔ αὐτὴν πρὸς φεφύλατῃ, ἔματῃ φεφύλατῃ, ἔ
λαθραῖος ἔ χυρὸς, εἰσόντας τούτου φεφύλατῃ Χαίρας οὐκ ἔπι κατῇ.

Χῆ,

χω, ἀλλὰ εὐσιδεσθῶ ἐπ' αὐτοφάρῳ ἢ μαχρὶ ἀκαμῶσαι. ὁ δὲ ἐλθὼν
 ὄψε' αὐλοῖσι θύραν ἕλκυσας, εὐδὲς ἐξέλθων. ὁ δὲ Καλλιμένη ἐκέ-
 λητο ἐπὶ τῇ κλίπῃ. ὅσα Χαίρας, ἣ μὲν δὲ λύχρον ἄφασα ἀφ' τῆς
 λυπῶν. ψῖφου δὲ ποδῶν γυμνῶν πρώτη τῶ ἀνδρὸς ἡδύτο τῇ αἰ-
 πῶν, καὶ χαίρῃσιν αὐτῷ προσδεσθῶν. ὁ δὲ Φοῖβη μὲν οὐκ ἔχων
 ὄψε' λαδορύσαι. κερτύμῳ δὲ ἔπε' ὁ γῆρας ἐλάττωσι προσῆσαν.
 αὐτόχως οὐκ ὅπως χεῖρ διαφρογματος διαχθῆς ἰπύχῃ ἢ παιδὸς τῇ
 αἰαπῶν. ἱρμιμῶν δὲ αὐτῇ αἱ θρακαῖνδεις βατάσασα κατέκλινον
 ἐπὶ τῇ κοίτῃ. Καλλιμένη μὲν οὐκ ἄφωσ' ἢ ἄπῃσι ἐκίπντο περὶ
 10 εἰκόνα πασι παρέχουσα.

- ε. Φῆμῃ δὲ, ἀγγυλῶν τῶ πάθους, καθ' ὅλῳ τῇ πύλῳ διέτρεχον
 οἰωγῶν ἐγέρουσα ἀφ' τῆς συνῶν ἄχρῃ τῇ θαλάτῃ, ἣ παταχέθω
 ὁ θῆν' ἐκύντο, ἣ τὸ πρῶγμα ἐφύλ' πόλιν ἀλάσῃ. Χαίρας δὲ,
 ἔτι τῷ θυμῷ ζῶν, δι' ὅλης πύλιν. ἀπεκλῖνας αὐτὸν, ἐκασάνε
 τὰς θρακαῖνδεις, πρῶτον δὲ ἣ τελευτάται τῇ ἄεσσι. ἔτι δὲ και-
 ομένην ἣ τιμομένην αὐτῶν ἡμαδι τῇ ἀλλήθῃ. τότε ἔλε' αὐτὸν
 εὐσπῶν τῇ ἀποθανόντι, καὶ ἀπεκλῖναι μὲν αὐτὸν ἐπὶ θυμῷ. Πολύ-
 χαρμος δὲ ἐκάλιν, φίλ' ἐξαίρετ' τοῦτ' οὐκ, οἷον Ὀμηρῷ ἐπὶ οἷον
 Πάτερων Ἀχιλλεύς. ἡμέρας δὲ γυμνῶν οἱ ἀεχοντες ἐκλήρην δικα-
 20 σῆμον τῷ Φοῖβῃ, ἀφ' τῆς ὄψε' Ἐρμοκράτῃ τιμῇ ἐπισπῶνδοντες τῇ
 κέρει. ἀλλὰ καὶ ὁ δῆμ' ἄπας εἰς τῇ ἀγορᾷ συνέτρεχον, ἄλλοι ἄλλα
 κερταγύων. ἰδομένους δὲ οἱ τῇ μητίᾳ ἀπυτυχῆτες, ἣ ὁ Ἀρε-
 γατῶν ὑπὲρ ἅπας, λαμῶν τε καὶ σφαιρῶν, οἷον ἀφ' ἀρεξά-
 μῳ ἔγνοι, ὁ μὲν δὲ ἀρεξάμῳ. συνέχῃ δὲ πρῶγμα καὶν; ἣ
 εὐ δικαστῆρ' μὲν δὲ πᾶσι περὶ τῶν. ῥημῶν γὰρ τῇ κατηγρίας ὁ
 Φοῖβος, μετρηδῆν αὐτῷ ὕδατ', αὐτὶ τῇ ἀπολογίας αὐτῷ κατη-
 γήρῃ

γῆρας παρ᾽ ἑτέρου, ἢ πρῶτος τῇ καταδικάζουσαι ψῆφος ἦτορ, εἴθε
 εἴποι τ' ὥς τὴν δόξαντας δικαίον, οὐ τὴν ἀδικίαν, εἰ τὴν ζηλο-
 τυπίαν, ἢ τὸ ἀκύνειν, ἀλλὰ ἰδίῳ πάντων Δημοσίῃ με κατα-
 λήσασθαι. ἀπιστεύουσα τ' ἔμην. Φιλίππου δὲ ἔγωγε, εἰ πᾶσι
 με δμῶς. τῆτο σφύλον παθῶ, εἰ καὶ θρασυανίδα Ἐμμοκράτους ἀ-
 κύνειν. τῶν περ ζητήσας καλᾶς δόξης. χάρις δίδου
 ἡρώδῃ καὶ πατρὶ καὶ μητρὶ. μὴ θάψῃ με. μὴ μάλιστα τὴν γλῶσσαν.
 ἀλλὰ τὸ ἀσπίς καταποτόσας σῶμα. Ταῦτα λέγοντος θῆνος ἐξήγγε-
 λη, ἢ πάντας ἀφ᾽ ἑνὸς τῶν νεκρῶν τ' ἔσθῃ ἐκείνου. Ἐμμοκράτης συ-
 γῆρος Χαίρας πρῶτος. Ἐγὼ, φησὶ, ἐπίσταμαι τὸ συμβῆναι αὐτοῖς. 10
 σιν. βλέπω τοὺς ἐπιβελόντας ἡμῶν. οὐκ ἐφροδύσονται δυοὶ νεκροί, εἴθε
 λυπῆσαι τήνδε τὴν θυγατέρα. ἥκουσα λεγούσης αὐτῆς πολλὰς, ὅτι
 αὐτῆς μᾶλλον θέλει Χαίρας ζῆν. παύσαντες ὅτι τὸ θεῖον διὰ τὴν ἐπὶ
 τ' αἰσχυρῶς ἀπίστω τάφοι. μὴ πᾶσι δὲ χρὴ τῇ νεκρῶν, μηδὲ
 ἄμφορ τῇ παρὰ τὴν πόσιν τὸ σῶμα. Θάψωμεν Καλλιρρόην ἔτι
 καλῶς, οἱ μὲν οὐ δικαστὰς τῇ δόξαντας ψῆφος ἀνέδισαν.

5. Χαίρας δὲ οὐκ ἀπέλυεν ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐπιθύμει θανάτου, ἢ πα-
 ρας ὁδὸς ἐμχαλᾶτο τ' τελευτῆς. Πολύχαρμος δὲ ὅντιν ἄλλος ἀδύ-
 νατος ἑαυτῷ τῇ σωτηρίαν. Περδόμενος, φησὶ, τῆς νεκρῶν, εἴθε θάψω
 Καλλιρρόην θεομῶντος, ἀλλοτρίως χερσὶ τὸ σῶμα πηγνύς, καὶ 20
 ἐγὼ οὐκ οὐταφίαν ἐπιμελῶς πελυτείας, ἢ τῇ ἐκκομῇ κατα-
 σκεύασαι βασιλικῇ. Ἐπειτα οὗτος ὁ λόγος. οἴσασθαι τὴν φιλοτιμίαν
 ἢ φροντίδα. τίς αἰ οὐ ἀπαγγέλλει δύναται κατ' ἀξίαν τῇ ἐκκομῇ
 ἐκείνῃ. κατέμεινε μὲν Καλλιρρόη νεκρὴν ἐδῶκε θεομῶντος, καὶ
 ἐπὶ χρυσολάτῃ κλῆρος μίξας τι ἢ κρείττων, ὅστις πάντας ἐκείνους αὐ-
 τῷ Ἀεμίῳ καθύδουσα. πρῶτος δὲ τῆς κλῆρος, πρῶτος μὲν οἱ

B

Συγ-

Συρρακυσίαν ἰππῶν, αὐτοῖς ἴσως καιρομυθία· μὲν τούτους ἰσχυ-
ται, φέροντι σημεῖα τῇ Ἑρμοκράτους τετραταίαν. οἷα ἡ βασιλῆα, καὶ ἐν
μίσῃ τῇ δῆμῳ πάντες Ἑρμοκράτῃ δουροφρονῶντες. ἐφίρτο δὲ ἡ Ἀρί-
στη, ἴτι ποῦν, θυγατέρα ἡ κυρία Καλλιπρόνῃ Σπικαλῶν. ἐπὶ τῶ-
ν αἰ γυναικῶν τῇ πολιτῶν μαλακίμοις. οἷα πλῆθος ἐνταφίσι βα-
σιλευς. πρῶτος μὲν ὁ τῆς Φίσης χρευσίς τε καὶ ἀργυρος. ἰδίῳ
κάλλος καὶ κόσμος· συνέστημιψι δὲ ὁ Ἑρμοκράτης παλλὰ ἐκ τῶν λα-
φῶν· συγχεῖναι τε δορυὰ καὶ φίλων. τιλθύτατος δ' ἐπικαλούμενος ὁ
Χαίρειν πλῆθος. ἐπιθύνει γὰρ, εἰ δυνατὸν ἦν, πᾶσαι τῆς οὐσίας συγκατα-
10 φάξαι τῇ γυναικί. ἔφρονι δὲ τῶν κλίνων οἱ Συρρακυσίαν ἔφρονι, καὶ
ἐπικαλύπτει τὸ πλῆθος. τῆται δὲ θρησκῶν μάλιστα Χαίρειν κλίνω.
ἦν δὲ τάφῳ μεγαλοπρεπῶς Ἑρμοκράτης πληροῖσι τῆς θαλάσσης,
οἷα ἡ τῶν πύργων πλῆθος αἰετῶν ἐπὶ τῇ. τῆται, ὥστε θησαυ-
ρῶν, ἰσχυρῶν ἡ τῇ ἐνταφίσι πολυτέλειαν. τὰ δὲ δορυὰ εἰς τιμὴν τῆς
πρεσβυτείας, μυζοῖσι πραγμάτων ἐκίησι δὲ χλῆν.

ζ. Θῆραι γὰρ τίς ἦν, πανουργῶν ἀνδραποδῶν, ἐξ ἀδικίας πλῆθος
τῶν θαλάσσης, ἡ ληστὰς ἔχον ὑπομῆντας τοῖς λιμῖσι. ὅμοια πο-
θμῶν πικατέλει συγκε . . . ὅτῳ, τῇ ἐκκαμῶν ὡδὲ τυχεῖν,
ἐκκαμῶν τῇ χρευσί, ἡ ἰσχυρῇ καὶ κλίνῃ οὐκ ἐκκαμῶν, λέγει
10 ὡς ἐαυτὸν· Ἀλλὰ ἐγὼ καθύπευκ μαχίμων τῇ θαλάσσει, ἡ τοῖς
ζῶντας ἀπὸ τῶν ἐκκαμῶν λιμῶν μαχῶν, ἐξοὶ πλῆθος ὡδὲ μῆκος
κερὰ. ἀπὸ τῶν κλίνῃ. οὐκ ἀφῆσα τὸ κέρδος. τίνας δ' οἱ ἐπὶ τῇ
πρεσβυτείας οὐκ οἶδαν, τίς ἐπὶ τῇ, οἱ οἶδαν. Ζηρο-
φάνης ὁ Θέλειος· οὐκ οἶδαν, ἀλλὰ δουλός. Μῆκος ὁ Μισήνης· το-
μῶν μιν, ἀλλὰ πρεσβυτείας. Ἐπὶ τῇ δὲ τῇ λογιμῇ καθύπευκ,
ὥστε ἀνδραποδῶν, πολλοὺς ἀποδοκίματας, ὅμοια ἔδοξε τῶν ἐπι-
τη-

τηνίης. ἴσθι οὖν ἀφ' ὧν ἐχουσιν εἰς τὸ λυμῆα, ἕκαστον αὐτῶν ἀνζητῇ. οἱ μὲν δὲ οἷός τις μὲν οὐ παρῆναι, οὗς δὲ οὐ κατηλείας, αἰκῶν τρεῖς τούτων τρεῖς παρῆναι. φήσας οὖν ἔχουσιν τι ἀφ' ὧν ἐχουσιν τούτων αὐτοὺς ἀπα-
καῖον, κατέκρινε λυμῆας ἀπὸ τῆς αἰτίας, ὃς τούτων ἔχουσιν τὸ λόγος. Ἐγὼ
θησαυροὺς οὐκ ἔχουσιν καὶ οὐκ ἔχουσιν εὐλόγημα ἐξ ἀπάτης· ὃ γὰρ ἐστὶν ἐπὶ τῷ
κέρδι, οὐδὲ πῶς πολλὴν δόξαν, ἀλλὰ μία οὗτος ἀπάτη πῶς
πάντας ἡμᾶς πλῆσιν. οὐκ ἔστιν οὖν δὲ ἕκαστον τούτων ἐπιτηδεύματα,
ἀλλὰ μὲν τῶν αὐτῶν ἀφ' ὧν ἐχουσιν τὸν ἀφ' ὧν ἐχουσιν, ἀφ' ὧν ἐχουσιν
φύσιν οὐκ ἔχουσιν. οὐκ ἔστιν οὖν δὲ ἕκαστον τούτων ἐπιτηδεύματα, ἢ
καταγέλλειν. καὶ, Παῦσαι, ἔχουσιν, τὸς πῶς οὐκ ἔχουσιν, 10
καὶ μένος μῆτιν τὴν πρᾶξιν, καὶ τὸ καὶ μὲν καὶ μὲν καὶ μὲν καὶ μὲν.
Θέλει οὖν εἶναι ἑλάν· Ἐσθλὸς, φησὶ, χρυσὸς ὃς ἀργυρὸς τὸν πρᾶξιν. οὗτος
ἡμῶν τὸ ζῆλον δικαιοῦς γίνεσθαι. ἀλλὰ δὲ μὲν οὐκ ἔχουσιν τὸν πρᾶξιν
καὶ, οὐκ ἔχουσιν τὸν πρᾶξιν, πλεονεξίας ὅταν πῶς ἀφ' ὧν τὸ
πῶς, ἀφ' ὧν ἐχουσιν τὸν πρᾶξιν ἐπὶ ζήλῳ. Ἡρεσεν. Νῦν μὲν οὖν, φησὶ,
τρέψου ἐπὶ τὰς οὐκ ἔχουσιν ἀφ' ὧν ἐχουσιν. βαθείας δὲ ἑσθλῶς ἕκαστον ἐπὶ
τὸν πρᾶξιν κατέκρινε καὶ οὐκ ἔχουσιν οὐκ ἔχουσιν ὅταν. Οὗτοι μὲν δὲ ταῦτα
ἔχουσιν.

2. Τὰ δὲ αὖτε Καλλιρρόην θυγατέρα ἄλλων ἐλάμβανεν καλῶς
οἶον, καὶ τὸς αἰρέσεις τῶς ἀπαιτήσεις ἀπαποῖς ἐκ τῆς ἀσι- 20
τίας ἐγχεσθῆναι, μέγας καὶ κατ' ἐλπίδι ἀπαιτήσεις. ἔχουσιν καὶ ἔ-
χουσιν καὶ μέγας τὸ σῶμα. ἀφ' ὧν ἐχουσιν τὸς ὀφθαλμοὺς αἰσθάν-
ειν ἐλάμβανεν ἐγχεσθῆναι ἐξ ὅσων, ὃς ὅτι συγκαταθήσεται Χαιρίας ἐκάλ-
ει. ἐπὶ δὲ οὗτοι ὁ αἶψα, ὅτε αἱ θυγατέρες ἦσαν, πάντα δὲ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην, φησὶ καὶ τὸν πρᾶξιν τὸν πρᾶξιν κατέκρινε, οὐκ ἔχουσιν
τὸν πρᾶξιν κατέκρινε τὸν πρᾶξιν. μάλιστα δὲ ἀπαιτήσεις τρεῖς

καὶ παρῳήφατο ἐ ταπεινῷ, ψόφῳ ἐποιε χρευσῖ τι ἐ ἀργήρῃ· πολλὰ
 δὲ ἦν ἀραμάται οὐκ. τὸν οὖν ἀνεμήθη ὁ λαχίσματῳ, ἐ ἔδ'
 ἐκίπτο πτόματῳ. μόγῃς τι ἔχ. ὃ ἀγασίας σόησι τάφῳ· ἱρῆξιν οὐκ
 φωνῶν ὅσω ἰδύατο ζῶσα. καὶ βαβύτι. ἐπὶ δὲ πολλάκις αὐτῆς κα-
 χεργίμῃς οὐδὲν ἐγίνετο πλείον, ἀπῆλπισεν ἴτι τῆς σωτηρίας, ἐ σὺδῶσα
 τοῖς γήασιν τῶν κεφαλῶν ἰδρύει λένυσσα· "Οἱμοι ἔ καὶ· ζῶσα
 κατάρνυμαι, μὴδὲν ἀδικῶσα, ἐ σποθήσκα θάνατος μακρῶν. ὑγνί-
 πωςά με πυθῦσι. τίνα τις ἀγρίων πέμψιμ; ἄδαι Χαίρε, μέφο-
 μαί σε; ὥχ ὅτι με ἀπέκτισας, ἀλλ' ὅτι μὲν ἱσθῆσας ἐκβαλεῖν ὃ
 10 οἰκίας. οὐκ ἔδου σε ταχίως θάψαι Καλλιπρίῳ οὐδ' ἀληθῶς σποθασού-
 σαι. ἀλλ' ἤδη τάχα τι βυλὸν Θεῷ γάμοι. Κρίσις μὲν σὺ ποικί-
 λως ἦν ὁδύμοις.

θ. Ὁ δὲ Θέρων, φυλάξας αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἀφορητὶ πρὸς τὸν
 τῷ τάφῳ, κέφας ταῖς κόπαις ἀπὸ τῶν Θεῶν. ἐμβάινον
 δὲ πρῶτον ἐπίταξι τῶν ὑπερσίων . . . . . τῶν. τίς τας
 μὲν ἀπέστειλεν ἐπὶ κατασκοπῇ, εἴ τις πρὸς οὐκ εἰς τοὶ τόποι, εἰ
 μὲν δὴ αὐτοῦ, φονῆς· εἰ δὲ μὴ, συνήματι μὴδὲν τῶν ἀφῆξεν αὐτῶν.
 πέμψῃ δὲ αὐτὸς πρὸς τῷ τάφῳ· τοὺς δὲ λοιποὺς, ἵσαι γὰρ οἱ
 σὺμπαντες ἐκαίδεκα, μένη ἐπὶ ὁ κίλητῳ ἐκίλθουσι, ἐ τὰς κόπαις
 20 ἔχον ἐπιτομῆς· ἵνα, εἰς τι αἰφρίδου συμβαίῃ, ταχίως τοὺς σὺν
 γὰρ ἀεγασίας σποθῶσιν. ἐπὶ δὲ μοχλοὶ πρὸς τῷ τάφῳ, τὴν Καλλιπρίῳ
 καταλάμπαν ὁμῶς παῖδα· Φέβῳ, χαρῶ, λύπη, θαυμασμός, ἐλ-
 πῖς, ἀπιστία. Πόθεν ὁ ψόφῳ; ἀεὶ τις δαίμων χυρὸς καὶ τοῖς τῶν
 σποθῶνται ἐπ' ἐμὲ πρὸς τῷ τάφῳ. ἢ ψόφῳ οὐκ ἐστίν,
 ἀλλὰ φωνὴ καλῶνται μετ' ἑσπερίων πρὸς αὐτοὺς. τμησάμενος
 μάλ-

μάλλον ἰσὺς ἔσται· καὶ ἢ τὺτό μιν ταῖς συμφοραῖς προστίθῃ. πλὴν
 τῷ ἄχρηστῷ κερῇ. ταῦτα ἔτι λογιζομένης αὐτῆς προὔβαλε τὴν κε-
 φαλήν ὡς ληψῆς, ἢ ὅτι μικρὸν εἰσθύνετο. Καλλιρρὴ δὲ αὐτῇ πρὸς πα-
 ρεῖαν, βυλωμένη διαβῆναι· κακίῳ φοβηθεὶς ἐξ ἐπιθόου, τρέμων δὲ
 πρὸς τοὺς ἑταίρους ἐφθίγγετο. φθίγγωμιν ἐν τῷδ'· δαίμων γὰρ τις
 φυλάττει τὰ ἔσθου, ἢ εἰσέλθω ἡμῶν οὐκ ἐπιτρέψει. Κατεγέλασεν ὁ
 παῖς, διὰ τοῦτο ἢ περὶ τῆς τιμωρίας. εἶπε ἐκείλῳσι ἄλλον
 εἰσέλθω. ἐπὶ δὲ οὐδὲν ἐπέμεινε, αὐτὸς εἰσέλθω πρὸς βαλλομένων· τὸ
 ξίφος. λάμψαντος δὲ ἔσθου, δίσσασα ἡ Καλλιρρὴ μὴ φοβηθῇ,
 πρὸς τὴν γυναικαὶ ἐξέτινεν αὐτήν, κακίῳ ἐκείλῳ, λελήσκει ἀφ᾽ ὧν
 φωνῇ· Ἐλίσσων, ὅς τις ποτ' ἢ, τὴν οὐκ ἐλεηθῆσαι ὑπὸ ἀνδρὸς, οὐδὲ
 γυναικαί· μὴ ἀπακτείνῃς ἢν σίσσας μάλλον. ἐλάσσειν ὁ ὄφρων, ἢ,
 οἷα διπλὸς αἰγῆς, οὐκ οἶον τὴν ἀλθῆσαι. ἔσθου δὲ οὐκ οἶον, ἢ τὸ μὴ
 περὶ τῆς ἐλευθέρου κτείνῃ τὴν γυναικαί, νομίζων ἐμπόδιον ἔσθου τῆς ὄφρων
 ἐλευθέρου. ταχύνει δὲ αὐτὴ τὸ κέρδιον ἐγένετο μετρίον, ἢ πρὸς αὐτὴν
 ἔσθου· ἔσθου ἢ αὐτὴ τὸ ὄφρων μέρει. πολλὸς μὲν ἄστυς ἐσθου,
 πολλὸς δὲ χρυσός. τῷδ' αὖτε δὲ πάντως τὸ τῆς γυναικὸς τιμωρίας καλλῷ.
 λαβόμενος οὖν τῆς χειρὸς ἐξήγαγεν αὐτήν. εἴτα καλέσας τοὺς συγγεν-
 οὺς ἰδοὺ, φωνεῖ, ὁ δαίμων ὅτι ἐφθῆ. καλὸς γὰρ ληψῆς φοβηθεὶς ἢ γυναικαί.
 ἡμῶν μὲν οὖν φυλάττει ταύτην· εἴλω ἢ αὐτὴν ἀπακτείνῃ τοῖς γυναι-
 σιν. ἡμῶν δὲ ἐκφρίσσειν τὰ ἔσθου ἀπακτείνῃ, μηκέτι μηδὲ τῆς περὶ
 αὐτῆς τιμωρίας.

1. Ἐπὶ δὲ οὐκ οἶον αὐτὴν ἐκείλῳ, λαβόμενος, ἐκείλῳσι ὁ ὄφρων τὸ
 φάλακα μικρὸν ἀπακτείνῃ μὲν τῆς γυναικὸς. εἴτα βυλὴν πρὸς τῆς
 οὐκ αὐτῆς. ἐγένετο δὲ αἱ γυναικαὶ ἀσφύρῳ καὶ ἀλλήλαις ὑπερασπιά-
 πρὸς τῆς γὰρ τις ἔσθου· ἔσθου μὲν ἄστυς, ὁ συγγενῶν,

δωλέω, παλευμένη μὲν γὰρ στήθεϊ διὰ τ' ὀφθαλμοῖν περιδύσσα δὲ κατηγο-
μίτῃ τ' μὴ παρήκτου. οὐδὲ γὰρ ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν. ἀλλ' ἐμβαίπτε
πλευρῶν. ἥδη γὰρ ἐστὶ πρὸς ἡμέρας.

ια. Ἀναχρῖσσα δὲ ἡ ταῦς ἐφίρετο λαμπρῶς. οὐδὲ γὰρ ἐμβαίζοντο πρὸς
κύμα καὶ πτόμα, τῷ μὴ περιωιδάειν τοιαυτῶν ἰδίων αὐτοῖς. ἀλλ' ἄσπας
ἀνημῶν ὑπὲρ αὐτοῖς ἰδοῦναι, καὶ χεῖρ πρῶτα εἰσάγειν. Καλλιρρόην δὲ
παρμενίδου θυραν, παύλαις ἐπιστολαῖς περιωιδῶν ἀπαῖαν. ἐκείνη
δὲ ἰδέναιτο τὰ καθ' ἑαυτῆς, καὶ ὅτι ἄλλοις ἐσώθη· προσωπαῖτο δὲ μὴ
τοῦ, ἀλλὰ περὶ τῆς, διδοικῆα μὴ ἄρα καὶ ἀνίστασθαι αὐτὴν, ὡς ἐργαζο-
μένην. εἰπύσα δὲ μὴ φέρειν τὴν θάλασσαν, ἰγκαλυφάμεν καὶ δακρυ- 10
σαρα. Σὺ μὲν, εἶπεν, πάστις, ὃς ταύτῃ τῇ θάλασσῃ τετακτοῖς ταῦς
Ἀθηναίων καταναμάχους. ἤραστο δὲ σὺ τίνω θυγατέρεα κίλως μι-
κρὸς, καὶ οὐδὲν μοι βοηθεῖς. ἐπὶ ξύλῳ ἄγομαι γὰρ, καὶ δουλεύω μετὰ
τῇ εὐγενῇ. ἔρχεαι δὲ ἀγροῦσθαι τις τὴν ἑρμοκράτους θυγατέρα διωπύ-
της Ἀθηναίων· πόσῃ μοι χρηστὴν ἦν ὃς ἔατο καὶ ὁμοῦ ἰκέσθαι. πάστις
αὖ μετ' ἐμῷ Χαρίας ἐκπαύσθη· ἦν δὲ καὶ ζῶντις καὶ ἀπαύσθη διζεύχ-
θημεν. Ἡ μὲν οὖν ὃς ταύτας ἦν ὀδυνοῖς, οἱ δὲ ληστὰς ἴσους μικρὸς καὶ
πολλὰς παρέκλειε. οὐ γὰρ τὰ φορτία πύκναι. ἐζήτων δὲ πλοῦσις
ἀνδρες. ὁρμίσαντο δὲ κατατακτὸν τ' Ἀτίου καὶ ἄπο τῶν χαλκῶν. πηγή
δὲ τῶν αὐτῶν πολλὰ καὶ καθαρὰ ἡματα καὶ λιμὸν εὐφύνη. ἔβη τινὲς 20
Καλλιρρόην προσωπαῖντις φαιδρύνουσαν καὶ ἀπαύσασθαι καὶ μικρὸν
ῥαπτοῖ τ' ὀδυνοῖς ἤρωςας, ἀφ' ὧν δὲ θύλακτις αὐτῆς τὸ κάλλος.
μόνοι δ' ἐβουλόντο, ὅπου καὶ ἐσώθητο ὀδυνοῖς, καὶ τις εἶπεν· Ἀθήνη
πλοῖον μεγάλην καὶ εὐδαίμων πόλιν. ἐκὼ πλῆθος καὶ ἐμπόρων ἐνδο-
μοι, πλῆθος γὰρ πλοῦσις. ὅπως γὰρ ὃς ἀγορὰ τῶν ἀνδρῶν, οὕτως
ὃς Ἀθήνας τὰς πόλιν ἐστὶν ἰδὼν, ἰδοῦναι δὲ πᾶσι καταπλῶν εἰς Ἀθή-
νας.

τας οὐκ ἤρεσα δὲ Θήρῃ τῆς πόλεως ἡ πεμεγία. Μίση γ' ἤρως οὐκ
 ἀκύνει τὴν πολυπραγμοσύνην τῇ Ἀθιναίων. δῆμὸς ἐστὶ λάλος ὃ
 φιλόδοκος, ὃ δὲ τῷ λυμένῃ μυρία συκοφάνται. πῶσονται τίνες ἰσμεῖν,
 ὃ πόδιν ταῦτα φέρονται τὰ φοβία. Ἐπιφία καταλήφεται πομπὴ
 τοὺς κακοήδους. Ἄρσος πάγος ἐνδὺς ἐκεῖ, ὃ ἀρχαῖς τυράννοι βα-
 ρύτεροι. μᾶλλον Συρρακουσίῃ Ἀθιναῖος Φωκιδῶν. χωρίοι ὑμῖν ἰσι-
 τήδουσι ἐστὶ Ἰωνία. ὃ γ' πλῆθος ἐκεῖ βασιλικὸς, ἐκ τῆς μεγάλης
 Ἀσίας ἄνδρι ἐπύρρει, ὃ ἀνδραποδι τρυφῶντες ὃ ἀπράγμονες. ἰλπί-
 ζο δὲ τὸς αὐτόδου ἐνέσται κη γινώσκουσιν. Ὑδρευόμενοι δὲ ὃ λαβόν-
 10 τες ἀπὸ τῇ παρυσίῃ ἰλκάδου ἐπισιτισμῶν, ἔπλιν ἐνδὺ Μιλήτου. τει-
 ταιοὶ δὲ κατήχθησαν εἰς ὄρεας, ἀπέχοντα τῆς πόλεως σταδίους ὀγδοή-
 κοντα, εὐφυνέσταντο εἰς Ἐπιδόχῳ. ἔνθα δὲ Θήρῃ κάπας ἐκίλιδαν
 ἐκφύρῃ, ὃ μοῖν ποῖν τῇ Καλλιφύῃ, ὃ πάσας παρέχον εἰς τρυφὴν.
 ταῦτα δὲ οὐκ ἐκ φιλαδελφίας ἐσχετῶν, ἀλλ' ἐκ φιλοκεδίας, ὃς
 ἔμπορος μᾶλλον ἢ ληστής.

ε. Αὐτὸς δὲ διδάσκων εἰς ἄνθρωπον ὁ ὅστις δύο τῇ ἐπιτηδεύσει. εἴτα
 φαίμεν μὴ οὐκ ἐβουλότο ζητῆναι τὴν ἀπὸ τῆς οὐδὲ περὶ τῆς
 μα ποῖν ἢ κρύφα δὲ εἰς ἀπὸ τῆς οὐδὲ περὶ τῆς οὐδὲ περὶ τῆς οὐδὲ περὶ τῆς
 20 ἀλλὰ πλοῦσι τῶν ὃ βασιλείας. τοῖς δὲ τοῖς τοῖς τοῖς τοῖς τοῖς τοῖς
 γνομῆς οὐκ ἀπὸ τῆς μακροτέρως, οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς
 οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ
 αὐτῶν Ἀπὸ τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς
 ἀφ' ἑαυτοῦ ὃ χροῖον ὃ ἐν τῇ οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ
 ὃς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ
 λαοῦ ὃ ἄλλοι πλοῦσι πικραταί. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς ἡμετέρους Φωκίαν.
 μὴ καταλύοντες ἡμᾶς ἀπὸ τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ
 οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ
 ὃς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ ὑπὲρ τῆς τῆς οὐκ ἐπὶ φέρῃ

ἰσχυρολόγησας, ἵνα σοι τίλῃ πίστι φυλάττωσιν, ἀλλὰ τοὺς ποτηρι-
 τας αἰδρας οἷ ἤδεις. ἦν μὲν οὖν, ἔπειτα, ἐξ ἀνάγκης κἀνάθη, ἡ-
 μέρας δὲ ἐπιστάσης ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὴν κίλην ῥίψοι εἰς θάλασσαν τίλῃ
 ἀκαιοὺς ἢ ὥστ' ἵλ' σοι γυναῖκα, καὶ μετέτι φορτίον ἰσχυρὸν διεσπεί-
 τοι. κοιμηθεὶς δὲ οὐκ ὤπνησι εἶδὲ, κακὴ μὲν τὰς θύρας. ἔδοξεν οὖν
 αὐτῷ τίλῃ ἡμέρας ἐλατῆρας ἰσχυρῶν. οἷα δὲ ἀλγόν, ἐπὶ τῷ ἰσχυρῷ
 εἰς καθῆσο, παραχῶδης παύσασαι τίλῃ ψυχῶν. οἷ δὲ τῷ μεταξὺ
 παρὲν πλῆθος ἀνδρώπων, ἐλθιδίον τι ἢ δόλον. οἷ μίσους δὲ αὐ-
 τοῖς ἀπὲρ ἡλικία καθῆσας, μελαμμοῦν ἢ σκυθρωπὸς. αἰσῶς οὖν ὁ
 Θέων ὥστ' ἀνδρώπων φύσει· ἰσχυρῶντο εἰς τὸ ἰσχυροῦ. 10
 θύτων. Τίς οὖν; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ζεῖν οἷα μοι δοκίμ, ἡ μα-
 κρῶν ἦκν, ὅς ἐστιν Διοῦσιτοι πλῆθος ἢ γένῃ ἢ παιδείᾳ ἢ ἄλλοι ἰσχυ-
 ῖται, φίλοι δὲ μεγάλου βασιλείας. Διὰ τὴν τοίτην μελαμμοῦν,
 Τίθηται ἢ αὐτῷ γυνή, ἥ ἦσα. Ἐτι μᾶλλον εἶχεν ὁ ἡμιλίας ὁ Θέων,
 εὐρηκὸς αἰδρα πλῆθος ἢ φιλογύναιοι. αὐκίτ' οὖν αἰκῆ τὸ αἰδρα, ἀλλ'
 ἰσχυρῶντο. Τίνα χάρεα ἔχεις παρ' αὐτῷ; κακίῳ ἀπεκρίνατο.
 Διοικητὴς εἰμι τὸ ἔλαι, τρέφω δὲ αὐτῷ ἢ τὴν θυγατέρα, παιδὶν ἡ-
 πτω, μητρὸς ἀθλίας πρὸ ἄρας ὀφραν. Θέων. Τίς καλῶ; Λιωῶς,
 εὐκαίρας, φρεν, ὁ Λιωῶς, συστάλο. ἔμπορος εἰμι, ἢ πλῆθος ἦν ἐξ
 Ἰταλίας. ἔδωκεν οὖν οἷα τὸ ἰσχυρῶν. γυνή δὲ Συβαρίτις, εὐδαμον. 20
 σάτη τὸ ἐκεί, καλλίαν ἄρα ἔχουσα ὁφ' ἐκλυτοκίας ἐπάλωσιν.
 ἐγὼ δὲ αὐτῷ ἐπιτάμνω. σοὶ οὖν γυνίω τὸ κέρδι, εἴτι σιαυτῷ θί-
 λης τρυφὴν κατασχῇ τὸ παιδί· πεκαίδεται ἢ ἰκαίως· εἴτι σιαυτῷ ἄ-
 ὤστ' ἀμείωνος χαριστά τῷ διστότῃ. λυσιτελεῖ δὲ σοι μᾶλλον ἄ-
 γυνάμην ἔχει αὐτὸν, ἵνα μὴ τῇ τρυφῇ σοι μητρὶν ἐπαγάγῃται.
 Τούτων ὁ Λιωῶς ἤκουσεν ἀσπόμενος, καὶ· Οὐδὲ μοί τις, εἰπὼν, εὐε-
 γίτης

γίτες σε κατέπληψιν. ἀ γὰρ ἀνυπόκλητον ἔκασ μοι δοκεῖ· ἐλθὲ τοῖσιν εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ φίλον· πῶς γὰρ ἢ ἔω. τὴν δὲ σελ τῆς γυναῖκος ἀφροσύνη ἢ ἔψιν κροῖ, πότερσι διαποταμίῃ ἐστι τὸ κῆμα, ἢ καὶ ἡμᾶς.

- γλ. Ἐπει δὲ ἦσαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ μὲν Θέρον ἐθαύμαζε τὸ μέγεθος τῆς πελυντίας· ἢ γὰρ εἰς ἡμετέραν τὴν Περσῶν βασιλείαν παρελθούσῃ. Λισπᾶς δὲ ἐκίλῃσι θέμενος αὐτὴν σελ τὴν διεσπᾶσαν ἔδωκεν περὶ τῆς. ἔπειτα ἐλπίσιν λαβὼν ἀνέγαγεν εἰς τὴν αἰκὴν τὴν αὐτῷ σφίδρα ἐλθιδριάν· αἶσαν· ἐκίλῃσι δὲ σφιδρίωναι.
- 10 τρέπεται. ἢ ὁ Θέρον, οἷα παύσῃ αἰσθῆται ἢ ὡς πάντες καὶ ἐν ἀρμόσεια δὴος, ἥτοιτο τρεφῆς ἢ ἐφιλοφρονῆτο ταῖς σφιδρίωναι τὴν Λισπᾶς, τὰ μὲν ἀπλότῃσι· σφιδρί, τὴν δὲ πλείονος κοινῆς πίστες. μετὰ δὲ ὁμιλίας σελ τῆς γυναῖκος ἐγίνετο πολλή, ἢ ὁ Θέρον ἐπὶ τὴν τρεφῆς μᾶλλον τὴν γυναῖκος, ἢ τὸ κάλλος· εἰδὼς ὅτι μὲν ἀδελφὸς σφιδρίωναι ἢ χεῖρας, ἢ δὲ ἔψιν αὐτὴν συνίστησιν. Ἀπώμῃσιν οὖν, ἔφη Λισπᾶς, ἢ δίδωμι αὐτῇ. Ὁ δὲ· Ὅσα σφιδρίωναι ἐστὶν, ἀπεκρίνατο. διὰ γὰρ τοὺς τελέσας σφιδρίωναι τὴν πύλιν, σφιδρίωναι δὲ σφιδρίωναι τὸ πλῆθος σφιδρίωναι. ἢ τὴν τρεφῆς ἔφραζε. Ἐν τοῖς ἡμετέροις φησὶ, χεῖρας σφιδρίωναι. Καὶ τὸτο βέλτερον ἢ τῆς τύχης ἡμᾶς ἀγούσιν.
- 10 σφιδρίωναι τὴν Λισπᾶς. Ἀπώμῃσιν οὖν εἰς τὴν ἀγούσιν, ἢ ἐκ τὴν Σαλαάτης αὐτοὺς ἀσφιδρίωναι, ἢ γὰρ πλείονος ἔπαυλιν κατισφιδρίωναι πολυτελεῖς. Ἡδὴ μᾶλλον ὁ Θέρον, ἐκαστὴν σφιδρίωναι τὴν πρεσβύτην σφιδρίωναι ὡς ἀγούσιν ἡμᾶς, ἀλλ' ὡς ἡμᾶς, ἢ ἔφραζε, φησὶ, ἀπώμῃσιν, οὐ μὲν εἰς τὴν ἔπαυλιν· ἐγὼ δὲ εἰς τὴν αὐτὴν, καὶ αὐτὴν ἀγούσιν τὴν γυναῖκα σφιδρίωναι. Συνίστητο ταῦτα, σφιδρίωναι ἀλλήλους ἐμβολῆσιν ἀπὸ ἀλλήλων. Ἀμφοτέρωσιν δὲ ἢ ἢ σφιδρίωναι μακρὰ, ἢ μὲν δὴ σφιδρίωναι ἀγούσιν.

ὦ δὲ παλῶα. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὁ μὲν Λωπᾶς περίπλυσεν εἰς τὴν
 ἱκανὸν, ἅμα ἔ' ἀργύρεον κομίζων, ἵνα περκαταλάβῃ τ' ἱμνοῖεν· ὁ δὲ
 Θῆρην ἰπὶ τὴν ἁκτὴν ἔ' σφίδρα ποδῶν ἐπὶ τῶν σπηγῶν· διηγε-
 σάμενος δὲ τὰ περὶ αὐτοῖς, Καλλιρρόην παλακοῦς ἔχρατο· Κε-
 γῶ, Φησι, θυγάτηρ, εὐδὺς μὲν ἤβουα παρὲς τοὺς οὐὺς ἀπαγαγῶν·
 εἰατίς τις ἀνὴρ γυναικῶν, διακινύων ὑπὸ τ' θαλάσσης· ἐπίσταται
 δὲ πόσιον σὺ πιτοίμεμα πρῶτον, ἔ' τὸ μέγιστον, καθάρῃ ἐτηρήσα-
 μιν. ἀνδρείων ἀπλήρηται σὺ Χαίρας, ὥς ἐκ θαλάμῃ ἔ' ἔφω
 σκεῦσαι δὲ ἡμᾶς, ἥ μὲν αὖ ἀπαγκλιῶν ἐστὶν ἡμῖν μέχρι Λωπᾶς ὁρ-
 δεαμῶν· οὐκ ἀναγκῶν δὲ ἔ' σὲ μάτῶν ταλαιπωρεῖν, ἔ' ταῦτα χα- 10
 λεπῶς ναυτιῶσαι· εἰταῦθα δὲ δὴ ὠχρῶσθαι σὺ φίλος πιστός,
 ἱπανὸν δὲ ὠχρῶσθαι, ἔ' μὲν πολλὰς ἐκμελείας ἔξω λαιπὸν εἰς
 Συρρακοῦσας, λάβει τ' ὅτι δ' εἰς θύλας· σὺ γὰρ τὰ λωπὰ
 τηρῶν. Ἐπὶ τούτῳ παρὲς αὐτὴν ἐγέλασεν Καλλιρρόη, κατὰ σφί-
 δρα λυσιτυμῆν, πατρίδ' αὐτὴν αἰνῶντι ὑπελάμβανεν, ἡ δὲ παλαιμῆν
 ἠπίστατο, τ' δὲ πάλιν ἐγυνείας τὴν πρῶτον ἐντυχισμένη ὑπελάμβα-
 νεν, ἀπαλλαγῶν θύλακα ληστῶν, ἔ' Χάρεσσι, Φησι, ἔχου, πα-
 τερ, ὑπὲρ τῆς εἰς ἐμὴν Φιλαιθευπίας. ἀποδοῖν δὲ, ἔφη, πᾶσι ὑμῶν
 εἰ θοὶ τὰς ἀξίας ἀμοιβὰς. χεῖρα δὲ τοῖς ὀνταφίως δυσώδησιν
 ὑπελάμβανεν. πάντῃ μιν φυλάττει καλῶς· ἐμοὶ δὲ ἄρκον δακτυλῶ- 20
 δισι μακρῶν, ὃ εἶχον ἔ' περὶ. Εἶτα συγκαλυφμένη τὴν κεφαλὴν·
 Ἀγὲ . . . Φησὶ, ὦ Θῆρην, ὅποι ποτὶ θύλας. πᾶς γὰρ τόπος θα-
 λάσσης ἔ' ἔφω κρείσσων.

ἢ. Ὡς δὲ πλησίον ἐγγίητο τῆς ἱκανῆος ὁ Θῆρην, ἐξεπτήγησεν ἡ
 τοῦτον. ἀποκαλύψας τὴν Καλλιρρόην, ἔ' λύσας αὐτὴν τὴν κόμην,
 ἀποδείξας τὴν θύραν, πρῶτῳ ἐκλήθυσεν εἰσιλθῆναι. ὁ δὲ Λωπᾶς ἔ'

πάντες οἱ ἰδοὺ ἐπιστάσης αἰφρίδην κατεπλάγῃσαι, οἱ μὲν δοκῶντες
 διὰ ἰσχυρίαι. ἔνθ' ἦ τις λόγος ἐν τοῖς ἀγροῖς Ἀφροδίτῃ ἐπιφαί-
 νουσαι. καταπιπληγμένοι δὲ αὐτῶν κατόπισθ' ὁ Θῆρς ἐπὶ δόμῳ πρὸς
 ἦλθε τῷ Λισσῷ, ἔνθ' Ἀνάστα, Φησι, ἔνθ' ἦν Θεὸς τὴν ὑπεροχὴν τῆς
 γυναικὸς αὐτῇ γὰρ ἔστιν, ἦν θύειας ἀγορεύσαι. Χαρὲς ἔνθ' αὐμασμένῃ
 ἐπηκολούθησε πάντων. τὴν μὲν οὖν Καλλιπρίην ἐν τῷ καλλίστῳ τῷ
 οἰκημάτων κατακλίαντες, εἴσαι ἰσχυρίαι. ἔνθ' ἦ ἰδὺτο πολλῆς
 ἀπαύσεως ἐκ λύπης ἔνθ' καμάτῳ ἔνθ' ἔστι. Θῆρς δὲ τῆς διέξας λαβὼ-
 μῃ τῷ ἔνθ' Ἀναστᾷ. Τὰ μὲν παρ' ἐμὲ σοί, Φησι, πρὸς πτωχότατον
 10 οὐδὲ ἔχει μὲν ἤδη τὴν γυναικα. Φίλῳ. ἦν εἰ λαιπὸν. ἦν δὲ εἰς ἄνθρωπον,
 ἔνθ' ἔλαβον τὰς καταγεγραμμένας, ἔνθ' ὅτι μοι τιμῶν, ἔνθ' ἔστις, σπιδώ-
 σαι. Ἀμείψας δὲ θύειας ὁ Λισσῷ. Οὐμῶν, Φησι, ἀλλὰ ἐν ἐγώ
 σοι τὸ ἀγρεύειν ἤδη πρὸς τῆς καταγεγραμμένης. Ἀμα δὲ ἔνθ' αὐμα-
 ταλῶν ἔστις, διδῶς μὴ ἔσθ' μετὰ θῆρς. πολλὰς ἦν ἐν τῇ πόλει
 γυναικῶν τοὺς ἐθελόντας ὀπιῶν. τάλαστον οὖν ἀγρεύειν πρὸς αὐμῶν
 πρὸς αὐτῶν λαβὼν. ὁ δὲ Θῆρς ἀκκισάμεν τῷ λαμῶν. κατέχοντῳ
 δὲ ἐπὶ δὴ πρὸς αὐτὸν ἔνθ' Ἀναστᾷ, ἔνθ' ἦν ὁ ἐπὶ τῆς ὕρας. Βύλας, Φη-
 σαι, ἀφ' ἰσχυρίαι εἰς τὴν πόλιν πλῆναι. τῇ δ' ὑπερίαι ἐπὶ τῷ λι-
 μένῳ συμβαλῶν. Ἐπὶ τύτῳς ἀπληγῇσαι. ἔλθον δ' ἐπὶ τῇ τῇ
 20 ὁ Θῆρς ἐκλίθησε ἀεμῶν τὰς ἀεμῶν ἀνάγναι τὴν ταχίστην,
 πρὸς ἐκπύσεως γυναικα. ἔνθ' οἱ μὲν ἀπιδόρασκον ἔνθ' ὁ πνῦμα ἔ-
 φη. μόνῃ δὲ Καλλιπρίῃ γυναικα, ἥδ' μετ' ἔξουσίας τὴν ἰδίαν ἀπεδύ-
 ρο τύχην. Ἰδὺ, Φησι, ἄλλῳ τῷ τῷ, ἐνθ' ὁ Θῆρς με κατέκλω-
 σαι, ἰρημότητῳ ἐκείνῳ μᾶλλον. μήτῃς ἦν ἐν ἐκείνῳ πρὸς αὐτῶν
 πατῆς, ἔνθ' Χαίρας ἐπὶ πρὸς αὐτῶν. ἡδὲ μὲν δὲ τῇ τῇ. τίνα
 δὲ σὺ ταῦτα καλίσαι; γυναικα, τῇς γυναικὸς ἔνθ' ἔστις αὐτῆς
 τῇ

Ἐγὼ κακῶν ἐκίπτι ἐπληρώθης, ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἔμελλεν οὐ φοβία
 ἐποίησας· Χαίρειας, ὁ μὲν δὲ λαν μὴ ποτε πλῆξας, ἐλάλῃσι καί-
 ριος ἐμὲ τίλῃ Φιλῶσαι. εἴθε με τυμωρῶν χιροὶ παρίδωκας, ἔ ἐκ
 τάφῳ σωθήγαις εἰς θάλασσαν, ἔ ἔ κυμάτων τοὺς πυρατὰς φοβερα-
 τήρως ἐπέστησας. τὸ δὲ ἀειδόντων κάλλει· εἰς τῆτο ἐκτῆσάμην, ἥα
 ὑπὲρ ἐμῷ Θήρῳ ὁ λήσῃς μεγάλῳ λάβῃ τιμῶ. ὁ ἐρημία πέπταμαι,
 ἔ ἐδὲ εἰς πόλιν κίχθην, ὥς ἄλλῃ τις ἔ ἀεγρονήκτων. ἐφοβήθης γὰρ,
 ὦ Γύχῃ, μή τις ἰδὼν ἐγὼν δόξῃ. Ἄθ' ἔτῳ ὥς σκινῶ παριδέθην
 οὐκ οἶδα τίς, Ἐλῆσας, ἡ Βαρδάρης, ἡ πάλιν λήσῃς. Κέπτασα δὲ
 τῇ χυρὶ τὸ γὰρ, εἶδεν ὁ γὰρ δακτυλίων τίλῃ εἰκόνα τίλῃ Χαίρειν, ἔ 10
 καταφιλῶσα· Ἀλῆθῃς δαπέδαλας, ὦ Χαίρειν, Φοί, τοσούτῳ Ἄθ-
 ζαλχθῆς πάθῃ, ἔ οὐ μὲν πινθῆς ἔ μετανοῆς, ἔ τάφῳ καὶ ἀδελφότητος
 μὲν θάνατόν μοι τὴν σωφροσύνην μαρτυρῶν· ἐγὼ δὲ, ἡ Ἐμμοκράτης
 θυγάτηρ ἔ οὐ γυνὴ, διοπέτῃ σήμερον ἐκράθην. Τοιαῦτα ἰδομένη
 μέλιν ὑπῆλθον ἐπὶ αὐτῇ.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῶν θεῶν

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Α Ο Γ Ο Σ Β.

α. ΛΕΩΝΑΣ δὲ κιλίσας φασγᾶ τῷ οἰκονόμῳ πολλῶν ἐπι-
 μέλειαν ἔχων τῆς γυναικὸς, αὐτὸς ἔτι νεκτὸς ἐξῆλθεν εἰς τὴν
 Μίλητον, σπεύδων εὐαγγελισαομένῳ τῷ διοπότη τῶν θεῶν τῆς νουήτης,
 μεγάλῃ οἰήμενῳ αὐτῷ φέρειν ἕκαστος ᾠδὴν μιαν. εὖρε δὲ ἔτι κα-
 τακείμενος τῷ Διούσῳ. ἄλυσεν γὰρ ἅπασαν τῆς λύπης οὐδὲ πορῆν τὰ
 πολλὰ, κῆρται ποδύσης αὐτὸν τῷ πατρίδῳ, ἀλλὰ διέτρευν ὥς τῷ
 θαλάμῳ, ὡς ἔτι παρούσης αὐτῷ τῇ γυναικὶ. ἰδὼν δὲ τῇ Λεωνῶν ἔφη
 πρὸς αὐτὸν Μίαν ταύτῃ ἐγὼ τίνα μὲν τῷ θάνατῳ τῷ ἀθλίας ἰδέσθαι
 πεποιήμεμαι· καὶ γὰρ εἶδον αὐτὸν ἐναργῶς μίξασθαι τε καὶ κρείτιστα γυγναι-
 10 μίνην, καὶ ὡς ἔπαρ μοι σὺν. ἴδου δὲ εἶμαι τίλῳ πρῶτῳ ἡμέραν τῷ γά-
 μῳ, καὶ ὥστε τῷ χαρίῳ μου τῷ ᾠδῶν θαλάτῃ αὐτὴν ὑμφαγωγῆς, σὺ
 μου τῷ ἡμέραισιν ἀδούτῳ. Ἐτι δὲ αὐτῷ δορυμῆνι Λεωνῶν ἀνέβησεν. Εὐτυ-
 χῆς

χρεῖσι, ἡσποῦσα, ἢ ἴσας ἢ ὑπας, μέλλας ἀκρίως ταῦτα ἀτιθέσθαι.
 ἢ ἀεζήμερον αὐτῷ διηγῆται. Προῆλθί μοι τις ἔμπυρον πιτρύ-
 σκον γυπαῖκα καλλίστην, αἷδ' δι' τοὺς τελέστας ἕξω τ' ἐόλων ὄρεσι
 τῶν ταῦν, πλησίον τ' εἶναι χρεῖται. ἀφ' οὗ σωμαζήμερον ἀπῆλθον
 εἰς ἀγρόν. ἑκάθ' ἐν συμβαλλόντες ἀλλήλους ἔργον μὲν τῶν πρῶτον ἀ-
 ηστίαμεν· ἐγὼ τι γὰρ ἐκείνῳ ἔλαστον δίδωκα· οὗ δὲ ἐνταῦθα γε-
 νιάζομαι τῶν καταγραφῶν. Ὁ δὲ Διόνυσος τὸ μὲν κάλλος ἡ-
 δίας ἤκουσι τῆς γυπαῖκας· ἢ γὰρ φιλογόνης ἀληθῶς· τῶν δὲ δουλείας
 ἀνδρῶν. αἰὲς γὰρ βασιλεὺς, ληφένον ἀξιώματι ἢ παιδίῳ τ' ἔλκε Ἰστιάς,
 ἀπῆλθον κοίτῃ τ' θρακαπίδῳ, ἢ· Ἀδύνατον, εἴπω, ὃ Λισσῶ, 10
 καλὸν εἶναι σῶμα μὴ πεφυκὸς ἐλευθέρῳ, οὐκ ἀκούεις τ' ποιητῶν, ὅτι
 Διὶν παῖδες εἰσιν οἱ καλοὶ, πολὺ δὲ πρῶτον ἐνδραχέον ἐν γυναι; σοὶ
 δὲ ἥρως ἐπ' ἱρμίας. σὺ κλέπας γὰρ αὐτῶν τοῖς ἀγροῖσιν, ἀλλ', ἐ-
 πίπεις ἐπ' αὐτῷ, βλάδεις εἰς τὴν ἀγορὰν. Ἀδρατῶ δὲ; ὁ ἔμπυρυστάτος
 τ' ἥμισυ, διακῆσαι τὰς καταγραφὰς. Ἐχαιρεῖ ὁ Λισσῶς ἀπὸ τοῦ ἡμέρου.
 τί γὰρ ἀσχετοῦ καὶ τοῦ ἡμέρου τ' διασπότην μάλλον ἐκπλήσων. παρὼν
 δὲ τοὺς Μιλησίους λιμένας ἀπαγας, ἢ τὰς τραπίδας, ἢ τῶν πύλων
 ἄλλων, οὐδαμῶς ὀφρῶτα εὐρίπ' ἰδῶναι. ἐμπύρος ἐξήταξεν ἢ ποσειδῶν.
 ἐν γὰρ μὲν δὲ οὐδὲν, οἷον πολλῇ τοίῳ σπρίφ' γυμῶν, καπνὸς λα-
 βῶν παρέπλησεν ἐπὶ τῶν αἰτῶν, κακῶς ἐπὶ τὸ χρεῖον. οὐκ ἔμελ- 20
 λι δὲ εὐφροσύνη τ' ἡδὴ πλείοντα, μέλλας οὖν ἢ βραδείας ἀσπῆλθι πρῶτον
 διασπότην. ἰδοὺ δὲ αὐτὸν ὁ Διόνυσος σκυδρῶτον, ἥρως τὶ πίπτονθαι.
 ὁ δὲ Φρῶν· Ἀπολάλαμά σου, ὃ δῶκεται, τάλαστον. Συμβῶτον, εἰπὶ
 ὁ Διόνυσος, ἀσφαλίστηναι σε τῷτο πρῶτον τὰ λοιπὰ ποίησαι. τί δὲ ἔ-
 μως συμβῶναι; ἢ μή τι ἢ κῆρυξ τ' ἀπὸ τοῦ πρῶτον; οὐκ ἐκείνῳ, Φρῶν,
 ἀλλ' ὁ πῶλινος. Ἀδρατῶντος ἄρα ἢ, ἢ ἀλλοτρίως σου πίπτας
 δού-

δούλων ἀφ' τῶν ἐσ' ἐρημίας. πέθει δὲ ἔλεγεν τὴν ἀδελφονομίαν· Συβαρίτου ἐξ Ἰταλίας, πρᾶντος ὑπὸ διαποικίης καὶ ζηλοτυπίας. Ζήτησος Συβαρίτου εἰς τοὺς ἐπιδημῶντας· ὃ δὲ τῷ μεταξὺ ἐκεῖ κατέλειπε τὴν γυναῖκα. Τότε μὲν οὖν ὁ Λισπᾶς ἀπῆλθεν λυπούμενος, ὡς οὐκ εὐτυχόσης πραγματίας ἀπὸ γυναικίης. ἐπιτήρη δὲ καιρὸν ἀναπαύσας τὴν διαποικίαν ἐξελθὼν εἰς τὰ χωρία, λοιπὸν μίας ἔχων ἐλπίδα τῆς ἑξῆς τῆς γυναικός.

- β. Πρὸς δὲ τὴν Καλλιφρόνιν εἰσηλθὼν αἱ ἀγροικαὶ γυναῖκες καὶ εὐδὺς ὡς διαποικίαν ἤρξατο κατακλῆναι. Πλάγῃ δὲ, ἢ τῷ οἰκίῳ γυναικί, 10 ζῶν οὐκ ἀπρακτοῦ, ἔφη πρὸς αὐτὴν. Ζητῆς μὲν, ὦ τέκνον, πάντας τοὺς ἑαυτῆς· ἀλλὰ καλῶς καὶ ἐνθάδε ἡμῖν σεοῦς. Διοίσις γὰρ ὁ διαποικίης ἡμῶν χρηστὸς ἐστὶ καὶ φιλαίθερος. εὐτυχῶς σε ἤγαγεν εἰς ἀγαθὴν ὁ θεὸς οἰκίαν. ὥστε ὁ πατρίδ' ἀξίους. Ἐκ μακρᾶς οὖν θαλάσσης ἀπέλυσας τὴν αἶσαν. ἔχεις θραππαίδας. Μόλις μὲν καὶ μὴ βαλομένη, πρὸς γὰρ δὲ ὅμως εἰς τὸ βαλαπῖον. εἰσελθὼσα δὲ ἤλεψας τι καὶ ἀπίσμηται ἐπιμελῶς, καὶ μάλλον ἀποδυσάμενης καταπλάγησας. ὥστε οὐκ ἐπιμελῶς αὐτῆς θαυμάζουσα τὸ πρῶτον, θύει πρῶτον ἰδοῦσα· ὁ χρὸς γὰρ λευκὸς ἐστὶν εὐδὺς μαρμαρυγῇ τοῦ ὅμως ἀπλάμψας. τρυφερὰ δὲ σάρεξ, ὥστε διδοίκεται μὴ καὶ τῷ δακτύλῳ 20 ἐπαφῇ μέγα τραῦμα ποιῆσαι. ἡσυχῇ δὲ διελθὼν πρὸς ἀλλήλας· Καλὴ μὲν ἡ διαποικία ἡμῶν, καὶ ἀεὶ ἐκείνη· ταύτης δὲ αἱ θραππαίδες ἴδοιεν. ἐλύπει τὴν Καλλιφρόνιν ὁ ἔκαστος, καὶ τὴν μάλιστα οὐκ ἀμείνεται· ἢ ἐπὶ δ' ἰδὼν αὐτὴν, καὶ τὴν κόμην συνειδόμενος, καθάπερ αὐτὴν προσέειπεν ἰδοῦσα! ἢ δὲ ὅτι ἐπὶ ἑλέγει ταῦτα τῇ παύσῃ. χιτῶνά μου δότε διακόν, καὶ γὰρ ὑμῖν ἐστὶ μὴ κρείττους. ἰδοῦσατο μὲν οὖν τι τῷ ἐπιτυχόντι· καλῶν δὲ ἐπείκει αὐτὴν, καὶ πολυτελεῖς ἰδοῦσα

κατα·

καταλαμπρόμενον ὑπὸ κάλλος. ἐπεὶ δὲ ἤρτησαν αἱ γυναῖκες, λίγην ἢ Πλάγυν· Ἐλθὲ πρὸς τὴν Ἀφροδίτῃν, ἥ ὤξα πρὶ αὐτῆς. ἐπιφανὴς δὲ ἔστιν Ὀυδάρη ἢ Θυὸς, ἥ οὐ μόνον οἱ γύναις, ἀλλὰ ἥ οἱ ἐξ ἄστῃ· ὡς γυναικὶ θύουσι αὐτῇ. μάλιστα δὲ ἱπποῖ· Διουσίῃ. ἐκὼν οὐδέποτε παρήλθεν αὐτῇ. Ἐἶτα διηγῶτο τὸ θεῖν τὰς ἐπιφανείας, καὶ τις ἵπτι τ' ἀγροίκων. Δόξας, αἶ γύναι, διασαμῶν τῷ Ἀφροδίτῃν εἰκόνα βλέπειν σεαυτῆς. Ἀκύνασα δὲ ἡ Καλλιρρόη θαυροῖσι ἐπὶ λήδη, ἥ λίγην πρὸς ἑαυτῇ. Ὅμοι τ' συμφορᾶς, ἥ ὁταυθὰ ἔστιν Ἀφροδίτῃ θυὸς, ἰμοὶ τ' τύττων κακῶν αἰτία. πλὴν ἄπειμι. θίλω γὰρ αὐτῇ πολλὰ μίμραζω. Τὸ δὲ ἱερὸν πλοῖον ἦ τ' ἐπαύλιος παρ' 10 αὐτῇ τῷ λεωφόρῳ. πρὸς κνήσας δὲ ἡ Καλλιρρόη ἥ τ' ποδῶν λαβὴν ἢ τ' Ἀφροδίτης. Σύ μοι, Φησι, πρώτη Χαίρειν ἰδοῦσας· συναμύσασα δὲ καλὴν ζεύγῃ οὐκ ἐτήρησας. καίτοι γι' ἡμῖς σὲ ἔκοσμήμεν. ἐπεὶ δὲ οὕτως ἐβλήθης, μίαν αἰτῶμαι ὥστε σὺ χάριν μηδὲ με κινήσεις μετ' ἐκείνῃ ἀρίσται. πρὸς τῷτο ἀνέθου ἡ Ἀφροδίτῃ. μήτηρ γὰρ ἔστιν Ἐρωτῇ, ἥ πάλιν ἄλλοι ἐπολιθίνο γάμοι, οἳ οὐδὲ αὐτὸν ἐμύλλει τήρουν. ἀπαμαγῆσα δὲ ἡ Καλλιρρόη ληστῶν ἢ θαλάσσης, τὸ ἴδιον κάλλ' ἀνλάμβανει, ὥστε θαυμάζειν τοὺς ἀγροίκους καθεμέραν ἱεροφότερας αὐτῆς βλέπουσας.

γ. Ὁ δὲ Λισίας, χρεὼν ἐπιτάττειν εὐρὺν, Διουσίῃ λόγους περὶ 20 νηκε ταύτης. Ἐν τοῖς ὡς θαλάσσης, αἱ δίσποξα, χαίρειν οὐ γύναις ἢ καὶ χρεὼν πολλῶν, ἥ ποδῶν ἔκιν τῇ σῇ ἐπιδημίαν. ἀγίλας σὲ δεῖ ἥ φυτῆρας διασαδοῖ. ἥ ἡ σύγκομιδὴ τ' καπνῶν ἐπιγίγν. χρεὼναι ἥ τῇ πελυτιείᾳ τ' οἰκίῳ, ἀς σὺ κελύσαιτ' ἀποδομήσασιν· οἷσιν δὲ τὸ πῦρ ἡλαφρότερον ἐκείν, πρὸς πᾶσι μὲν ὑπὸ τ' τῶν ἀγρῶν ἀπὸ λαύσεως ἢ διακίσεως. ἴαν δὲ τὰ ἐπαπίσης ἢ βακίλοι ἢ πομῶνα, δάσεις

- δόσεις αὐτῇ τὴν νύκτις γυναικα. Ἦρουν τῇ Διουσίῳ ταύτῃ, ἣ
 ὡρεῖται τῇ ἔξοδῳ εἰς τὸ ἡμέραν. Ὁρυσίλιδας δὲ γυναικὸς παρισκί-
 αζον· ἥνοχον μὲν ὄχηματα, ἱπποκόμοι δὲ ἵππους, ταῦτα δὲ πορ-
 μῆα. φίλοι παρικαλῶντο σπονδαῖον, ἣ πλῆθ' ἀπικαλῶντο. φῶσι
 γὰρ ἡ ὁ Διούσιος μεγαλοπρεπής· ἐπὶ δὲ πάντα κτερίκει, τῇ μὲν
 ὁρυσίλιδ' ἣ τοὺς πολλοὺς ἐκέλευσε διὰ θαλάσσης κομίζεσθαι, τὰ
 δὲ ὄχηματα ἐπακαλυψῆναι, ἔταν αὐτὸς πορῶσαι. πωρῶντί τι γὰρ μὴ
 κρίπτω πομπῇ. ἀλλὰ δὲ τῇ ᾧ, πρὶν αἰδομένη τοὺς πολλοὺς ἵππων
 ἐκίχῃ. πρὶν τῇ δὲ. εἰς ἣν οὐ αὐτοὺς ἣ ὁ Λισπῆας. Ὁ μὲν οὖν Διού-
 10 σιος ἐξήλαυνε εἰς τοὺς ἀγρούς. ἡ δὲ Καλλιρρόη, ἥ νυκτὸς ἐκείνης Δια-
 σαμῆν τὴν Ἀφροδίτῃν, ἡβυλίθη ἣ πάλιν αὐτῇ ὡρευνῶσαι· ἣ
 ἡ μὲν ἐστῶσα ἥνυχτο. Διούσιος δὲ, διαπρήσας ὅπῃ ἔϊπτον, πρῶ-
 τος εἰσηλθὺν εἰς τὴν νύκτα. ἴσθην δὲ ποιεῖν αἰδομένη Καλλιρρόη πρὸς
 αὐτὸν ἐπεγράφη. Διασάμηνος οὖν ὁ Διούσιος ἀπέστη· Ἰλιος εἴης,
 ἡ Ἀφροδίτη, ἣ ἔσ' ἀγαθὴ μοι φανίης. Καταπίπτουσα δὲ αὐτὴ ἦδη
 Λισπῆς ὑπέλαβε, ἣ Ἀττή, φησὶν, ἡ δέσποτα, ἡ νύκτις· μὴδὲ τα-
 ραχθεῖν ἣ οὐ δὲ, ἡ γύναι, ὡρεῖσθαι τῇ κυρίῳ. Καλλιρρόη μὲν οὖν
 πρὸς τὸ ὄμμα ἔκρινεν πηγὴν ἀφῆκε δακρύων, κάτω κύψασα, ἐξέμε-
 ταμαλθάνουσα τιλὲ ἡβυλίας· ὁ δὲ Διούσιος, πλῆξας τὴν Λισπῆν·
 20 Ἀσπίδατι, εἶπεν, ὡς ἀνδρόπαις διζαλέῃ τῷ Διούσι. οὐ ταύτῃν λό-
 γος ἀγυρώσῃ, ἣ ὡς οὐχ εὖρος τὴν περὶ σκόπῃ, οὐκ ἀκρύσας οὐδὲ Ὁ-
 μέρου διδάσκοντες ἡμᾶς.

Καί γε οἱ Διοὶ χρίσασιν ἐπὶ πότις ἀλλοδαπῶν

Ἀνδρόπατος ὕβρις τι καὶ ὑπομῖλον ἐφορᾷσι.

τὸ γοῦν λακκὸν παῦσαι μὲν καταγλῶνι, ἣ δὲ οὐκ εἶναι κομίζων τιλὲ οὐδὲ
 αὐτῇ.

ἀφῆκεν εὐτοχῇ. Λαλῶντος δὲ αὐτῆς ἡ φωνὴ τῷ Διονυσίῳ θύει τις ἰ-
 φάνη. προσκλὴν γὰρ ἐφθόγγετο, ἢ ὅσπερ κλέεας ἀπεδίδω τ' ἤχοι. ἀπο-
 ρθῶς οὖν, ἢ ἐπὶ πλύν ὁμιλίῃ καταδιδοίς, ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑκταυ-
 λω, φλεγόμενῳ ἤδη τῷ ἱερῷ. μετ' οὐ πολὺ δὲ ἦεν ἐξ ἄστῃ· ἡ πα-
 ρουσία, ἢ ταχὺς φάμη δίδωμι ὅ γ' ἔγγυς ἔσται. ἰσχυροὶ οὖν πάντες
 τῇ γυναικα ἰδὼν περσασσύντο δι' πάντες τῇ Ἀφροδίτῃ περσ-
 κυῖν. αἰδωμένη δὲ ἡ Καλλιρρῶ τὸ πλὺθ' οὐκ ἔχθη ὅ, τι
 περὶ ξυ. πάρεα γὰρ ἦ αὐτῇ ξύα, καὶ οὐκ ἔωλετο οὐδὲ τῇ συνῆθῃ
 Πλάγιστα, ἀλλ' ἐκείνη παρὶ τῷ ὑποδοχῇ ἐγένετο ὅ διασπύτι.
 περσασσύντος δὲ τῆς ὕρας, ἢ μηδὺς ἥκοιτο· εἰς τὴν ἑκταυλω, ἀλ- 10
 λὰ πάντων ἰσάτων ἐκὶ ἢ κεληρόμεν, συνῆκε Λισπᾶς τὸ γεγῶς, ἢ
 ἀφαιρέσει· εἰς τὸ τέμενος ἐξήγαγε τὴν Καλλιρρῶν. τότε δὲ ἦ
 ἰδὼν, ὅτι φέμεν γίνονται βασιλεῖς, ὅσπερ οὐ τῷ οὐρανῷ ἢ μελισσῷ. κα-
 λῶμεν γὰρ ἄπαντες, καθάπερ ὑπὸ ὅ καλῶς διασπύτι λεχμυροτη-
 μένῃ ἡ μὲν οὐκ ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἴκον τῷ συνῆθῃ.

δ. Διονυσίῳ δὲ ἰτίτρετο μὲν, τὸ δὲ τραῦμα περὶ σείλλω ἰπαιρ-
 τῷ οἷα δὲ πείπαιθμεν· ἀπὸς ἢ ἐξ αἰρίσας ἀρετῆς ἀντιπονήμεν,
 μήτε τοῖς οἰκέταις οἰλῶν ὀκαταφρονήτῃ δοκίμῃ, μήτε μεμεκιδῶς
 τοῖς φίλοις, διαματέρῃ παρ' ὅλκω τῷ ἰσπείρει, οἰόμεν· μὲν λαοθά- 20
 ρω, κατὰ δὴλῳ. δὲ γυμνῶν· ἐκ τ' οὐκ ἔστι. μύρεν δὲ τὰ λαβῶ-
 μένῳ· ὑπὸ ὅ δέπιν· Ταῦτά, φησι, καμιάτω τις τῇ ξήνῃ μὴ ἱππῇ-
 τε δὲ, ὅτι ὅ κυρίως, ἀλλ' ὅτι ὅτι Διονυσίῳ. Τὸν μὲν οὐκ ἔστι
 περὶ γυναικὶ ἐπὶ πλὺθ' ἡκίστατο γὰρ, ὅτι οὐ μίλλῃ καθάσθαι ἀγρυ-
 πνῶν οὐκ ἔδωκετο μὲν τ' φίλων. ἐπὶ δὲ περὶ κοινῇ τὰ τ' ἡκίστος, ἀκα-
 λῶσαι, ὅσπερ μὲν οὐκ ἐλάμβανεν. ὅλκῳ δὲ ἦ οὐ τῷ τ' Ἀφροδίτης ἱερῷ,
 ἢ πάντων ἀνιμνήσκοντο· ἢ περὶ σπύτι, τ' κάμης, ὅπως ἔπερθε, ὅπως
 οὐ-

οἴκετι, ἡ Φοῖβη, τῶν χημάτων, ἐξέειπε δὲ αὐτὸν τὰ
 δάκρυα. τότε οὐκ ἴδον ἀγῶνα λογισμῷ ἢ πάθῳ. καίτοι ἦ βασιτεῖ-
 μόν. ἅπασι τῆς ἐπιθυμίας γενναῖον αἶμα ἐκέραιον ἀντίχριστον. καθ-
 ἄπερ δὲ ἐκ κύματι ἀνέκυρσε λόγον παρὲς αὐτὸν. Οὐκ αἰσχύν-
 Διόνυσος, αἶμα ὁ πρῶτον τῆς Ἰονίας ἔπλεον ἀριστεῖς τε ἢ δόξας, ὅν θαν-
 μάζουσι σατράπαι ἢ βασιλεῖς ἢ πόλεις, παιδαρίον πρῶτα παρῶν;
 ἀπαξ ἰδὼν ἱρᾶς, ἢ ταῦτα περὶ αὐτῶν, πρὶν ἀφαισίουσθαι τοὺς τῆς ἀ-
 λίας δόξας. τὴν τε ἥως εἰς ἀγῶνα, ἵνα μεταπέμψω γάμος θύσας,
 ἢ γάμος δόξας, ἔχοντα δὲ ἢ ἀλλοτρίας; οὐκ ἔχοντα ἢ αὐτῆς οὐδὲ τῇ
 10 καταγεγραμμένον. Ἐφίλοισι δὲ ὁ ἔρως βυλθολογία καλῶς, ἢ ὑβριστεῖται τὴν
 σφραγισμένην ἐκείνην. Ἄρα τὸ ἐκτενέστερον σφραγισμένην ψυχῇ οὐκ ἔστι
 φιλοσοφῶσαι. μηκέτι οὐκ φέρονται αὐτῷ ἀλλοτρίως, Διονῶνι μετεπέμ-
 ψατο. κληθεὶς δὲ ἐκείνῳ οὐκ αἶμα μὲν τῇ αἵματι, παρῶν αὐτῷ δὲ ἀγῶνι,
 ἢ ὅσῳ τιταραγμένον. Τί, Φοῖβη, ἀγῶνιστος, ὡς δίσποτα; μή τις πά-
 λιν ἀλύπη κατέληξε ἢ τιθηκίαν γυναικός. Γυναικός μὲν, εἴπερ ὁ Διόνυ-
 σος, ἀλλ' οὐ ἢ τιθηκίαν. οὐδὲν δὲ ἀπὸ τῆς ἐξέλιξαι παρὲς σε δὲ ἄ-
 ρια τε ἢ πῆστιν. ἀπὸ λυγρῶν, ὡς Διονῶν. σύ μοι τὴν κακῶν αἵματι; πῶς
 ἐκδύσας εἰς τὴν οἰκίαν, μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἰμὴν ψυχῇ. Ἐρῶν δὲ
 με ἢ τὸ ἄδλον τὸ Θεῶν τῇ γυναικός. μῦθός μοι διηγῶ ἡμπερὶ πτωχῶν,
 20 ὅν οὐκ εἶδας οὐδ' ἐπέθεν ἦλθεν, οὐδ' ἔπειτα πάλιν ἀπῆλθεν. ἔχοντα δὲ
 τις ταῦτον κάλλος; ὡς ἱερμία πικρὸς ἢ ταλαίην τὴν τῇ βασιλείας
 χημάτων ἀγῶνα; δαίμων δὲ τις ἐξέπλησεν; ἐπίσθιον οὐ καὶ ἀπῶ-
 νος; τῇ γυναικίαν. τίνας εἶδες; τίς ἐλάλησας; εἴπέ μοι τὸ ἀγῶ-
 νισ, οὐ πλοῖον ἰδύσας. Οὐκ εἶδες; δίσποτα, ἀλλὰ ἔκστα. Τὸ
 ἐκείνῳ, μία Νυμφὴν ἢ Νηρηίδαν ἐκ θαλάσσης ἀνέβη. καταλαμ-
 βάμεν δὲ ἢ δαίμονας καίρει τινος εἰμασμένης ἀνὰ γλῶσσαν φέροντις ἱερμίας
 μετ'

μετ' αἰθέρων. ταῦτα ἡμῖν ἱερῶσι ποιεῖται τι καὶ συγγραφῆς. Ἡ-
δως δ' αὖ ἔπειθεν αὐτὸν ὁ Διονύσιος. ἀπομύνηται τὴν γυναῖκα καὶ οἰα-
σμητοῖρας ἢ καὶ αἰθέρας ὁμιλίας. Λισπᾶς δὲ, χαρίσασθαι τῷ δυσπό-
τῃ βαλάντιον, εἶπεν. Τίς μὲν ἐστὶ, δισπῶσα, μὴ πολυπεργημοῦ-
ρον. ἄρ' οὐ δὲ αὐτὴν, εἰ θύλιος, πῶς σε, καὶ μὴ ἔχει λύπην. ἀπο-
τυχάνεις οὐ ἔρατο. ἐξουσία. Οὐκ αὖ ποιήσομαι, φησὶ ὁ Διόνυ-
σιος, πρὶν μαθεῖν τίς ἡ γυνὴ καὶ πόθεν. ἔσθ' οὖν πυθόμεθα παρ'
αὐτῆς τὴν ἀλήθειαν. μετασέμφομαι δ' αὐτὴν οὐκ οἶδάδε, μὴ καὶ τι-
νος βιωτοῖρας λάβωμεν ὑποψίαν, ἀλλ', ὅπου πρῶτον αὐτὴν ἰδρασά-
μεν, ἐπὶ τῇ Ἀφροδίτῃς γυνώσκουσι ἡμῖν οἱ λόγοι.

10

1. Ταῦτα ἔδοξε. ἢ τῇ ὑστέρᾳ. ὁ μὲν Διονύσιος παραλαβὼν φίλους τε ἢ ἀπε-
λευθέρους ἢ τ' οἰκιστὰς τοὺς πεποσμένους, ἵνα ἔχῃ καὶ μάστιγας, ἵκει εἰς τὸ τέ-
μενος. οὐκ ἀμελῶς σχηματίζας ἑαυτὸν, ἀλλὰ κοσμήσας ἡρέμα τὸ σῶμα, ὥς
αὖ ἱερῶν μέγαλον ὁμιλίαν. πρὶν δὲ καὶ φέροι καλὴν τε καὶ μέγαν, καὶ μα-
λιστα πᾶσι τοῖς σιμῶσι ὀφθῆναι. Λισπᾶς δὲ ὡς ἑλπίσας τὴν Πλαγίσταν,
καὶ μετ' αὐτῆς τὰς συνήθους τῇ Καλλιρρόῃ δραπανοῖδας, ἵκει πρὸς αὐ-
τὴν καὶ λόγῳ. Διονύσιος, αἰεὶ δικαιοτάτος ἐστὶ καὶ νομιμώτατος. ἵκει
τοῖσι τοῖσι εἰς τὸ ἱερὸν, ὡς γυναῖκα, καὶ πρὸς αὐτὴν εἰπὶ τὴν ἀλήθειαν, τίς
ὅσα τυγχάνεις. οὐ γὰρ ἀτυχέσεις οὐδὲ μῖσος δικαίως βοηθείας. ἀλλὰ
μῖσος ἀπλῶς αὐτῇ ἀφελίγνυ, καὶ μηδὲ ὑποκρίνεται τῇ ἀληθείᾳ. τῷτο γὰρ
αὐτὴν ἰσχυροῦσθαι μάλλον τὴν εἰς σε φιλαθεσμίαν. Ἀκούσας
μὲν οὐκ ἐβλάθισεν ἡ Καλλιρρόη, θάρσυνε δὲ ὅμως. ἀφ' οὗ τὸ οὐκ ἰσχυ-
ροῦσθαι τὴν ὁμιλίαν αὐτοῖς. ὅπου δὲ ἵκει, ὅτι μᾶλλον αὐτὴν ἰθαῦμα-
σαι ἔπαιτες. καταπλάγεις οὖν ὁ Διονύσιος. ἀφαιρῶ. ἔτι. ὅσας δὲ
ἐπὶ τὸ πλείονος σωσῆς ὅψι ποτε καὶ μόλις ἰφθίγηται. Τὰ μὲν ἱμά-
θια σα, γυνή, πάντα. Διουκόες εἰμι, Μιλησίους πρῶτον, ὁμοῖον
δὲ

δι' ἧς τῆς ἱλίας Ἰωνίας, ἐπ' αὐτοῖς αὖτε φιλοφρονέει ἀφ' ὧν τῶν Θεῶν. ἡ-
 καιὸν ἐστὶν ὅτι οἱ Θεοὶ αὐτῆς εἰπὼν ἡμῖν τῶν ἀλίσκων αἱ μὴ γὰρ πολλοί-
 τες οἱ Σουδαίτη ἴσασιν, καὶ ζηλοτυφία ἐκείνῳ περὶ τοῦτον ἔχει
 διαποίησι. Ἡρωδίας οὖν ἡ Καλλιρρόη, ἡ κατὰ κύψασα ἡμέρα εἶπεν·
 Ἐγὼ ἦν πρῶτον πίπτεσθαι· Σίβας δὲ οὐκ εἶδον· Ἐλεγχέσθαι, φησὶ
 Διονύσιος, ἀποδείξας πρὸς τὸν Λαοῦν, ὅτι οὐκ ἐστὶν ὅλη· καυτῶ-
 μαί δὲ ὅτι καὶ ἐγγύς. Εἰπὼν μοι, γένοι, πάντα, ἡ πρῶτον γὰρ τῶ-
 νομα τὸ σὺν. Καλλιρρόη, φησὶ. Ἡρώς Διονυσίου ἡ τὸ ὄνομα. τὰ δὲ
 λοιπὰ ἐπείτωσα. πυθαγορεῖ δὲ λυκαρῶς Διωμαί σου, φησὶ, ὃ δὲ
 10 σπῆκε, συγχέμεσθαι μοι τὴν ἑμαυτῆς τέχνην οὐκ ἔστιν. οὐκ ἔστιν ἢ τὰ πρῶ-
 τα ἡ μὴ, εἰμὶ δὲ ἦν, ὃ γέγονα, ὅλη καὶ ἔστι. Ταῦτα λέγουσα
 ἐπιπᾶτο μοι λαοῦν, ἐλάβετο δὲ αὐτῆς τὰ δάκρυα καὶ ἦ παρῶν.
 περὶ τῆς δὲ ὁ Διονύσιος κλαίει ἡ πάντες οἱ θεομακάριτοι. Ἰδοὺ δ'
 αἰ τῶν ἡ τῆς Ἀφροδίτης αὐτῇ σπουδαιοτέρῳ γεγενῆσθαι Διονύσιος δὲ
 οὐκ ἔστιν ἔτι μᾶλλον πολυπραγμονῶν, ἡ ταύτην αἰτῶμαι ὡς σου
 χάριν πρῶτον. διήγησά μοι, Καλλιρρόη, τὰ σιαυτῆς. οὐ πρὸς ἀλ-
 λότριον ἱεῖς· ἐστὶ γὰρ τις ἡ τρέψου συγγίνα. μηδὲ φειδῶς, μηδ' εἰ
 πίπτεσθαι σοὶ τι δοκῶν· Ἡγακᾶτρου ἡ Καλλιρρόη ὡς τῆς, ἡ
 Μή μοι ἔσθ' ἡ, εἶπεν. οὐδὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ἑμαυτῇ φαῦλον. ἀλλ' ἐπὶ σι-
 20 μότερα τὰ τῆς τύχης ἐστὶ τῆς παρούσης, οὐ δὲ οὐκ ἀλάζον, οὐδὲ
 λέγειν διηγήματα ἀπὸ τοῖς ἀγνοῦσιν. οὐ γὰρ μαστὺρ τὰ πρῶτα τοῖς
 ἦν. Ἐθαύμασον ὁ Διονύσιος τὸ φένημα τῆς γυναικός, ἡ Σύνῃμ,
 φησὶ, ὅτι, καὶ μὴ λίγη εἰπὼν δὲ ὅμως. οὐδὲν γὰρ Θεὸς σιαυτῆς ἱεῖς
 τλαῦτον ἡλικίαν ὀρώμεν. πᾶν ἐστὶν οὐ σμερῆτιος λαμπρὸν διήγημα.
 Μόλις οὖν ἐκείνη τὰ καθ' ἑαυτῇ ἔχεται λέγων. Ἐμμελέτης εἰμὶ
 θυγατρὸς. ὃ Σφραγμασίαν εἰσαγγῆν. γυναικῶν δὲ μοι ἀφρονεῖ ἐξ αἰφ-

καὶ πτόματ'· Ἰθαφαὶ οἱ γοῖσι πολυτιλῶς. ἥτορας τομωρύνχαι ἔ
 ἔφει. οὐρ καὶ μὲ πάλω ἱμπήσω. ἥτορας οὐδ' αἰδῶ, ἢ Λεωτῶ με
 τῦτ' παρίδοις Θύρον ἰσ' ἡμέρας. Πάντα εἰσῶσα μῖνοι Χαίρας ἰού-
 γησιν. Ἀλλὰ δέομαι σὺ, Διόνυσ'· Ἐλλῆν γὰρ εἰ ἢ πόλιν Φολαδρεά-
 σιν, ἢ παιδίας μετιέλθας· μὴ γῆν τῆς τομωρύνχαι ἁμοιῶν, μηδὲ
 δόπτερος με πατρίδ'· ἢ συγγενῶν. μακρὸν ἐστὶ σοι πλαντῦντι σῶμα
 ἰῶσα· τὼ τμῶ οὐκ ἀπάλους, ἰὰ δόπτερος με τῷ πατρὶ. Ἐρμο-
 κράτης οὐκ ἐστὶν ἀχάειρος. τὸν Ἀλκίονος ἀγάμαθα δὴ ἢ πάντες Φι-
 λῶν, ὅτι εἰς τὼ πατρίδα ἀνέπεμψε τὸν ἱκίτην. ἱκίτης δὲ καὶ γὰρ.
 εἴσσι αἰχμάλωτος ὄφρα κεν. εἰ δὲ μὴ δόναμαί ζη ὥς εὐχῆς, αἰρῶ-
 μαι θάνατον ἐλθέμεν. Τύττω ἀχάων ἔκλει, παρῶσαι μὲν Καλ-
 λῖρῶν, τὸ δὲ ἀλαδῆς αὐτοῖ. πόδαίτο γὰρ δόπτερος τῆς ἐπιδυ-
 μίας· Θάρη δὲ, ἔρη, Καλλῖρῶν, ἢ ψυχὴν ἔχει ἀγαθὴν· ἢ γὰρ
 ἀτυχῆσαι δὲ ἄξιος. μέγιστον καλῶ τῶδε τὴν Ἀφροδίτην. οὐ δὲ τῷ με-
 ταρῶ θραπείας ἔξω παρ' ἡμῖν δόσποίης μάλλιν ἢ ἀύλης. Καὶ ἢ μὲν
 ἀπὸ πεπωσιμῆς μηδὲν ἄκωσα δύναμαι παθεῖν.

γ. Ὁ δὲ Διόνυσος· λυγρὸν μοῖον ἔστιν εἰς οἶκον τὸν ἴδιον ἢ μῖνοι καλέ-
 σαις Λεωτῶν. Κατὰ πάντα, Φοῖν, ἐγὼ δυστυχὴς εἰμι, ἢ μισῶμεν
 ἔπεδ' Ἐρωτῶ. τὼ μὲν γαμντῶ Ἰθαφα· Φόβου δὲ ἢ κῆρας, ἢ
 ἢ ἀλπίστον ἔξ' Ἀφροδίτης ὑπὲρ μοι τὸ δῶρον, ἢ ἀνέπλαστον ἡμαυτῶ 20
 βίον μακάριον ὡς Μοῖλαι τὴν ἢ Λακιδαιμόνιος γυναικός. οὐδὲ γὰρ τῷ
 Ἐλλῆν εὐμεροσιν ὡς πολυλαμβάνων γενέσθαι. παρῶσαι δὲ αὐτῆς ἢ τῷ
 λόγῳ πιθῶ. βεβιωταί μοι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀπαλλαγῆσθαι Καλ-
 λῖρῶν μὲν οὐκ ἐστὶν, ἐγὼ δὲ ἔζη. Πρὸς τῷ ἀνέκαθεν ἢ Λεωτῶν
 Μὴ οὐ γὰρ, ὦ δόσποίης· μὴ καταδραστή σιαυτῶ. κῆρος γὰρ εἰμι, ἢ
 ἔξωσας ἔχεις αὐτῆς, ὅτι ἢ ἡμῶς καὶ ἄκωσα παθεῖν τό σοι δοκεῖ. τα-

λάττω

λάττω γὰρ αὐτῷ ἐπιδάμω. Ἐπεὶ οὖν σου, τρεῖς ἄθλη, τὴν ἐν γυνῇ; οὐκ ἀκύνει Ἐμμοκράτῳ τὸν στρατηγὸν τῆς πολλῆς Σικελίας, σκευαρχαγμῆν μεγάλην, ὃν βασιλεὺς ὁ Πελοῶν θαυμάζει καὶ Φιλίῃ, πέμπει δὲ αὐτῷ κατ' ἴτος δοράς, ὅτι Ἀθηναίους καταναμάχουσι, τοὺς Πελοῶν πολέμιους; ἐγὼ τυραννῆσιν σώματος ἐλευθέρου, καὶ Διονύσιος, ὁ ἐπὶ σωφροσύνῃ Θειβόητος, ἄκυσται Ἰσχυῶ, ἢ οὐκ αἰ ἕλκεται καὶ Θήραν ὁ ληστῆς; Ταῦτα μὲν οὐκ εἶπε πρὸς τὸν Λιωνᾶν· οὐ μὴν οὐδ' ἀπεγίνωσκε πίσυνον. Φύσιν γὰρ εὐελπίς ἐστιν ὁ ἦρως, θαρρύνει δὲ τῇ θρακτικῇ καταγασσάδῃ τὴν ἐπιθυμίαν. καλίσας οὖν τὴν Πλάγυσσαν· Διδουκας

10 μοι, Φροῖν, ἥδη πείραν ἱκανὴν τῆς ἐκμελείας. ἐγγυρίζω δέ σοι τὸ μέγιστον καὶ τιμιώτατον μοι τῶν κλημάτων, τῇ ξένῳ. βύλωμαι δὲ αὐτὴν μηδεὶς σπαήζων, ἀλλὰ περὶέουσι μέχρι τευφῆς. κυρία ἔπαλάμωμαι, θρασυπέδῃ, καὶ κόρῃ, καὶ ποίῃ φίλῃ ἡμῖν, ἐπαίτω με παρ' αὐτῇ πολλάκις, καὶ οὖν ἐπίστασθαι δορῶν. βλέπει μὴ δυσόπτη εἶπες. Συνοικεῖ ἡ Πλάγυσσι τῆς ὀνταλῆς. Φύσιν γὰρ ἦν ὀνταλῆς. ἀφανὴς δὲ λαβύσσα πρὸς τὸ πρῶτον τῇ ἀφύσσει, εἵχετο πρὸς τὸ τοιοῦτον. Παραγινώσκῃ ποῖναι πρὸς τὴν Καλλιφρόνῃ, ὅτι μὴ κεκλήθηται θρασυπέδῃ αὐτῇ, οὐκ ἡμιέουσιν· ἰδίαι δὲ εὐνοιαὶ ἀπιδείκνυντο· καὶ τὸ ἀξιοπότης ὡς σύμβουλος ἡθελεῖ ἔχειν.

20 ζ. Συνοικεῖ δὲ τι τοιοῦτον. Διόδοτος· οὐδέποτε τοῖς χωρίοις, πρὸς φάσιν μὲν ἄλλοτε ἄλλας, τὸ δὲ δὴ ἀληθές, οὕτως ἀπαλλαγῆναι τῆς Καλλιφρόνης συνεβόησεν, οὕτως ἐπ' αὐτῇ δόξαν αὐτῆς· ἡμιέει γὰρ Θειβόητος ὁ φημιναῖος, καὶ τὸ κάλλος ὅλῳ τῷ Ἰσπανίᾳ διαλαμπύρῃσιν, ἀπαβύσσα δὲ τὴν φήμην καὶ μέχρι τῆς μεγάλης βασιλείας. ἐπὶ δὲ τῇ μῶν πολυπραγμονίᾳ ἀκρεβέστερον τὰ Θεῶν τῶν κτήτων, ἡμιέειν τὸν καὶ τὰ Θεῶν τὸν οἰκοδόμον Φακᾶν. τὸ δὲ τῆς μίμψος καὶ περιετῆρ

περ-

πρὸς ἄλλα μέγιστα ῥημάτων· οὐκ δὲ καί τοι ἡ Πλάγισσι, ἢ φι-
 λήσομαι πρὸς τὴν Καλλιπρόην, σπαράσσουσα τὴν κύμην ἰ-
 αυτῆς· λαβομένη δὲ τῇ γυναικὶ αὐτῆς· Δέομαι σου, Φοίβε, κυρία,
 σῶσαι ἡμᾶς. τῷ γὰρ ἀνδρὶ μου χαλεπήνῃ Διόυσιν. Φύσει δὲ ἐστὶ βα-
 ρύθυμος, ὅσους ἢ φιλήσεται. οὐδὲς αἰεὶ ῥύσαιο ἡμᾶς ἢ μήτι σὺ.
 παρῆξ γάρ σιν Διόυσιν ἡδίας αἰτημένη χάριν πρῶτόν. Ὡκυμὲν
 οὐκ ἡ Καλλιπρὸς βαδίσαι πρὸς αὐτὸν. λιπαρὴς δὲ ἢ διομένης αἰτηπύ-
 λου ἡδύηθη, πρὸς ἐπιχειρησμένη ταῖς εὐεργεσίαις ὑπ' αὐτῆς. ἢ
 οὐκ μὴ ἀχάριστος δοκῇ. Κἀγὼ μὲν, Φοίβε, εἰμι δόλη, ἢ εὐδαιμό-
 νιος παρρησία. εἰ δὲ ὑπολαμβάνεις δυνήσασθαι τι καμὲν, σπικατόθεν 10
 εἶτοίμην· γένοιτο δὲ ἡμᾶς τυχεῖν. Ἐπεὶ δὲ ἤλθοι, ἐκείθεν ἡ Πλάγι-
 σσι τὴν ἐπὶ ταῖς θύραις εἰσαγγεῖλαι πρὸς τὴν διοπτόν, ὅτι Καλλιπρὸς
 πάρεστι. ἐτύγχανε δὲ Διόυσιν· ἐρριμένη· ὑπὸ λύπης. ἐτετέκεν δὲ
 αὐτῇ ἢ τὸ σῶμα· ἀκύνος οὐκ, ὅτι Καλλιπρὸς πάρεστι, ἄφρον·
 ἐγένετο, καὶ τῆς ἀχλὺς αὐτῇ κατεχύθη πρὸς τὸ αἰέλιπτον. μόλις δὲ
 ἀντιγών. Ἠκίτω, Φοίβε. Στάσα δὲ ἡ Καλλιπρὸς πλησίον, ἢ
 κάτω κίψασα, πρῶτον μὲν ἐρυδήματ· συνεπλήθη, μόλις δὲ ἡμᾶς
 ἐφθίγγατο· Ἐγὼ Πλάγισσι ταύτη χάριν ἐπίσταμαι· Φιλίε γὰρ με
 ὡς θυγατέρα. δέομαι δὲ σὺ, κύμην, μὴ, μὴ ἐργίξῃ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, ἀλ-
 λά χάρισμα τὴν σωτηρίαν. Ἐν δὲ βολομένη λίγην οὐκ ἡδύη· 20
 θῆ. οὐκ οὐκ ὁ Διόυσιν· τὸ τρατήγῃ τῆς Πλάγισσι· Ὁρ-
 γίζομαι μὲν, εἶπει, ἢ οὐδὲς ἀνδρὶ ἐρύσαιο μὴ ὑπολείδω Φωκᾶς
 καὶ τὴν Πλάγισσι· τοιαῦτα πεπραχέναι· χαρίζομαι δὲ αὐτοὺς ἡ-
 δίας σὺ, ἢ γυνάσκει ὑμῖν, ὅτι Διὸς Καλλιπρὸς ἐσάθητι. Πρεσέπει-
 σαι αὐτῷ τοῖς γυναικὶ ἡ Πλάγισσι, ἢ Διόυσιν· ἴφην· τοῖς Καλλιπρὸς
 πρὸς ἐπιπύλῃ γυναικὶ. αὐτῇ γὰρ ἡμᾶς ἴσασιν. Ἐπεὶ δὲ ἡ Πλάγισσι
 ἴδι-

ἰδεῖσάτο τὴν Καλλιρρόην χαίρωντας ἐ σφόδρα ἰδομένη ἐπὶ τῇ θορᾷ·
 Σὺ οὖν, ἔπει, χάρε ἰσχυροῦσι ὑπὲρ ἡμῶν Διονυσίῳ· ἢ ἅμα ὤδησεν
 αὐτὴν, ἢ δὲ τρέπων τὰ καταπινοῦσα θεοίπειν τῇ διζῶν τὴν Διονυσίᾳ
 καί κεν, ὡς δὴ θιν ἀπαξίω τὴν χεῖρα δύναι, παροργίζον αὐτὴν
 κατιφίλῃσιν. εἴτε εὐδὺς ἀφῖκε, μὴ καὶ τις ἕσπερ ἰγνῆται τῆς τέχνης.

- η. Αἱ μὲν οὖν γυναῖκες ἀπῆσαν, τὸ δὲ φίλημα Διονυσίῳ, κατὰ πᾶν
 ἴος, εἰς τὰ σπλάγχνα κατεδύτο, ἢ οὔτε ἔσπερ ἔτι, ὅτι αὐτὴν ἰδὼν, οὐ
 παταχίδιον δὲ τὴν ἐκπιπλοιοχημῆος, οὐδὲ μίας εὐρίσκειν θραπύνας τὴν
 ἔρατος. ὅτι ἀφ' ὧν εἶσα τῇ τῆς γυναῖκος τὸ μεγαλόφρον· ὅτι δὲ
 10 ἀπυλῆς ἡ βίαις, πικισμένος ὅτι θάνατον αἰρήσεται θάτῃς ἢ βλαδού-
 τας. μίας ὅν βοήθειαν ὑπελάμβανεν τὴν Πλάγωνα, ἢ μεταπυφά-
 μος αὐτῶν. Τὰ μὲν προῦσα σοί, φησι, ἐστρατήγηται, καὶ χάρε
 ἔχων τὸ φίληματος. Ἐκείνῳ δὲ με σέσωκεν, ἢ ἀπάλακα. σὺ οὖν ἀν πῶς
 γυνὴ γυναῖκος παρῆν, σὺμμαχον ἔχουσα καμῖ. γίνουσα δὲ ἐλθούριαν
 σοι παροργίζον τὸ ἄθλον, καὶ, ὅ πικισμαί σοι πολὺ ἦδον εἶπαι τῆς ἰ-
 λυθρίας, τὸ ζῆν Διονυσίῳ. Κελθούσα δὲ ἡ Πλάγῳ πᾶσαι πύ-
 ρας ἢ τέχνης παροργίζον· ἀλλ' ἡ Καλλιρρόη παταχίδιον ἀντίθετος τῇ
 ἢ ἔμει Χαίρια μόνον πύρ. κατιστρατηγήθη ἅπασι τῆς τύχης, παρῆ
 ἢ μόνῳ οὐδὲν ἰσχυρὸς λογισμὸς ἀνδράκι. φιλόπονος τῇ ἢ δαίμων, ἢ οὐ-
 20 δὲ ἀνίπτεται παρ' αὐτῇ. ἢ τὸτ' οὐ πῶμα παρῆδεν, μάλλον δὲ
 ἀπῆσαν, κατὰ πᾶν. ἔξω δὲ ἀνῶσαι τὴν τρεπῶν. ἐπὶ βόλῳ
 ἢ τύχῃ τῇ παρῆσιν τῇ γυναῖκος· ἐρωτικῶν τῇ παροργίζον τὴν πῶ-
 τιν οὐδὲν ἔγαν Χαίριας ἢ Καλλιρρόῃ, παρῆσιν ἔχον ἐμῶν
 παρῆ τὴν σπλάγχνα ἀλλήλων. ἰσχυροῦς δὲ ἐπιθυμία τὴν συνείας
 ἐκείνου οὐκ ἔχον. ὀλίγον οὐκ παρῆ τὴν πύματος ἢ γυνὴ σπλάγχνα,
 ἀλλὰ ἀφ' ὧν κινῆται ἢ τὴν ταλαπυρίας τῇ ἔρατος, οὐ ταχέως
 συ-

συνῆκεν ἐγκύμην γυναικί· τρίτη δὲ μάλιστα ἀρχαίῃ ἀπεύχεται ἡ
 γαστήρ· ὃ δὲ τῷ λυτῷ συνῆκεν ἡ Πλάγισ, ὡς αὖ ἔδη πύρην ἔχουσα
 τῇ γυναικί. εὐθὺς μὲν οὖν εἰσέγρησεν διὰ τὸ κληῖδος τὴν θρασυκαυίδαν·
 αὐτὴ δὲ τὴν ἐσπέρην χαλῆς γυναικί, ὥς καὶ ἀδίσασα ἐπὶ τῆς κλη-
 ρίης· "Ἰδι, φησὶν, ὃ τίκων, ὅτι ἐγκύμην ὑπάρχει. Ἀνίκλαυτος
 ἡ Καλλιρρόη, ἢ ἐκλούζουσα, ἢ τήλλουσα τὴν κεφαλάν· "Ετι ἢ τῷ
 τό μόνον, φησὶ, ταῖς συμφοραῖς, ὃ Τύχη, ἀστυγία, ἢ αὖ τίς
 δύλοι. Τύττωσα δὲ τὴν γαστέρα, εἶπεν· Ἄδλων αὖ τῇ γυναικί
 γένουσα. ὃς ὅτε ἢ χερσὶ ληφθῶν παρθένου, εἰς πῶς παρέσχη βίον, ἰσὶ
 ποίας ἰλπίσι μέλλει σὺ κυφορεῖν, ὅρα, ἢ ἀπολὺ, ἢ δύναι. αὖ τῇ γυναι- 10
 κί, ἰσὶ ποίας πύρην θανάτου. Κατέχευε δὲ αὐτῇ τὰς χεῖρας ἡ Πλάγισ,
 ἐπαγρυπναιμὴ τῇ ὑστεραίᾳ ευκαταίερα αὐτῇ ἔκτρεψεν ὥς καὶ ἀδίσασα.

θ. Γυναικί δὲ καὶ ἐαυτῇ ἐκατέρᾳ τῶν γυναικῶν ἰδίως ἐλάμβανε
 λογιζομένη· ἢ μὲν Πλάγισ, ὅτι καμὸς ἐπιτίθειτο· πέφηνεν εἰς τὸ κατ-
 εργάσασθαι τὰ ἔργα τῷ δικτύῳ. συνήγορος ἔχουσα τὸ χεῖρ γαστρός
 ἔκρηται πύρην οὐχέου. ἰσὶ ποίας σφραγίσαντο γυναικὲς μητρός φιλοφρο-
 νία. καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τὴν πύρην συντίθει. Καλλιρρόη δὲ τότε
 μὲν ἐκλούζουσα φθίρει, λέγουσα αὐτῇ ἐαυτῇ· Ἀλλ' ἐγὼ τίς σὺ δικτύ-
 ον τὸν Ἐρμοκράτους ἔχουσα, ἢ ἀστυγίᾳ παιδίον οὐ μὲν οὐδὲ οὐδὲ πατή-
 ρα. ὅρα δὲ ἐρεῖ τις τῶν φθορούμενων· Ἐν τῷ ληπτήρι Καλλιρρόη 20
 συνίλαται. ἀρκύει μόνον ἐμὲ δυστυχίῳ. οὐ συμφέρει σοι, παιδίον, εἰς
 βίον ἄδλων παρελθόν, ἢ ἰδὲ ἢ γυναικίον Φυγίῳ. ἀπιδὲ ἐλδοῖρος,
 ἀπαθὲς κακῶν. μηδὲ ἀκούσης τῷ αὐτῷ τῇ μητρός δηγημάτων. Πα-
 λιν δὲ μετῴκει, καὶ πως ἴλιος αὐτῇ τῇ χεῖρ γαστρός εἰσέγει. Βυλάει
 τρεπομένη, πασῶν ἀστυγίᾳ, ἢ Μηδίας λαμβάνει λογιζομένη. ἀλ-
 λὰ ἢ τῆς Σκυθίδος ἀγριωτέρα δόξου. ἐκείνη μὲν γὰρ ἔχουσα εἶχε τὴν

ἄνδρα, σὺ δὲ τὸ Χαρίν τέκνον θύλως ἀπεκτιῖναι, ἢ μηδὲ ὑπερμελῆ
 ἢ ἀπειθοῦντο γάμου καταλιπῶν. Τί δ', ἀνὴρ ἢ; τί δ', ἀνὴρ ἢ;
 τῷ πατρὶ; τί δ', ἀνὴρ εὐτυχέστερος ἡμῶν; μήτῃ ἀπεκτιῖναι τὸ ἐκ τοῦ
 συνθέτου ἢ ληστῶν; πόσον ἀκούσιον θῶν παῖδας ἢ βασιλείαν, ὡς δυ-
 λεία γνηθίνας, ὅτετι ἀπολαύσας τὸ τὸ πατρίων ἀξίωμα; τὸν
 Ζῆντα, ἢ τὸ Ἀμφίονα, ἢ Κύντα. πλῆθος μοι καὶ σὺ, τέκνον, εἰς Σικελίαν
 ζητήσους πατέρα ἢ πάσῃ καὶ τὰ τὸ μητρός αὐτοῖς διγνήσῃ. ἀναχ-
 θήσεται γόλῳ ἐκείνῳ ἡμοὶ βοηθῶν. σὺ, τέκνον, ἀλλήλους ἀποδά-
 σεις τοὺς γονεῖς. Ταῦτα λογιζομένη δ' ἔλθῃς φυκτὸς ὑπὸ ἐκλήδῃ περὶ
 20 ὀλίγον. ἐπίσῃ δὲ αὐτῇ εἰκὼν Χαρίν,

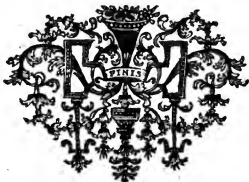
Πάντα αὐτῷ ἡμοῖα, μέγας τε καὶ ἡμαῖα καλ' εἰκὼν,
 Καὶ Φανώ, ἢ τοῖα Θεῷ χρὸ εἰμαῖα ἔσο.

ἰσθῶς δὲ Παρατίθμεν σοι, Φοῖνι, ὡς γόνιμα, τὸν ἡν. Ἐτι δὲ βουλευμένη
 λέγειν, αὐθιγὸν ἢ Καλλιπρόν, θύλως αὐτῷ ἀπειπακλύσας. Σύμβου-
 λαι αὐτὸν τὸν ἄνδρα νομίσασα, θείῃαι τὸ παιδίον ἔχειν.

1. Τῆς δὲ ὑπερβαίας ἐλθούσῃ Πλάγῃαι τῷ αὐτῷ γνῶμην ἐδῆλυσεν.
 ἢ δὲ τὸ ἀκαρπὸς τῆς βουλῆς οὐ παρέλασεν, ἀλλ'. Ἀδύνατον ἐστὶ σοί, Φη-
 20 σιν, ὡς γόνιμα, τέκνον θείῃαι παρ' ἡμῶν. ὃ γὰρ διαποτὴς ἡμῶν, ἐρωτικῶς
 σε ἀφελόμενον, ἀκυσαν μὲν οὐ βιάσεται δ' αἰδῶ ἢ σαρκοσύνῃ. θεί-
 ψαι δὲ παιδίον οὐκ ἐπιτρέψῃ διὰ ζηλοτυπίας, ὑβρίζουσα δοκῶν. ἢ τὸ
 μὲν ἀπὸ τοῦ ἀεισωνεύσαντος ὑπερλαμβάνει, ὑπεροχῆς δὲ παρὸντος
 αὐτῷ. κρεῖττον αὐτὸ μοι δοκεῖ τοῦ γνηθίνας τὸ παιδίον, ἢ γνηθί-
 σπιδου. κερδανῆς γὰρ ὀδύνας ματαίας, ἢ κυφορίας ἀχρηστῶν. ἐγὼ
 30 καὶ σὺ Φιλῶσα σύμβουλος τέλῃ. Βαρίας ἤκουσεν ἢ Καλλιπρόν, ἢ
 35

ἀντιστοιῦσα τοῖς γένεσιν αὐτῆς ἐκείνου, ὅπως συνεβλήθη τὰς τέχνη,
 δι' ἧς τὸ παιδίον θρέψῃ. καλλὰ τοίνυν ἀρετῆς αἰνέη, δύο ἔ τρεῖς ἡμέρας
 ὑπερθεμένη τῷ σπλάχνῳ, ἵπυθ' ἡ μάλλον ἐξέκαυσεν αὐτὴν πρὸς τὰς
 δεύρας, ἀξιοπιστοτέρα γνωμένη, πρῶτον μὲν αὐτὴν ἐξέσχετο μηδεὶ κατ-
 απτῇ τὴν τέχνην· ἵπυθα συναγαῦσα τὰς ὄφεις καὶ τρέψασα τὰς
 χυῖρας· τὰ μεγάλα, φησί, τῶν πραγμάτων, ὃ γένεα, μεγάλας
 ἱπποσίας κατεθῆται, καὶ γὰρ, διὰ τὴν δύναμιν τῷ πρὸς σε, περὶ δίδωμι
 τὸν θεωρητὴν· ἴδθι τοίνυν, ὅτι δέξου δύοι θάτερον· ἢ παυάσσου σπλά-
 γχν' τὸ παιδίον· ἢ γνηθῶμαι πλοσιότατον ἴδωκεν, κληρονομήσας τῆς
 λαμπροῦς οἰκίας. καὶ σε τῷ μητέρα ποιήσω μακαρίας. ἐλὺν δὲ 10
 πότερος δίδως. Καὶ τίς οὕτως, εἶπεν, αὐτότ', ἵνα τεκοιοῖσιν
 αὐτ' εὐδαμονίας ἔλθωσι; δοκίμ' δέ μοι τι ἀδύνατον ἔ ἀπτοσιν λόγων
 ὥστε σαφέστερον αὐτὸ δῆλωσον. Ἦρτο γυνὴ ἡ Πλάγυν· Πόσση δοκίμ' ἔ
 χέου ἔχων τὸ συλλήψαι. Ἦ δὲ, δύο μῆνας, ὕπνῳ. Ὁ χεῖρ' αὐτῇ
 βοηθῇ δύνασθαι γὰρ δοκίμ' ἐπὶ σπλάχνῳ ἐκ Διουσίης τιτακίαι. Πρὸς
 τῷτο ἀνείχεσθαι ἡ Καλλιρρόη· Μάλλον σπλάχνῳ. Καὶ ἡ Πλάγυν
 κατιραπθώσατα αὐτῷ. Καλῶς, ὃ γένεα, φροῦς, βελομένη μάλ-
 λον ἐκτρέψω. τῷτο περὶ τῶν. ἀκινδυνότερον γὰρ ἡ ἐξακατῇ διακρί-
 νω. παταχθῆναι σπλάχνῳ σε τὰ τὸ εὐγενίας ὑπομνήματα. μήδ'
 ἐλπίς ἔσται πατρίδ'. συνάξωμαι τῇ παρῶν τύχῃ, καὶ ἀκείβω 20
 γυνὴ δὴ. Ταῦτα τὴ Πλάγυν· ὁρῶντος αὐτῇ ὑπὸ πλάκα Καλ-
 λιρρόη, μείραξ εὐγενῆς, ἔ πανουργίας ἀπυρ' δουλοῦ· ἀλλ' ὅσῳ
 μάλλον ἐκείνῃ τῷ φθορᾷ ἰσχυρῇ, τοσούτω μάλλον αὐτὴ τὸ χεῖρ γα-
 στρος ἡλίκῃ, καὶ Δός μοι, φησί, καιρὸν εἰς σκέψιν. πρὶν γὰρ γένεσθαι
 γὰρ ἔστιν ἡ αἰρεσις, ἢ σωφροσύνη, ἢ τίςτιν. Πάλιν τῷτο ἐπέστη
 ἡ Πλάγυν, Ὅτι μὴ περὶ τῶς αἰρεσίαι τὸ ἔργον. πῶσθαι γὰρ εἰς ἐκεί-

νοα ἢ συγχωμένη, μέλις δὲ εἶπε· Τὸ τίκτω με παρδίδασιν, ἀκρότης
 ἡμῶν. σὺ περὶ τὴν τὸ συμφέρον δίδαχα δὲ μὴ, καὶ ἐπαμύνει τὴν ὕβριν,
 Διονυσίος με καταφροσύνη ἢ τύχη, ἢ παλλακίῳ μᾶλλον ἢ γυναικῇ
 νομίσας, ἢ θρήνη τὸ ἐξ ἄλλου γινώσκων, καὶ γὰρ μάττω ἀπώλινον τίλῃ
 σωφροσύνην. Ἐπὶ λεγούσης ἡ Πλάγιστος ἐπαλαύσου· Ἐγωγί, φησι,
 πῶς τύττω περὶ τὴν σὺ βουβύλθιμα· οἱ γὰρ εἰς δισπότου μᾶλλον ἢ δὴ
 φιλοῦ. πίσθη μὲν οἱ Διονυσίῳ τῷ τρέφῃ χρηστὸς γὰρ ἔστιν. ἰσοκυῶ δὲ
 ὅμως αὐτῷ, καὶ δισπότης ἦ. διὸ πάντα ἡμᾶς ἀσφαλῶς περὶ τὴν. ἢ
 σὺ, τίκτω, ὅμως ἀντιπίτθουσι. ἀπὸ μὲν δὲ ἰγὰ τίλῃ περιστάσαι κομίζουσα.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῷ Θεῷ

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ Γ.

- α. **Δ**ΙΟΝΥΣΙΟΣ δὲ Σπυργάων ὁ Καλλιρρόης ἑρωτῶν, μηκέτι φέρων, Σπυργατεῖν ἰγνώκει, καὶ ὡς ἄνθρωπος ἔγραψε τὰς τελευταίας, ἐπιστέλλων πῶς ταῦτ'. παρεκάλε δὲ Καλλιρρόην εἰ τοῖς γράμμασι, ἵνα αὐτῇ προσέλθῃ καὶ κεκοῖ. Πλάγῃ δὲ ἐβόλετο μὴ εἰσιλθεῖν ὥστε τὸ διοπτῆν, διακάλυψε δὲ αὐτὴν ὁ θεῶν κυκλωσμένη· μηδὲν δέχεται. μαχομένη δὲ αὐτῇ ὥστε τὰς θύρας ἀνέσας ὁ Διόνυσος ἤρετο, τίς ἐνὶ χλοῇ. ὁ δὲ θεῶν ποτὶ εἰπὸν, ὅτι Πλάγῃ· Ἀκαίῃς μὲν, εἶπε, πάριον οὐκέτι.
- 10 γ' οὐδὲ ἑσόμενα τὴν ἐπιθυμίαν ἤθελον ἰδεῖν. Κάλισσι δὲ ὅμως. Ἀνείξασα δὲ ἐκείνη τὰς θύρας. Τὴν κατατρέχῃ, φησὶν, ὃ δῖος ποτα, λυπῶν σῶαυτον, ὡς Σπυργάων. Καλλιρρόη γάρ σε ἐπὶ τὴν γα-
- μιν

μὴ πῶς χαλῶ. λαμπρυνέμεν, θύε, προσδέχου νόμισμα, πῆ ἱερὰ.
 Ἐξιστάγῃ πρὸς τὸ ἀνίστασθαι ὁ Διόνυσος, ἢ ἀχλὺς αὐτῷ τοῖς ὀφθαλμοῖς κατεχέσθῃ. πατάσῃσι δὲ οἱ ἀδωτὴς φαντασίαι παρίστανται θανάτου.
 κακίστασα δὲ ἡ Πλάγῃσι συνδραμὴν ἐποίησε, ἢ ἐφ' ὅλης τ' οἰκίας, ὥς
 τήνδε, ὁ δισσώτης ἐπειθεῖται. οὐδὲ Καλλιρρόῃ τῷτο ἤκουσεν ἀδελφεῖν.
 τί, τσαύτη ἦν, ὅτε κλέψῃ Διόνυσος ἑλκεν τ' ἀδελφῇ. ὅλῃ δὲ καὶ μό-
 λος ἐκείνη ἀκατήρπασ, ἀδούει φωνῇ. Τίς με δαμάσσειν, φησὶν, ἀπα-
 τῆ, βυλδέρωμαι ἀπατρήσας τ' ἀστυνομίης ὁδὸν ἢ ὕπασ ἢ ὕπας ταῦτα
 ἤκουσα; θέλω μοι Καλλιρρόῃ γαμήσῃμαι, ἢ μὴ θέλωσα μήτε ὀφθαλμοῖς;
 Παρυσῶσα δὲ ἡ Πλάγῃσι. Φαῦσαι, φησὶ, μάτῳ σταντὸν ὀδυῖται 10
 τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς ἀποστῶν· οὐκ ἐξαπατῶ με τ' δισσώτιν, ἀλλ' ἔπιμ-
 ψέ με Καλλιρρόῃ περισβύσαι περὶ γάμου. Περίσβησι τοῖσι, ἵπῃσι ὁ
 Διόνυσος, ἢ λόγῳ αὐτὰ τὰ ἐκείνης ῥήματα. μηδὲ ἀφ' ὅλης, μηδὲ
 ἀπὸ τῆς οὐχ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐμῆς. Ἐγὼ, φησὶν, οἰκίᾳ οὐσα τ' πρὸς
 τῆς οὐ Σικελίᾳ, διδυστῶχεκα μὲν, ἀλλ' ἔτι τὸ φρόνημα τηρῶ. πα-
 τείδω, γοῖται ἐστῆρμα. μόνῳ οὐκ ἀπλάλεια τίς ἐγγίψαι. εἰ μὴ
 αὐτὸς παλλακὴν θέλω μοι Διόνυσος. ἔχω, ἢ τ' ἰδίᾳς ἀπλάλεια ἐπίθυ-
 μίας, ἀπάγξωμαι μᾶλλον ἢ ὑβρίδι δολιχῇ πῶς δώσω τὸ σῶμα. εἰ δὲ
 γαμῶται χυρὶ νόμος· καὶ γὰρ γινώσκω θύλα μῆτις, ἵνα ἀφ' ὁδοῦ ἔχω
 τὸ ἑμμελές γινώσκω. βυλδυσάδω περὶ τούτῳ Διόνυσος, μὴ μὴ 20
 νῶ, μηδὲ τῶχίς, ἀλλὰ μὲ φίλοις ἐσυγῇσι, ἵνα μὴ τις ὕψιστι
 εἴπῃ πρὸς αὐτὴν. Σὴ θείῃσι παιδὶ ἐκ τ' ἀστυνομίης καὶ κατα-
 ρχῶσαι σὺ τ' οἶκον. εἰ μὴ θύλῃ περὶ γινώσκω, μηδὲ ἀπὸ ἔγῃ. Ταῦ-
 τα τὰ ῥήματα μᾶλλον ἐξέκαστος Διόνυσος, καὶ τὰ ἑλπίδα κέρβω
 ἀπὸ τῆς δόξης. αἰατίνης δὲ τὰς χύρας εἰς τ' οὐρανόν. Εἰ ἡδὲ οἰκίᾳ, φη-
 σι, ὦ Ζεῦ ἢ Ἥλῃ, τίς μοι ἐκ Καλλιρρόης. τότε μακαριώτατος δέξω τ'

μεγάλῃ βασιλείᾳ ἀπώμιον πρὸς αὐτὴν. ἀγίμε Πλαγίστοι Φιλοδοκτοῖον.

β. Ἀπαδραμῶν δὲ εἰς τὰ ὑπερῶα, τὸ μὲν πρῶτον ὄρησι τοῖς Καλ-
ληρόνι γήρασι προσποῖν. κατέχευε δὲ ὅμως ἱαντὸν, ἃ καθευδὺς αὐ-
ταδῶς. Ἦλθον σοί, Φησι, ὦ γῶναί, χάρις γῶναί αἰεὶ τῷ ἑμαυτῷ
σατηρίας. ἄκουσαι μὲν γὰρ οὐκ ἔμμελλόν σε βιάσασθαι· μὴ τυχὼν δὲ,
ῶπιθ' αὖθις διυγνῶσκω. ἀναβόσκω αἰεὶ σε. μεγίστῳ δὲ σοι χάρις ἔχων
ὅμως τι εἰς μέμφεμαι· σὺ γὰρ ἠπίσθην, ὅτι ἔξω σε γαμητῇ παιδὸν
ἔσ' αἴσθητι νόμος Ἑλληνικῶς. εἰ γὰρ μὴ ἦρα, οὐκ αὖ ἠυξάμεν τα-
χύν γάμου τυχῶν. σὺ δὲ, ὡς ἴδωμαι, μαρίας μὴ κατήγησας, εἰ δέξω

10 δέλλω τὴν ἀγῶν, ἃ ἀνάξω ἢ ἑμαυτῷ τῷ Ἑρμοκράτους ἔχων. βέ-
λθωσαι, λήγας. βεβούλωμαι. Φοβῶ φίλος ἰμούς, ἢ φιλέω τὴν πάστων.
τολμήσῃ δὲ τις ἐπὶ ἀνάξω τῷ ἑμῷ γυνάμῳ, κρείττω ἢ πατὴρ
ἔχων τὸ πάστων. Ταῦτα ἅμα λήγων ἃ δακρύων προσέειπεν αὐτῇ. Ἦ
δὲ ἐρυθράσασα ἡρέμα κατεφίλησεν αὐτὸν, ἃ· Σοὶ μὲν, ὦπε, πισθῶ
Διόνει· ὦπε αὖ δὲ τῇ ἑμῇ τύχῃ· ἃ γὰρ πρῶτος δὲ αὐτῇ ἐκ μεζῶν
ἀγαθῶν κατέκτισεν. Φοβῶμαι μὴ ἢ δέπω μοι διαλλαχταί. σὺ ταῦτα, καί-
περ ὦν χρεῖς ἃ δικαιῶ, μάστιγας ποίησαι τοῖς Διῶς, ἢ αἰεὶ σαυ-
τὸν, ἀλλὰ αἰεὶ τοὺς πολίτας ἃ συγγῆς, ἵνα μὴ τις εἴη κακοήθιστος
εἰς ἐμὲ τι συμβαλεῖσθαι θνητῷ, γινώσκω ὅτι ὁμῶς καὶ. εὐκαταφρόνη-

20 τὸν ἐστὶ γυνὴ μὴν ἃ ξίη. Ποῖος, Φησι, Δίλως ὄρεται Διῶς; ἔταμ' ἢ
γὰρ ὁμῶς, εἰ δυνάτῃ, εἰς τὸ οὐρανὸν ἀναβῆς, ἢ ἀφ' ἑμῶν αὐτῷ ἔ-
λως. Ὁμοῖός μοι, Φησι, τὴν δαλκασαί τῃ καμῖσας μοι πρῶς σε, ἃ
τὴν Ἀφροδίτῃ τὴν διέξασαι μί σοι, ἃ τῷ Ἑρμῇ τῷ νυμφαγωγῷ. Ἦρσι
ταῦτα, ἃ ταχίως ἰγνίτο μοι οὐκ ἰρωτικῶν παθῶν. ἰσπῶδὲ δὲ ἃ ἀνα-
βολῇ οὐκ ἐπίτρεπε τοῖς γάμοις. ταμῖν' ἢ δὲ δύσκολον ἔξουσίαν ἰσ-
θυρίας. Διόνει δὲ, αἰεὶ σπιναιδωδῶν, κατεφίλησεν μὲν τὴν

χι·

χαίρει, ἢ τὴν ψυχὴν ἰσχυρίζεται· ὅμως δὲ ἀπακρίβως ἐωρίζεται,
 μεθ' ὧς ἐκ τελευτίας, ἢ πάθος. καὶ τότε οὐ ἐπίσται ταύτης
 λογισμοῖς. Ἐν ἱερῇ μίλλῃ γαμῶν ὡς ἀληθῶς ἀγρυπνήτοι. οὐχ οὐ-
 τωεὶ μὲν ἀχάρεσθαι, ἵνα μὴ ἐσθῶσι τοὺς Καλλιφῶνους γάμους. οὐ γάρ
 τὸ πρῶτον τιμῶναι μὲν δὴ τὴν γυναῖκα. φέρει δὲ μὴ ἀσφάλειαν ἢ πρὸς
 ἢ μέλλουσιν. πάντων γὰρ πραγμάτων ἐξυμνῶντες ἐστὶ ἡ Φήμη. δι' αἴρος
 ἀπὸ τοῦ ἀκαλῶτος ἔχουσι τὰς ὁδοὺς. διὰ ταύτων ὅθεν δύναται ἐξείσο-
 ζη λαοῖσι. ἥδη τρέχει φέρουσα τὸ κακὸν εἰς Σικελίαν διγῆμα· τῇ
 Καλλιφῶν, ἢ τυκτορύχῃ, δουρῆσιν τ' ἄφρον, ἐκλεβαν αὐτῶν, ἢ
 οὐ Μελίτῃ πίπτουσι. Καταπλάουσιν ἥδη τῆς Ζυφρακυσίας, ἢ 10
 Ἐρμολέτης ἐρετῆς ἀπατῶν τιμὴν θυγατέρα. τί μύλλα λόγους;
 θῆρας μὴ πίπτουσι. Θῆρας δὲ πῦρ, καὶ καὶ πετρελαῖον τὸ ἀλ-
 λουσι, ἢ πετρελαῖον εἰμι λεγέτω. μελίτῃ, Διόνει, τιμὴν δίκην ἔχου-
 σι τῇ τῆς αὐτῆς τῶν βασιλέων. ἄλλοι οὐ τότε λέγουσιν. Ἐγὼ
 γυναῖκα ἐλθούσαν ἐπισημαίνουσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἤκουσα. ἐκδημιῶν
 αὐτὴν οὐ τῇ πόλει φαίνεται καὶ ῥόμους ἔχουσα. πίπτει δὲ ταύτῃ μᾶλλον
 ἢ τὴν πετρελαῖον, ὡς οὐκ ἀνάξιός ἐστι τῶν γάμων. κατέρησιν, ψυχῇ, πε-
 τρελαῖον οὐκ ὄντως, ἵνα τὴν κλίαν χερσὶν ἀπαλάσῃ ἀσφαλῆς ἰδοῦν. ἰχυ-
 ρότερον γνήσιον μὲν τὸν χερσὶν, ἀδελφῶν, οὐ διαπύπτει, ῥόμους χερ-
 μῶν. Ἐδοξεν οὕτως, ἢ καλίστας Διόνει· Ἀπιδί, Φρῶν, εἰς τὴν 20
 πόλιν, ἢ μεγαλοπρεπῶς ἐτοιμάσας τὰ πρὸς τὸ γάμον. ἐλαυνόμενος
 ἀγέλας. οὐτὸν ἢ οὐτὸν ἀπὸ γῆς ἢ θαλάσσης κομίζεσθαι. δημοσίᾳ τῇ
 πόλει ἐλθούσῃ πετρελαῖον. Πάντα ἀφ' ὧν ἐκλεβαν ἐπιμύλλουσι τὸ ὑφ' αἰσῶν
 αὐτὸς μὲν ἐπὶ ἐχθρόματι ἐκποῦτο τὴν πόλιν, τὴν δὲ Καλλιφῶν,
 οὐδὲν γὰρ ἐβόλῃσι διελθούσιν πολλοῖς, ἐκλεβαν πετρελαῖον διὰ
 πορτοῦ καμωμένην μέλει τὸ οἰκίαν, ἥτις ἦν ὡς αὐτῇ ἢ λμῆναι

- ἘΔοκίμη λιγοδίη. Πλάγῳσι δὲ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς ὀνηχίεσαι.
 μέλλουσα τοῦτοι ἀπαλλάσσεια. Ἐ γὰρ ἡ Καλλιμένη, τῇ Ἀφροδίτῃ
 πρῶτον ἐπὶ ἔζητο, ἔπειτα θύσα ἐς τὸ πᾶν, πάντας ἐκβαλῶσα, ταῦ-
 τα εἴπε πρὸς τὴν θύον. Δίδωμαι Ἀφροδίτῃ, μίμφομαι σοὶ δικαίως,
 ἢ χάριν γὰρ; σὺ με οὖσα παρθένον ἰζήσας Χαίρεα; ἢ πῶς μετ' ἐκεί-
 νοι ἄλλα με νυμφαγωγαῖς. οὐκ αὖ ἐπύδων, οἱ ὁμοῖα ἔσονται, εἰ μὴ
 με πρῶτα τοῦτο τὸ βεβήκα. Δίδεσσα τὴν γαστέρα. ἱκετὸν δὲ σί,
 φρον, οὐχ ὑπὲρ ἑμαυτῆς, ἀλλ' ὑπὲρ τύτης. ποιήσοι μου λαθεῖν τὴν
 τέχνην. ἐπεὶ τ' ἀληθὴ τῷτο πατίεαι οὐκ ἔχει, δεξάτω Διοσύνη παι-
 10 ῖον. τραφεῖν γὰρ καλῶσι ἐνέροι. Βαδίζουσαι δὲ αὐτὴν ὥπ' Ἐ τιμῶσαι
 ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἰδόντες οἱ ναῦται κατήχθησαν, ὥς τ'
 Ἀφροδίτης αὐτῆς ἐρχομένης, ἴνα ἱμεῖν. ἢ ἄεθλας ἀδύτου περσοκυνη-
 σαι. Πουρμῆ δὲ τ' ἱεροτότων λόγῳ θάττω ἐ καὶ κατίσθλῳσι ἐς τ'
 λμῆνα. ἔμα δὲ τῇ ἥμ' πᾶσα ἢ ἡ πόλις ἰσχυρομένη. ἴδου ἔαται
 πῶς τ' ἰδίας οἰκίας, οὐκ ὥς μόνος τοῖς ἱεροῖς. λογοποιῶν δὲ ἦσαν, τίς
 ἢ κόμῃ. τὸ δὲ δημαδίεσσι πλῆθ' ἀντιπίπτει, διὰ τὸ κάλλ' ἢ
 τὸ ἀγνοῶν τ' γυναικὶς, ὅτι Νηψὶς ἐκ θαλάσσης ἀναβέβηκε, ἢ ἔτι
 διὰ πάριστον ἐκ τ' Διοσύνης κλημάτων. τῷτο γὰρ οἱ ναῦται θαλάσσης.
 μία δὲ πάντων ἢ ἐπιθυμία Καλλιμένην θιάσασθαι, ἢ πῶς τὸ ἱερὸν τ'
 20 Ὀμοιοῖας ἔδωκεν τὸ πλῆθ' ἔπειτα πάντως ἢ τοῖς γαμῶσι τὰς
 νύμφας ἐξελαμβάνει. τότε πρῶτον ἐνοσμήσατο μὲν τ' ἔφασκε. κρεί-
 ιασα γὰρ ἀπαγε γαμηθῆναι, ἢ πατρίδα ἢ γέν' τὸ κάλλ' ὀνόμασι.
 ἐπεὶ δὲ ἔλαβε Μιλησίαν πολλὴν ἢ τῆρασι νυμφῶν, ἀτίελεψεν ἐς τὸ
 πλῆθ' ἔπειτα. πάντες οὖν ἀνέβησαν. Ἡ Ἀφροδίτῃ γαμῶν. περφυρίδας
 ἐπεστράπτει, ἢ ῥίδα, ἢ ἰα. μύρον ἔρραον βαδίζουσι. οὐκ ἀπείληθη
 ὡς ταῖς οἰκίαις οὐ παῖδων, οὐ γίγνων, ἀλλ' οὐδ' ὡς αὐτῶς τοῖς λιμέσι.
 μὲν

μείχει κισσέμην ἀνέχῃ τὸ πλῆθος τυοχαρέμωσα. ἀλλ' οὐμίσηται ἢ
 ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ πάλιν ὁ βάσκαιον δαίμων ἐναίῃ. ὅπως δὲ, μικρὸν
 ὕστερον ἱρῶ. βύλομαι δὲ ἐπὶ πρῶτον τὰ γυνόμενα ἐν Συρρακούσας
 χεῖ· τὰ αὐτὸν χρόνον.

γ. Οἱ μὲν γὰρ τυμβωρύχοι τὸ ἔφον σφείλυσαν ἀμιλῶς, οἷα δὲ
 σωθῆναι οὐκ ἐν νυκτὶ. Χαιρέας δὲ, φυλάξας αὐτὸ τὸ σφείλεσθαι,
 ἦκει ἐπὶ τὸ ἔφον, περὶ αὐτοῦ μὲν σφάτος ἢ χοῆς ἐπιφέρειν τὸ δὲ ἀ-
 ληθὲς γινώσκων ἔχει αὐτὸν ἀπλην. οὐ γὰρ ὑπὸ μὲν Καλλιρρόης ἀπε-
 ζεύχθαι· μένος δὲ τὸ θάνατον ὑπὸ πίνδους ἰατρὸν νόμιζε. παραγο-
 μῶν δὲ εὖρε τοὺς λίθους κειμηλίους, ἢ φανερά τῃ ἐσοδοῖ. ὁ μὲν οὖν 10
 ἰδὼν ἐξεπλάγη, ἢ ὑπὸ δυνάμει Σπυρίας κατήχτο ὃ γυγνόμενον χεῖν.
 ἀγγελοῦ δὲ φήμη ταχὺ Συρρακούσας ἐμίμνη τὸ σφείλεσθαι. πάλ-
 τε οὖν συνιέχον ἐπὶ τὸ ἔφον, ἐτόλμα δὲ οὐδὲς ἰδοὺ παρελθῶν, πρὶν
 ἐκείλυσθαι Ἑρμοκράτης. ὁ δὲ εἰσπεμφθεὶς πάλιν ἀκλειβῶς ἐμίμνηται.
 ἄπειρος ἰδοὺ τὸ μὲν τῇ νεκρῷ κῆα. τότε οὐκ ἤξιον Χαιρέας αὐτὸς ἐπι-
 θυμίας ὃ πάλιν Καλλιρρόην ἰδοὺ καὶ νεκρῶν. ἰδὼν οὖν δὲ τὰ φων, οὐδὲν εὖρε
 ἠδύνατο. πολλοὶ μετ' αὐτὸν εἰσῆλθοι ὡς ἀπιστίας. ἀμνηχανία δὲ κατέ-
 λαβε πάντας. καὶ τις εἶπεν ἑστῶς. Τὰ σφάσμα σφύλλεται τυμβωρύ-
 χων τὸ ἔργον. ἡ νεκρὰ δὲ πῦ· Λογοποιίαι πολλὰ ἢ ἀξέφοροι τὸ πλῆ-
 θος κατήχον. Χαιρέας δὲ ἀνασείφας εἰς τὸ οὐρανὸν ἢ τὰς χεῖρας ἀ- 20
 κατέπας. Τίς ἄρα θείων, ἀντιφάτης με γυνόμενον, Καλλιρρόην ἀπο-
 πύσσε, ἢ οὐκ ἔχει μετ' αὐτῇ μὴ θύλοισι, ἀλλὰ βαζομένω ὑπὸ
 κρείττειν μοίρας. διὰ τῆτο ἢ αἰφνιδίως ἀπείδαν, ἵνα μὴ νόση. οὐ-
 το ἢ Θησίος Ἀριάδην ἀφύλατο Διόνυσος, ἢ Σιμίλλην ὁ Ζεὺς. μὴ
 γὰρ οὐκ ἔδει, ὅτι θάνατον εἶχον γυναικα, ἢ κρείττειν ἢ καὶ θμῶς. ἀλλ'
 οὐκ ἴδεν ταχὺς αὐτῶν, οὐδὲ μὲν ταυτὴς περὶ αὐτοῦ, ἢ αὐτῶν

πας ἀπειλῶν. ἡ θίσις δια μὲν τοῦ, ἀλλὰ Πηλεΐ παρέμενε, καὶ ὑβὶς ἔ-
χου ἐκείνου ἐξ αὐτῆς. τὴν δὲ οὐ ἀμὲν ἔρωτο ἀπειλῶν. τί
πάθω; τί γίνωμαι δυστυχῆς; ἑμαυτὸν ἀέλω; καὶ μὲν τίς ταφῶ;
ταύτῃ γὰρ εἶχον ἐλπίδα τὴν συμφορᾶς· εἰ δ' ἄλλα μοι Καλλιρρόης κατὰ
οὐκ ἐτήρησα, ἔβριση αὐτῇ κατὰ εὐρύσσει. ἀπλοσυρμαῖ σαι, δισσώσα, καὶ
ἐμῆς ψυχῆς. σὺ μὲν ζῆν ἀναγκάζεις. ζητήσω γὰρ σὲ διὰ γῆς καὶ θα-
λάσσης, καὶ εἰς αὐτὸν ἀναβῆναι καὶ αἶσα δύναμαι. τὴν δὲ δόμοί σου,
γυνή, σὺ μὲν μὴ φύγῃς. ὅσων τὸ πλῆθος ἐξέμειξεν ἐπὶ τούτοις, καὶ
πάντες ὡς ἄστροι τιθῆσθαι Καλλιρρόην ἤθελετο θνητῶν. τῆς αὖτις

ΙΟ κατωπῶντο, καὶ τὴν ζήτησιν πολλοὶ δυνάμενοι. Σικελίας μὲν γὰρ αὐ-
τὸς Ἑρμοκράτης ἔρωσε, Χαίρας δὲ Λαλῶν. εἰς Ἰταλίαν τοὺς ἐξ-
πόμενον, καὶ ἄλλα περὶ αὐτῶν τὸ ἴσον ἐκλήθησαν. ἡ μὲν οὖν ἀν-
θρῶπινη βούλησις παντάπασιν ἡ ἀδυνάτης. ἡ τύχη δὲ ἐφάπτεται τῶν ἀλ-
θῶν, ὥς χαίρει ἔργον οὐδὲν τέλει. μάθω δ' αἰ τις ἐκ τῶν γυναικῶν.
Παλιναγῆς γὰρ οἱ τιμωροὶ τὸ δεδιδοῖτο φοβέσθαι, τὴν γυναικα,
Μίλητον μὲν ἀπείλιπον, ἐπὶ Κρήτης δὲ τὸ πλῆθος ἐκώσυντο, πῶς ἀκού-
σας εὐδαίμονα καὶ μεγάλῃ, οὐ γὰρ τὴν ἀσπερσιν τὴν φοβέσθαι ἡλπίσαν
ἴσασθαι ῥαδίαν. ἀπαιτῶν δὲ αὐτοὺς ἀμὲν σφοδρῶς, εἰς τὸ ἴσον ἐξέ-
ωσεν, καὶ οὐκ ἐπλάτυντο οὐδὲν ἐμὰ θαλάσῃ. βροταὶ δὲ καὶ ἀσφα-

20 πῇ καὶ τοῦ μαχεῖα καταλάμβανον τοὺς ἀνέους, ἐπιδουλοῦντες τὴν περὶ-
ας, ὅτι τότε διὰ Καλλιρρόην ἠπλῆν. ἐγγὺς γυναικῶν ἐκίσχυε τὴν
θαλάτῃ ταχέως οὐκ ἀπῆλλατῃν εἰς τοὺς τὴν φύσιν, μαχεῖν αὐτοὺς
πῶς τὸ καυέον. γὰρ μὲν οὖν τοὺς ἀνέους οὐκ ἐδέχτο. θαλαττῶν-
τες δὲ πάλιν χροῖον, οὐδὲν ἀπῆλλατῃν τὴν ἀναγκάειν, μάλιστα
δὲ ἔπειτα, καὶ οὐδὲν αὐτοὺς ἀφίλλῃ πλῆθος ἀδελφῶν, ἀλλὰ διψῶντες,
ἀπῆλλατῃν οὐ χροῖον. βροταὶ μὲν οὖν μετῴνουν ἐφ' οἷς ἐτόλμῃσαν,
ἔτι

ἐπ' ἐδὴν ὄρελ' ἐγκαλῶντες ἀλλήλους. εἰ μὴ οὖν ἄλλαι πάντες ἴδι-
αι· ἔπειθ' ἴδ' ἡς. Θάρσ' δὲ ἢ οὐ ἐκείνῳ τῷ καρῷ παρῆν' ἐπ'.
ἐπικαλέσθαι γὰρ ἢ ποτὶ ἢ τοὺς συλλεγμένους ἐλθέθαι. ἔπειθ' οὖν τε-
χναίῃ τι πεποισμένα. τὸ δὲ ἔρα τ' ἀπορίας ὄρελ' βασιάνους ἢ σαυρῶν
τῶν ἀνδρῶν τήρσης. ἢ γὰρ τήρσης ἢ Χαίρας κομίζουσα πλαισιώσῃ τῷ
κλήτῃ ἀειπνότητι, ἢ τὸ μὴ πρῶτον ὡς πικρατικῶν ἐξέδωκεν. ἐπειθ' ὁ
ἀκούσθητ' ἐφάτη, πρὸς τὰς τ' κομίσας φορὰς εἰλ' ἑαυτῶν, ἐκ
τ' τήρσης τις ἀνέχεσθαι. Οὐκ ἔχ' τοὺς ἐμπλόντας. μὴ φοβηθῶμεν,
ἀλλὰ πλησιάσαντες ἐκρήσωμεν τὸ ὀφείδον. Ἦρσι τῷ κινεσθέντι.
Χαίρας μὴ γὰρ οὐ καίλη τῇ συγκαταλημμένῃ ἔμμεν. ἐπειθ' ἐπ' αἰσίοις· 10
σαι, τὸ μὴ πρῶτον τοὺς ἴδων ἐκάλων· ὡς δὲ ὑπάρκει οὐδεὶς, ἀνίστα
τις ὡς τ' τήρσης. εἰδὼς δὲ οὐδὲν ἔτιμον ἢ χρυσὸν ἢ περὶ οὐκ ἐμμένον τοῖς
κρίταις. ἔχαιρος· εὐτυχὴς οὐκ ἔχαιρος, ὡς οὐ θαλάσσης θησαυ-
ρὸν εὐρήσῃ. Θάρσ' δὲ γινώσκῃ Χαίρας ἦρετο, τίς ἡ αἰτία. μαδῶν οὖν
ἢ αὐτὸς ἠκαλέσθη τὸ κατὰ θάλασσαν. γινώσκας δὲ τὰ ἐντάφια,
ἀνέστηντο, ἢ μέγα καὶ θαυμάσιον ἀποκρίσιν. Οἶμαι, Καλλιπρῆς
ταυτῶν ἐστὶ τὰ σλ. γέγραπ' οὗτ' οὐκ ἐγὼ σοι ἀνέδωκα. τῆτο ὁ
πατήρ σοι δίδωκε, τῆτο ἢ μήτηρ. αὐτὴ γὰρ ταυτὶ συμφορῇ. τάφ' οὐ
γέγονε ἢ καὶ. ἀλλὰ τὰ μὴ σὺ βλέπεις, εὐ δὲ πῶς ἢ μόνη τοῖς ἐν-
ταφίαις ἢ περὶ λαίπ'· τούτων ἀκούσας ὁ Θάρσ', ἔπειθ' ἔμμεν τῶν 20
περὶ. καὶ γὰρ ἢ ἡμῶν. πολλὰ μὲν οὖν ἐκκαλέσασθαι, τὸ μηδὲν
φωτὴν ἀφῆκεν, μηδὲ κινεσθαι. τὸ γὰρ μέλλει οὐκ ἢ ἀποσφραγίσαι αὐτῶν.
φύσ' δὲ φιλικῶν ἐπ' ἀνδρῶν, ἢ οὐδὲν οὐ ταῖς ἐχθραῖς συμφοραῖς
ἀπελπίσει τῇ πρὸς τὸ βίον μεταβολῇ. ἢ δημοκρασίαν. οὐκ
τὸ σφῆμα τῆτο πᾶσι ἐγκατασφραγίσαι, ἢ μὴ φύσιν βίον τα-
λαίπρως. κατεχόμεν' οὖν τῷ δῆλ', ταύτῃ πρὸς τὴν ἀφῆκεν φωνήν.

Πα-

Ποτὸν. Ἐπὶ δὲ αὐτῷ περιέρχεται, ἢ πάσης ἰσυχὸς ἐπιμελείας, παρακαθιδίαι αὐτῷ ὁ Χαιρίας ἦτορ. Τίς ἐστὶ; ἢ πῦ πλούτης; ἢ πῶς ταύται; ἢ τί τῶν κυρίαι αὐτῶν πεποικαται; Θόρον δὲ ἐμνημόνεον αὐτῷ παύσθαι· αἰδρωσθαι, ἢ, Κρήν, εἶπεν, εἰμί. πλὴν δὲ εἰς Ἰωάν. ἀδελφὸν ἑαυτοῦ ζητῶ στρατὸν ὁμοῖον. κατελίσθαι ὑπὸ τῷ ἰσὺ τῷ πῶς οὐ Κιφαλλεύει. ταχίας δὲ τὸ ἀναγωγῆς γινόμενης ἐκείνου ἐπίβλιν τοῦδε ἔκλιντο· ὁ δὲ πλείοντο· εὐκαίρας. ἐξασίαι δὲ πινύμασιν ἐξιδωδμήν εἰς ταύτην τῶν θάλασσαι. εἴτε γαλήνης μακρῆς γινόμενης διὰ πάντας ἀνθρώπους. ἐγὼ δὲ μόνον· ἰσάθην ὑπὸ τῷ ἰσῷ ὑποβίαις. Ἄκυσας οὐκ ὁ Χαιρίας ἐκείλιντο ἐξάσαι τὴν κλίσην τῆς τρεῖς, ὥς εἰς τοὺς Συρρακουσίαν ἡμέρας κατέπλιντο.

δ. Προκιδωμένοι δὲ ἡ φήμη, φύσις μὲν οὐσα ταχίας, τότε δὲ μάλλον σπῆδασα μνησθαι πολλὰ ὡς ἐδῆξα ἢ ὑπὸ. πάντες οὐκ ἐπὶ τῇ θάλασσαι συνέτριχον, ἢ ἡ ὁμοῦ πάθῃ ποικίλα, κλεῖνται, θαυμαζόντων, πυνθαιόμενοι, ἀπινύνται. ἐξέπληττε ἢ αὐτοὺς τὸ καπὸν δῆγμα. ἰδούσα δὲ ἡ μήτης τὰ οὐτάφια τὸ θυγατρὸς ἀνέκλιντο ἐπιγυμνάσασα πάντας. Σὺ, τίς, μὴν λυπῶς. ὁ καπὸν τυμωρόχον. τὴν ἰσθμῶν ἢ τὴν χερσὶν φυλάξαιτες, μόνον ἐκλινῶν με τῶν θυγατέρα. Σπῆχσας δὲ αἰγυαλοὶ ἢ λιμῶν κοπιώμεναι ταῖς γυναιξί,
 20 ἢ γὰρ ἢ θάλασσαι οὐκ ἐπλησαι οἰμογῆς. Ἐμμεκρῆτης δὲ ἔφη, στρατηγὸς αὐτῆς, ἢ πραγμάτων ἐπιστήμων οὐκ οὐταῦθα χεῖρ ζητῶ, ἀλλὰ νομματαίρας πυνθασαῖαι τῶν ἀνάπλου. ἀπώμεν εἰς τῶν ἐκκλησίαι. τίς οἶδεν, εἰ χεῖρα γίνετο τὸ δικασθῆναι. Οὐκ πᾶς εἶρητο ἔπειτα, ἢ ἡδὲ μετὶ ἡ τὸ θάλασσαν. ἐκείνῳ τῶν ἐκκλησίαι ἀπάγαγον ἢ γυναικίαι ὁ μὲν δὲ δῆμον μετίωρτο κατῶτο. Χαιρίας δὲ πρῶτον εἰσῆλθε μελαπίνην, ὡς, αὐχά. ὦν, οἱ ἐπὶ τῷ ἔσθῳ ἡκολούθησεν τῇ γυναικαί

παύλ. ἢ ἐπὶ μὲν τὸ βῆμα οὐκ ἠθέλησεν ἀναβῆναι, κάτω δὲ εἰς τὸ μὲν
 πρῶτον ἐπὶ πολλὴν ἔκλειε χεῖρον, ἢ Φθίγγασι θάλασσαν, οὐκ ἠδύνατο.
 τὸ δὲ πλῆθος . . . οὐκ ἔλεγε. μόλις οὐκ ἀναβλέψας· Ὁ μὲν παρὲν,
 ἔπειτα, καίρος οὐκ ἦν δημογεροῦσι, ἀλλὰ πενιθροῦσι· ἐγὼ δὲ ἔπειτα
 αὐτῆς ἀνάγκης ἢ λέγω ἢ ζῶ, μέγας δὲ ἐξέδωκε Καλλιρρόης τὴν ἀναίρεσιν.
 διὰ τοῦτο δὲ στυγνὴν ἐκπλοῖσας οὐκ εἶδα πότερον εὐτυχῆ ἢ πλῆν, ἢ
 δυστυχῆ πεποιήμεναι. πλοῖον γὰρ ἐκαστάμεν εἰς εὐδία πλατύνειν, ἰδίῃ
 χυμῶσι γίμνοι, ἢ βασιλῆς δρόμον εἰς γαλήνην. θαυμάσαντες ἡλθομεν
 πλησίον. ἰδοῦσα τὸν δὲ ἀδελφίαν μεν γυναικὸς ἔαφον ἰδὼν, πάντα ἔχοντα
 τὰ ἐκείνης, πλὴν ἐκείνης. περὶ μὲν τὸ πλῆθος, ἀλλοτριῶν δὲ
 πάντων. ὅδε δὲ τις ἐν αὐτοῖς ἡμιθαῖς εὐρίθη. τῶτον ἐγὼ μὲν πάσης ἐ-
 σπιμειλίας ἀπεκτινάζμεν ἢ ὑμῖν ἐτήρησα. Μεταξὺ δὲ οἰκείας δημοσίου τ
 Θέροντα διδιδόμεν εἰς τὸ θάνατον ἦγον μετὰ ποιμπῆς ἐκείνης πρεσβύτης.
 ἰσχυροὶ δὲ αὐτῶν τυχόντες, καταπύλτες, ἢ πῦρ, ἢ μάστιγες, ἀποδιδύ-
 σης αὐτῶν τὴν πορείαν τὰ ἑσπέρια τὰ ἀγένητα. ἐπὶ δὲ ἐν μίση ἔστη. Ἀφ-
 χόντων, οὐκ ἀνέκρουε αὐτοὺς. Τίς εἰ; Δημήτριος, ἔπειτα. Πόθεν; Κρή. Τί
 οὐδας; ἐπὶ. Πρὸς ἑαυτὴν ἀδελφὸν πλῆν εἰς Ἰωνίαν, ἀπελευθέρων πρὸς
 αὐτὰ κέλητος· ἐπίβλεψεν ὅπως πλείους. τότε μὲν οὐκ ἐπιλάμβανον ἐμπό-
 ρους αὐτῶν, ἢ δὲ τυμωρύνοντες. θαλαττοῦσι δὲ χεῖρον μακρόν, οἱ μὲν
 ἄλλοι πάντες διεφθάρησαν ἀπὸ τῆς πατὴρ μόγις δὲ ἐγὼ σώσωμαι διὰ
 τὸ μηδὲν εἰ τῷ βίῳ διδρασκῶν πομπῶν. μὴ οὐτοὶ οὐμῶς, ὦ Συρακούσιοι, δη-
 μῶσι τοῖς φιλαδελφείοις ἐλεῖσθαι, γίνεσθαι μοι ἢ εἰς τὴν ἑσπέραν
 ἀγένητα. Ταῦτα λέγοντος αἰκτῶς ἔλασεν ἐπὶ τὰ πλείονα. ἢ
 ἔρχα ἐν ἑσπέρῳ, ὅτε καὶ ἐφύγον τυχῶν, εἰ μὴ δαίμων τις τιμωρὸς
 Καλλιρρόης ἐνείκησεν αὐτῇ τὴν ἀδελφὴν πύδου. ἔμελλε γὰρ τὸ χεῖρον
 τατοῖς ἰσχυροῖς πάντως περὶ γράμματα· πικρῶς Συρακούσιος, ὅτι μὲν

- 90 ἰσάθη δὲ εὐσεβίας ὁ μὲν σαυὺς δὲ ὠνυχίας, ἵνα ἐπὶ πλείον
 καταδῇ. καθιζήμενος οὖν ὡς τῷ πλείοντι τις ἄλλος ἐγνώριον αὐτῶν, ὃ
 ποιεῖν ὡς τοὺς καθιζέμενους εἶπεν· Τῦτοι ἐγὼ ὃ παρ' ἐστὶν εἶδον
 παρ' ἡμῖν τ' ἡμέτερον σφαιρόμενον. Ταχέως οὖν ὁ λόγος εἰς πλείον
 καὶ διέδωκεν, καὶ τις ἐξέβηκεν· Ὑβρίσται. Πᾶς οὖν ὁ δῆμος ἐπιστά-
 ρη, καὶ . . . αἱ ἄρχοντες καταβήκασι τ' πρῶτον εἰπόντες. ἀρεμύ-
 νη δὲ Θέροντος, ὁ ἀλιεύς μᾶλλον . . . αἰσφᾶς εὐδὺς ἐκάλει, ὃ
 μάστιγις παρ' ἐφ' ἑαυτοῦ τῷ δουρὶ τμήμενος δὲ καὶ τιμωόμενος αἰγ-
 ῶν ἐπὶ πλείον, ὃ μακρὺ δὲν εἰσέκοι τὰς βασάνους. ἀλλὰ μέγα τὸ
- 10 συνῆδες ἐκάστω ὃ παγκρατὴς ἢ ἀλδύα. μόλις μὲν γὰρ ὃ βραδύς,
 ἀλλ' ἀμαλύνοντι ὁ Θέρον. ἤρξατο οὖν ἀγῶν. Πλῆθος θαυμάζοντες
 ἰδὼν συνάγαγον λαφύρας. ἠνέξαντο τ' ἔσθον. ἔθρονος ζῶσαν τὴν κερὰν.
 πᾶσι συλίσαντες ὀπίσκαμεν τῷ κέλῃ. πλῆσαντες εἰς Μίλητον
 μένον ἐκαλήσαντο τὴν γυναῖκα, τὰ δὲ λατὰ διχαρίζοντες εἰς Κρήτην.
 ἐξοδόντες δὲ εἰς τ' Ἰώνων ἐπὶ αἰῶμα ἀπὸ πεινέσαντες ὃ ἡμεῖς ἐκεί-
 κατι. Πᾶσι εἰπόν, μένοι τοῦτομα οὐκ ἐμνημόνευσι τ' περὶ μένου. ἢ
 θάτοι δι' ἐν τῷ χαρὰ ὃ λύπη πάντας εἰσῆλθε· χαρὰ μὲν, ὅτι ζῇ
 Καλλιρρόη, λύπη δὲ, ὅτι πέπραται. Θέρον μὲν οὖν θανάτου φῶρος
 πείχθη. Χαίρας δὲ ἐκείτῃ μνησθῶν θήσκει τ' ἀνδραγαθῶν· ἵνα μοί,
- 10 φησιν, ἰδὼν μὲν οὖν τοὺς ἀγροκότας. λογιζομένη μὲν τὴν ἀγ-
 κλῶν συγγαῶν τῷ πωλήσαντι μὲν τὴν γυναῖκα. Τῦτοι Ἐμμοκράτης
 ἐκάλει γυναικί, Βέλτων εἰπὼν, πωλούσαν τὴν ζήτησον ἐκτενωστέ-
 ραι ἢ λυθῶναι τοὺς νόμους. θύμα δὲ ἔμαρ, ἀδελφὲς Συρακούσων, μνησ-
 τας σφαιρτίας τ' ἡμεῖς ὃ τρυφίον, ἀποδύσαν μὲν τὴν χάριν εἰς τὸν
 θνατόν. πύμψασι προσβαλόντες αὐτῶν τὴν ἐλπίδα ἀπὸ πλείοντος.
 Ἐλ' ἀγῶντος ὁ δῆμος αἰσέβησι· Πάντες πλῆσαντες ὃν δὲ τ' βολῆς
 ὑπὲρ.

ὕπερ ἦσαν ἐβελονταὶ τὸ πλεῖστον μέρος. ὁ δὲ Ἑρμοκράτης· Τῆς μὲν
 τμητῆς, ἦ φη, χάριν ἐπίσταμαι πάσῃ· ἀρχῆς δὲ προσβουταί, δύο μὲν
 ἀπὸ τῆς δέμου, δύο δὲ ἀπὸ τῆς βουλῆς. πλεῖστοι δὲ Χαίρειας πέμπτῃ
 αὐτὸς. Ἐδοξε ταῦτα ἢ ἐκυράσθην. διέλυσε το ἐπὶ τούτοις τὴν ἐκκλη-
 σίαν· ἀπαγομένη δὲ θώρησι μέγα μέρος ὅς πληθους ἐπικυλεύθησαν·
 ἀνισκαλοπείδῃ δὲ πρὸς τὴν Καλλιφόνος τάφῳ, ἢ ἔλειπε ἀπὸ τῆς ταυρῆς
 τῆς θάλασσαν ἐκείνῃ, δι' ἧς αἰχμαλώτων ἔφρι τῇν Ἑρμοκράτους
 θυγατέρα, ἣ οὐκ ἔλαστο οὐδὲ Ἀθῶναϊν.

1. Τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἄπασιν ἰδοὺς τὴν ἀρετὴν τῆς πλῆθ, ἢ
 ἔαρον ὑπολάμπαντο· ἀνέγινασι. τότε γὰρ ἔτι χιμῶν ἐφῆκε, καὶ 10
 παντὶ πᾶσιν ἀνάστατο ἰδοὺς τὴν περὶ αὐτῶν. Χαίρειας δὲ ἰσχυροῦς,
 ἔταμο· οὐκ ἀπὸ τῆς ἑσπέρης, ζήλῳτος οὐκ εἰς τὸ πύλαγ· ἑαυτοὺς ἀφ-
 ἴπων τοῖς ἀνέμοις φέροντα. οὐκ οὐκ ἐπὶ οἱ πρὸς αὐτοὺς ἦσαν βραδύνη, ὅπως
 αἰδῶν, τὴν τε πρὸς ἐκείνῃ, ἢ μέλῃτα πρὸς Ἑρμοκράτην, ἀλλ' ἠ-
 ταμάζοντο πλεῖν. Συμβαλέσθαι δὲ δημοσίᾳ τὴν δόξαν ἐξέπαιψαν, ἵνα ἢ
 τούτῳ εἰς ἀξίωμα περὶ τῆς προσδοκίας. καθύλκυσαν οὖν ἐκείνῃ τῆς
 τελευτῆς τῆς στρατηγίας, ἔχουσαι ἔτι τὰ σημεῖα τῆς νίκης. ἐπὶ δὲ
 πᾶσι ἡ κυρία τὴν ἀναγωγὴν ἡμέραν, τὸ πλεῖστον εἰς τὴν λιμῶν συνίδεσθαι,
 οὐκ αἰδῶν μόνον, ἀλλὰ ἢ γυναικίς ἢ παῖδι, ἢ ἦσαν ὁμῶς εὐχά, δα-
 κρυα, σπαρμοὶ, ὁρμημυρία, φίλος, θάλασσα, ἀπύκνους, ἰλπίς. 20
 Ἀρσῶν δὲ, ὁ Χαίρειας πατὴρ, ἐχάτω γῆρας ἢ ἴσος Φειδῶν, ἀν-
 ἴστου τῇ τετραχίλῃ ὅς παῖδες, καὶ ἀνακεννέμεν· αὐτῷ τῇ τετραχίλῃ,
 κλεισίαν ἔλεγε· Τίμη με καταλίπεις, ὅς τέκνῃ, ἡμῶν τε προσώτων
 ὅτι μὲν γὰρ οὐκ εἴτι σε ὄψαμα, δῆλον. ἔτι μῦθος δὲ καὶ ὀλίγας ἡμέρας, ὅ-
 πως οὐ ταῖς χερσὶ ταῖς οὐκ ἀπὸ τῆς θάλασσης. Ἐγὼ δὲ με ἢ ἀπὸ τῆς. Ἡ
 μήτις ὅς γινώσκῃ αὐτῷ λαβομένη· Ἐγὼ δὲ σε δομαί, φρον, ὅ

τίκτον, μή με ὀταῦθα καταλίπῃς ἔρημον, ἀλλ' ἰμβαλῶ τέρῃ
Φορτίον κοῦφον. αὐτὸ δὲ ὦ βαρεῖα ἔσθ' ἐστὶν, ῥίψατέ με εἰς τὴν θάλασσαν,
ἢ οὐ πλείως. Ταῦτα λέγουσα θεοίγγει τὸ ἑλθόν, καὶ παρτί-
νωσα ἵπας θηλάς. Τίκτον, Φοῖο,

τάδ' αἶδομαι μ' ἐλίσσῃ
Αὐτὴν, εἴ ποτέ τοι λαθικηδία μαζὶ ἐπίχῃ.

Κατικλάδῃ Χαίρας παρὲς τὰς τ' ἡρώων ἰκισίας, ἣ ἔρριψεν ἑαυτὸν ὧπ
10 ἥ πῶς εἰς τὴν θάλασσαν, ὥποθαπῶ θείων, ἵνα φύγῃ δυοῖν θάτερον,
ἢ τὸ μὴ ζητῶν τίνα Καλλιρρόην, ἢ τὸ λυπῶσαι τοὺς γονεῖς. ταχίας
δὲ ὑπερρίψαντες οἱ αὐτὰ μάλιστα αὐτὸν ἀνικούφισαι. ἰταῦθα Ἑρμοκρά-
της ἀποκίδασκε τὸ πλῆθος, ἣ ἐκίλῃσει τῷ κυβερνήτῃ λοιπὸν ἀπα-
γεῖναι. συνίβη δέ τι ἔτι Φιλίας ἔργον οὐκ ἀγνῆς. Παλύνεσθαι
γὰρ, ἰταῖρ' ἔστι Χαίρειν, παραντὰ μὲν οὐκ ᾤφθη σὲ τῷ μίση, ἀλλὰ ἣ
παρὲς τοὺς γονεῖς ἔφη Φίλ' ἐμὴν, Φίλος Χαίρειας· οὐ μὲν ἄχει τέτυγε
ἄτρε ἣ Θεὸς τ' ἰσχάτοιν αὐτῷ συγκυβερνήτην. δύναιτο, ἵνα ὥπληται, ὑπεκ-
τίσσομαι. τίνα δὲ ἀπιστάλοισι τ' ὄντι τὸ πλεῖον, ὥπ' ἣ πρόμνηται αὐ-
τοὺς ἀπιστώσατο, ἵνα μικροῖσι αὐτοῖς δυνάμει κατασχῶν. ἔξελθόν δὲ
20 ἔτι λιμὴν Χαίρειας, ἣ ὑπεβλήσας εἰς τὸ πέλαγος. Ἄγε μί, Φη-
σο, ὦ θάλασσα, τὴν αὐτὴν δρόμον, ὅτι καὶ Καλλιρρόην ἤγαγες. εὐχομαι
σα, Πύσιδος, ἢ κακίονόν μεν' ἡμῶν, ἢ μηδὲ ἐμὴν χάρις. . . . ὀ-
ταῦθα. εἰ μὴ γὰρ δύναιτο τὴν γυναῖκα τὴν ἐμὴν ὑπεβλήσθαι, θείω καὶ
δυνάμει μετ' αὐτῆς.

5. Παιῖμα δὲ φοβερὸν ὑπέλαθε τῷ τέλει, ἣ ὥσπερ κατ' ἔχον
ἔτι κίλητον ἔτρεχε, σὲ δὲ ταῖς ἡμέραις εἰς Ἰωνίαν ἵκοι, ἣ ἔδει-
σαι

σαι ἐπὶ τῇ αὐτῆς ἀκτῆς ἐν τοῖς Διουσίοις χαίρεις. οἱ μὲν οὐτᾷ ἄλλοι κε-
 μηότες, ἐκβάτεις εἰς τὴν γῆν, πρὶ τὴν ἀνάληψιν ἠπύγγοτο τῇ
 εαυτῶν, σκηπὰς τε πηγυρόμενοι ἔσχευον ἀλάζοντες εὐαχρία. Χαίρειας
 δὲ μὲ Πολυχαρμῶν πρῶτος, Πῶς νῦν, Φοῖ, Καλλιπρόην εὐρεῖν δυ-
 νάμεθα; μάλιστα μὲν γὰρ φοβέμεθα, μὴ θύρῳ ἡμᾶς διψύδατο, ἢ τί-
 θηται ἢ δυστυχῆς. εἰ δ' ἄρα ἢ ἀληθῶς ἔσχευεν, τίς οἶδεν ὅπου.
 πολλὴ γὰρ ἡ Ἀσία. Μεταξὺ δὲ ἀλόωτες πείσονται τῷ νῶ τῷ Ἀφρο-
 δίτης. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς πρῶτον ἰδεῖν τὴν θύρην. ἔπειτα δὲ αὐτὸν τοῖς γό-
 ρισιν αὐτῆς Χαίρειας. Σὺ μοι, δίσπονα, πρῶτον Καλλιπρόην ἔδει-
 ξας ἐν τῇ σῇ ἐστῇ. σὺ ἢ νῦν ἀπὸ τοῦ λόγου ἔχαιρσαι. Μεταξὺ ἀνα-
 κούφας εἶδε παρὰ τὴν θύρην εἰκόνα Καλλιπρόης χερσίν, ἀνάδημα
 Διουσίου.

Τῷ δ' αὖτῳ λίτο γένετα ἢ φίλοι ἦτο.

κατίπινον οὖν σκοτοδιπνάσας. Διασαμῆν δὲ αὐτὸν ἡ Ζήνωνος ὕδαρ.
 πρῶτον γὰρ ἢ ἀνακταμένη τῇ αἰθρῶν εἶπον. Θάρρει, τέκνον, ἢ
 ἄλλος πολλοὺς ἢ θῆος ἐξέπληξεν. ἐπικρατὶς γὰρ ἐστὶ, ἢ δύνειον εἶναι.
 τὴν ἐσπερῶν. ἀλλ' ἀγαθὴ μεγάλη τῶν ἐστὶ σημεῖον. ὁρᾷς εἰκόνα τῇ
 χερσίν; αὕτη δὲ γὰρ μὲν πρὸς ἡ δὲ Ἀφροδίτη πάντας ἡμᾶς κυρία πε-
 πούκει αὐτῷ. Τίς γὰρ ἐστὶν, ὁ Χαίρειας εἶπεν; Ἀυτὴ ἡ δίσπονα τῇ
 χαίρειας τῶν, ὡς τέκνον, Διουσίου γυνὴ τῇ πρῶτῃ τῇ Ἰάσῃ. Ἀχέρας
 ὁ Πολυχαρμῶν, οἷα δὲ σφραγίσαι αὐτὸς, εὐδὲ εἴσῃ ἐστὶ Χαίρειας εἶ-
 πιν, ἀλλ' ἐπεσφράγισας ἐξηγαγὼν ἐκείθεν, οὐ βελόμην ἐκπύσας.
 γυνὴ δὲ τίς εἰσὶ, πρὶν ἀπαντᾶ βελόμην καλῶς ἢ συζῆσαι πρὸς
 ἀλλήλους. Ὁ δὲ Χαίρειας τῆς Ζήνωνος παρῶντος οὐδὲν ὤπιν, ἀλλ'

- ἀμὲν εἰρήνην ἐγκρατῶς, πλεῖν ὅση αὐτομάτως ἐξεπείδωκε αὐτῷ τὰ δάκρυα. πόρρω δὲ ἀπὸ τοῦ αἵματος, ἐπὶ γὰρ μόνῳ ἔρραφεν ἑαυτὸν, καὶ ἡ θάλασσα, φησι, φιλέειδεν, τί με δέσσωσας, ἢ ἵνα ἐμπλέσας ἴδω Καλλιρρόην ἄλλω γυναικί; τὺτο οὐκ ἤλπισα γυναικὶ ποτὶ, οὐδὲ ὤψομαι αὐτῇ. Χαίρει. τί πούσω δυστυχῆς; ὡς δὲ διαπύτω μὴ γὰρ ἡλπίσεις σε κομίσασθαι, ἢ τοῖς λύττοις ἐπίσθαι, ὅτι πείσω τὸ ἀγνοεῖσθαι. οἷοι δὲ εὐρηκά σε πλουσίαν, ἔρχα ἢ βασιλίδι. πόσω δ' αὖ εὐτυχίστη; ὅσον ὑπέρχον, εἴ σε κομίσωσας εὐρήκει. εἶπω Διονυσίῳ περὶ τοῦ αἵματος. Ἀπόδοθι μοι τιμὴν γυναικί. τοῦτο δὲ λέγει τις γεγαμηκότε. ἀλλ' οὐδ',
- 10 αὖ ἀπαύτωσα, δύναμαι σοὶ περὶ τοῦ αἵματος. ἀλλ', οὐδὲ τὸ κοινότερον, ὡς πολίτης, ἀσπάσασθαι. καθύπευθε ἔρχα ἢ ὡς κοινὸς τῷ ἱερῷ γυναικὶς ὤψομαι. Ταῦτα ὑδρόμενον παρὰ μὴν τοῦ Πολύχητος.
- ζ. Ἐν δὲ τῇ μεταξὺ Φωκῆς, ὁ οἰκοδόμος Διονυσίου, διασπόμενος τῆς τῆς αὐτοῦ αὐτοῦ, οὐκ ἀδὴς καὶ τῆς αὐτοῦ. αὐτῶν δὲ τῶν ἐπιπορευομένων κοινῶς παρ' αὐτῷ τῇ ἀλήθειαν, τίς εἰσὶ ἢ πόθον, ἢ διὰ τίς πλύνει, συνῆκεν οὖν ὅτι μεγάλῃ συμφορᾷ ἡ τῆς αὐτοῦ κοινῶς Διονυσίου, ἢ οὐ βιώσεται Καλλιρρόης ὤψομαι αὐτοῦ. οἷα δὲ φιλοφρονέοιτο ἐπὶ τῆς αὐτοῦ περὶ τοῦ αἵματος, ἢ οὐκ οὐκ πόθον, μέγας μὲν, οὐ κοινὸν, ἀλλὰ τῆς Διονυσίου μόνης οἰκίας, διὰ τὸ ἀφικνεῖσθαι αὐτοῦ εἰς
- 20 τοὺς Φωκίους βασιλεῖς, ἀπὸ τῆς αὐτοῦ. Ὅτι τῆς αὐτοῦ κοινῶς αὐτοῦ, τὰ ἔρχα μὲν ἐπὶ κατασκοπῇ, ἔρχα δὲ ἢ διὰ ληψίας, ὑπομνήσας. συμφύει δὲ τοῖς βασιλεῖς περὶ γυναικί, ἀνέκτασεν αὐτὴν γυναικὶ περὶ ἀδικίᾳ. Ἐπειτα τοὺς βασιλεῖς ἢ συνεταγμένους ἤγαγον. ἐπιπύοντες οὐ μόνον νύκτι, ἢ πῦρ ἐμβαλόντες, τὴν μὲν τῆς αὐτοῦ κατέφλεξαν, ὅσους δὲ ζῶντας ἔλαβον, ὅσους εἰς τὸ Φωκίον ἀνήγαγον. νύκτις δὲ τὸ εἰς χυμάλωτον γυναικί, ἰκίθησας Χαίρας ἢ Πολύχητος. ἡ δὲ

σπότην πρᾶτον· ἢ ὁ λαὸς αὐτῶν ἐπάλῃσεν εἰς Καίρειαν. ἐκείνῳ δὲ τί-
 δας σέβοντες ἐργάζοντο παχύνειν τὰ Μυθράτα. Καλλιρρὴν δὲ ὅσας
 ἐπείγῃ Χαίρειας διδιδόμενος ἢ θύλων αὐτῇ παροισθῆναι, ἀλλὰ μὴ θυά-
 μιν. ἀπεκλίκουσι δὲ μέγα ἢ διαλύσιν οἱ τοῖς ὕστας· Χαίρειά διῶρ.
 Τίτοι πρῶτον Διόνυσος ἤκουσε ὄνομα Χαίρειν, ἢ τῆς γυναῖκος οὐκ παρα-
 θήσας ἐπιδίδοτο, τίς, ὅς ἐσθλὴ. Πρῶτα δὲ αὐτῷ τὰ δάκρυα,
 ἢ τὴν λύπην οὐκ ἰδὼν κατὰσχῆν, ἀλλ' ἰδοὺ παρρησίας τῷ πάθῃ.
 Δουτυχῆς, Φισπ, Αἰθρυπος, ἰμὸς αἰὲς ἐκ παρθενίας, ὃν οἱ τοῖς
 ἰοίροις οὐτυχῆς. εἶδον γὰρ αὐτὸν διδιδόμεν, ἀλλὰ σὺ μὲν, ἄφελος, τίθη-
 κας ζητῶν ἐμὲ. θηλοὶ γὰρ θάνατον σὺ τὰ δισμά, ἐγὼ δὲ ζῶ ἢ τρυφῶ. 10
 κατακείμεναι δὲ ἐπὶ χρυσολάτῃ κλῖνῃ μετὰ ἀδελφοῖς ἐτίμω. πλεὺς ἔκ εἰς
 μακρὴν ἀφίξομαι ὥς σε. εἰ ἢ ζῶντες ἀλλήλους οὐκ ἀπηλαθόμεθα,
 ἀποθανόντες ἀλλήλους ἔξεσθαι. Τύτοι τ' ὀνόματι ἀχέσας ὁ Διόνυσος
 ποικίλας ἐλάμβανεν γάμους· ἔπλετο μὲν γὰρ αὐτῷ χρητοτυκία, διότι ἢ πικρὴν
 ἐφίλῃ Χαίρειαν· ἥσπιτο δὲ ἢ φόβος, μὴ ἑαυτῷ ἀπαυτῆρ. ἰδάρην δὲ ἴ-
 μως, ὅτι ὁ πρῶτος αἰὲς ἰδοὺ τιθημένην τῇ γυναικί. μὴ γὰρ ἀπο-
 λαίψας αὐτῷ Διονύσιον οὐκ ὅστος ὅτι Χαίρειν. παρεμυθεῖτο τοῖσι ὡς
 δυνατὸν μάλιστα τῷ γυναικί, ἢ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρεφύλαττε,
 μὴ ἄρα τι θύοι ἑαυτῷ ἐργάσθαι. Θεόσκοποι δὲ τὸ πένθος ἐλπίς
 ὅ τ' ἄρα ζῆν ἐκείνῳ, ἢ φθιδόμενῳ αὐτῷ γενομένην· τὸ δὲ πλεὺς ἢ 20
 γαστρί. ἰδόμεναι γὰρ μὲν μετὰ τοῖς γάμοις ἦν ἔτι, τῷ μὲν δοκῶν ἐκ
 Διονυσίου, Χαίρειν δὲ ταῖς ἀληθείαις. ἰογῶν μάλιστα ἦγαγον ἢ πόλιν,
 ἢ περιβόην ἀφίκοιτο παρὰ τῶν Μιθράων συνδεμένον, ὅτι τὸ γένος
 αὐτῷ τὸ Διονυσίου. κἀκεῖνος ἔσθ' ἢ χαρῆς πάσῃσι παρὶχόμεναι τῇ γυ-
 ναικί, ἢ διοσκῶναι αὐτῇ ἀπέλκει τ' οἰκίας. ἀναθημάτων οὐκ ἔλασεν
 τοὺς παῖδας, παιδικῶν τῶν πόλιν εἰσελθόντων.

γ' Α-

- η. Ἀγοιᾶσα δὲ Καλλιρρόη μὴ περὶδῶν τὸ ἀπέρρητοι αὐτῆς, ἔξωσεν ἐλθόντων αὐτῶν Πλάγωνα τὴν μόνη αὐτῇ συνιδῆαι, ὅτι περὶ Διούσιον ἔλθων ἐγκύμασι ἵνα μὴ μόνη ἐκ τῆς γνάμης, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τύχης ἔχῃ χάριστον παρ' αὐτῆς. Ἀσπιδίως, εἶπεν ὁ Διούσιος, ἀμύδωμαι Πλάγωνα τῷ ὁμακίᾳ ἰρωτικῆς. ἄδουσι δὲ παῖδες, εἰ τίς θύειται τιμητικῶν, οὐκ ἀποδώσονται δὲ τὴν χάριν τῇ Ἀφροδίτῃ, παρ' ἣν πρῶτον ἀλλήλους εἰδόμεν. Καί γάρ, φησὶ ἡ Καλλιρρόη, οὐ θύλω μάλλον. ἔχω γὰρ αὐτῇ μίξις χάριν. οὐ μὲν οὖν λεγῶς ἔτι εἰμὶ σεμιμίαντες δι' ὀλίγας ἡμέρας ἀσφαλίστην ἀπίωμεν εἰς τοὺς ἀγρούς.
- 10 Ταχέως δὲ αὐτῶν ἀνέλαθεν ἐκ τῆς τύχης, καὶ κρείττω ἐγένετο καὶ μείζων, οὐκέτι κόρης, ἀλλὰ γυναικὸς ἀκμῇ περὶδῶσα. παρεγνωμένη δὲ αὐτῶν εἰς τὸ ἀγρόν, μεγαλοπρεπὲς θυσίας παριστάσας Φωκάς. καὶ γὰρ πλὴν οὐκ ἐπικαλώθησιν ἐξ ἄγρων. κατασχόμενος οὐκ ὁ Διούσιος ἐκατόμβης. Δίσπονα, φησὶ, Ἀφροδίτῃ, σύ μοι πάντων ἀγαθῶν αἰτία. περὶ σε Καλλιρρόην ἔχω, περὶ σε τὸ ὕδωρ. καὶ αἴνε εἰμι ἀφ' οὗ καὶ πατὴρ. ἐμοὶ μὲν ἤκει Καλλιρρόη, καὶ πατρίδος μοι καὶ γυναικὸς γλυκερίας. φίλῳ δὲ τὸ τέκνον, ὅτι μοι τὴν μητέρα βεβαιώταται πεποιήκεν. ἔμμενοι ἔχω τῆς εὐνομίας τῆς περὶ αὐτῇ. ἱκετῶν, δέσπονα, σῶζε ἐμοὶ μὲν Καλλιρρόην, Καλλιρρόῃ δὲ τὸ ὕδωρ. Ἐπαφῆμην τὸ πλὴν
- 20 ὅς τ' ἐπεσφράγισται, καὶ οἱ μὲν ῥόδοις, οἱ δὲ ἴοις, οἱ δὲ αὐτοῖς στεφανοῖς ἐφυλλοδόησας αὐτοὺς, ὅτε πληρώσῃ τὸ τίμηρος αἰθῶν. Διούσιος μὲν οὖν πάντων μὲν ἀνύστων εἶπε τῇ εὐχῇ, Καλλιρρόῃ δὲ μόνη ἐβόλησε περὶ τὴν Ἀφροδίτῃ λαλῶσα. πρῶτον μὲν οὖν τὸ ὕδωρ εἰς τὰς αὐτῆς ἀγάλας εἰσέθηκε. καὶ ὁφθαλμοὺς ἀμάμα κάλλιστον, οἷον οὐτε ζωγράφος ἔγραψεν, οὐτε πλαστικός ἐπλασεν, οὐτε κωμικός ἐσφῆκε μέλει οὐκ. οὐδὲν γὰρ αὐτῇ ἐποίησεν Ἄρτιμος, ἡ Ἀθηνᾶ, βερίφως οὐ ἀρχαί-

ἀγαλαίαι κομίζουσαι. ἔκλαυσε, ἔκλαυον ὑφ' ἰδούσης Διούσης· ἰδού, ἢ ἰσυχῇ τὴν Νέμοισι προσειώκει. μόνον δὲ Πλάγασα προσμύουα κηλεύσας, τοὺς λαοποδὲς προσείπιμψεν εἰς τὴν ἑκαυλὸν. ἐπὶ δὲ ἀπὸ τῆς ἀγῶνισαι, ὅσα πλεονείη ἢ Ἀφροδίτης ἢ ἀπαυτίσασα χερσὶ τὸ βεῖρω. Ὑπὲρ τούτου σοί, φησιν, ὦ δέσπονα, γινώσκω τὴν χάριν· ὑπὲρ ἡμαυτῆς ἢ οὐκ οἶδα· τότε ἂν σοὶ ἢ θεῇ ἡμαυτῆς ὑπὲρ ἀμύνω χάριν, εἰ μοι Χαίρειαν ἀντήρσας. πληρὴ εὐκτα μοι δίδασκας ἀρδὺς φιλήστω, ἢ ἔλπον ἐκ ἀφύλου μοι Χαίρειαν. δὲ δὲ μοι γινώσκαι τὴν εὐτυχίαν ἐστιν ἐν τῇ γυναικί, ὅμοιαν δὲ τῇ πάσῃ. πλεονείη δὲ ἢ οὐτῶ· ἐπὶ τεύχεος φέρω-
 τηγνῆς, καὶ τις εἰσὶν καυμαχούσῃ αὐτῇ· Κριτίσας Ἐμμεσθῆτος ὁ ἔκγονος· ἡδονοῖται μὲν ἢ ἢ ὁ πατὴρ, ἔχον τὸ ἀρετῆς ἀφρόδουχον ἡδονομειδῆ δὲ οἱ γυνὴ αὐτῇ ἢ ταπνῶτες. ἰκετοῖα σοι, δέσπονα, ἀφελλᾶχθῆναι μοι λοιπῇ. ἰκετοῖα γὰρ μοι διδούσχηται· τίθηται, ἀνέχεται· ἀνέχεται μοι, πύθεται, πέπεται, διδύλλεται· τίθημι δὲ ἢ τὸ δύναιτο γάρ μοι ἔσται βαρύνεται. ἀλλὰ μίαν αἰνέ-
 παύσει αὐτῶμα χάριν ὡς οὐ, καὶ ἀφ' οὐ ὡς ἢ ἄλλαν θύω, οὐδ' ἐμὲ τὸ ἔσται. Ἐπὶ βελονομῶν λόγῳ ἐπὶ τὰ δάκρυα.

θ. Μικροὶ οὖν ἀφελλᾶχθῶν καλῶ τὴν ἴρην. ἢ δὲ προσώτεις ὑπακύν-
 σασα· τί κλαίω, ἔκλυ, ὦ παδῖς, ἐν ἀγαθοῖς τηλεμύτως· ἢ καὶ ἢ καὶ σοὶ ὡς διὰ οἱ ζῆνοι προσκυνῶσι. πρῶτον ἔλθον οἱ δάκρυα δὴ παδῖς καλῶ ὡς κλαίοντις. ὁ δὲ ἔτι αὐτῶν διασάμωρς σοὶ τὴν εὐχά, μὲν δὴν ἐξέκλυσι. οὕτως ἰσχυρῇ σοὶ ἢ Ἀφροδίτη πεπείσκει. Ἐ-
 πληρὴ τὴν παδῖας τῆς Καλλιπρῆς ἔτο· ἢ οὕτως τῇ ἡμαυτῆς γυναι-
 κῇ, ὅσα σοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, αἰχμαγῶν· τίς ἴσας οἱ ζῆνοι· πᾶ-
 θον ἴσας, τί σοὶ διηγῶντο; Δέσπονα δὲ ἢ προσώτεις τὸ μὲν πρῶτον
 ἀφελῶν εἰσὶν, μόλις δὲ ἐφθόγχετο Μίαν εἶδον αὐτοῦς, οἶδον ἢ-

H

κονα.

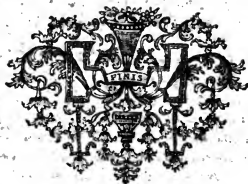
- χρῶσι. Πάταπος εἶδες; ἀκαμήδοντι τ' χαλατῆρεσσι αὐτῶν. Ἐφρα-
σοὶ γὰρ οὐκ ἀκρόως μὲν, ὑπὸ πῶσι δὲ ὅμως ἐλαίη τῶν ἀλδύων
τ' ἢ βύλιται, ἢ ἢ ἔκατ' ἢ οὐκ. βλάψασα δὲ τῶν Πάγ-
γωνα. Δύαται, φησι, ὁ δυσυχὴς Χαρίτας πλαιῖον αὐτῶν
παρῖται. τί οὐ ἐγίνετο; ζητήσαντες αὐτὸν, ἀλλὰ σφῶσαι. Ἀφ-
κομένη τῶν τῶν Δουσίαν, ἔτο μόνι ἔπει, ὅφ' ἔκαστος αὐτῶν τῆς
ἡρίας. ἡπίστατο ἦ, ὅτι φῶσι. πῶς γὰρ ἐστὶν ὁ ἦρος, καλῶν, εἰ
ἐαυτὸν πολυπραγμονοῖ αὐτῶν τ' γυναικῶν. ἔπει οὐκ ἔτι οὐκ. πῶς
μὲν ἢ ὁ Δουσίαν αὐτῶν οὐκ ἀλλὰ ζηλοτυπίας, ἢ πῶς μὲν ἢ
10 Χαρίτας ἔπειθον, ἔδωκε δὲ ἄρα μὴ τῶν λευγῶν καὶ τοὺς ἀγροῦς
ἐπὶ αὐτῶν μαχαί. πῶς ἢ ἔπειθον αὐτῶν ἢ δίδωσι τὸ κάλλος
αὐτοῖς τ' γυναικῶν. ἐφοῦτο δὲ οὐ μόνον τὰς αὐτῶν αὐτῶν ἐπι-
βουλὰς, ἀλλὰ πῶς οὐκ αὐτῶν καταβόσκουσι ἢ διὸν ἐξ ἑαυτῶν
ἐπιβόσκουσι. καλῶς τῶν φανῶν θηρίων. Τίς εἰς αὐτῶν αὐτῶν, ἢ
πῶς; ἀρ' οὐκ ἔπειθον αὐτῶν καλῶς; δὲ τὶ δὲ τῶν ἡμῶν Ἀφροδίτῃ
πῶς οὐκ αὐτῶν; τίς ἡμῶν αὐτῶν; τίς ἐπίτρεψεν; Ὁ δὲ φανῶν αὐτῶν
αὐτῶν τῶν ἀλδύων, ἢ Δουσίαν αὐτῶν, γυναικῶν ὅτι Καλλιμένη
ἢ αὐτῶν Χαρίτας, ἢ τὸ γένος αὐτῶν. πῶς οὐκ αὐτῶν γυναικῶν. ἐπὶ
αὐτῶν ἔπειθον αὐτῶν ἐπὶ αὐτῶν τῶν, αὐτῶν οὐκ αὐτῶν ὁ Δουσίαν τῶν αὐτῶν,
20 ὑπὸ πῶσι βαρυτέρως ἐπὶ αὐτῶν καὶ αὐτῶν οὐκ αὐτῶν. Διότι οὐκ αὐτῶν
μάστιγας ἢ τῶν ἢ τῶν αὐτῶν φανῶν, ἢ ἢ μόνον αὐτῶν, ἀλλὰ ἢ τῶν αὐτῶν
αὐτῶν ἀγροῦς πῶνται οὐκ ἀλλὰ μαχαί πῶνται αὐτῶν ζῆτων. αὐτῶν αὐτῶν
δὲ φανῶν αὐτῶν καὶ αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν. Σοί, φησι, ἡσποτα,
ἡμῶν τῶν ἀλδύων. Ὁ δὲ Δουσίαν πῶνται ἡμῶν αὐτῶν. Ἠδὲ,
φησι, μὴν γυναικῶν. μὴν ἐπὶ αὐτῶν; ἡμῶν αὐτῶν, καὶ φανῶν
ἢ. φανῶν μὲν, αὐτῶν, οὐκ αὐτῶν, αὐτῶν αὐτῶν. μὴν αὐτῶν ἢ ἀγαπῶν
φῶν

φησὶ σοι διαγίγμαι. ἐπεὶ δὲ σκυθρωπότερα ἴδω αὐτῷ, τὰ πρῶτα,
 ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐγὼ σκεπτόμαι, μὴδὲ λυπηρὴς, ἀλλὰ εὐμνηστὴς οὗ
 πάρα ἀέθως. χρεὶν γὰρ ἔχουσι τὸ τέλ. Μετίωρ. οὐ γὰρ Διού-
 σι. πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν γινώσκου, ἢ ἀπερθεὶς ἴσως τ' ἀεθ-
 ῶσας. Μὴ βαρύνῃς, Φρόν, ἀλλ' ἄρ' ἀνὰ διαγῶ. Τότε, ὡς ἤθελετο
 λόγῳ. Τελὴς οὐδ' αὖτε κατέπλησεν ἐκ Σαυλίας, ἢ πρὸς βίην Συρρα-
 κινῶν. οὐδ' οὐ Καλλιρρῶν ἀπεκρίνατο. Ἐξέδωκεν ὁ Διούσι. α-
 κούσας, ἢ καὶ αὐτῇ τ' ὀφθαλμοὺς κατεχύθη. φαντασίαν γὰρ ἔλαβε
 ὡς ἐφ' ἑαυτῇ αὐτῇ Χαίρειν ἢ Καλλιρρῶν ἀπεκρίνατο. ὁ μὲν
 αὖτε ἐκίπτο ἢ ὄψατο ἢ χεῖρα παρὰ πᾶσας. Φανῆς δὲ ἐν δόξῃ κα-
 θύστατο, καλίστη μὴ αὐτῇ θύλακας, ἵνα μὴ τις αὐτῇ μέγας γένῃαι
 τ' ἀπεκρίνατο. μόλις δὲ ἢ κατ' ὀλίγον αὐτὰς τ' διαπότῃ ἀμείλιχτος.
 Φανῆς, λέγει, Χαίρειν ἀπεκρίνατο. ἀμείλιχτος ἢ αὐτῇ αὐτῇ ἐπὶ θύλακας.
 Ταῦτα τὰ μέγιστα ψυχὴν οὐδ' αὖτε Διούσι, ἢ κατ' ὀλίγον πάλιν ἐν
 αὐτῇ γινώσκου ἀκρίτως ἐκτινάσσει πάρα, ἢ φανῆς ἀπεκρίνατο τ'
 ταύτων, τ' μινύσσας πᾶσι ἢ τῶν, ἢ ἀλλὰ τίνα κλίνας, ἢ τίνας οὐ
 παρὸντες. τὸ σκατῆγμα τὸ ἴδιον ἐπὶ τοῖς βαρύνουσιν, τὴν νύκτα,
 τὸ πῦρ, τὸ πανάσιον, τ' Φρόν, τὰ δισμα. Καθάκει οὐ γὰρ. ἢ
 πρὸς ἀπεκρίνατο τ' ψυχῆς Διούσι, ἢ ἀπεκρίνατο. Φανῆς
 Σύ, Φρόν, συγγενὴς ἐμῇ, οὐ καλίστη ἀλλ' ἢ πιστεύεται. ὁ
 τοῖς ἀπεκρίνατο, διὰ οὐ Καλλιρρῶν ἔχου ἢ τ' ἐμῇ. ἢ καὶ μὴ οὐκ αὐτῇ
 ἀπεκρίνατο Χαίρειν ἀπεκρίνατο. οὐ γὰρ πρὸς αὐτῇ. ὡς μινύσσας. τὸ
 γὰρ ἀδύνατον φιλοδότητον. ἔτο μόνον ἀμείλιχτος ἐκείνης, οὐκ ἐκάλ-
 πτεγμένης, πᾶσι οὐ τοῖς τιθῆσιν Χαίρειν ἐστὶν, ἢ οὐ τοῖς δι-
 δασκαῖς, ἢ οὐ ζήτησιν τ' πᾶσι. ἢ γὰρ ἐκείνη ἀπεκρίνατο. ἢ
 κατὰ βαρύνουσιν ἔχου τὸ φανῆς. οὐ δύνανται δὲ οὐκ ἀμείλιχτος αὐτῇ.

χρὴν διὰ τοὺς διδιδόμενους. οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἴσμεν, ὅπου τις αὐτῶν
ἵκεται.

1. Πρωτάξας δὲ Φωκῆν τὰ μὲν ἄλλα τῷ γεγονότι φανεῶς διηγε-
σθαι, δύο δὲ ταῦτα σιγᾷ· τὸ ἴδιον τρεπτήρημα, ὃ ὅτι ἐκ τῆς τελευτῆς
τοῦ ἐν τῷ ζῶσι, ὡς ἀγίνεταί. αὐτὸς Καλλιπρὶν σκυθρωπός· οἷα συγ-
καλίνας πυδίστα τοὺς ἀγέριους, ἵνα ἡ γυνὴ πυδομένη τὰ συμβεβη-
κεναιότερας ἢ ἡ λάτῃ σέλ. Χαίρει τὴν ἀπύγιστον. ἰδόντες δὲ διη-
γῆντο· πάντες δὲ ἴδοντες· Ὅτι βάσβαροι καθὲν ληστὰς ἰσχυρὸς καλῶ-
δραμόντες εἰσέπρσαν Ἑλληνικὴν τελευτήν, τῇ φρεσὶν ὁμοδοῦσαν ἐπὶ
20 τῇ ἀκτῇ· καὶ μὲν ἡμέραν εὐδοκῶν αἵματι μεμνημένη ὕδατος ἢ
πῆξ τῇ κούματι φρεσμένη. Ἀχέσασα ἡ γυνὴ τὴν ἰδοῦσαν φερόμεναι
κρίπτουσα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὰς παρὰς, ἀνδραμόντις τῇ οἴκῃ, ὅ-
που τὸ πρῶτον εἰσῆλθι πρᾶξις. Διούσιον δὲ ἔχουσαν ἴδουσι τῷ πά-
θῃ, φοβόμενον μὴ γένῃται φορτικὸς, ἀνὰ ἀκαίρως παρῇ. πάντας οὖν ἐκ-
λθόντων ἀπαλλαγῆται, μέντοι δὲ προσδοκῶν Πλάγωνα, μὴ τι ἄρα
διδῶν αὐτῇ ἐργασθῆται. Καλλιπρὶν δὲ ἡμέρας λαβομένη, χαμαὶ καθ-
έδισα, ἢ κύνῃ τῇ κεφαλῇ καταχέασα, τὰς κόμας σφραγίσασα,
τοῦτόν τῃ ἔφατο βοῶν. Ἐγὼ μὲν περὶ παλαιῶν ἢ σωματικῶν πύχα-
μῶν σοι, Χαίρεα. πάντας δὲ μοι καὶ ἐπαπαδαῖν ἀναγκαῖον, τίς γὰρ
30 ἵτι λυίται ἐλπίς, οὗ τῷ ζῆνι με κατέχουσα. δυστυχῶσα μέγιστον
ἐλογίζομαι ὅφρα μοι ποτε Χαίρεα, ἢ διηγουμένη αὐτῇ πάντα πύχου-
σα δὲ ἐκείνη. ταῦτά μοι ποῖσι τιμωτέραν αὐτῇ. πόσος ἐμπλοκῶσι-
ται χάρις, ὅταν ἴδῃ τὴν ἡδὴ. αὐτὴν δὲ μοι πάντα γίγνεται, ἢ τὸ τέλειον
ἢ δὲ φερόσιν. αὐτοῖσι γὰρ μὴ τοῖς κακοῖς ὁφθαλμοῖς. ἄδικε Ἀφρο-
δίτη, οὐ μόνον, οὐ μόνον Χαίρεα ἴδεις, ἰμοὶ δὲ οὐκ ἴδουσας αὐτὴν ἐλ-
δόντα. ληστὴν χρὴ παρίδουσαν τὸ σῶμα τὸ καλόν. οὐκ ἡλίπρας τῇ
πλῶν

πλῆστα διὰ σὲ. ταυτὴ Διὸς τις αἰ περσύνχαιτο, ἥ τις τ' ἴδωι ἰκέ-
 τιν ἀπείκτως. οὐκ ἐβλήσας εὖ νυκτὶ Φοῖβῳ Φοῖβόδωμον ἰδύσα
 πλησίον σου μερῶν καλῶν, ἱερῶν τε. ἀφίλα μὲν τ' ἰλαστέων, τ'
 πολίτεων, τ' ἱερῶν, τ' ἱερῶν, τ' ἱερῶν. Σπιδῶ αὐτῷ μερῶν
 τ' ἱερῶν. τίθωμι ὅτι ἰγνέθωμι ἡμῖς ἀτυχέσταται πάντων. τί δὲ ἔ-
 ἔτρεψε ἡδύκοι, ἔβασκαρι κατακλῆσαι αὐτῇ, ἥ οὐα ἐκέρτησας
 ἰδὲ Ἀθηνᾶισι. νῦν ἡμῖν ἀμφοτέρωσι νῦν τῇ θάλασσῃ περικλάδου-
 ται, τ' ἡμέτερον κατέπλην πεμμένους, ἔς ἣς αἰ ναὺς πόρρωθεν ὀ-
 ρθῇ, λήγουσ' Χαίρας Καλλιρρόην ἄγουσ' ἔρχεται. τῇ κοίτῃ ἡμῖν ἐν-
 τρεπίζουσι τῇ νυμφαίῳ, κοσμίται δὲ θάλαμῳ, οἷς ἴδωι οὐδὲ ἴαφῳ. 10
 ὑπάρχει θάλασσα μιν, σὺν ἔ Χαίρας εἰς Μίλητον ἡγάγας Φωβ-
 ὄνται, ἔ ἡμῖν πρῶτον.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῶν αἰ

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ Δ

• ΤΑΥΤΗΝ μὲν οὖν τὴν πόλιν Καλλιρρόη δῶκεν ἐν θέραις, Χαίρειν ἔτι ζῶντα πυθῆσα· μετὶ δὲ καταδραγῦσα ὅλας ἰσὰ ληΐσαι βαβάρων πῦρ ἐκφύσοντας, ἐμπικραμένῳ δὲ τέρει, Χαίρειν δὲ βοηθῶσαι ἑαυτῇ, ὃ δὲ Διοῦσιθι ἐλυκώτο μὲν, ὅρῳ τρυχομένῳ τὴν γυναῖκα, μὴ ἄρα τι ἢ ἔκ αἰσῶν αὐτῇ ὥσπερ ὀλέταις ὡς τ' ἴδον ἔρωτα· λυσιτελεῖν δὲ ἐπελάμβαναι τὸ πρῶτον αἰδρα βελαιῶς αὐτὴν Σπηλιῶνα· θίλει οὖν σιδηρεῖς σφύρις ἢ μεγαλοφυχίας, ἔφη πρὸς αὐτὴν· Ἀνάστηθι, ὦ γυναῖκα, ἢ ἔαφον κατασκῆπτον τῷ ἔ-

λα-

λαμπρόν. τί τὰ μὲν ἀνέστα σπώδῳ, ἀμείλις δὲ τ' αἰσγακίαις,
ἡμῶς ἐρεττάτα σοι λόγῳ αὐτῶν.

Ὅσῳτε μὲν ἐν ἑαυτῷ πύλας Ἰδῶν παύσῃ.

ὃ γὰρ εἰ μὴ τὸ σῶμα εὖρηται τ' δυστυχῆς, ἀλλὰ ἡμῶς οὗτος ἀρ-
χαῖος Ἑλλήσιον, ὅστις ἐ τοὺς ἀφανῆς ἄφους κοσμοῖ. Ἐπειὶ τα-
χίας. τὸ γὰρ πρῶτον ἰδὼν ἢ συμβουλίαν. φροντίζῃ οὐκ ἐπι-
σκόψῃ ἰδῶν ἢ λύπῃ, ἐ ἀγασσάσῃ τ' κλίης κατωσκήπῃ χωρίον,
ὅς τ' ποίησιν τ' ἄφου. ἦρσι δὲ αὐτῇ πλησίον τ' πρὸς τ' ἀφροδίτης, ὅ-
τις ἐ τοὺς αὐδῆς ἔχῃ ἔρωτος ἡρώδης. Διότις δὲ ἐφθόγητε
Χαίρῃς τ' γιγνόμενος, ἐ τ' τόπον τῆτοι ἐφύλαττε ἑαυτῶν. θύλας 10
εἰς ἃμα καὶ τελεβῇ ἰγυῖδαν τῇ φροντίζῃ. Βαδίζοντες, ὅ γινώσκῃ,
φρον, εἰς ἄστυ, καὶ καὶ πρὸς τ' πόλιν ὑψηλὴν ἐ ἀείδοντες κατασκη-
νάζοντες ἄφου.

Ὡς καὶ τηλεφάνης ἐκ ποταμῶν ἀνέβησαν ἰππῶν.

καλοὶ δὲ Μιλησίον ἰπποὶ λυαῖες, εἰς ὅς καθορμίζονται ἐ Συρραχέσας
πολλὰς. οὐκ ἔστι οὐδὲ πρὸς τοῖς πολίταις ἀκλεῖα τὴν φιλοτιμίαν
ἔχειν. Ὁ λόγος ἦρσι Καλλιπρῆν, ἐ τότε μὲν ἐπὶ τῇ τῇ σωθῇ.
ἰπποὶ δὲ ἦσαν εἰς τὴν πόλιν, ἐπὶ τῇ τῇ ὑψηλῇ ἰπποὶ οἰκοδομῶν ἦρ-
ξαιτο ἄφου, πᾶσα ἡμῶν τῇ ἰδίᾳ τῇ ὅς Συρραχέσας, τὸ χῆμα,
τὸ μέγιστον, τῇ πλουτίλῃ, ἐ αὐτῶν δὲ, ὅς ἐκπῶν, ζῶν 20
τῶν. ἐπὶ δὲ ἀφθόνης ἀπαλάμασι καὶ πολυχυρία ἑσχίας τὸ ἔργον
ἡνῶν, τότε ἤδη ἐ τῷ ἐκκομῶν ἡμῶν αὐτῶν τῷ ἐπ' αὐτῶν. πρῶτον
γὰρ

- γήλυτο μὲν γὰρ ἡμεῖς φητή. συλλὰ δὲ εἰς ἐκείνους οὐ μόνον τὸ Μελιχρῖον
 πλῆθ' ἐστίν, ἀλλὰ καὶ τ' Ἰωνίας σχεδὸν ὅλης. παρῆσαν δὲ καὶ δύο σάτρα-
 πας καὶ καὶρὸν ἐπιδημῶντες, Μιθριδάτης ὁ εὖ Κασίος, καὶ Φαράκης
 δὲ ὁ Λυδίας. ἡ μὲν οὖν πόσις ἦν, τμησάσθαι Διονύσιον, ἡ δὲ ἀλή-
 θεια, Καλλιφρόνι ἰδίῳ. ἦν δὲ καὶ κλέψ' ἡμεῖς γυναικὸς ἐπὶ τ' Ἀσίας
 πάσης, καὶ αἰδέσθην καὶ μέλει ἔμεγαλιν βασιλῆως ὄνομα Καλλιφρόνους,
 οἷον οὐδὲ Ἀσιάρχης οὐδὲ Λύδας. τίτι δὲ καὶ τῆς δόξης εὐρέθῃ κρείττω.
 συλλὰ δὲ γὰρ μελαίνουσι, λευκὴν τὰς τρεῖς, ἀφ' ἑαυτῶν δὲ τῷ
 ποσὸς καὶ, καὶ ὡς γυμνῶσα τοὺς βραχίονας, ὑπὲρ τὴν Λακωνίαν
 10 καὶ Καλλιφρόνι ἱραίντο, τὰς Ὀμήρου. οὐδὲς μὲν οὐκ ἔστι τ' ἄλλων
 τιμὴ μαρμαρυγῇ ὑπὲρ γὰρ ἔκκαλλος, ἀλλ' οἱ μὲν ἀντιφερόμενοι,
 ὡς ἀκτῶν ἡλιακῆς ἐμπιπύσης, καὶ ποσειδώνου. ἔπαθον τι καὶ
 παῖδες. Μιθριδάτης δὲ, ὁ Κασίος ἱπάρχων, ἀχαρὲς κατέπεισε,
 ὥσπερ τις ἐξ ἀπορροχῆς σφιδόνης βλῆθις, καὶ μάλιστα αὐτὸν
 οἱ Διοκλήτους ὑπερβαλλόντες ἔφισαν. ἐπὶ μὲν δ' εἰδὼς
 Χαίρεν πρὸς τὴν οὖν τῷ δακτυλίῳ σφραγῖδα ληπτῶσαι. καλλι-
 φρόνι δὲ πρὸς τὴν εἰκόνα ποσειδῶνι οὐδὲς Καλλιφρόνους παρῆσαν,
 ἀλλ' ἐκείνη μὲν τοὺς ἀπάγειν ἰδμαγύγισον ὀφθαλμούς. πῶς αὖ
 τις δηγῆσται κατ' ἀξίας τὰ τελευταῖα τῆς πομπῆς, ἐπὶ γὰρ ἐγί-
 20 οντο καὶ ἑσθὺ πολλοί, οἱ μὲν κομίζοντες τὴν κλίον ἰθύναν. ἀνὰ δὲ
 δὲ ἐπ' αὐτὴν ἡ Καλλιφρόνι Χαίρεν ὡς μεχρὺν, καὶ καταφύγοντα τὴν εἰ-
 κόναν. Σὺ μὲν ἱθαψας ἐμὲ πρᾶτ' οὐ Σαρρακόνος, ἐγὼ δὲ οὐ
 Μιλήτης πάλιν σε. μὴ γὰρ μεγὰλὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἔδοξε δυστυχ-
 μὲν ἀλλήλους ἰδέσθαι. οὐκ ἔχει δὲ ἡμῶν ἐδίτιν οὐδὲ τ' κερὸν.
 Τύχῃ βασκαί, καὶ σπιδανῶσι ἡμῖν ἐφθίνοντας κοῦρ γὰρ ἐπὶ κλέῳ, καὶ
 φυγάδας ἡμῶν ἐπύκτας καὶ τοὺς κερῶν. ὅθεν ἐξέρρηξε τὸ πλῆθ' ἐστίν,
 καὶ

ἢ πάντες, ὥχ ὅτι τίθῃκε, Χαίρειας ἤλυν, ἀλλ' ὅτι τοιαύτης γυναι-
κὸς ἀφῆρητο.

β. Καλλιρρόη μὲρ οὖν ἐν Μιλῆτι Χαίρειας Ἰθαπῆ, Χαίρειας δὲ ἐν
Καίρει διδμήῳ εἰσγάγεται. σκάπῃαι δὲ, τὸ σῶμα ὡχίως ἐξετυ-
χάθη. πολλὰ γὰρ αὐτὸν ἐβάρη, κόπῳ, ἀμέλεια, τὰ δέσματῶ, ἢ τῶ-
ται μᾶλλον ὁ ἦρος. Σπῆσαι δὲ βυλόμενοι αὐτὸν οὐκ εἶα λεπῆ τις
ἐλπίς, ὅτι ὡχῶ ποτὶ Καλλιρρόῳ ὤψιται. Πολύχαμῳ οὖν, ὁ
συναλὸς αὐτῷ φίλῳ, βλέπων Χαίρειας ἐγείρεσθαι μὴ δυνάμενος,
ἀλλὰ πληγὰς λαμβάνοντα, ἢ πῶπληχιζόμενος αἰσχεῖς, λέγου πῶς
τ' ἐργασθῆναι Χαίρειας ἡμῖν Σπῆμενοι ἐξαίρετοι, ἵνα μὴ τῇ τῶν ὅλων
δυσματῶν ἐξουσίας ἡμῖν καταλογίζῃ. τὸ δὲ ἴδιον μέτρον αὐτοὶ Σπῆ-
σιν ὡς ἡμέραν. Πείθεται ἢ δίδωσιν. ὁ δὲ Πολύχαμῳ, οἷα δὲ
ναίαιας ἀνδραὶς τῇ φύσει, ἢ μὴ δουλοῦν ἦρατι, χαλεπῶ τυραννῇ, τὰς
δύο μοίρας αὐτὸς οὐκ εἰσγάγεται μόνῳ, πλεονεκτῶν ἐν τοῖς πόντοις ἡ-
δύας, ἵνα πείσῃ τ' φίλον. ἢ οὗτοι μὲρ ἦσαν ἐν τοιαύταις συμφοραῖς,
ὅψι μεταμαρτυράντες τῶν ἐλευθερίαν. ὁ δὲ Μιδεράτης, ὁ σατρά-
πης, ἐπαγγέλλει εἰς Καίρειας, οὐ τῶντῳ, οἷον εἰς Μίλητον ἐξῆλθαι,
ἀλλ' ὡχὸς τι ἢ λεπῆς, οἷα δὲ τραῦμα ἔχον ἐν τῇ ψυχῇ Σιμόν τι
ἢ γλυκύ. τηρέμεν δὲ ἔπειτ' ὁ Καλλιρρόης ἦρατῳ πάντως ἀν' ἱτι-
λῆτῃαι, εἰ μὴ τῶνδ' ἐν τῷ ἐτύγχανε ὡχῆμυδίας. τῶν γὰρ ἐργα- 20
τῶν τῶν, τ' ἅμα Χαίρειας διδμήναι· ἐξαίρετα δὲ ἦσαν τ' ἀνῆμῳ, ἐν
οἰκίσκῳ σκοτιῶν καὶ θυγερμῶν· ῥύκτως ἀνῆμῳ τὰ δέσματῶ, τ' ἐ-
πῆστῳ ἀπίσφαζας, οἷα δραμόν ἐπιχείρειν. ἀλλ' οὐ δύνανται. οἱ
γὰρ κύνας φυλάσσοντες ἐμῆνους αὐτοὺς. Φορεῖντες οὖν ἐκείνης τῆς
ρυκτὸς ἐδύσαντο ἐπιμελῆτεροι ἐν ἐύλῳ πάντες. μετ' ἡμέραν δὲ ὁ οἰκο-
νόμῳ ἐμῆνους τῶν δεσπότη τὸ συμβᾶν. καίμῳ, οὐδὲ ἴδῳ αὐτοὺς

οὐδὲ ὥστελογυμνῶσιν ἀκύνσας, εὐθὺς ἐπέλθουσι τοὺς ἐγκαίδικα τοὺς ὁμο-
 σκέτους ἀναφανύσασιν. Προήχθησαν οὖν πόδας τε καὶ τραχήλους συνθε-
 θεμένοι, καὶ ἔκαστος αὐτῶν τὸν θώρακὸν ἔφερε. τῇ δὲ ἀναγκαίᾳ τιμωρίᾳ
 καὶ τῇ ἔξωθεν φαντασίᾳ σκυθρωπὴν παρείδηκαν οἱ καλῶς ὀφθεις εἰς Φό-
 βου παρὰδωγμα τοῖς ὁμοίοις. Χαίριος μὲν οὖν ἀπαγόμενος εἰσὶν ἄνθρωποι,
 Πολύχαρμος δὲ τὸν θώρακα βαρύνει. Διὰ σέ, φησιν, ὦ Καλλιρ-
 ρόη, ταῦτα πάροχον. σὺ πάντοι ἡμῖν τῷ κακῷ αἰτία. Τούτων
 δὲ τὸ λόγον οὐκ οἰκόμενος ἀκύνσας, ἔδοξε εἰσὶν ἄνθρωποι συνθεῖν
 τοῖς τετολημμένοις. ὅπως οὖν κακίῃ κολαῶν, καὶ ζήτησις γίνηται τῆς
 10 ἐπιβολῆς, ταχέως τὸ Πολύχαρμος παρῆλθε καὶ κοινῇ ἀλύσειας παρῆλθε
 Μιθριδάτῳ ἤγαγε. ὁ δὲ ἐν παρῆλθε τῷ κατέκτετο μὲν ἄλλοι,
 καὶ Καλλιρρόῃ ἀναπλάτῃσιν αὐτῇ τοιαύτῃ, ὅποιαν εἶδε περὶ ἑαυτήν.
 Ἰδὼν δὲ ὅτι ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκείνης, καὶ τὸ οἰκίῳ ἀνδρὶ ἐπιδόξατο. Τί
 γὰρ, φησιν, παροχλῆς; Ἀναγκαῖος, εἶπεν, ὦ δέσποτα. τὴν γὰρ
 παρῆλθε ἀνδρὶκα ἔμεγαλεν αἵματι, καὶ οὗτος ὁ κατῆλθε ἀν-
 θρωπος ἐπίσταται γυναῖκα μιὰν συμπερῆσας τῷ φόβῳ. Ἀκύνσας
 οὖν ὁ Μιθριδάτης συνήγαγε τὰς ὁφείας, καὶ διῶν βλέπων. Λέγε, φη-
 σιν, τίς συνθεῖται καὶ κοινῇ ὑμῖν τῷ ἀδικημάτων. Ὁ δὲ Πολύχαρ-
 μος ἔφατο ὅτι εἶδον, μηδὲ γὰρ ἔλας τὴν παρῆλθε κεκοινημένην. μάστιγας
 20 ἤτταντο, καὶ πῦρ ἐφύετο, καὶ βασαντήριον ἦν παρῆλθε. καὶ τις ἦδη τὸ
 σώματος ἀπὸ μὲν αὐτῶν. Λέγε, φησὶ, τὸ ὄνομα τὸ γυναικὸς, καὶ
 αἰτίας ὁμολόγησας εἰσὶν οἱ κακοὶ. Καλλιρρόῃ εἶπεν ὁ Πολύχαρ-
 μος. Ἐπληξε τοῦτομα Μιθριδάτῳ, καὶ εὐτυχῇ τινι ἔδοξε ὁμοιωμένην
 ἔχειν ἐκείνῃ γυναῖκα. οὐκ ἔτι οὖν παρῆλθε ἐξελίχθη ἔδωκε, διδο-
 κὰς μὴ καταστῆ ποτὶ εἰς ἀνάγκην ὑβρίσας τὸ ἦδυσον ὄνομα. τὸ δὲ Φί-
 λων καὶ τὸ οἰκίῳ εἰς ἑλπίαν ἀκρυβητέρας παρῆλθε. Ἡκέτω, φη-
 σι,

εἰ, Καλλῖρρῳ. Παιότες οὖν τῇ Πολύχαρμῳ ἥρατον. Τίς ἐστὶ, καὶ
 πῶς αἴσθην αὐτῷ. Οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ ἀμχαῖα γυναικῶν, κατα-
 φθόσασθαι μὲν εὐθιμίας ἤθελον. Τί δὲ μάττω, εἶπε, θορυβίῳδε ζή-
 τῶντες τῇ οὐ παύσαι. Καλλῖρρῳ ἐγὼ Συρρακυσίας ἐμνημόνευσα,
 θυματέος Ἐμμαχεάτης ἕτρατῆρος. Ταῦτα ἀκούσας Μιθριδάτης ἐβου-
 θήματος ὀκλήσθη, ἢ ἴδεν. . . ἔπειτα καὶ πῶς δάκρυον αὐτῷ μὴ
 θύλατος ἀνέπικτον, ὅτι καὶ τῇ Πολύχαρμῳ ἀποσπῆσθαι, καὶ πάντας
 ἀπὸ τῶν παρόντων. ὑπὲρ δὲ καὶ μάλιστα ὁ Μιθριδάτης συναγαγὼν ἑαυ-
 τὸν. Τί δὲ σοί, φησι, πρῶτον παρὰ Καλλῖρρῳ ἐκείνῳ, καὶ ἀφ' ὅ-
 τι, μέλλων ἀποθνήσκειν, ἐμνημόνευσας αὐτῆς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Μα- 10
 κρὸς ὁ μῦθος, ὃ δέσποτα, καὶ παρὰ οὐδὲν ἔτι χρεῖσμός μοι. οὐκ ὀλο-
 χλήσω δὲ σε ληρῶν ἀκαίρως, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὁδοῦ καὶ ἐξ ὁδοῦ. . . Θά-
 σος μὲ ὁ φίλος. Θέλω δὲ αὐτῷ καὶ σωματικῶν. Ἐπικλάσθαι αἱ
 ἐργαὶ καὶ ἀκούσθαι καὶ ὁ θυμὸς εἰς ἵλασιν μετέπαισι. Μιθριδάτης δὲ ὑπὲρ
 πάντας σπουδάζει, καὶ. Μὴ δίδωμι, φησι. οὐ γὰρ ὀλοχλήσω μοι δι-
 γνῆμος, ἔχω γὰρ ψυχῇ φιλαίθερον. λέγει πάντα θάρσος, καὶ μὴδὲν
 ὀλοχλήσω. Τίς εἶ, καὶ πῶς ἔλθεις εἰς Καρίαν, καὶ ἀφ' ὅτι
 σκάπῃσι διδιδόμενος. μάλα δὲ μοι ἀπύγχα παρὰ Καλλῖρρῳ, καὶ τίς
 ὁ φίλος.

γ. Ἡξάτο οὖν ὁ Πολύχαρμος λέγων. Ἡμεῖς, οἱ δύο διωκόμενοι, 20
 Συρρακυσίαν γίνεσθαι ἐσμέν. ἀλλ' ὁ μὲν ἕτερος παύσας πρῶτος Σικελίας
 δεξί, καὶ πλῆθος, καὶ εὐμορφία ποτὶ. ἐγὼ δὲ οὐτελὴς μὲν, συμφο-
 ρῆς δὲ ἐκείνῳ καὶ φίλος, καταλιπότες οὖν τοὺς γονεῖς ἐκπλεῖστα μὲν
 κατέβη, ἐγὼ μὲν δὲ ἐκείνῳ, ἐκείνῳ δὲ ἀφ' ὅτου γυναικῶν Καλλῖρρῳ
 τοῦτομα, καὶ, δεξας ἀποθνήσκου, ἔθαψεν πολυτελῶς, τυμωρόν τε
 καὶ ζῶσαν ἐφύγετο εἰς Ἰαπίαν ἐκάλῃσας. τὴν γὰρ ἡμῖν ἐμνήσθη δημοσίᾳ.

- βασιλεὺς ἄνθρωπος ὁ ἄνθρωπος. ἔπειτα οὐκ ἔστιν ἡ πόλις Συρακουσίων τριήρη
 καὶ πείσεις, τοὺς ἀναζητήσαντας τῶν γυναικῶν. ταύτην τῶν τριήρη νικ-
 τὸς ὁρμῆσαι ὀρέσθαι βάζεσθαι, καὶ τοὺς μὲν πολλοὺς ἀποφάσαι, ἐ-
 μὶ δὲ καὶ τὸ φίλον θέσαντες ἐκώλυσαν ἐν ταῦτα. ἡμεῖς μὲν οὐκ ὀφείλομεν
 ἐφείρομεν τῶν συμφορῶν. ἔτεροι δὲ τινες τῶν ἡμῶν συνδεδιμένοι, οὓς ἀγνοῶ-
 μεν, ἀφ' ἑρμήξαντες τὰ δεσμά, φῶσι ἐργάσασθαι, καὶ σὺ καλῶσαι-
 τῶν ἐπὶ τὸ σφαυρὸν ἡγόμεθα πάντες, ὁ μὲν οὐ φίλος οὐδὲ συνεπίσηκος
 οὐκ ἀλγὶ τῇ γυναικί, ἀλλ' ἡμεῖς μνημονεύσαι, καὶ τὴν κακῶν αἰ-
 τίας εἰπεῖν ἐκείνῳ, δι' ἣν ἐκώλυσαν. Ἐπιλέγουσιν αὐτῷ Μιθριδά-
- 10 τῆς ἀποδείξεως. Χαίρειας λίγους. Τὸν φίλον, εἶπεν ὁ Πολύχαιρος,
 ἀλλὰ δεῖμαί σου, θέσπας, κίλευσιν τῷ δημίῳ μὴδὲ τοὺς σφαυροὺς ἡ-
 μῶν ἀφ' ἑρμῆξαν. Δάκρυα καὶ σπασμὸς ἐπηκολύθησε τῷ δογμάτι, καὶ
 πάντας ἔπειτα Μιθριδάτης ἐπὶ Χαίρειας, ἵνα μὴ φθάσῃ τελευτήσας.
 οὐροὶ δὲ τοὺς μὲν ἄλλους ἀνημέμους, ἄρτι δὲ ἐκείνους ἐκβαίνοισιν ὁ σφαυ-
 ρῶν. πῶς οὐκ ἐκκεκρίσθαι ἄλλ' ἄλλο τι. φέσσαι. Κατὰ βῆθι.
 Μὴ τρέσῃς. Ἀφες. Ὁ μὲν οὐκ ἔπειτα τὴν ὁρμὴν. Χαίρειας δὲ
 λυπούμενος κατέβαινεν ὁ σφαυρῶν. χαίρειας γὰρ ἀπηλλάσσεται βίῃ πω-
 ρῶν, καὶ ἔρατον δυστυχῆς. ἀγορεύει δὲ αὐτῷ Μιθριδάτης ἀπολύτῃ, καὶ
 ἀποπύξασθαι εἶπεν. Ἀδελφεὲ καὶ φίλε, μικροῦ με ὀφείδουσας ἔργον
- 20 ἀσπίδος ἐργάσασθαι ἀφ' ἧς τῶν ἐγκρατῶν μὲν ἄλλ' ἀκαιρῇ σὺ σιωπῶν,
 Εὐθὺς οὐκ ἀποδείξαί τοις οἰκέταις ἄγαν ἐπὶ λυγρῶν, καὶ τὰ σώματα
 διεσπῆσαι, λυσαμένοις δὲ ἀποδιδῶν χαλαρὰς Ἑλληνικὰς πολυτε-
 λείας. αὐτὸς δὲ γνωρίμους ἐς τὸ συμπόσιον παρεκάλεν, καὶ εἶπεν Χαίρειν
 σπῆσαι. πότῃ ἢ μακρὸς, καὶ ἡδὺα φιλοφρόνους, καὶ θυμῶν οὐδ-
 ἐν οἴδῳ. ἀποκοπήσεως δὲ τὴν οὐκίαν διεμαρτυρεῖ Μιθριδάτης οἷον καὶ
 ἔρατον. Μὴ γὰρ τὰ δεσμά καὶ τὸ σφαυρὸν ἐλπίσθαι σὺ, Χαίρειας, φησὶν, ἀλλ'

ἔτι.

ὅτι ταύτης γυναικὸς ἀφῆρέθη. Ἐκπλαγεῖς δὲ ὁ Χαίρειας ἀνέκραγε·
 Πῶ γὰρ συ Καλλιρρόην εἶδες τὴν ἐμὴν; Οὐκίτι σὺ, εἶπεν ὁ Μιθρι-
 δάτης, ἀλλὰ Διονυσίῳ ἔ Μιλησίῳ νόμῳ γαμηθεῖσαι. ἥδη δὲ ἔ τέκνον
 ἐστὶ αὐτοῖς. Οὐκ ἐκατέρησεν ὁ Χαίρειας ἀκύναι, ἀλλὰ τοῖς γόνεσι
 Μιθριδάτῃ πρὸς πεσόντων. Ἰκεθὲν σε, πάλιν, ὦ δίσποτα, ἡ στυ-
 γὴ μοι δῆπὸν. χεῖρσι με βασανίζεις, ἐπὶ τούτῳ διηγήμετι ζῆν ἀ-
 γκάλει. ἄπιστι Καλλιρρόη, καὶ πασῶν ἀσιτιστάτῃ γυναικῶν. ἐγὼ
 μὲν ἐπὶ σφῶν ἄλξαι σε, καὶ ἴσκαφα, καὶ στυγρὸν ἰβάσασα, καὶ δημῶν
 χερσὶ παρδίδην. σὺ δὲ ἐτρυφας, καὶ γάμους ἔθους, ἐμὴ διδιδυμῆν.
 οὐκ ἔγνωσεν, ὅτι γυνὴ γίγνεται ἄλλῃ, Χαίρειν ζῶντος, γίγνεται δὲ καὶ 10
 μήτης. Κλάειν ἤρξατο πάντες, καὶ μετίβαλε τὸ συμπόσιον εἰς σκυ-
 θραποῦν ὡς πεθόντων. μόνος ἐπὶ τούτοις Μιθριδάτης ἔχαιρεν, ἐλπίδα
 τῶν λαμβάνων ἐρωτικῶν, ὡς δὴ αὐτῷ. ἤδη καὶ λέγειν καὶ πρᾶττεν
 τι πρὸς Καλλιρρόην, ἥνα δοκῇ φίλῳ βοηθεῖν. Ἀεὶ μὲν οὖν, ἔφη, ἢ
 γὰρ ἐστὶν, ἀπίστω, τῇ δ' ὑπεραίᾳ ἡφόρτες βουλευόμεθα πρὸς τήνδε.
 διτταὶ γὰρ ἡ σκέψις πολλῆς μακροτέρως. Ἐπὶ τύτῃς ἀναστὰς διέλυ-
 σεν τὸ συμπόσιον, καὶ αὐτὸς μὲν ἀνιπαύετο καθάπερ ἦ ἔθον αὐτῶν,
 τοῖς δὲ Συρρακουσίῳις παύσας θροαπίας τι καὶ οἶκος ἐξαιρετο ἀπὸ-
 δυξε.

δ. Νῦν ἐκείνῃ φρονησάν μετὰ πᾶντας κατελάμβανεν, καὶ οὐδεὶς ἐ- 20
 δύνατο καθύβδαν. Χαίρειας μὲν γὰρ ἀργίετο, Πολύχαρμος δὲ παρμυθεῖτο,
 Μιθριδάτης δὲ ἔχαιρεν, ἐλπίζων ὅτι καθάπερ οὗ τοῖς ἀγῶσι τοῖς γυμνα-
 σίοις, ἔφθορος μὲν ὡς μεταξὺ Χαίρειν τι καὶ Διονυσίῳ, αὐτὸς ἀκοπὴ τὸ
 ἄθλον. Καλλιρρόην δὲ ποίσειται. τῆς δ' ὑπεραίᾳ πρὸς τῆς γυναικὸς,
 ὁ μὲν Χαίρειας εὐθὺς ἤρξιν βαδίζων εἰς Μίλητον, καὶ Διονύσιον ἀπαιτῶν
 τὴν γυναῖκα. μὴ γὰρ αἰ μὴδὲ Καλλιρρόην ἐμυθεῖν ἰδύσθαι αὐτὴν. ὁ δὲ

- Μιθράτης· Ἐμὺ μὲν ἴκα', φησὶ, ἀπὸτ' βύλαμαι γὰρ σὲ μηδὲν
ἔμεναι ἀπερὶνχθαι ἢ γυναικός. Ἰφιλον μὲν Σικελίας ἐξήλθιτι,
μηδὲ συνίει τι διπλὸν ἀμφοῖν. ἐπεὶ δὲ ἡ Φιλόκλῃς τύχη δεῖμα σκυ-
θρῶν ἐμὶν περὶτίθεται, βελούσασθαι δὲ πρὸς ἡ ἐξῆς φερωνώτιον.
οὗ γὰρ σπαρδύς πάθῃ μᾶλλον ἢ λογισμῷ, μηδὲ ἢ μολλόντων τρυ-
φάμεν. μήν· ἢ ξέν· οὐς πέλα ὑπάρχει τίς μεγίστω, ἢ ἀδελφὸς
πλοσίῃ ἢ πρωτόντ· οὐ Ἰσθίᾳ θύλῃς ἀποπάσαι γυναικᾶ, ἱερὰ-
τος αὐτῷ σπαρδύσαι, πᾶσα διὰμὲν περὶθῶς; μαχεσθ' Ἐμμεσθῆς
σὺ, ἢ Μιθράτης, οἱ μόνι σύμμαχοι, περὶθῶς διὰμὲν σὲ μᾶλλον
10 ἢ βοήθῶν. φεῦμα ἢ τίς τύχῃ τ' τόπῃ. διὰ μὲν ἐκὶ πέπῳ-
θας ἤδη· δεῖν δὲ σοὶ τὰ τότε φιλαρθρότερον. τότε Μίλητ· ἦ.
ἰδίθῃς μὲν, ἀλλὰ ἔχῃσας. ἐπερὶθῃς, ἀλλὰ ἰμοί· οὐ δὲ, ἀν' αἰδοῖται
Διόνυσ· ἐπερὶθῃς τῷ γάμοις αὐτῷ, τίς σὲ θῶν διήσεται σῶσας
περὶθῃς γὰρ, ἀν' αἰδοῖται, τρυφῇ. ἢ ἔχῃ μὲν οὐδὲ πιστευθῇ
Χαίρας εἶναι. κυδωνίους δὲ μᾶλλον καὶ ἀλκιδῶς εἶναι σὲ ἰομίσῃ. σὺ
μόν· ἀγροῖς τῇ φύσῃ ἔρωτ·, ὅτι οὐτ· ὁ θῶν ἀπάταις χαίρει
ἢ δόλοις. δοκεῖ δὲ μὲν πρῶτον ἀποπερὶθῃς σὲ ἢ γυναικὸς διὰ γραμ-
μάτων, εἰ μέμνηταί σὺ, ἢ Διόνυσ· θύλῃ καταλκίῃ, ἢ

Ἐκείνῃ βύλαταιοῖον ἐφέλλω, ἢ καὶ ὅπῃ

ἐπιστολῇ γράψον αὐτῷ· λυπηρῶς, χαρίτω, ζητησάτω, καλε-
σάτω. τῆς δὲ τῶν γραμμάτων ἀφροσύνης ἐγὼ περὶθῃς. βάλῃ
ἢ γράψῃ. Πίθῃται Χαίρας, ἢ μόν· ἐπ' ἐρμίας γινόμεν· ἢ διὰ
γρᾶφῃ, ἀλλ' οὐκ ἔδωκε δακρύον ἐπὶρρῶντων, ἢ τῆς χυρῆς αὐτῷ
τρυμύσῃ. ἀπκλῶσας δὲ τὰς ἰαυτοῦ συμφορὰς, μέλῃς ἤρξατο τοιαύ-
της

της ἐπιστολῆς. Καλλιπρὸς Χαίρειας. Ζῷ, καὶ ζῷ αἰὲς Μιθριδάτης
 τὸ μὲν εὐεργέτην, ἐλπίξω δὲ ἢ οὐκ. ἐπερὶ δὲ τὸ εἰς Χαίρειας ἔπει-
 βασθῆναι, οἱ τινες εὐπερὶ τείρη τὴν καλῶ, τὴν στρατηγικὴν,
 τὴν δ' οὐ πατρὸς. ἐξέτιμψεν δὲ ἐπ' αὐτῆς ἡ πόλις προσέειπε ὑπέρου.
 τοὺς μὲν οὐ ἄλλως πολίτας οὐκ οἶδ' ὅ, τι γένεσσι· ἐμὲ δὲ ἢ Πολύ-
 χαρμος, τὸ φίλος, ἥδη μέλλοντας Φουκάδω σέσωκεν ἔλεος· δικότις
 πάντα δὲ Μιθριδάτης εὐεργέτηας, τῷτο μὲν λελύπηκεν ἀπὲ πάντων,
 ὅτι μοι τ. οὐ γάμοι δηγήσατο. θάνατος μὲν γὰρ, ἀνδρῶν δὲ
 προσδόκιμος, τὸ δὲ οὐ γάμοι οὐκ ἤλπινα. ἀλλ' ἐκεῖθ' αὖ, μεταίη-
 σσι. κατασπένδω τέττοι μὲν τ' γεγραμμάτων δάκρυα ἢ φιλήματα. ἐγὼ γὰρ
 Χαίρειας εἰμι, ὁ σὸς ἐκὼν, ὅτι εἶδες παρθένοις εἰς Ἀφροδίτῃ βαδί-
 ζουσα· δι' οὗ ἡγεύεσθαι. μήποτε δ' θαλάμῳ, ἢ τῆς θυκτὸς τῆς μυ-
 στικῆς, οὐ γὰρ πρῶτος οὐ μὲν ἀνδρὸς, ἐγὼ δὲ γυναῖκος, πῦρ ἐλάβε-
 ρον ἀλλὰ ἐξηλοτύπησα. τῷτο ἰδὼν ἐπὶ φιλήματι. δίδακα σοι δικας.
 ἐπερὶ δὲ τὴν, ἐπὶ δὲ τὴν, ἐπὶ δὲ τὴν. μή μοι μεσηκρότης ἢ λακτισματος ἢ
 περὶ πύτων. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνέμων αἰετοῖσι, σοὶ μὲν ἐγκαλῶν.
 εἰ μὲν οὐκ ἐπὶ μεσηκρότητας, οὐδὲ ἔπαυσι. εἰ δὲ ἄλλο τι φρονῆς, θα-
 νάτω μοι δάσους δόξασι.

1. Ταύτῃ τὴν ἐπιστολὴν ἔδωκεν Ὑγίῳ, τῷ πιστοτάτῳ, ὅτι καὶ
 διοικητὴν εἶχεν οἱ Χαίρειας τὴν πόλιν ὅσας· ὅθεν γινώσκεις αὐτῷ καὶ τὸ
 ἴδιον ἔρατο. ἔγραψε δὲ ἢ αὐτὸς πρὸς Καλλιπρὸν, εὖτοις ἐπιδιεύ-
 ρον αὐτῇ, καὶ κλημονίαν, ὅτι δὲ ἐκείνῃ Χαίρειας ἔσωσε καὶ συμ-
 βολῆσαι μὴ ὑβρίσαι τὸ πρῶτον ἄνδρα, ὑπερῆλθεν αὐτοῖς στρατηγί-
 σαι, ὅπως ἀλλήλους ἀπλάσσωσι, ἀντὶ τὴν ἐκείνης πρὸς ἀλάφῃ ψῆ-
 φος. συνέτιμψεν δὲ τῷ Ὑγίῳ τρεῖς ὑπερίτας ἢ δῶρα πολυτελῆ, ἢ
 χρυσίον συχρὸν. εἴρητο δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους οἰκίτας, ὅτι πέμψῃ
 ταῦτα.

- ταῦτα Διοσυσίῳ, πρὸς τὸ ἀνύποπτον, κλεινὴ δὲ τῇ Ὑγῆσι, ἐπειδὴν οὗ
 Περσὴν γίνεσθαι, τοὺς μὲν ἄλλους αὐτῷ καταλιπεῖν, μόνον δὲ αὐτὸν ὡς
 Ἴωνα, καὶ γὰρ ἐλλυμίζε τὴν φωνὴν, κατὰ σκοπον εἰς τὴν Μίλητον
 πορευθῆναι. εἴτ', ἐπειδὴν μάθῃ πῶς ἀν' χρήσασθαι τοῖς πρέγμασι, τέ-
 τι τοὺς ἐκ Περσῆς εἰς Μίλητον ἀπαγαγεῖν. ὁ μὲν οὖν ἀπῆν, καὶ ἔ-
 πρεττε τὰ κεκλιωμένα. ἡ τύχη δὲ οὐχ ὅμοιον τῇ γυνάμῃ τὸ τίλει· ἐ-
 βεβύουσιν, ἀλλὰ μισθόν πραγμάτων ἐκίησιν ἀρχῶν. ἐπειδὴ γὰρ
 Ὑγῆσι εἰς Μίλητον ἀπὸ ἀλλάγῃ, καταλιφθέντες οἱ δούλοι, ἔπει-
 τε καὶ τῶν ἱερῶν, ὡς ἀσπίδας ἔμενον, ἔχοντες χρυσίαν ἀφροδίτην. οἱ πό-
 λιν δὲ μικρὰ καὶ ἐπιχειρήσιαν Ἑλληνικῆς πλήρη, ξυνοὶ πολυτέλεια τοὺς
 πάντας ἐπίστρεψεν ἐφ' ὁφθαλμοῦς. ἄγνωστοι γὰρ ἀνθρώποι καὶ τρυφῶντες ἐδοξάν
 αὐτοῖς, μάλιστα μὲν ληστὰς, δεσπότης δὲ πάντας. ἔκιν οὖν εἰς τὸ παρ-
 δοχῆν ὁ στρατηγός, καὶ διηρυμένωσιν εὖρα χρυσίον καὶ κόσμον πολυτέλει.
 Φαρία δὲ νομίσας, ἀνέειπεν τοὺς οἰκείας, τίς ἐσθ', καὶ πόθεν ταῦτα.
 Φέσας δὲ βασάνων καταμύμνους τὴν ἀλήθειαν, ὅτι Μιθριδάτης, ὁ
 Κάρίας ὑπάρχος, δῶρα πεπόμενον Διοσυσίῳ. καὶ τὰς ἐπιστολάς ἐπι-
 δέκνους. ὁ δὲ στρατηγὸς τὰ μὲν γράμματα οὐκ ἔλυσεν· ἢ γὰρ ἔξωθεν
 κατασκευασμένα· δημοσίους δὲ ὡς ἑμῶν ἀπαντα μὲν τῇ οἰκείῳ ἐ-
 πιμύει ὡς Διοσυσίῳ, εὐεργισίας εἰς αὐτὸν κατατίθεσθαι νομίζον. ἐτόγ-
 20 χεν μὲν οὖν ἐστὶν τοὺς ἐπιφανέστες τῶν πολιτῶν, καὶ λαμπεροὶ τὸ
 συμπόσιον ἦν. ἥδη δὲ πῦρ καὶ αὐλὸς ἐφύγιστο, καὶ δὲ ὥδης ἡκίετο μέλος.
 μεταξὺ δὲ ἐπὶ δακτύλοις αὐτῶν τὴν ἐπιστολὴν. Στρατηγὸς Περσῶν
 Βίας εὐεργετὴν Διοσυσίῳ χαίρειν. Δῶρα καὶ γράμματα, κομίζοντα
 σὺ καὶ Μιθριδάτη καὶ Κάρίας ὑπαρχῷ, δούλοι ποικροὶ κατέφθινον,
 ὡς ἰσχυρὰ συλλαβῶν ἀνέπιμψαν ὡς σι. Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν οἱ μέγα
 τῶν συμποσίων Διοσυσίῳ ἀνέγνω, καλλωνίζοντες ἐπὶ ταῖς βασιλικαῖς δι-
 ραῖς.

μαῖς. ὁτιμῶν δὲ τὰς σφραγίδας κελύσας, ὁτυγχάνει ἐπιπρῶτο
τοῖς γεράμασι. αἶδι οὐτ' Καλλιρρῶν Χαίρας. Ζῷ.

Τῷ δ' αὐτῷ λύτο γυναιξὶ ἢ φίλῳ ἴτε.

εἶτα σκότ' ἢ ὀφθαλμῶν αὐτῷ κατιχύθη. ἢ μῦθῳ λυκοθυμίας,
ἅμως ἐκράτησι τὰ γεράματα, φοβύμην' ἄλλοι αὐτοῖς ὁτυγχῶν.
Θρόνος δὲ ἢ συνδραμῆς γυναικὸς ἐπηγέσθη, ἢ σπῆς δ' πάθους, ἐκέ-
λθει τοῖς οἰκέταις μετυγχῶν αὐτοὶ εἰς ἑτέρου οἰκίσκου, ὅς θῃεν βα-
λόμεν' ἱερμίας μεταρῶν. τὸ μὲν οὖν συμπόσιον σκυδρωπῶς διελύθη. 10
Φαττασία γ' ὁππληξίας αὐτοῦς ἔχει. Διοπίσι' δὲ, καθ' ἑαυτοὺς
γυμνῶν, πολλάκις ἀπγίσσκει τὰς ἐπιστάδας. κατελάμβανε δὲ
αὐτοὶ πάθῃ ποκίλα. θυμὸς, ἀθυμία, φόβος, ἀπιστία. Ζῷ μὲν
ὅν Χαίρας οἰκ' ἐπίσθαι· τῷτο γ' οἰδὶ ἔλως ἡδεῖα· σκῆψι δὲ μοιχαλῇ
ὑπελάμβανε Μιδριδάτῃ ἀσφιδέρισι δίλῳτ' Καλλιρρῶν ἐλπίδι
Χαίρειν.

5. Μὴδ' ἡμέραι οὖν τήρησι ἐποιεῖτο ἢ γυναικὸς ἀκρεβέστερας, ἴσα
μή τις αὐτῇ προσείλθῃ, μὴδ' ἐπαγγέλλῃ τι ἢ ἐν Χαίρας διηγημάτων.
αὐτὸς δὲ ἄμυνα ἐπύκρῃσι τῶαυτῷ. ἐκδῆμι' χ' καίρι' ὁ Λυδίας καὶ
Ἰωνίας ὑπαρχ' Φαργάκης, ὃς δὲ ἢ μέγιστος εἶναι δοκῇ τῶν ὑπὸ 20
βασιλέως καταπιμπόμεν' ἐπὶ θαλ. . . τος. ἐπὶ τῷτον ἤλθεν ὁ
Διοπίσι' ἢ γ' αὐτῷ φίλος· ἢ ἰδιολογίας ἔτῃσας. Μίσος, ἰκί-
τῶσι σί, φῶσι, ὦ δέσποτα, βούθῃσι μὲν τε ἢ σκαυτῷ. Μιδρι-
δάτῃ γ', ὁ κακίστος ἀνδρῶν. χ' σὺ φθῶν, ξένος μὲν γυμνῶν
ἐπικαλῶν μὲν τῷ γάμῳ, ἢ πέποιθε γεράματα μοιχαλῇ μὲν χυσιῶν
ὥς τῷ γυναικῇ τῷ ἐμῷ. Ἐπὶ τῷτος ἀπγίσσκει τὰς ἐπιστάδας,

Κ

ἢ

- ἐ δουρετο τὴν τέχνην. ἀσπιδί⊙ ἦκον Φαργάκης τ' ἰλίγαν' ἔχον
 μὲν ἐ 21⊙ Μιθριδάτῳ· ἐγγόνι γ' αὐτοῖς οὐκ ἔλγαν' ὑπερεβόμαζε
 21⊙ τὴν γυναικα· τὸ δὲ πλεονὶ διὰ τὸν ἔρωτα. καὶ γ' αὐτὸς ἐκαί-
 το τῆς Καλλιρρόης, ἐ δὲ αὐτῇ ἐπιδόμει τὰ πολλὰ Μιλήτω, καλῶν
 ἐπὶ τὰς ἐσιτάσεις Διούσιον μὲν τ' ὑπακὸς. ὑπάρχον δ' οὐκ ἐβουλόμην
 αὐτῷ χ' τ' ἐπὶ τὸν τῶν, ἐ γὰρ φησὶ δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιστολῶν. Βα-
 σιλεὺς βασιλεὺς, Ἀρταξέρξης, σατραπὴς Λυδίας ἐ Ίωνίας, Φαργάκης,
 ἰδίᾳ δισπότη χαίρειν. Διούσιον⊙ ὁ Μιλήσιος, δὴ δὲ ἐστὶ σὸς ἐκ τῶν
 γόνων, πιστὸς ἐπὶ δουρετο εἰς τὸν οἶκον. οὗτος ἀπαδύετο πρὸς με, οἷ
 10 Μιθριδάτης, ὁ Κάρίας ὑπαρχος, ξίφος αὐτῷ γυμνῶν⊙ 21⊙ φέρει αὐτῷ
 τὴν γυναῖκα. Φέρει δὲ μεγάλῳ ἀδελφῷ εἰς τὰ σά· πρὸς τῷ
 μάλλον δὲ ταραχῶν. πᾶσα μὲν γ' ὁ δουρετο σατραπὴ μινωίη, μά-
 λιστα δὲ αὐτῇ. ἐ γ' ὁ Διούσιος ἐστὶ δουρετο τῶν ἰόνων, ἐ τὸ κάλλος
 τ' ὑπακὸς ἐβουλόμην, ὥστε τὴν ἔδωκε μὴ δύνασθαι λαθεῖν. Ταύτῃ
 τὴν ἐπιστολὴν κομιοῦσαι ὁ βασιλεὺς ἀέγων τοῖς φίλοις, ἐ τὴν χεῖρ
 πρὸς τῇ ἐβουλόμην. γινώσκω δὲ ἐρρήθηναι 21⊙ φοροῖ· τοῖς μὲν γ' Μιθρι-
 δάτῃ φθονῶσι, ἢ τὴν σατραπείαν αὐτῷ μινωίη, ἰδοὺ μὴ παρο-
 ρῇ ἐπιστολῶν εἰς γάμον ἀδελφῷ ἐδόξεν. τοῖς δὲ ἐβουλομένους τὰς φύσεις,
 ἢ τῇ αὐτῇ τ' Μιθριδάτῳ, εἶχε δὲ πολλοὺς πολὺ πρὸς τὴν φύσιν, οὐκ
 20 ἦσαν ἀνάγκη ἐκ 21⊙ βασιλῆς ποιεῖν ἀδελφῷ. ἀναμάλον δὲ
 τ' ὑπακὸν γινώσκον, ἐκείνης μὲν τ' ἡμέρας ὑπὲρ ἐπικύρωσι ὁ βασιλεὺς,
 ἀλλ' ὑπερίσχυε τὴν σκίψον. πυκτὸς δὲ ἐπικύρωσι ὑπερίσχυε αὐτὸν μι-
 νοποπρία μὲν διὰ τὸ τ' βασιλείας ὑπερίσχυε, ἐλάττω δὲ τῇ ἐμι-
 λωτος. ἀρχὴ γ' ἔχον τ' Μιθριδάτῳ καταφρονήσιος. δουρετο οὐκ
 καλῶν ἐπὶ τὴν δίκην αὐτῶν. ἄλλο δὲ πᾶσι⊙ παρήναι, δουρετο ἐπι-
 δοῖα ἐ τὴν γυναῖκα τὴν καλῶν. σύμβουλον μὲν οὐκ, καὶ σκότος⊙ ἐ
 ἱρη-

ἰρημῶς γυρόμενοι ξ τῷ τῷ μέρει τῇ ἐπιστολῇ ἀνιμίμησκον βασιλέα
 πρὸς τὴν δὲ ξ φῆμη, Καλλιρρόην τὴν καλλίστην ἐπὶ τῇ ἱστίᾳ
 αἰνῶ. ξ τῷ τῷ μόνον ἐμὲ φετο βασιλεὺς Φαργάκην, ὅτι οὐ πρὸς ἐγγραφῶν
 οὐ τῇ ἐπιστολῇ ὄνομα τῇ γυναικὸς. ὅμως δὲ ἐπὶ ἀμφιβολίᾳ τῷ ἔχῃ ξ
 κρείττονα τυγχάνει τῇ φημιζομένης ἰτίρας, ἰδοὺ καλίσται ξ τῇ γυναι-
 κα. γεγῆς δὲ ξ πρὸς Φαργάκην. Διοῦσιον, ἰμὲν δὲ λον, Μιλήσιον,
 πέμψον πρὸς δὲ Μιδριδάτην. Ἦκε δὲ πολυλογόμοτον, ὅτι οὐκ ἐπι-
 βύβλυσας γάμφ Διοῦσιον.

Ζ. Κατακλαγίτος δὲ τῷ Μιδριδάτῃ, ξ ἀπερῆτος τῷ αἰτίαι τῇ
 ἀφελῶν, ἄποστρέψας ὁ Ἰγνὸς ἰδὼναι τὰτε πεπραγμένα πρὸς
 τοὺς οἰκέτας. πρὸς τοὺς οὐν ἄπο τῇ γραμμάτων, ἰδὼναιτο μὴ βαδί-
 ζειν αἶον, διδοὺς τὰς ἀφελῶν, ξ τῇ θυμὸν τῇ βασιλέως· ἀλλὰ Μί-
 λητοι μὲν καταλαβῶν, ξ Διοῦσιον ἀειλῶν, τῇ αἰτίαι Καλλιρρόην
 δὲ ἀφελῶν, ἀποστρέψας βασιλέως. Τί γὰρ σπῆδον, φησὶ, πρὸς
 δισπότου χερσὶ τῷ ἰλουθέραι; ἔχῃ δὲ ξ κρείττονος ταῦδε μόνον,
 μακρὰν γὰρ ἐστὶ βασιλέως. ξ ἔχῃ τῇ τῇ τῇ. εἰ δὲ ξ ἄλλως ἀθε-
 τήσων, οὐδὲν δύστην χεῖρον παῖον. ὁ τῷ τῷ δὲ οὐ μὴ πρὸς τοὺς δύο τὰ
 κάλλιστα, ἴρατα ξ ἀρχῇ. ὁ τῷ τῷ ἐπὶ τῇ ἡγεμονίᾳ, ξ μὲν Καλ-
 λιρρόης θάνατον ἴδον. Ἐτι ταῦτα βυβλόμεν, ξ πρὸς τῇ τῇ
 πρὸς ἀποστρέψας, ἡκί τις ἀγγέλλων, Ὁ Διοῦσιον ἐξέμελλε Μιλήτην, 20
 ξ Καλλιρρόην ἐκείνηται. Τῷ τῷ λυπηρῶς ἦενον Μιδριδάτης, ξ
 τὸ πρὸς τῇ τῇ τὸ καλὸν ἐπὶ τῷ δίκην. ἀποκλαύσας δὲ τῷ ἰαυτῷ
 συμφορὰν Ἐπὶ ποίαις, φησὶ, ἐλπίσιν ἐπιμῶν. πρὸς τοὺς με
 παταχόμεν ἡ τύχη. ἔχῃ γὰρ ἰλῶσις με βασιλέως μὴδὲν ἀδανῶν.
 εἰ δὲ ἀποστρέψας δέσων, πάλιν ἴδοναι Καλλιρρόην. καὶ ὁ τῇ τῇ
 Χαίρειαν ἔξω μετ' ἰμαυτῷ ξ Πολύχαρμον, οὐ συνηγόνος μόνον, ἀλλὰ

καὶ μάστιγας. Πᾶσαι οὖν τῇ θραπείᾳ κελύσας συνακαλοῦν, ἐξέ-
μνησεν Κάριας, ἀγαθὸν ἔχει ψυχῇ ἐκ τῆς μηδὲν ἀδικεῖν αὐτῇ δέξαι.
ὥστε οὐδὲ μὲν δακρύων περιπιμπᾶν αὐτὸν, ἀλλὰ μὲν θυσιῶν καὶ
πομπῆς. ἴσα μὲν οὖν εὖλοι τῶν ἐκ Καρίας ἐτυλλεῖ ὁ Ἔρως, ἐξ Ἰω-
νίας δὲ εὐδοξότερον ἄλλον. ἰπικανότερον γὰρ καὶ βασιλευσίνων ἢ τὸ
κάλλει. περιέθρεπε γὰρ τὸ γυμνασιὸν ἢ φήμη, καταγέλλουσα πᾶσαν
ἀνδρώπουν, ὅτι Καλλιπρὸν ὠρυγίνετο, τὸ φειδύμενον ὄνομα, τὸ
μέγα τὸ φέρεται κατέβηκε.

10 Ἀρτίμωδον ἐκέλευε ἢ χρυσῷ Ἀφροδίτῃ.

ἰσοξοτέραι αὐτῷ ἐποίει καὶ τὸ τὸ δίκης δόγημα. πόλιν ἀπώλετο δ-
λαι, καὶ τὰς ἰσοξοτέραι αὐτῷ ἐποίησε ἐπὶ τῷ θίαι. ἰδοὺ δὲ
τοῖς πᾶσι τὸ φήμη ἢ γυνὴ κρείττω. μακαρίζομεν δὲ Διονύσιον ἐ-
λυπτο, καὶ δειλότερον αὐτὸν ἐποίησε τὸ εὐτυχίας τὸ μέγαθος . . .
γὰρ πεπαιδευμένος ἐκλυπτο, ὅτι φιλόκαλός ἐστι ὁ Ἔρως. ὡς τῷ
καὶ τόξα καὶ πῦρ ποιεῖται . . . ὅσα φειδύμενον αὐτῷ, τὰ κε-
φώτα καὶ τῷ μὴ θίαι. μήμη δὲ ἐλάμβανε αὐτὸν καλαῶν δη-
γημάτων, ὅσα μεταβολὰς γυγνᾶσι τὸ καλὸν γυμνασιόν. πάντα οὖν
20 Διονύσιον ἐφύλαξε. πάντα ἔκλυπε ὡς ἀντιφάτος, οὐ τὸ ἀντιφάτος μόνον,
ἀλλ' αὐτὸν τὸ δικασίον, ὥστε καὶ μετῴν, περιπύπτει φανερὰ ταῦ-
τα κηρύσσας, ἐξὸν καθέδου, τίς τι ἐρωδῶν ἔχει. οὐ γὰρ ὅμοιον ὅ
Μιλίτῃ φυλάττει Καλλιπρὸν, καὶ ἐπὶ τὸ Ἀσίας ἔλκει. διφύλαττε
δὲ ὅμοιον τὸ ἀπὸρρητόν μετὰ τίλιν, καὶ τίς αἰτίας οὐχ ὁμοίαν περι-
τίς γυμνασίαν, ἀλλ' ἢ περιφάσις ἢ, ὅτι βασιλεὺς αὐτὸν μεταπύπτει-
ται.

ταί, βυλθ'σαοθαί θίλει παί τ' ὁ Ἰσίοι. πραγμάτοι. ἰλυπῦτο δὲ
Καλλιρρόη, μαχεσθ' τελλομένη θαλάσσης Ἑλλήωικῆς. ἵος γ' τοὺς Μι-
λησίαι λμίνας εἶσα, Συρραλῶσας ἰδοκέ ἔγγυς τυγχάνει. μέγα δὲ
εἶχε παρμύδιον καὶ τ' Χαμῖν ἔαφον ἐκῶτοι.

ΧΑΡΙ-

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῷ αἰ

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ Ε.

α. Ὡς μὲν ἐγαμήθη Καλλιρρόη Χαίρει, καλλίστῃ γυναικί αὐ-
 ρὴ καλλίστῃ, πολιτθσαμένης Ἀφροδίτης τὴν γάμον, καὶ
 ὅς, δι' ἐρωτικῆν ζηλοτυπίαν Χαίρειν πλῆξαντο αὐτὴν, ἴδου τι θνή-
 σαι· ταφῆσαι δὲ πολυτελῶς, εἴτα ἀκατήφασαι ἐν τῷ αἴφῃ, τρυφε-
 ρύχοι πυκτὸς ἐξήγαγον ἐκ Σικελίας· πλῆσαντες δὲ εἰς Ἰωνίαν ἐπάλθσαν
 Διουσίῳ, καὶ τὴν ἔρωτα τὴν Διουσίῳ, καὶ τὴν Καλλιρρόην αὐτῆς Χαίρειν
 πῖσιν, καὶ τὴν ἀνάγκην τὴν γάμον διὰ τὴν γαστέρα, καὶ τὴν Θέρας ὁμο-
 λογίας, καὶ Χαίρειν πλὴν ἐπὶ ζήτησιν τῆς γυναικὸς· ἄλυσί τε αὐτῇ
 καὶ περὶ αὐτοῖς Καίρειν μὲν Πολυχάρμῳ ἔφίλῃ, καὶ ὅς Μιθρδάτης ἐγγά-
 μος Καίρειν μίλλωντα σπιδήσκειν, ὃς ὅς ἴσπιδον ἀλλήλους σπιδῶνται τοὺς
 ἔρωτας·

ἴστας· φερέσας δὲ τῷτο Διοσίσι· ἐξ ἐπιτολῶν δέβαλεν αὐτὸν
 πρὸς Φαράκην, ἐκείνῳ δὲ πρὸς βασιλῖα, βασιλεὺς δὲ ἀμφοτέρους
 ἐκάλεσεν ἐπὶ τὴν κρίσιν· ταῦτα οὐ τῶ πρόβω λόγῳ διδῆλστα. τὰ
 διεξῆς ἡν διηγήσομαι. Καλλιπρὴν μὲν γὰρ μέγχι . . . . Κιλίκας
 κύβας ἔφερε τὴν ἀποδημίαν· καὶ γὰρ Ἑλλάδῳ ἦκε Φωίης, ἢ θά-
 λατῶν ἰβελπιντῶ . . . . σαι εἰς Συρραχέσας. ὡς δ' ἦκεν ἐπὶ πο-
 ταμὸν Ἐυρεστίῳ, μετ' οὗ ἦκυς ἐστὶ μεγάλη ἀφστήρι . . . εἰς τὴν
 βασιλείαν γῆν τὴν πολλὴν, τότε ἦδη πόθῳ αὐτὴν ὑπιδύτο πατρίδῳ
 τε ἢ συγγένῳ, ἀπογνώσθ' ἢ εἰς τύμπαλον ὑποστύφῃς. γὰρ αὖθις δι' ἐπὶ ἢ
 ἡίοι, καὶ πάσας ἀπαχωρήσας καλῶσας πλὴν Πλάγῳ, τῆς 10
 μόνης πρὸς, ταύτῃ ἤρξατο λόγῳ· Τύχη βάσκασι, καὶ μῆς γυναι-
 κὸς προσωποποιῶσα παλὶμφο. οὐ με κατέκλινσας οὐ γὰρ ζῶσαν,
 καὶ κῆδον ἐξήγαγες, ἢ δὲ ἴλσεν, ἀλλ' ἵνα λησταῖς με ᾤξιδῃς. ἐμρί-
 σαιτό με τὴν φυγὴν θάλασσαν καὶ θῆρον. ἢ Ἐγεμνέτης θυγάτης ἐ-
 πρὸθῳ, καὶ τὸ ἢ Φιλίας μοι βαρύνει, ἐφιλίθῳ, ἵνα ζῶντῳ
 Χαίρει ἄλλῃ γαμηθῶ. οὐ δὲ καὶ τῇτῃ ἦδη μοι φθοῖς. οὐκέτι γὰρ εἰς
 Ἰασίαν με Φυγαδίους. ξίθῳ μὲν, πλὴν Ἑλλήνων ἰδίους γῆν, ὅ-
 πε μεγάλῳ ἔχον ᾤξιμουθίαν, ὅτι θάλασση ᾤξικαθήμα. ἡν δὲ
 ἔξω με τ' συνήθως ῥίπῃς ἀέρῃ, καὶ ἢ πατρίδῳ ὅλα διορίζομαι κόσμῳ.
 Μίλητον ἀφίθῳ με πάλιν ὡς πρῶτος Συρραχέσας. ὑπὲρ τὸν Εὐ- 20
 φρετίῳ ἀπάγομαι, καὶ βαρβαροὺς ἐγκλίνομαι μυχοῖς ἢ ἡσιῶτι, ὅπου
 μεκίτι θάλασσα. ποῖαν οὐελπίσω καὶ ἐκ Σικελίας καταπλίσσω,
 ἀποσπῶμαι καὶ τ' οὐ γὰρ. Χαίρει. τίς ἐπινίγη σι χορὸς, δαίμων
 ἀγαθὸς· Βάκτρον μοι καὶ Σῦσα λοιπὸν οἶκῳ καὶ γὰρ. ἄπαξ, Εὐ-
 φρετίῳ, μέλλω σι ἀφβαίνω. Φοβέμαι γὰρ οὐχ οὕτως τὸ μῆκῳ τῆς
 ἀποδημίας, ὡς, με δέξω καὶ καλὴ τῇ. Ταῦτα ἅμα λέγεται τῇ
 γῇ

γῆς κατεφίλῃσιν. εἶτα ἐπέασα τὸ πορθημίδιον διεύρεσθαι. ἦν μὲν οὖν καὶ Διοποσίφ χορηγία πολλή· κλυσιώτατα γὰρ ἐποδείκνυτο τῇ γυναικὶ τῆς ᾧδουσκηνῶ. βασιλικωτέρας δὲ τὴν ὀδοπορίαν αὐτοῖς παρεστῆσθαι, ἢ τῇ ἑπιχωρίῳ φιλοφροήσεως· δῆμον παρέπεμψεν εἰς δῆμον, καὶ σατράπης παρῆδδεν τῷ μετ' αὐτὸν. πάντας γὰρ ἰδημαγῶναι τὸ κάλλιον. καὶ ἄλλη δὲ τις ἱλπίς ἔβαλε τὸς βαρβάρους, ὅτι ἥδε ἡ γῆς μέγα θυήσεται. καὶ ἄλλ' οὕτως ἔκαστον ἑσθλοὺς ξηρίας διδόναι, καὶ πάντας τιτὰ χάρις εἰς αὐτὴν ἔχουσιν ἀποκαμνύνειν. καὶ οἱ μὲν ἦσαν οὕτως.

- β. 'Ο δὲ Μιθριδάτης δὲ Ἀρμενίας ἐποικίον τὴν πορίαν σφοδρωτέρας·
- 10 ὁ μάλιστα μὲν διδοὺς καὶ καὶ τὸ αὐτὸ αἴτιον αὐτῷ γένηται ὡς βασιλείας, ἔτι κατ' ἔχον ἐπικολύθει τῇ γυναικὶ. ἅμα δὲ καὶ ἐσθλὸν ὡς πεπληρωμένον καὶ συγχρηστῶν τὰ ὡς τὴν δίκην. ἀφαιρόμενον οὖν εἰς Βαβυλῶνα· βασιλεὺς γὰρ αὐτῷ διέτριβεν· ἐκείνῃ μὲν τὴν ἡμέραν ἡσυχασεν παρ' ἑαυτῶν· πάντες γὰρ οἱ σατράπαι στρατῶν ἔχουσιν ἀποδιδυγμένους. τὸ δὲ ὑπεραίως ἐπὶ θύρας ἰλθὼν τὰς βασιλείας, ἡσπασατο μὲν Περσῶν τοὺς ὁμοτίμους. Ἀρταξάτης δὲ τὸν εὐνύχον, ὃς μέγιστος ἦν ὡς βασιλεὺς καὶ δυνατώτερος, πρῶτος μὲν θάρος ἐτίμησεν· εἶτα, Ἀπάγγελον, εἶπε, βασιλεῖ· Μιθριδάτης σὺς δύναιτο πάρεσθαι ἀπολύσασθαι ἀφ' ἑσθλῆς Ἑλλήνων ἀνδρῶν, καὶ ὡς πεπληρωμένον. Μετ' οὐ πολὺ διεξελθὼν
- 20 ὁ εὐνύχος ἀπεκρίνατο. 'Ὅτι ἐστὶ βασιλεὺς βολομένη Μιθριδάτην μηδὲν ἀδικεῖν· κρίνει δὲ, ἐπιδοῦν καὶ Διόδοτον ὡς γέννηται. Περσικῆσαι οὖν ὁ Μιθριδάτης ἀπὸλλάττειτο. μόνον δὲ γινώσκον· ἐκάλει Χαιρίαν, καὶ ἔφη ὡς αὐτὸν· Ἐγὼ καίμαί, καὶ ἀποδυνάμει σου διέλθεις Καλλιφρόνι ἐγκαλύψαι· τὴν γὰρ σὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἔγραψας πρὸς τὴν γυναῖκα, Διοδοτὸς ἐμὲ φησι γυγγραφέναι, καὶ μοιχίας ἀπέδωκεν ἔχον ὑπολαμβάνειν. πίπτει γὰρ σε τιτάναι καὶ πεπληρωμένον μέχρι τῆς

κῆς, ἡ καίριδος ὀφθῆς. ταῦτα ἀπαγῶσι τὴν εὐεργασίαν τῇ ἀνταμοιβῇ·
 ἀπακρυψύουσι αὐτὸν, μήτι ἰδῶν Καλλιρρόην, μήτ' ἐξέσσαι τι πρὸς αὐ-
 τῆς, κατερίσῃ. "Λκων μὲν, ἀλλὰ ἐκίβητο Χαίρειας, καὶ λαοθάλασσο
 μὲν ἐπικράτο. ἐλπίετο δὲ αὐτῷ τὰ δάκρυα χυῖν τὴν παρῶν. εἰπὼν δὲ
 Πόισσα, δισπύλα, ἀπετάτῃς· ἀπὸ λυγρῶν εἰς τὸ δωματίον, ἐν ᾧ κατ-
 ἦντο μετὰ Πολυχάρμῳ ὁ φίλος, ὃς ἴστας ἐαυτὸν εἰς τὸ ἔδαφον,
 ἀμνηστῆρα μὲν τὴν χιτῶνα

Ἀμφοτέραις χερσὶ περιλάβων κύνει ἀπαλάσσει

Κόλυτο κακκιφαλῆς, χάριν δ' ἔχοντι πρόσσωπον.

10

εἶτα ἔλεγε κλάων Ἐγγύς ἰσθμῷ, ὃν Καλλιρρόη, καὶ οὐχ ὀρώμεν ἀλλή-
 λους. οὐ μὲν οὐτ' οὐδὲ ἀδικεῖς· οὐ γὰρ οἶδας, ἔτι Χαίρειας ζῇ. πάντων δὲ
 αἰσιεῖσθαι ἐγὼ, μὴ βλέπω σε κεκλιυσμένον, καὶ ὁ δουλὸς καὶ ὁ
 φιλέζων· μέγχει τοσούτου φέρω τυραννέμενον. σοὶ δὲ εἴτις τῷτο προσέ-
 ταξεν, οὐκ ἂν ἔζησας. Ἐκείνῳ μὲν οὐ παρεμυθεῖτο Πολύχαρμος.
 ἦδη δὲ καὶ Διοῖσι πολλοὶ ἐγένετο Βασιλῆως, καὶ ἡ Φήμη περκατ-
 ἐλάμασε τὴν πόλιν, ἀπαγέλλουσα πᾶσι, ὅτι ὀφθαλμῶντι γυνή,
 κάλλος οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ τι θῆσι, ὅποιαν ἐπὶ γῆς ἄλλῃς ἤλι-
 οὐχ ὄρα. φύσει δὲ ἐστὶ τὸ βάεσθαι γυναῖκα, ὥστε πᾶσα οἰκία ὅ
 πᾶς στωπὸς ἐπιπλήρωτο τὸ δόξης. δίδουσι δὲ ἡ Φήμη μέγχει αὐτῷ ὁ
 βασιλῆως, ὥστε ὃς ἦντο Ἀρταξάτῃ, τὸν εὐνῆχον, εἰ παρῆναι ἡ Μι-
 λησία. Διοῖσι δὲ ὃς παλαι μὲν ἐλπίετο τὸ ἀνελόντων τῆς γυναῖκος·
 οὐ γὰρ εἶχεν ἀσφάλεια· ἐπὶ δὲ εἰς Βασιλῆα ἡμελλαν εἰσίσαι, τὸτ' ἦ-
 δὲ ὃς μᾶλλον οὐκ ἐπὶ πλάτος, στωξῆς δὲ ἔφη περὶ αὐτὸν. Οὐκέτι
 ταῦτα Μιλήτης ἐστὶ, Διοῖσι, ἡ σὴ πόλις· καὶ κί δὲ τοὺς ἐπιπλάθον-

L

τάς

τας ἱφιδάτῃ. τοῖσιν δ' ἔμειλλον ἀπολέσθαι, εἰς Βασιλῶνα
 Καλλιρόην ἄγας, ὅτε Μιδράτα τούτῳ· Μυίλα δὲ τῇ σά-
 φρει Σπάργῃ τὴν Ἑλένην οὐκ ἐτήρησεν, ἀλλὰ παρβουλίμους ἢ βασι-
 λία βέβηκας πομπῇ πολλοὶ Πάρθου εἰς Πέρσας. αὐτὸς ὅμως τοὺς
 κινδύνους, οὐ τὰ παροίμια· πόλις ἡμῶν ἀπαντῶσι καὶ θρασυβίοις σα-
 τράπαι. σοβαρωτέρως γέγονε ἤδη, καὶ οὐκ βασιλεὺς εἰσάγει αὐτὴν.
 μία τοῖσι σωτηρίας ἐλπίς, Διοκλέφει τὴν γυναῖκα· Φυλαχθῆσθαι
 γὰρ, ἀνδρὶ δυνάμει λαβεῖν. Ταῦτα λογισάμενος ἴσπευε μὲν ἀπί-
 βῃ, τὴν δὲ Καλλιρόην εἶσεν ἐπὶ τῇ ἀρμαμάξῃ, καὶ συνεάλυψε
 10 τὴν σκηνήν. ἔρχα δ' αὖ καὶ παρὰ χάρσιν ὅστις ἦεν, εἰ μὴ συνίδη τι
 τοῖσιν.

γ. Ἦκοι αἰσθάνεσθαι, τὴν γυναῖκα τὴν βασιλίσσαν, τὴν οὐδοξοτάτην
 Περσῶν αἰ γυναῖκα, καὶ τις ἴστω ἐξ αὐτῶν· Ὡς δὲ σκοπεῖται, γίνωσκαι
 Ἑλλήνων ἐπιστρατεύεται ταῖς ἡμετέραις οἰκίαις, καὶ ἢ πάλαι μὲν
 πάντες ἐθαύμαζον ἐπὶ τῇ καλλίᾳ καὶ δυνάμει, καὶ ἢ ὅτι ἡμῶν ἡ δόξα τῇ Περσί-
 δει γυναικῇ καταλυθῆναι. φέρ' οὖν σκεψόμεθα πῶς μὴ παρβουλί-
 μηδῶμεν ἑαυτοὺς τῇ ξείνῃ. Ἐγίλασεν ἡ βασίλισσα ἀπεψῶσα τῇ φήμῃ,
 ἅμα δὲ ὕπνῳ· Ἀλαζόνες οὖν Ἕλληνες, καὶ πτωχοὶ, καὶ ἀπὸ τούτου
 τὰ μικρὰ θαυμάζουσι μεγάλας. οὕτως φημίζουσι Καλλιρόην καλῶς,
 20 ὡς καὶ Διόνυσος πλέσσει. μία τοῖσι ἐξ ἡμῶν, ἰσχυρὸν εἶσιν, Φαη . .
 μετ' αὐτῆς, ἵνα ἀποβίῃ τὴν πτωχεῖαν καὶ τὴν δόλῃ. Προσκύνησαι
 πάσαι τῇ βασιλίδι, καὶ τῆς γυναικὸς ἀπιδάμματα, καὶ τὸ μὲν προ-
 τοι ὡς ἐξ ἐκείνης εἰσάγει ἀπεψῶσαι· Εἶτα δυνατὴ ἢ οὐδυνάει σε, δέ-
 σπικται. Εἶτα δεχθήσεται αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς οὐδοξοτάτας ἀνέμαζον ἐπὶ
 καλλίᾳ. χυροτομία δὲ ἢ ὡς οὐ διατρέψαι, καὶ παρὰ χάρσιν Ροδονίη,
 θυγάτηρ μὲν Ζωπύρου, γυνὴ δὲ Μιγαδύρου, μέγα τι χρῆμα καὶ αἰσ-
 θήτων,

ἐόντων, οἷσι τῆς Ἰωνίας Καλλιρρόη, τοῦτο τ' Ἀσίας ἢ Ῥοδογύη λα-
 βούσα δι' αὐτὴν αἱ γυναῖκες ἐκόμεναι, ἐκάστη τι παρ' αὐτῆς εἰσφέρουσα
 εἰς κόσμον. ἢ δὲ βασιλεῖς ἰδοὺς θείδραχμόνα καὶ ἔχοντα. ἰππὶ τούτῳ
 εἰς τ' ἀγῶνα καλῶς αὐτῶν κατεσθλάσαν, ὥς δῆδον εἰς ἀπαύτητος Καλ-
 λιρρόης, παρεγίνετο. καὶ ἥ εἶχε πρῶτον οὐκίας, ἰπιδὴ ἦ ἀδελφῇ
 Φαράκῃ τ' γράψαντο βασιλεῖ Διονυσίῳ, ἐξελχῆτο δὲ πᾶσα Βα-
 βυλὼν ἰπὶ τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ πλῆθος ἐγχεώρη τὰς πύλας. οἱ δὲ τῷ
 θεωρῶντάτῃ θεοκτιπιωμένη βασιλεῦς ἢ Ῥοδογύη θεύμενον. εἰς ἡ-
 κὴ δὲ ἀβρὰ καὶ θεντορμένη καὶ ὡς περκαλυμένη. πάντες δὲ εἰς αὐ-
 τῶν ἀπέβλεπον, καὶ διέλαυνον πρὸς ἀλλήλους. Νουκάκαμβ' ἢ Πιγ- 10
 οἰς Διονυσίῳ τὴν ξύλῳ. εἰ δύνανται, συγκροθῆτω μαδίεσσας Ἐλ-
 λης, ἔτι εἰσὶν ἀλαζόνες. Ἐν τῷ τῷ δὲ ἐπὶ πλῆθος ὁ Διονυσίῳ, καὶ
 κρηδύοντο αὐτῷ τὴν Φαράκῃ συγγεῖδα παρῶναι, κατακρήσας ἐκ
 ἔγχεον περσὶ λῶν αὐτῇ φιλοφρονέμεν. ἐκείνη δὲ ὑπεμνησάσα-
 θείτω, φησὶν, τὴν ἀδελφὴν ἀποβάσασθαι. Καὶ ἅμα τῇ ἀεμαμάτῃ
 περσὶ λῶν. οὐκ εἶ δυνατόν ἦν αὐτῶν ἔτι μόνον κεκαλυμμένη, ἀλλ' ὁ
 Διονυσίος μὲν ἄλλοι καὶ εἴησι ὡς αἰδῶς τὴν Καλλιρρόην περσὶ λῶν ἡξί-
 σον. ἅμα δὲ πάντες οὐ μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ τὰς φου-
 χὰς ἐξέτιναι, καὶ μαζὺ δύνειν ἀλλήλους κατέπεσον, ἄλλος πρὸ ἄλ-
 λου θάλασσαν ἰδοὺ, καὶ ὡς δυνατόν ἐγχεόετο γινέσθαι. ἐξέλαμψε δὲ τὸ 20
 τῆς Καλλιρρόης πρόσωπον, καὶ μαρμαρυγὴ κατέχευε τὰς ἀπάτας δ-
 φας, ὥσπερ οὐ νοκτὶ βαθεῖα πολλῷ φωτὸς αἰφνίδιον φαίνετος. ἐκ-
 πλαγόντες δὲ οἱ βάεβαροι προσέκλυσαν, καὶ οὐδὲς ἰδοὺς Ῥοδογύην
 παρῶναι. συνέχευε δὲ καὶ ἢ Ῥοδογύη τῆς ἡγίας, καὶ μήτε ἀπελθεῖν δυ-
 αμένη, μήτε ἐκλείπειν θάλασσαν, ὑπὲρ τὴν σκηνὴν μετὰ τ' Καλλιρ-
 ρόης, θεύμενον αὐτῇ τῷ κρείττονι φέρει. ἢ μὲν ἀεμαμάτῃ περσὶ

συγκαλυμμένη, οἱ δὲ αἰθερικοὶ, μηκέτι ἔχοντες Καλλιφρόν ὄφει, κατιφίλων τ' ἴφρον. βασιλεὺς δὲ ὡς ἤκουσεν ἀφίχθαι Διούσιον, ἐκέλευσεν Ἀρταξάτῳ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀπαγγεῖλαι πρὸς αὐτὸν. Ἐχρῆν μὲν οὖν κατηγορεύειν ἀνδρὲς δὲ χεῖρ μεγάλῃ πεπισθαιμένη μὴ βεβαῖναι. ἀφίημι δὲ . . . τῶν αἰτίων, ὅτι μὲν γυναικὸς ἐβέβηκε. ἐγὼ δὲ νῦν μὲν ἐοικῶς ἄνω καὶ πρὸς ταῖς θυσίαις εἰμι. τρεῖς γὰρ δὲ ὑπεροὶ ἡμέρας ἀπεσομαι τῆς δίκης. Προσκύψας ὁ Διούσιος ἀπελάλην.

- δ. Παρασκευῇ οὖν ὀρθρῶς ἐγένετο ἐπὶ τὴν δίκην παρ' ἑκατέρου, ὅσοι ἐπὶ πόλιν οὐκ ἐμῖνον. Ἐχρῆν δὲ τὸ πλῆθος τῶν βασιλέων, καὶ 10 ὅσοι μὲν ἦν σατραπικὸν Μιθριδάτῃ προσέειπεν, καὶ ὅσοι αὐτῶν ἐκ Βάκτρων, εἰς Κάριας δὲ ὑπεροὶ μετὰφρον. Διούσιος δὲ τὸ δημοτικὸν εἶχεν ὡς. ἰδοὺ γὰρ ἀδικῶντα πρὸς τοὺς νόμους, εἰς γυναῖκα ἐπιβαλὼν, καὶ, ὃ μῦθος ἐστίν, τοιαύτην. οὐ μὲν οὖν ἡ γυναικίτις ἡ Περγῶν ἀμείνων ἦν, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτὸς διήρτησεν αἱ σπουδαί. τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐπὶ εὐμερῆα μεγαλοφρονῶν ἐφρόνῃ τῇ Καλλιφρόν, καὶ ἡ δὲ αὐτὴ ἐκ τῆς δίκης ὑπεβήκει. τὸ δὲ πλῆθος ταῖς οἰκείαις φθορῶσιν τῇ ξέῃ ἐδοκίμῃσιν συνέχοντο. τῇ ἡμέρᾳ δὲ ἑκάτερος αὐτῶν πρὸς ταῖς χερσὶν ἔχειν ἐπιλάμβανε. Διούσιος μὲν θάρρῃ, ταῖς ἐπιστολαῖς, αἷς ἔγραψεν Μιθριδάτῃ πρὸς Καλλιφρόν ὀνόματι Χαίρειν. 20 ἔδινε Χαίρειν προσέειπεν. Μιθριδάτης δὲ Χαίρειν ἔχον διῆλθαι, πῶς ἀγνοῖ εἶναι μὴ δύνανται. προσεπαῖτο δὲ διδόναι, καὶ συνεγέρους παρεάλει, ἵνα διὰ τὸ ἀποδοῦναι λαμπερότατον τὴν ἀπλογίαν ποιήσῃ. ταῖς δὲ τρεῖς ἡμέρας Πέσας καὶ Περίδης οὐδὲν ἕτερον διέλασεν, ἢ τὴν δίκην ταύτην. ὅτι, εἰ χρεὶ τάλαντος εἶπεν, ὅλη ἡ Βαβυλωνίαις διαστήσει. ἰδοὺ δὲ πᾶσαν ἡ σπουδαιότητα μακρὰ, καὶ οὐ τοὺς ἄλλους μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν βασιλέων. πῶς ἐγὰρ Ὀλυμπικὸς, καὶ

ἐκείνους

νίκης Ἐλδούνα, πρὸς δὲ αὐτὴν ἄρχοντες σπουδῆς· ἐπὶ δὲ ἦσαν ἡ κυρία τῇ ἡμέρᾳ, ἐκαδέσθην βασιλεὺς. ἔστι δὲ οἶκος ὁ τοῖς βασιλείοις, ἐξαίρετος σπουδῆς εἰς διασῆσαι, μεγάλῃ καὶ ἀλλήλῃ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντες μὴ οὐδὲ τῶν βασιλῶν παρ' ἑκάτερον δὲ τῶν φίλων, καὶ τοῖς ἀξιώμασι καὶ ταῖς ἀρεταῖς ὑπάρχοντες ἡγεμόνες ἡγεμονίᾳ, θεωροῦσι δὲ κύκλῳ τῶν βασιλῶν λοχαγοὶ, καὶ ταξίαρχοι, καὶ τῇ βασιλείᾳ ἐξελθόντων τὸ ὀφειλόμενον, ὥστε ἐπ' ἐκείνῃ ἔσονται καλῶς αἱ εἰρηναίαι.

Οἱ δὲ θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγουμέντοι.

10

πρὸς τὴν ἀρχὴν δὲ οἱ καθήμενοι μετὰ σφῆς καὶ δῖος. τότε οὐκ ἔστι μὴ πρῶτος καὶ Μιδράτης, δορυφόρος τῶν φίλων καὶ συγγενῶν, οὐκ ἔστι τι λαμπρῶς, οὐδὲ φαεινῶς, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τοῦτον, ἱκανῶς ἐπὶ καλούμεν δὲ καὶ Διόνυσος, Ἑλλήνων ὁμήματα, Μιλησίαν γυναικὴ ἀμπεχομένην, τὰς ἐπιτολὰς τῇ χειρὶ κατέχου. ἐπὶ δὲ εἰσάχθησαν, πρὸς ἐκίπῃσιν. ἔπειτα βασιλεὺς ἐκίπῃ τῇ γραμματεῖα τὰς ἐπιτολὰς ἀναγνώσκων, τῇ τι φασγάνῳ, καὶ ἡ ἀντίγραφος αὐτὸς, ἵνα μάθωσιν οἱ συνδράζοντες, πῶς εἰσῆλθαι τὸ πρᾶγμα. ἀναγνωσθέντος δὲ τῆς ἐπιτολῆς, ἔπειτα βασιλεὺς ἐκίπῃ τὴν σφραγίστην καὶ δικαιοσύνην θαυμα- 20 ζόντων τῶν βασιλῶν. σιωπῇ δὲ γυναικὸς ἔστι μὴ ἀξιοῦσθαι τὸν λόγον διονύσιον, τὴν κατηγορεῖν, καὶ πάντας εἰς ἐκείνῃ ἀντίβλεψαν. ἔφη δὲ Μιδράτης· Οὐκ ὀφείλωμεν, Φοῖβε, δίσποβα, τὴν σπουδαίαν, ἀλλ' οἶδα τὴν ἀρχήν· διὸ δὲ πρῶτον τὸν λόγον ἀπαντας παρῆναι τοῖς ἀναγκαίους ἐπὶ τῇ δίκῃ. πῦρ τοῦτον ἡ γυνή, ἀλλ' ὡς ἡ κρίσις· ἐδοξας δ' αὐτῷ ἀναγκαίαν διὰ τῆς ἐπιτολῆς, καὶ ἔγραψας παρῆναι. καὶ παρ-

L 3

151

εστὶ. μὴ οὐ Διόνυσος ἀπαγευσίτω τὸ κεφάλαιον καὶ τίλῃ αἰτίαν ἔω
 ἔ' πρῶτος. Πρὸς ταῦτα ἀπεκρίνατο Διόνυσος· Καὶ τὺτο μοι γυνή,
 ὡς γυνὴ εἰς ἔχλιν ἀλλοτρίαν γυναικα, οὐ θέλω ἀνδρὸς, οὔτε ἰγκα-
 λῦσαι, οὔτε ἰγκαλυμμένη αὐτίκω. εἰ μὴ οὐ διαφθάρῃ, ὥς ὑπάρθῃσι ἔω
 παρῆται· ἢ δὲ σὺ ἐπιβέβλησας ἀγνοήσῃ, καὶ οὔτε μάστιγι χρῶμαι τῇ
 γυναικί, οὔτε σπηγέρῃ. τί οὐ ἀναγκαῖον παρῆται τίλῃ κατ' οὐδὲν μετέ-
 χουσαι τὸ δίκης; Ταῦτα δικαιοῶς μὲν ἔπεισεν ὁ Διόνυσος, πλὴν οὐδένα
 ἔπαυεν. ἐπιθύμει γὰρ πάντες Καλλιρρόην ἰδεῖν, αἰδουμένη δὲ καλεῖσθαι
 βασίλειαν, παρέφασιν ἔχον οἱ φίλοι τίλῃ ἐκιστάλλει. Ἐκλήθη γὰρ ὡς
 10 ἀναγκαία. Πᾶς οὐ οὐκ ἄσπερον, ἔφη τις, ἐξ Ἰωνίας μὲν ἰλθῆναι, σὺ
 Βαβυλῶνι δὲ οὔσαι ὑπερῆν; Ἐπὶ τοῖσιν ὁρίσθη καὶ Καλλιρρόην παρῆται,
 οὐδὲν αὐτῇ παρεμφερὲς ὁ Διόνυσος, ἀλλὰ μέχρι πάντες ἀπαγευσά-
 μεν τίλῃ αἰτίαν τὴν εἰς Βαβυλῶνα ἰδῆναι, Φωκυδῆος αἰφρόδου εἰσαγαγῶν εἰς
 διαστήματα, οὐδὲν εἰδῆσαν· εὐκὸς γὰρ ἦ καὶ ἀγνοακτῶσαι τίλῃ γυναικα ὡς
 ἐξηπατημένην· εἰς τίλῃ ὑπεραίαν ὑπεκρίθητο τίλῃ ἔλκεν. καὶ τότε μὲν ὡ-
 τος διελύθησαν.

1. Ἀφικόμενον δὲ εἰς τίλῃ οἰκίαν ὁ Διόνυσος, οὐα δὲ φρόνημα ἀγῆ
 καὶ ποσειδωνομένη, λόγους τῇ γυναικί παρεσέπνευεν ὡς ὅς τοιούτως πι-
 θανασαύτης, ἐλαφρῶς τε καὶ πρῶτος ἔκαστα διαγνόμενον. οὐ μὲν ἄδα-
 20 κροτί γε ἤκουσεν ἡ Καλλιρρόη, πρὸς τὸ ὄνομα δὲ τὸ Χαίρειν πολλά ἀν-
 ἔλαυσεν, καὶ πρὸς τίλῃ δίκλιν ἰδουχέρας. Τὺτο γὰρ, φησι, μόνον ἔ-
 λπιέ με ταῖς συμφοραῖς, εἰσιλθεῖν εἰς διαστήματα. τίθηκα καὶ κεκῆ-
 δδμαι, τετυμεσσύρηνμαι, πίπτεμαι, διδύλλαια, ἰδῶν, Τύχη, καὶ
 κρήνημαι. οὐα ἤκει σὺ ἀφ' ἑλπίων ἀδίκως με πρὸς Χαίρειν, ἀλλ' ἔδα-
 κας μοι πρὸς Διόνυσον μοιχαλίας ὑπεκρίσθαι. τότε με τίλῃ ἀφωλοῦν
 ἐπὶ κρημνοῖς ἔειπεν, ἢ δὲ βασιλεῖαν διαστήρειν. διόγημα καὶ τὸ Ἀσίας καὶ
 τ

τῇ Εὐρόπῃ γέγονα. ποίους ὀφθαλμοῖς ὄψομαι τὸν δικαστήν; ὡς ἀ-
 κῆσά με δι' ἡμάτων; κάλλ@· ἐπὶ ὧσιν, εἰς τὸ τοῦ μόνου ἔσσι τῷ φέ-
 σως δοθῇ, ἵνα με πληθύνῃ τῷ ἀλφειῶν. Ἐμοι αὖτις θυγάτης κρί-
 νται, ἢ τῇ πατρίδι συνηρῶσι οὐκ ἔχῃ. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, ἐκὰν εἰς δι-
 καστήριον εἰσίσιν, εὐνοίαι βίχονται ἢ χέρεα. ἐγὼ δὲ φοβόμεναι, μὴ ἀρέσθω
 τῷ δικαστῇ. Τοιαῦτα ὀδυρομένη τέλει ἡμέραι ἔδει ἀθύρματος διήγαγε, ἢ μάλ-
 λον ἐκείνης Διοσύνης. πυκτὸς δὲ ἐκινδύνους ὥσας ἔβλεπεν αὐτὴν ὁ Σὺρρα-
 κῆσας παρθένο εἰς τὸ τῆς Ἀφροδίτης τέμενος εἰσιῦσας, καὶ κῆρυξ ἐπα-
 ῖνας ὄψασαι Χαίρειαν, ἢ τῇ τῇ γάμοις ἡμέρας ἐστειρωμένην τῇ πόλει
 ἄλῃ, ἢ περικυλισμένην αὐτὴν ὑπὸ πατρὸς ἢ μητρὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἔνυμφον. 10
 μέλλουσα δὲ καταφιλεῖν Χαίρειαν ἐκ τῇ ἔκταν ἀνέδοξε, ἢ καλίσσασα Πλάγ-
 γουσα. Διοσύνης γὰρ ἔφθῃ περὶ ἀναστάς, ἵνα μιλήσῃ τὴν δῆκην τὸ ὅσας
 διηγῆται. ἢ ἡ Πλάγγου ἀπικρίνατο. Θάρβη, δόσπονα, ἢ Χαίρειαν καλὴν
 ἐρύκῃσι εἶδος. πάσης ἀπαλυσίῃ φροντίδ@. ὥσπερ γὰρ ὥσας ἰδοῦσας,
 οὕτω ἢ ἔπερ. ἀκίθι εἰς τὸ βασιλείας δικαστήριον ὡς ἱερὸν Ἀφροδίτης,
 ἀπαμύθηται αὐτῆς; ἀναλαμβάνει τὸ κάλλ@ τὸ νυμφικόν. Καὶ ταῦ-
 τ' ἅμα λόγουσα στίβῳ ἢ ἐκδομένη τὴν Καλλιρρόην. ἢ δὲ αὐτομάτως
 ψυχὴν εἶχεν ἰλαρὰν, ὥσπερ περὶ ἀπαλυσίῃ τὰ μέλλοντα. ἴσθῃ αὖτ'
 ὁδοῦσας ἢ πάλιν τὰ βασιλεία, ἢ μέχρις ἔξω πλήρεις οἱ σπυγαί. κἀν-
 τες γὰρ συνέτρεχον, τῷ μὲν δοκῆν ἀνεσταῖν τῆς δίκης, τὸ δὲ ἀληθὲς 20
 Καλλιρρόης διαταῖ. τοσούτῳ δὲ ἰδοῦσας κρείττωσαν αὐτῆς, ὥσπερ τὸ πρῶτον
 τῇ ἄλλῃ γυναϊκῇ. εἰσέλθῃ οὖν εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ὁ θῆϊος ποσ-
 τὴς τὴν Ἑλένην ἐκείνην ἀφ' ἧς

Τοῖς ἀμφὶ Περίαντος Πάριον καὶ Ὀνομάειον

Δημογεγῶσι.

ὀφθαλ-

ὁρῶσα δὲ θάμβῃ ἐποίησε ἔσιωπῃ.

Πάντες δ' ἤρσαντο παραί λεχέουσι κλυτῶν.

καὶ εἶγε Μιθριδάτῳ ἔδωκ' ὥστων εἰπεῖν, οὐκ αἰ ἔρχε φανῶν. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τὶ τραῦμα ἱερῶτον, τὴν παλαιὰ ἐπιθυμίαν, σφοδρῶτεράν αὐτὸς ἐλάμβανε πληγὴν.

Γ. Ἦρξατο δὲ Διοῦσιπ' ἃ λόγων οὕτως· Χάρις ἔχω σοι τῆς τιμῆς, βασιλῆν, ἣν ἐτίμησας καὶ μέν, καὶ σφραγισμένην, καὶ τοὺς πάντας γάμους. ἢ
 10 γὰρ θεοῦ δὲ ἀνδρῶν ἰδιότητι ἐπιβληθὲν ὁμῶς ἡγεμόνῃ, ἀλλὰ ἐκεί-
 λους, ἵνα ἐπ' ἡμῶν μὲν ἐκδικήσῃς τὴν ἀσέλγεια καὶ ὕβριν, ἐπὶ δ' ἄλ-
 λων δὲ καλύσῃς. μύζον δὲ τιμωρίας ἄξιον τὸ ἐργῶν γέγονε καὶ διὰ τὴν
 ποίησάν τε. Μιθριδάτης γὰρ, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, ἀλλὰ ξένῃ ἡμῶν καὶ φί-
 λῃ, ἐπέβλητο ἡμῶν, καὶ οὐκ εἰς ἄλλο τι τὴν κλημάταιν, ἀλλὰ εἰς τὸ
 τιμωρεῖσθαι ἡμῶν σῶματός τε καὶ ψυχῆς, τὴν γυναῖκα. ὅν ἐχρῆν, εἰ καὶ
 τις ἄλλῃ ἐπλημμέλῃσιν εἰς ἡμᾶς, αὐτὸν βοηθεῖν, εἰ καὶ δι' ἡμᾶς τὸ φί-
 λον, ἀλλὰ ὅτι σε τὴν βασιλείαν. σὺ γὰρ οὐκ ἐχίρῃσας αὐτῷ τὴν μεγίστην
 ἀρχὴν, ἥς ἀνάξιν φανίς, κατήρχυνε, μάλλον δὲ παρὰ δόξα, τοῦ
 πισθίσαντα τὴν ἀρχὴν. τὰς μὲν οὖν δέουσας τὰς Μιθριδάτην, καὶ τὴν
 20 δόξαν, καὶ τὴν ὁρῶσάν τε, ὅσην χρεῖται παρὰ τὴν ἀγῶνα, ὅτι οὐκ
 ἐξ ἴσου κατεστήκαμεν, οὐδὲ αὐτὸς ἀγῶνα. Παρῶν δὲ βασιλῆν, τῇ σῇ δι-
 καιοσύνῃ, καὶ τοῖς γάμοις, καὶ τοῖς νόμοις, οὐς ὁμοίους οὐκ ἴσως τηρεῖς. εἰ
 γὰρ μέλλεις αὐτὸν ἀφίεσαι, πολὺ βέλτιον ἢ μηδὲ καλέσαι. τότε μὲν γὰρ
 ἐφοδῶτο πάντες, ὡς κολακωσομένης τὴν ἀσέλγεια, ἐὰν εἰς χρεὼν εἰσέλ-
 θῃ. καταφροσύνη δὲ λυπῶν, ἐὰν κερδαίνει παρὰ σοὶ μὴ κολαδῇ. ὁ δὲ
 ἡμῶν λόγος σαφὲς ἐστὶ καὶ σύνταγμα. αἴτης εἰμι Καλλιρρόης ταύτης.
 ἥδη

ἥδη δὲ ἐξ αὐτῆς ἢ πατρὸς, γήμας, οὐ παρθέτος, ἀλλὰ ἀδελφὸς περὶ τὴν
 γυναικίαν, Χαίρειν τοῦτομα, πάλαι τεθῶτα, οὐ ἢ ἔαφ' ἐστὶ παρ'
 ἡμῶν. Μιθριδάτης οὐτὶς ὁ Μιλίτη γυναικίαν, ἢ θιασάμενός με τὴν γυ-
 ναῖκα εἰς τὸ τ' ἐξείας δίκαιον, τὰ μὲν ταῦτα ἐκ ἑκαστοῦ οὔτε ὡς φί-
 λου, οὔτε ὡς ἀπὸ σώφρονος ἢ κόσμου, ὁποῖός σου βύβλις εἶπαι τοὺς τὰς
 σὰς πόλεις ἐγκρατείας· ἀλλ' ἀσελγὲς ἔφθι ἢ τυραννίδος. ἐπι-
 τασάμενός δὲ τὴν σωφροσύνην ἢ φιλαδελφίαν τ' ὑπαίκοις, λόγος μὲν ἢ
 χρεῖμασι πείσας αὐτὸν ἀδύνατον ἔδοξεν, τέχνῳ δὲ ἐξῆρτο ἐπιβελῆς,
 ὡς ἦτο, πιθάνοις. τὸ γὰρ αὐτῷ αὐτὸς ἀδελφὸς Χαίρειν ὑπεκρίνα-
 το ζῆν, ἢ πλάσας ἐπιστολὰς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῷ ἐκείνου πρὸς Καλλι-
 ρόλῳ ἐπεμψεν διὰ δούλου. ἢ δὲ σὴ τύχη, βασιλεῦ, ἄξιον ὅτι κατέστη-
 σε, ἢ ὡς οἶμα τ' ἄλλοι θεῶν φανερὰς ἐποίησε τὰς ἐπιστολὰς. τοὺς γὰρ
 δούλους μὲν τ' ἐπιστολῶν ἐπεμψεν ὡς ἐμὲ βίας ὁ στρατηγὸς Περσέων·
 ἐγὼ δὲ φανερώσας ἐμὲν ὡς τῷ σατραπῇ Λυδίας ἢ Ἰασίας, Φαργάκῃ,
 ἐκείνῳ δὲ σοί. τὸ μὲν δῆγμα εἴρηκα τ' ἐργάματ', ὡς οὐ δικά-
 ζεις· αἱ δὲ ἀποδείξεις ἄφικται. δὲ γὰρ δυὸν θάτερον, ἢ Χαίρειν ζῆν,
 ἢ Μιθριδάτῳ ἀλέγχθαι μοιχόν. ἢ γὰρ ὅτι τὴν δύναμιν λέγειν, ἔτι
 τεθῶτα Χαίρειν ἡγού. τούτῳ γὰρ ὁ Μιλίτη παρόντος ἢ ἐχθροῦ
 ἐκείνῳ τ' ἔαφον, καὶ συνεκρίθησι ἡμῶν. ἀλλ' ὅταν μοιχεύσας εἰλῇ
 Μιθριδάτης, αἰσῆται τοὺς νεκροὺς. παύομαι τὴν ἐπιστολὴν αἰαγνούς,
 ἢ οὗτος διὰ τ' ἰδίῳ δούλῳ ἐπεμψεν εἰς Μίλητον ἐκ Κασίας. λόγος
 λαβὼν Χαίρειν ζῶ. τὴν ἀποδείξασθαι Μιθριδάτης, ἢ ἀφίειδον.
 λέγεται δὲ, βασιλεῦ, πᾶς αἰαγνός ἐστι μοιχὸς, ὅπου ἢ νεκρὸν κα-
 ταψάμεναι τὰ ὡς ἐπὶ τὸν Διόνυσον· παράξιν τοὺς ἀκούστας, ἢ
 ὡς εἶχε τὴν ψῆφον. θυμωθεὶς δὲ ὁ βασιλεὺς εἰς Μιθριδάτῳ παρὸν
 ἢ συνεκρίθησι ἀπὸ τῆς.

Μ

Ζ. Μη-

- ζ. Μηδὲ αὖ καταπλεγὺς ἔκλειψεν· Δείμαί σου, Φησι, βασιλεῦς
 δικαίῳ γὰρ εἰς φιλαθέσπον· μὴ καταγῆς μου, πρὶν ἀκέρως τὴν λῶ-
 γον ἱκατέρωθεν, μηδὲ ἀνδρῶν· Ἐλλῶ, παύσεως σου κατ' ἐμὴν
 ψυχῆς Διφωλῶς, πιθανώτερον γίνεταί· ὦρξαι σοὶ τὴν ἀληθείας. σὺ γὰρ
 δὲ ὅτι βαρὺ με πρὸς ἡσυχίαν τὸ κάλλος τὴν γυναικός. οὐδὲν γὰρ ἔ-
 πεισεν φαίνεται, διελθὼν τὰ Καλλιφύλλου Διφωλῶν. ἐγὼ δὲ εἰς τὴν ἄλ-
 λου βίον ἔζησα σωφρονῶς, καὶ πρῶτον ταύτῃ ἔχοντα Διφωλῶν. εἰ δέ
 γε καὶ ἀκόλαστον καὶ ἀσιλγὴς ἐτύγχανον, ἐποίησεν ἀνὴρ βελτίος μὲν τὸ
 ὦρξαι σὺ τοσαύτας πόλεις πεπιστῶς. τίς οὕτως ἐστὶν ἀνὴρ, ὅς ἐ-
 ληται τὰ τηλοαῦτα ἀγαθὰ μιᾶς ἡδοῆς ἕνεκα ἀπολέσας, καὶ ταύτης αἰ-
 οχῶς· εἰ δὲ ἄρα τι καὶ συνέδωκεν ἑμαυτῷ ποτὴρ, ἰδούμην καὶ ὦρξαι γὰρ
 10 φάσκει τὴν δίκην. Διόνυσος γὰρ οὐχ ὑπὲρ γυναικὸς ἐγκαλεῖ, καὶ νόμος
 αὐτῷ γαμψύτης, ἀλλὰ πωλεμένην ἡγόρευσε αὐτήν. ὁ δὲ τῆς μοιχείας
 νόμος οὐκ ἐστὶ ἐπὶ δόλῳ, ἀναγνώτω σοι πρῶτον τὸ γεγραμμένον τῆς
 ἀπειθαιμένης, εἴτα τότε γάμος εἰπάτω. γυναικὰ τομᾶς ὁμοί-
 ας, ἢ ἀπέδοτό σοι ταλάντω θέρμῃ ὁ ληστὴς, καὶ κενὸν ἄρπάζας ἐν
 αἴφῃ, ἀλλὰ, φησι, ἐλευθέρῳ ὄσας ἐπειάμην. ἐκὼν ἀνδραποδιστὴς
 εἰ σὺ, καὶ ἐκ ἀφῆς; πλὴν ὡς ἀνδρὶ ἵν' ἀπλογήσομαι. γάμος κόμιζει τὴν
 πρῶτον, καὶ πρῶτα τὴν τιμὴν. Μιλησία σήμερον ἡ Συρρακουσία δο-
 20 ξάτω. μάθε, Διόσκοτα, ὅτι οὔτε Διόνυσος ὡς ἀνδρῶν, οὔτε ὡς κύ-
 ριος ἰδούμενα. πρῶτον γὰρ οὐ γυναικῶν, ἀλλ' ὡς μέλλουσιν, μοιχείαν
 ἐγκαλεῖ, καὶ, πρῶτον οἷα ἔχον ἐπὶ τῷ ἀναγνώσκῃ γεγραμμένα κατὰ τὰς
 δὲ τιμωρίας οἱ νόμοι τὴν ἔργον λαμβάνουσι. περὶ φύρας ἐπιστολὴν. ἰδού-
 μεν ἐπὶ τῷ οὐ γέγραφα. χεῖρα ἐμὴν οἷα ἔχεις. Καλλιφύλλου Χαρίτας
 ζητεῖ. κεινὰν τοίνυν μοιχείας ἔκλειψεν. καί, φησι· ἀλλὰ Χαρίτας
 μὴ τίθης, οὐ δὲ ὁνόματι τῆς περὶ τὴν γυναῖκα μου διφωλῶν. πρῶ-
 κα-

καλῶ με, Διονύση, πρὸς κληρὸν εὐδαμῶς συμφέρονται. μαρτύρομαι
 φίλῳ· εἰ μὲν σὺ ἔστις. ἀπὸ τῆς κατηγορίας. συμφέρει σοι. βασι-
 λῆος δὲ θύγῃ τὸν δίκην. παλασφῶν εἰπὲν Μιθριδάτης
 οὐδὲ ἀδικεῖ· μάττω ἐμμεφάμην αὐτὸν. ἀνδρῶν ἐπιμνήσας, μεταστροφῆς
 χεῖρας τὴν ψῆφον οἶσιν. πρὸς λέγω σοι, Καλλιρρόω Σπολίσις. οὐκ
 ἐμὲ βασιλῆος, ἀλλὰ σὲ, μαχὼν εὐρύσκει. Ταῦτα εἰπὼν εἰσέγειται, Ἄπαν-
 τες δὲ εἰς Διονύσιν ἀπὸ βλάβης θύλοισι μαθῶν, αἰρίσις αὐτῷ πε-
 τιθείσης, πότῃσι εἰσάγειται τὴν κατηγορίαν, ἢ βασιλῆος ἐμμεφῶν. τὸ
 γὰρ αἰνιτίζοντες ὑπὸ Μιθριδάτου τί ποτε ἦν, αὐτοὶ γὰρ οὐ συνίσταν,
 Διονύσιν δὲ ὑπελάμβανον εἶδεναι. καλεῖται δὲ ἡγήσας, μηδέποτε· ἀν
 ἐλπίσας, ὅτι Χαίρειας ζῇ. ἔλεγον οὖν· Εἰσὶν, φησὶ, ὅ, τί ποτε ἔ-
 θίλεις, οὐδὲ γὰρ ἐξαπατήσεις με σοφίσμασι καὶ ἀξιοπίστοις ἀπειλαῖς, ἐν
 εὐμνήσεται ποτε Διονύσις· στυγαίνων. Ἐνδεῖ ἐλὼν ὁ Μιθριδάτης
 φωνῶν ἐπὶ τῇ, καὶ ὅσπερ ἐπὶ θρασυμὸν· οὐαί, φησὶ, βασιλῆος, ἐπε-
 ραίνῃ τε καὶ ὑποχθόνῃ, βοηθήσατε ἀνδρῶν ἀγαθῶν, πολλὰς ὑμῶν εὐ-
 χαρίων δικαίως, καὶ θύσαντι μεγαλοπρεπῶς. ἀπὸ τῆς μοι τὴν ἀμοι-
 βῶν τῆς εὐσεβείας στυγαίνων. χρεῖστέ μοι, καὶ εἰς τὴν δίκην,
 Χαίρειν. φάσκει, δάμων ἀγαθὸς. καλεῖ σὲ ἡ σὴ Καλλιρρόη. μετὰ δὲ
 ἀμφοτέρων, ἐμῶν τε καὶ Διονυσίου τῆς, εἰσὶν βασιλῆος, τίς ἐστὶν ἡ ἡμῶν μοιχρῶς.

η. Ἐτι δὲ λέγουσιν· οὕτω γὰρ ἦν μετασταγμένη· πρὸς λέγει Χαίρειας
 αὐτὸς. εἶδεν δὲ ἡ Καλλιρρόη ἀνέκραγεν· Χαίρειν, ζῆς; καὶ ὁμοι-
 ας αὐτῷ προσελάμην. κατέχει δὲ Διονύσις, καὶ μέν· γυμ-
 νῶν· οὐκ ἔστιν ἀλλήλους πρὸς πλάκων. τίς ἐν φέρει κατ' ἀξίαν
 οὐκ εἶναι τὸ χῆμα τὸ δικαστήριον, πῶς ποιητὴς ἐπὶ σκηνῇ πρὸς δόξῃ μῦ-
 θον οὕτως εἰσάγει; εἰδοὺς ἀνδρῶν θάτερον παρὶναι μὴ πάλιν
 πλήρῃ· πάντα μὲν ἐμὲ δάκρυα, χαρὰ, θάμβος, ἔλπις, ἀπίστια,

- εὐχαί. Χαίρεις ἑμακάεζον, Μιθριδάτῃ συνίχαιρον, συνλυποῦντο.
 Διούσιον, πελ Καλλιρρόης ἡγόρευον. μάλιστα γὰρ ἦν ἐκείνη τεθρονη-
 μένη, καὶ ἀναυδοῦ εἰσῆκη, μόνον ἀναπιστὰ μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς εἰς
 Χαίρειας ὀπισθελίπτουσα. ἰδοὺ δ' αὖ μοι καὶ βασιλεὺς τότε θίλει Χαίρειας
 εἶναι. συνήδης μὲν οὖν καὶ παρ' ἡμῶν πᾶσι τοῖς ἀντιεστῶσι πόλεμον.
 ἐκείνους δὲ καὶ μάλλον ἀλλήλους ἐξηχε φιλοποικίαι τὸ ἄθλον βλεπόμενοι
 ὥστε, εἰ μὴ διὰ τὴν αἰδῶ τὴν παρὲς βασιλεία, καὶ χύειας ἀλλήλους
 προσέβαλλον. παρῆλθε δὲ μέχρι ῥημάτων. Χαίρειας μὲν ἔλεγεν
 Περγῶτες εἰμι ἀγῆ. Διούσιον δὲ Ἐγὼ βιβαύμιον. μὴ γὰρ ἀφῆκα
 10 μου τὴν γυναῖκα, ἀλλ' Ἰθαφας αὐτῇ. Δεῖξον γάμου μέγαν. Τὸν
 ῥά φον ὄρεται. Μοὶ πατρὸς ἐξέδωκεν. Ἐμοὶ δὲ ἑαυτὴν. Ἀνὰ ξίφος εἰς
 Ἐρεμωκράτους θυγατρὸς. Σὺ μάλλον ὁ παρ' Μιθριδάτῃ διδμύον.
 Ἀπαμῶ Καλλιρρόην. Ἐγὼ δὲ κατήχων. Σὺ τὴν ἀλλοτρίαν κερ-
 ταῖς. Σὺ τὴν σὴν ἀπέκτιπας. Μαχέ. Φονεῖ. Ταῦτα πρὸς ἀλλήλους
 μαχομένοι. οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἤκουσιν οὐκ ἀγῶες. Καλλιρρόῃ μὲν εἰ-
 σῆκη κάτω βλέπτουσα, καὶ κλαίονσα, Χαίρειας φιλοῦσα, Διούσιον αἰδου-
 μένη. βασιλεὺς δὲ, μεταστράφοντες ἀπακτας, ἰδυμέντο μὲν τὸ φί-
 λον, οὐκ ἐτί περὶ Μιθριδάτη λαμπερῶς γὰρ ἀπειλογήσατο· ἀλλὰ εἰ
 20 χρὴν διδμωσάσας παρ' αὐτῶν περὶ τὴν γυναῖκα. καὶ τοῖς μὲν ἰδοὺ μὴ βα-
 σιλικῇ εἶναι τὴν κρείον. Τῆς μὲν γὰρ Μιθριδάτῃ κατηγορίας εὐκρίτως
 ἤκουσας· σατεράκης γὰρ ἦν· τύτῃς δὲ ἰδιώτης πάντας εἶναι. Οἱ δὲ
 πλείους ταῦτα τὰ συνεβόλουν· καὶ διὰ τὸ πατέρα τῆς γυναῖκος,
 οὐκ ἄχρηστον γνώμενον τῇ βασιλείᾳ οἰκίαν· καὶ ὅτι οὐκ ἔχουσι ἐκάλῃ
 τὴν κρείον ἰπὸ αὐτῶν, ἀλλὰ ὀχλοὶν μέγαν οὔσας, ἥς ἰδικάζειν ἤδη.
 τὴν γὰρ ἀληθεστάτην αἰτίαν οὐκ ἤθελον ὁμολογεῖν, ὅτι τὸ τὸ Καλι-
 ρρόης κάλλος δυσάπασπαστον τοῖς ὀφθαλμοῖς. πάλιν οὖν περὶ σκαλιστά-
 ρον.

μὲν οὖν μετιθέσαστο Μιθριδάτην μὲν, ὅστις, σφίημι, ἔξ ἀπίστων
 δῶκε τὸ ὑπεράσας παρ' ἐμὲ λαβὼν, ἐπὶ τὴν σατραπείαν τὴν ἰδίαν
 Χαίρειας δὲ ἔξ ἀνιούσῃ λεγέτωσας ἐκάτερόν, ἅπερ ἔχει δίκαια περὶ
 τὸ γυναικός. προσκίῃ γὰρ με διὰ τὸ θυγατρὸς Ἑρμοκράτους, ὃ καὶ
 πολεμήσαστο Ἀθλιώτας, τοὺς ἰμοὶ τι ἔξ Πέρσας ἔχουσιν. Περσί-
 σης δὲ τὸ ἀποφάσιος, Μιθριδάτης μὲν προσκίῃσιν, ἀπὸ δὲ τοὺς
 ἄλλους κατέλαβον. ἰδὼν δὲ ὁ βασιλεὺς ἀμνηστίας αὐτοὺς. Οὐκ
 ἐπείγω, Φσιόν, ὑμᾶς, ἀλλὰ συγχωρῶ τὸν ἀναισθητόν ὑμᾶς ἐπὶ
 τὴν δίκην ἔκειν. Δίδωμι δὲ πύτις ἡμερῶν διάστημα. εἰ δὲ τῷ μεταξὺ
 Καλλιρρόης ἐπιμύλλεται Σάτιρος, ἢ ἐμὴ γυνή. ἢ γὰρ ἐστὶ δίκαιον
 μέλλουσας αὐτὴν κείνου περὶ ἀνδρός, μὲν ἀνδρὸς ἔκειν ἐπὶ τὴν κρίσιν.
 Ἐξήσας οὖν τῷ δικαστηρίῳ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποὶ, μὲν δὲ
 Μιθριδάτης γαλήνης. λαβὼν δὲ τὰ δῶκε, καὶ τὰν δίκην καταμεί-
 νας, ἔειπεν εἰς Καίρειαν ὄρεσιν, λαμπρότερόν ἢ τὸν ὅτιον.

θ. Τὴν δὲ Καλλιρρόην εὐνῆχοι ἀνελθόντες ἤγαγον πρὸς τὴν βα-
 σιλίδα, μὴδὲ αὐτὴν προσκίῃσιν. ὅταν γὰρ πέμψῃ βασιλεὺς, ἐκ ἀπὸ
 ἀγγέλλεται. Διασπασμένη δὲ αἰφύδιον ἢ Σάτιρος τὸ κλίης ἀνέσθης,
 δόξασα Ἀφροδίτῃ ἐφεσάται. ἔξ ἰξαιρέτως ἐτίμα τὴν θεόν. ἢ δὲ
 προσκίῃσιν. Ὁ δὲ εὐνῆχός, πῶσας τὴν ἐκπληξὴν αὐτῆς. Καλ-
 λιρρόν, Φσιόν, αὐτὴν ἐστὶν. πέπομφε δὲ αὐτὴν βασιλεὺς, ἵνα παρὰ σοὶ
 φυλάτῃται μέχρι τῆς δίκης. Ἀσμένη τοῦτο ἤκουσεν ἢ Σάτιρος, ἔξ
 πᾶσαν ἀφείσα γυναικίαν φιλονικίαν, ἐνθυμεία τῇ Καλλιρρόῃ διὰ τὴν
 τιμὴν ἐγένετο. ἠγάλλετο γὰρ τῇ ἀναισθητόν. λαβὼμένη δὲ τὸν χι-
 ρὸν αὐτῆς. Ὁ ἄρτι, Φσιόν, ὦ γύναι, ἔξ παῦσαι δακρύουσα. χρεῖς
 ἐστὶ βασιλεὺς. ἔξ αἰδῶν ὅτι θείλεις. οὐτιμύτῃ μετὰ τὴν κρίσιν γα-
 μηδύσας. βαδίζει δὲ, ἔξ ἀναπαύσιν. κέκμηκας γὰρ, ὡς ἐρῶ, ἔξ ἔτι τὴν

- ψυχῶν ἔχεις τιταραγμένῳ. Ἡδὲς ἡ Καλλιρρόη τῷτο ἤκουσεν. ἐπι-
 θύμῃ γὰρ ἡρμίας. ὥς οὖν κατεκλίδη, ἔβασεν αὐτῷ ἰουχαλῶν, ἀφα-
 μένῃ τῷ ὀφθαλμῶν. Εἰδίτι, Φοι, Χαίρειν ὑμῖν ἀληθῶς; ἐκείνῳ
 ἢ Χαίρειν ὁ ἰμὸς; ἢ ἔτι τοῦτο πεπλάτημαι; ἔρχα γὰρ Μιθριδάτης διὰ
 τῆς δίκης εἰδῶν ἐπιμῆ. λήγουσι γὰρ ἐν Πέρσαις οὐκ μάγος. ἀλλὰ
 ἔβιλλοι, ἔβιλλοι, ὥς εἶδεν. πῶς οὖν ὑπέμειναι μὴ μὲν
 πλακῶν; μὴδὲ καταφυλῆσαι; ἀλλήλως δαλῶν. Ταῦτα ἀφ-
 λογιζόμεναι, ἡκίετο ποδῶν φέρον, ἔκρυπται γυναικῶν. πᾶσαι γὰρ
 συνετίχον περὶ τῆς βασιλείας, ἡμίζουσαι πολλὰ ἔχουσαι ἔχον Καλ-
 10 λυρῶν ἰδῶν. ἡ δὲ Στέτιον ἐπὶ. Ἀφῶν αὐτῶν. ἀφῶνται γὰρ
 ποίηται. ἔχουσαι δὲ ἡμέρας ἔβιλλοι, ἔβιλλοι, ἔβιλλοι. Λυγ-
 ροὶ δὲ ἀπῆσαν, ἔβιλλοι ὑπεραίως ἐκείνῳ ἀφῶνται. καὶ ἔτο πᾶ-
 σαι ταῖς ἡμέραις ἰσχυρῶς μὲν σπουδῆς, ὥς πολυπραγματοῖται γη-
 νῆς τῷ βασιλεὺς οὐκίαι. ἀλλὰ ἔβιλλοι βασιλεὺς περὶ τὰς γυναικας
 εἰσὶ συνετίχον, ὥς δῆδον περὶ Στέτιον. ἐπιμῆτο δὲ Καλλιρρόη
 δῶρα πολυτελῆ, ἔβιλλοι οὐδὲν ἰλάμεναι, Φυλάτῃσιν τὸ ἄχμα γυ-
 ναικας ἀτυχῆσαι, μελαπῶν, ἀκόσμητον, καθημένη. ἔβιλλοι ἔ-
 λαμπερῆται αὐτῇ ἀφῶνται. πυθόμεναι δὲ ἔβιλλοι, ὁ πότιοι,
 αἰδῶ βύλατο μάλλον, οὐδὲν ἀπαιρῆται, ἀλλὰ μόνον ἔλαυσι. Καλ-
 20 λυρῇ μὲν οὐ τίτῃς ἐβιλλοι. Διοῦσαι δὲ ἐπιμῆτο μὲν φέρει τὰ συμβαί-
 νοντα γυναικας, ἀφῶν τῇ φύσει εἰσάδουσαι, ἔβιλλοι παιδίας ἐπιμῆσαι.
 τὸ δὲ ἀφῶνται τὸ συμφορᾶς ἔβιλλοι ἀφῶνται δυνατῶνται ὑπῆ-
 χον. ἐκείνῳ γὰρ σφοδρῶς ἡ οὐ Μιλίτη. ἀφῶνται γὰρ ἔβιλλοι
 μίας, μόνῃ ἔβιλλοι ἰσχυρῶς ἢ τότε δὲ πολλὰ συνετίχοντε τῇ ἰσχυ-
 ρῇ

συνέθμα, ἢ τέκνον εὐεργισία, ἢ ἀχαρτία, ἢ ζήλοτυπία, καὶ μά-
λιστα τὸ ἀφροδίσκητα.

1. Ἐξείρῃς οὐκ ἀνδρῶς πολλάκις Ποῦτοῦ οὗτοῦ ἰσ' ἱμῶ Πρωτισί-
λως αἰεσίω; ἦτα ἥ ἑποχθεσίω θείω ἡσέκησα, ἴσα εἴρω μαι κερδὲν αἰ-
τιμασίω, οὐ ἔσθω ἔχω; θέσκησα Ἀφροδίτῃ, σὺ με εὐόδουσα, ἢ εὐ
τοῖς ἱμῶς ἰδρυδαμ . . . ἢ θύω πολλάκις. τί γ' ἰδρυδάς μοι Καλλιρρόη,
ἢ φυλάττειν οὐκ ἔμελλες; τί δὲ πατέρα ἱποίεις τ' οὐδὲ ἀνδρα ὄντα;
Μιταξὺ δὲ πεισπορξάμενο τ' ἱμῶ ἔλγῃ κλάσθω. Τέκνον ἀδελφίω,
πρῶτος μὲν εὐτυχῶς δοκῶ μαι γιγνέσθαι, πῶ δὲ ἀκαίρως. ἔχω γὰρ σε
μητρὸς κληρονομία, ἢ ἔρωτοῦ ἀτυχῶς ἑσπόμεμα. παιδίον μὲν εἶ, 10
πάλω ἢ πατιλῶς ἀκαίδητος, ὡς ὁ πατήρ σε δυστυχῇ. κακίω ὥπο-
δημίω ἤλαδω. οὐκ ἔδῃ Μίλητον καταλιπὼν. Βαβυλῶν ἡμᾶς ὥπο-
λώλεκε. τῇ μὲν πρῶτῳ δόλω νύκηνμα. Μιθελδάτης μαι κατη-
γύρῃ. πρὶ δὲ τ' διυτέρας μᾶλλον φουδύμα. οὐδὲ γ' μίξῃσι ὁ κίνδυνος.
ἡσιλπω δὲ με τ' πεποιῇσι δίχης τὸ πρῶτον. ἀλείτω ἀφῆρημα
γυναικὸς, ἢ πρὶ τ' ἱμῶς ἀγαθίζομαι πρὸς ἔπειθ. ἢ, τὸ τῆς χαλι-
πώτερος, οὐκ εἶδα, Καλλιρρόη τίνα θείω. οὐ δὲ, τέκνον, ὡς παρὰ
μητρὸς, θέσκησα μαθῆν. ἢ πῶ ἀπείλῃ, ἢ ἱκέτιυσα ὑπὲρ ἢ παθῆ.
κλαῦσαι, καταφίλῃσαι, ὑπὲρ Μήτης, ὁ πατήρ μαι φιλεῖ σε. οὐ-
δὲ σὺ δὲ μήτην. Τί λέγεις, παιδαγωγί; οὐδὲς ἡμᾶς ἐφ' τοῖς βασιλείοις 20
εἰσιλθεῖν; ὡ τυραννίδος διπῶς. ὥποκλαῖουσιν ἡμᾶς, πρὸς μήτερα πατρὸς
ἥσκησα πρῶτον. Διπῶσιτο μὲν οὐκ διέτρεψαν, ἀχει τ' κείσιναι,
μάχλῃ βραδείωσιν ἔρωτοῦ ἢ λογιμῶν. Χαίρειν δὲ πίνῃτο κατῆχιν
ἀπαργόρητος. πρὸς παρῶσιν οὐκ οὐκ, ἐπείλῃσι Παλυχάμεν
πρὸς πῶσιν Μιθελδάτιω, ὡς εὐεργίτω ἀμφῶν. μόντο δὲ γινόμενο
ἢ βερέχῃ, ἢ μέλλῃσι ἰσ' αὐτῇ ἀναδάνῃ. Εὐτυχίτερος μὲν, εἴπει,
ἀπ

- ἀν' ἔθνησιν, εἰ σὶ τ' ἑταίρων ἀνέβαινον, δι' ἑπ' ἔξέ μοι κατηγορία ψυδῆς
 ὡς Καρία διδμήσιν. τότε μὲν γὰρ ἀπ' ἡλατρίμελιν ζῶντος ἡπατηδῶν
 ἔπειτα Καλλιρρόης φιλεῖσθαι· ὡς δὲ ἀπ' ἀλώμελιν οὐ μόνον τὸ ζῆν, ἀλλὰ
 καὶ τὸ θάνατον ὡς συμύθαι. Καλλιρρόῃ μὲν ἰδύσα οὐ παροῦσιν, οὐ
 καταφίλῃσιν. ἐμὲ παρὲς αὐτῶν ἄλλον ἠδ' οὐτο. μηδὲν δυσωπίδω. φθά-
 σαι τὰ κέρει. οὐ παρὲς τίλῃ ἀδῶν. οἶδα ὅτι μικρὸς ἀνταγων-
 στής εἰμι Διονυσίῳ, ξένῳ Ἀνδραπύτῳ, καὶ Πίτῳ, καὶ ἀλλότῳ ἤδη.
 σὺ μὲν εὐτυχέης, ὦ γύναι· γυναικὰ γὰρ σε καλῶ, καὶ ἑτέρον φίλῃς.
 ἐγὼ δὲ ἀπείχεσθαι, καὶ οὐκ ὀνοχλῶ τοῖς σοῖς γάμοις. πλῆν, καὶ τρυ-
 10 φα, καὶ τ' Ἰωνίας ἀπ' ἀνὰ πολυτελείας. ἔχει δὲ θάλασσαν. ἀλλὰ πῶς ἀλη-
 θῶς ἀπ' ἀνὰ τῶν Χαρίων αἰτῶμαι σε, Καλλιρρόῃ, χάριν τιλθιτάαν.
 ὅταν ἀπ' ἀνὰ, παρὲς αὐτῶν με τῶν περὶ, καὶ, εἰ μὲν ὀνοχλῶ, κλαῦσιν.
 τῷτο γὰρ ἐμοὶ καὶ ἀπ' ἀνὰ τῶν γυναικῶν μὲν ἔστι. εἰπὲ δὲ παρὲς αὐτῶν τῇ
 τῇ, καὶ αὐτῇ καὶ βεβήκω· ὅρῳ· Οἶχῃ, Χαρία, πῶς ἀληθῶς. ὡς ἀπ' ἀ-
 νὰ. ἐγὼ γὰρ ἔμεινον ἐπὶ βασιλείᾳ αἰρεῖσθαι σε. ἀκρόσσομαι σε,
 γυνή. ἔχῃ καὶ πιστεύω. ὁδοῦ ὅτι ἐγὼ με ποιήσεις τοῖς κάτω δαι-
 μοσι.

Εἰ δὲ θάνατον ὡς καταλήθῃς· εἰ αἶδας,
 Αὐτὰς ἐγὼ καὶ αὐτῇ Φίλῃς μεμνησσομαι σε.

- 20 Ταῦτα ὁδοῦ μὲν καταφίλῃ τ' ὁδοῦ. Σὺ μοι, λέγεις, ὡς συμ-
 θία καὶ συνήγορος· διὰ σὲ πᾶς. σὺ μοι Καλλιρρόῃς μάλλον ἔτι καὶ
 Ἀναβάντῳ αὐτῇ, καὶ τῷ αὐτῇ παρὲς αὐτῶν, ἐπίσης Πολύχρῳ-
 μῳ ὁ φίλῃ, καὶ ὡς μεμνησσομαι κατ' ἑξῆς, λοιπὸν μηκέτι παρηγορίῃ
 διαμῶν. ἥδη δὲ καὶ ἡ παρὲς αὐτῶν τ' ὁδοῦ καὶ αὐτῇ.

ΧΑΡΙ-

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῷ θεῷ

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ γ.

α. **Ε**ΠΕΙ δὲ ἱμελλε βασιλεὺς τῇ ὑστεραίᾳ διακίβη, πότερον Χαί-
 ρην γυνῆκα Καλλιρρόην εἶπαι δὲ ἢ Διονυσίᾳ, μετῴρων ἢ
 πᾶσα Βαβυλῶν ἐς οὐοικίαις τι παρ' ἀλλήλους, ἐς οὐ τοῖς τυτοποῖς οἱ ἀπαι-
 τῶντες ἔλεγον. Αὐροὶ τῆς Καλλιρρόης οἱ γάμοι. τίς εὐτυχίστηρ ὦ
 ρα; Διόχρητο δὲ ἡ πόλις, ἐ οἱ μὲν Χαίρεα σπεύδοντες ἔλεγον. Πρῶ-
 τος ἦ ἀνὴρ, παρδύον ἔγχεον, ἐρῶσαι ἐρῶν. πατὴρ ἐξέδωκε,
 αὐτῷ. πατὴρ ἐξαφ. τοὺς γάμοις οὐκ ἀπέλιπε, οὐκ ἀπε-
 λείφθη. Διονύσιος δὲ οὐκ ἔκρασε, οὐκ ἔγχεον. λητῶν ἐπάλησαν. οὐκ
 ἐξόν δὲ τὴν ἰλθιδέρας ἀγορεύσαι. Οἱ δὲ Διονυσίᾳ σπεύδοντες ἀντίλι-
 γον. Πάλῳ ἐξέγαγε πυρᾷ, . . . οὐ μέλλουσαι φονεύειν. τάλαντοι 10.

N

ἴδα-

ἰδοὺς ὑπὲρ τῆ σωτηρίας αὐτῆς. πρῶτον ἴσασιν, εἴτε ἴγνη. Χαίρας
 δὲ γήμας ἀπέκτεται. μεμνησθῆναι οὐκ ἔστιν ἢ γάμου. γνωστὴ δὲ
 Διονυσίου πρὸς τὸν εἰς τὸ παρῖ, ὅτι ἐπὶ τέκνῳ ἔχουσι κατὰ. Ταῦτα μὲν
 οὐκ οἱ ἀδελφοί. αἱ δὲ γυναῖκες οὐκ ἐρηγόρουν μόνον, ἀλλὰ καὶ συνεβόλουν,
 ὡς παρὰ τὴν Καλλιπρόην, Μὴ παρῆς τὸ παρὲς. εἰ μὴ τὸ πρῶτον φι-
 λήσασθαι, τὸ πολίτευμα, ἵνα καὶ τὸ πατέρα ἴδῃς. εἰ δὲ μὴ, ζήσῃς ἐπὶ ξεί-
 νῃς, ὡς Φυγάς. Αἱ δὲ ἔτι μᾶλλον. Τὸν εὐεργέτην εἰ μὴ, τὸ σώσασθαι, μὴ
 τὸ ἀπεκτείνασθαι. τί δὲ; ἀλλὰ πάλιν ἐργασθῆναι Χαίρας· πάλιν ἔσθαι.
 μὴ περὶ τὸν τὸν. τίμησιν τὸ πατέρα ἢ τέκνον. Ταῦτα ἀγαθὰ
 10 τῶν πρὸς αὐτὸν, ὥστε εἶπεν αὐτὸς ὅτι Βασιλεῦς εἶναι δικαστήριον. πρὸς
 ἐκείνῃ τελευτᾷ περὶ τὴν δίκην ἐφυσήκει. κατέκωτο δὲ οἱ βασιλεῖς οὐχ
 ὁμοίως λαμβάνοντες λογισμούς, ἀλλὰ ἢ μὴ βασιλεῖς ἦσαν ἢ μὴ
 γυναικῶν ἔχουσιν, ἵνα ἀπὸ τῆς τῆς ἀγαθῆς, ὡς φερεται. ἐξά-
 ρτι αὐτὴ τὸ κάλλος τὸ γυναικὸς αἰτισυγκροσμένοι ἐγγύς. ὑπὸ τῆς
 δὲ καὶ βασιλείας τὰς πυκνὰς εἰσόδους καὶ τὰς ἀκαίρους φιλοφροσύνας. περ-
 τισι μὴ γὰρ σπαίνας εἰς τὴν γυναικωπῆτι εἰσὶν, ἀφ' οὗ δὲ Καλλιπρόην
 εἶχον ἴδον, συνεχῶς ἐφαίετο. παρὰ τῆς δὲ αὐτὸν καὶ οὗ τῆς ὁμιλί-
 ας ἡσυχίᾳ Καλλιπρόην ὑποδέκτο, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς κλείωντας
 μὴ τιλὸς εἶναι, αὐτομάτως δὲ ἐκείνῃ φερεται. Στάττω μὴ οὐκ ἴδοναι
 20 ἡμέρας ἐξιδέχτο, βασιλεῖς δὲ οὐχ ὁμοίως, ἀλλ' ἡγεύοντο δι' ὅλην τὴν

ἄλλοι ἐπὶ πλευρᾷ κατακείμενοι, ἄλλοι δὲ πρὸς,

ὁποῖον καὶ αὐτὸν, καὶ λίγαν. Πάρεται ἡ κρίσις. ὁ γὰρ περ-
 τισι γὰρ ὅσοις ἴδοναι περὶ τῆς μίας. τί οὐκ ἐλλομεν πρὸς τὴν ἴ-
 δου; ἀπὸ τῆς Καλλιπρόην λατὸν εἰς Μίλητον ἢ εἰς Συρακῶνας. ὀφθαλ-
 μοὶ δὲ τυχεῖς. μίας ὥρας ἔχει λατὸν ἀπὸ τῆς μίας καλλίστης θεάμα-
 τος

τῷ. εἴτα γνώσεται δὴλ' ἰμὸς εὐτυχέστερος ἐμῷ. σέβειαι τί σοι
 πρακτικὸν ἔστι, ὦ ψυχὴ. καὶ σπουδὴν γυνῶ. ἐπὶ βυλὸν οὐκ ἔχεις ἄλ-
 λον. ἔρωτ' ἐπὶ βυλὸς ἔστι αὐτὸς ὁ ἦρας. πρῶτον οὖν δὴ πείρασται σε-
 αὐτῷ. τίς εἶ; Καλλιρρόης ἑρατοῦς, ἢ διατοῦς; μὴ ἐξαπάτῃ σεαυ-
 τόν. ἀγνοῖς μὲν, ἀλλὰ ἔρατ'. ἐλεγχθῆσθαι δὲ μᾶλλον, ὅταν αὐτῷ μὴ
 βιάσῃς. τί οὖν σπουδὴν θείεις λυπεῖν; Ἡλι' ὅτι, ὡς πάτερ σὸς, ἐξῆ-
 λές σοι τῷτο τὸ ζῶον, κάλλιστον ὦν αὐτὸς ἐφορεῖ. σὺ δὲ ἀπειλῶντες
 τὸ δῶρον ἔθιψ'. πάνυ γὰρ ἰμοὶ μέλει Χαίρειν ἢ Διονυσίῳ, δόλων ἐ-
 μῶν ἀδελφῶν, ἵνα βραβύω τοὺς ἐκείνου γάμους, ἢ ὁ μέγας βασιλεὺς
 ἔργον ἀσπεράττωμαι περὶ μετρίας γυναικός. ἀλλὰ ἔρῳ ἀναδέξασθαι
 τῷ κρείσσον, ἢ πάντες τῷτο ἴσασι. μάλιστα δὲ Στάτιρας αἰδύμεται. μή-
 τι οὖν δημοσίῃ τ' ἔρωτα, μή τι τῷ δίκλιν ἀπάγεται. ἀρετὴ σοι Καλ-
 λιρρόν κ' ἐβλίπεται ὑπὲρ θῆ τῷ κρείσσον. τῷτο δὲ ἔξεστι ἢ ἰδοῦναι δικαίῳ.
 6. Ἡμέρας ἀν' Φανίσης οἱ μὲν ὑπερέταται τὸ βασιλεὺς ἡτοίμαζον δι-
 καστήριον. τὸ δὲ πλῆθος συνέτρεχεν ἐπὶ τὰ βασιλεῖα, ἢ ἰδοῦναι πᾶσα
 βασιλῆα. ὡς περὶ δὲ οὐδ' Ὀλυμπίους τοὺς ἀθλητὰς ἰδοῦναι τὰς ἀθ-
 λῆτας ἐπὶ τὸ γάδιον μὲν παραπομπῆς, ὅταν δὲ καί τις. τὸ μὲν δοκιμά-
 ται Περσῶν πλῆθος. κατέπλετο Διονύσιον, ὁ δὲ δῆμος Χαίρειας συνελθὼν
 δὲ καὶ ἐπιβοήσας μυριάς τ' σπεύδοντες ἑκατέρους, ἐπευφημῶντες. Σὺ
 κρείττω. Σὺ καὶς. Ἡ δὲ τὸ ἀθλον οὐ κόπτος, οὐ μῦλα, οὐ τίτις,
 ἀλλὰ κάλλος τὸ πρῶτον, ὅταν οὐ δικαίως ἀνῆρσας ἢ θείῳ. βασιλεὺς
 δὲ καλίστας τ' εὐνυχον Ἀσταξάτῳ, ὅς ἦ αὐτῷ μέγιστος. Ὅπως μοί;
 φησιν, ἐπιστὰς βασιλεῖ θείῳ θυσίαι ἀπαιτῶσι, ἢ δὲ με πρῶτον ἐκ-
 τιλίσας τὰ τ' εὐσιείας. ὡς γὰρ γυλοὶ οὖν τρεῖς ἡμέρας ἡμερῶν ἡμερῶν
 ἐκείνῳ πᾶσαι τῷ Ἀσίῳ, ἀφιδύω δὴ καὶ τι καὶ πραγμα-
 ται. Ὁ δὲ θύνης τὸ πρῶτον ἀπὸ γυλοῦ. πάντες δὲ εὐθύς με-

ἐὰν θύονται ἑταίροις ἀνδράσι. αὐλὸς ἦεν, καὶ σύριγγ' ἐκλάαδι, ἢ ἄδωντ' ἡκούτο μέλι. ἰδυμῖατο πρὸς θυρᾶς, ἢ πᾶς ἑταῖρος συμπόσιον ἦν.

Κρίσθη δ' αἶρας ἦεν ἰλιωτομένη πρὸς καπνῷ.

- Βασιλεὺς δὲ μεγαλοπρεπεῖς θυσίας παρέστησι τοῖς βασιῶσι. τότε πρῶτον ἔ' Ερατρίδῃσι, ἢ πολλὰ παρακάλουν Ἀφροδίτῃν, ἵνα αὐτῇ βοηθῇ πρὸς τὸν πόλεμον. πάντων δὲ ὡς θυμηδαίαι ὄντων, μόνον τρεῖς ἐλυπῆντο, Καλλιρόῃ, Διονύσιος, ἢ πρὸς τύτῃν Χαίρας. Καλλιρόῃ δὲ οὐκ ἠδύ-
 10 ἰατο λυπεῖσθαι φαίνεται ὡς τοῖς βασιλείαις, ἀλλ' ἡσυχῇ ἢ λαιθάνεσα ὑπέστανε, ἢ τῇ ἰσοτῇ κατηράτο. Διονύσιος δὲ ἑαυτῷ, ὅτι Μίλητος κατέλιπε. Φέρι, Φοῖν, ἢ τλήμων, τὴν ἐκύσιν σμφορὰν. ἑαυτῷ γὰρ αἶτις τύτῃ. ἰξίω σοι Καλλιρόῃ ἔχων ἢ Χαίρας ζῶντος. σὺ ἦς ὡς Μίλητος κύριος, ἢ οὐδὲ ἢ ἐπιστολὴ Καλλιρόῃ τότε, σὺ μὴ θύλοτος, ἰδὲ θῆ. τίς ἀνὴρ; τίς ἀνὴρ πρὸς ἄλλοις; Φέρον δὲ σιαυτὸν εἰς μέσους ἑρμῆστας πολυμῖας. ἢ ἴδῃ σιαυτὸν μόνον. ἦν δὲ ἢ τὸ τὸ ψυχῇ σοι τιμώτερον κῆμα. ἀλλ' οὕτω παταχῶς σοι πόλεμος κενήσεται. τί δοκῇς, ἀνῆτι; Χαίρας ἀντίδοκον ἔχων. κατισκιάσας σιαυτῷ δισπότιον ἀντιφασίαν. ἦν βασιλεὺς ἢ ὀπίσθαι βλέπων, ἢ ἀπαιτῶσιν αὐτὸν θυσίας οἷς καθήμενος
 20 θύει. ἢ τὸ ἀναχωρεῖν. παρέλκει τις τὴν κρίσιν, ἵδον ἔχον ἀλλοτρίαν γυναικα; ἢ ὁ ταῦτος ἴσως λόγιος δικαστής. ταῦτα μὲν ὠδύνητο Διονύσιος. Χαίρας δὲ οὐκ ἠπώλητο τροφῆς, οὐδὲ ἄλλως ἠθέληε ζῆν. Πολυχάρμης δὲ τὸ φίλον καλῶντος αὐτὸν ἀπακατεῖν. Σὺ μοι πάντων, ἑταίρων, πολυμῖατος ὑπάρχων φίλος ὁμίματος. βασανίζομαι γὰρ με κατέχων, ἢ ἡδύς κελαζόμενος ὀρέσθαι. εἰ δὲ φίλος ἦς, οὐκ ἀνὴρ ἐφθόνιος μὴ τὸ ἐλθόντιος ὑπὲρ δαίμονος κακῷ τυραννίδος. πόσους μὴ χερσὺς ἔντυ-

μέν τ' πυρὸς ἔτι γὰρ μὴν οὐδὲ . . ἀμφέσονται, οὐδὲ ἀδελφόν, ὅτι
 Καλλιρόης παρύσης οὐκ αἶ ἀλλ' ἄλλος ἦρα ὄν. Προσωποῦτο ὅμως ἀ-
 γνοῦν, ὅ· Ποῖον, ἔφη, κάλλος δύναται τ' οἷος . . . . . θέσποντα,
 ψυχῆς, ὅ τ' ἀ καλὰ πάντα θυλάξ; χρυσοῦς, ἄστυρος, ἰοδὴς, ἴσπανα,
 πέλιος, ἔθνη, καλὰ μὲν . . . . . γυναῖκες, ἀλλὰ ὅ Στάτωνα
 καλλίστη τ' ἔσθ' ἦλιν, ἥς ἀπολαύς-μέλιος. ἔξυσία δὲ ἔρωτα κατα-
 λύν· πλὴν εἰ μή τις ἐξ οὐρανῷ καταβίβηκε τ' αἰωθεν, ἢ ἐκ θαλάττης
 ἀναβίβηκεν ἄλλη θείης. πιστεύω γὰρ ὅτι ὅ θιοὶ τ' οἷος ἔρωσι συνουσίας,
 Ἀπικεῖναι βασιλῆος. Τὺτο ἴσας ἀληθείας ἔσθ', ὅ λόγος, ὅτι θιοὶ
 10 τίς ἔστιν ἄρα ἢ γυνή· οὐδὲ γὰρ ἀνθρώπων τὸ κάλλος· πλὴν οὐχ ὁμο-
 λογῶ. προσωποῦται δὲ Ἑλλάνως εἶπα Συράκουσία. ὅ τῷτο δὲ τ'
 ἀπάτης ἐστὶ σημεῖον· ἰλέγχθῶμαι γὰρ οὐ βύβηται πόλιν εἰπούσα οὐ μίαν
 τ' ὅφ' ἡμᾶς, ἀλλ' ὅτις τ' ἴσων ὅ τινὲς πολλὰ θάλασσαν τ' περὶ αὐ-
 τῆς μῦθον ἐκπέμπει. σφάσας δὲ δίκης ἦλθον ἐπ' ἡμᾶς, ὅ ὅλων τὸ
 δῆμα τούτου ἐκείνη κατεκρίνασι. θαυμάζω δὲ σε, πῶς . . . . . Στά-
 τωνα λόγῳ καλλίστῳ ἀπασῶν, Καλλιρόην βλέπων. σκισίον ὡς
 πῶς αἶ ἀπαλλαγίαν τ' αἰίας. ζήτω παταχόθιν, εἴ τι ἄρα δύνα-
 τὸς ἔσθ' οὐρῶν, φάρμακον. Εὐρητά· φησι, φάρμακον, βασιλῆῦ, ὅ παρ'
 Ἑλλήσι ὅ βαρβαροῦς τούτου ὄνθ' ζητῶς. φάρμακον γὰρ ἕτερον ἔρωτος
 20 οὐδὲς ἐστὶ πλὴν αὐτὸς ὁ ἐρώμενος. τούτο δὲ ἄρα ὅ τὸ ἀδόμενον λόγῳ
 ἦ· Ὅτι ὁ τρέσας αὐτὸς ἰάσεται. Κατηδέω βασιλῆος τ' λόγῳ, ὅ
 Μὴ σὺ γὰρ, ἔφη, τούτο μὴδὲ εἶπες, ἴσα γυναῖκα ἀλλοτρίαν ἀφ-
 φθέραι μίμηται ὅμων, ὡς αὐτὸς ἔθνα. δικαιοσύνης, ἦν οἱ ἀπασιν
 ἀσπῶ, μηδμίαν μὴ καταγνῶς ἀχρυσίαν. οὐχ οὕτως ἐαλῶμαιβν.
 Δίνας Ἀεταζάτης, ὅς ἐπὶ τὴν τι προσωποῦται, μετέβαλε τ' λόγῳ εἰς
 ἔπανον. Σμιτῶς, ἔφη, ἀφθονῶν, βασιλῆῦ μὴ τὴν ὁμοίαν τοῖς ἄλ-
 λους

λαὶς αἰθερώποις θρακίαις τῷ Ἑρατὶ πρὸς αἰγάγῃ, ἀλλὰ τὴν χρεῖστο-
καὶ καὶ βασιλικῶ, ἀνταγωνίζονται ἑαυτῷ. δύνασαι γὰρ, ὡς δὴ πῶτα, σὺ
μόνη κρατῶν ἡ θεῷ. ἀπαγὰ δὲ τίς σιαυτῷ ψυχῶν εἰς πάσας ἡδονὰς.
μάλιστα δὲ κυνηγίους ἐξαίρετος χαίρει. οἶδα γὰρ σε δι' ἡδονῆς διημι-
ρῶναι ἄβρωτον, ἀποτον. οἱ θῆρα δὲ ἐν ἀφ' ἑαυτῶν ἢ τοῖς βασιλείοις
ἡ ἐγγυὲς εἶναι ἔκ πυρὸς.

δ. Ταῦτα ἔρεισι, ἡ θῆρα κατηγγέλλετο μεγαλοπρεπῆς. ἐξήλαυ-
νοι ἰσπεῖς κεκοσμημένοι, ἡ Περγῶν οἱ ἄριστοι ἡ ἄλλης στρατίας τὸ
ἐπὶ δεικτον. πάντων δὲ ὅταν ἀξιοθιάται, ἀναπρεπίζονται ἢ αὐτοῖς
ὁ βασιλεὺς. καθῆτο γὰρ ἴσπερ Νισαίῃ καλλίστῃ καὶ μεγίστῃ, χρύσειον 10
ἔχοντι χαλκόν, χρύσεια δὲ φάλαρα ἡ περικτυπιδία ἡ πρὸς ἐξήδῃ.
προφύρει δὲ ἡμφίετο Τυρίαι, τὸ δὲ ὕψος βαυλάνει, ἡ τῆρας ὑπε-
καυθισαβαφῇ. χρύσειον δὲ ἀνυάλει ὑπεζωμμένη δύο ἀκοντας ἐκράτῃ.
ἡ φανέρτα ἡ τόξον αὐτῷ παρέστητο, Σηρῶν ἔργον πολυτελέστατον.
καθῆτο δὲ σοβαρὲς. ἔτι γὰρ ἴδιοι ἔρωτ' ἐφύλασσαν. ἡ θῆρα δὲ μέσθῃ
ἐπὶ Καλλιρρόης ὁραθῆναι. ἡ ἀφ' ἡ πύλων ἀπάσης ἐξῶν περὶ βλε-
πον, εἴπε καλέειν θιάται τὴν πομπήν. ταχίως δὲ ἐνὶ πλήθει τὰ ἔργα
βούταν, θιάτῃ, κυτῶν ὑλασάντων, ἴσπερ χειμετιζόντων, θηρῶν
ἐλαυνόμεναι. ἡ σπυρὶ ἡ ὁ θύρεσσ' ἐκίον αὐτῶν, ἐξίστην δὲ ἡ
ἡ ἔρωτ' ἐξίς γὰρ ἡ μετ' ἀγωνίας, ἡ χαρὰ μὲν φόβῳ, ἡ κίον 20
ἡδύς. ἀλλὰ βασιλεὺς οὔτε ἴσπερ ἔβλεπε, τοσούτων ἴσπερ αὐτῷ
ὡς θιάτῃ, οὔτε θηρίοι, τοσούτοις διακρινόμεναι, οὔτε κυνὸς ἡ κυν, τοσ-
ούτοις ὑλακύντων, οὔτε αἰθερώπων, πάντων βούταν. ἐβλεπε δὲ
Καλλιρρόην μόνην, τὴν μὴ παρῶσαι, ἡ ἡκυνη ἐκείνης, τῆς μὴ λα-
λῆσαι. συνῆλθε γὰρ ἐπὶ τὴν θῆραν ὁ Ἑρως αὐτῷ, ἡ, ἔτι δὲ φιλο-
καθῆτο θῆρας, ἀπὸ τῆς θῆρας ἰδὼν ἡ βαυλάνει, ἡς ὅτι, καλῶς,
εἰς

εἰς τοῦαυτίου τὴν τέχνην πελείτρεψεν αὐτῷ, ἔδ' αὐτῷ τ' ὀφθαλμοὺς
ἐξέκαυσεν τιμὴν ψυχῇ, ἴδον παρὸν ἔλγιστον. Οἷον ἦν οὐδ' ἀδὴ Καλ-
λιρρόν ἰδίῳ, κήμας ἀνέζωσιν, ἔβραχίονας γεγυμνασμένον, περὶ
ὡποι ἰρὸν ἡμάτων. τῷ δ' ἀτάβητος πλήρης. ἀλλ' οὐδ'

Οἷον δ' ἄγχιμας εἰσι κατ' ὄφθαλμοις ἰσχυροῖς
Ἡ χιτὼν τῷ γένει περὶ μῆκος ἢ ἑρμῶσιν,
Τετραποδὸν κάπροις ἔκλειψεν ἐλάφουσι.

10 Ταῦτα ἀναζωγραφεῖν ἔκτελεσεν ὁ φιλόσοφος.

* * * * *

Ταῦτα λέγοντες ἄρταξάτης ὑπολαβὼν Ἐπιλήσας, φησι, ἔ-
σπουδα, τ' γεγονότων. Καλλιρρόν γ' ἄνδρα οὐκ ἔχει, μέντοι δὲ ἡ κρι-
σις, τὴν οὐκ ἔστιν γαμνηθῆναι. μέμνησο οὖν ὅτι χήρας ἴσθι. ὥς μήτι τοὺς
νόμους αἰδῆ. κῆρυγας γ' ἐπὶ τοῖς γάμοις, μήτι μοιχίας δὲ γ' πρῶτος
εἶναι ἄνδρα τ' ἀδικέμενον, οἷα τ' ἀδικεῖν μοιχόν. Ἡρεσι εἰ λόγῳ
τῷ βασιλεῖ περὶ ἡδονῶν γ' ἦ. ἔπεσοι δὲ μὲν ὑπὸ χιτῶν τ' ἐν-
20 ὕχον κατεφίλησι, ἔπειτα Δικαίως ἄρα σε ἐγὼ, ἔφη, πάντως περὶ-
μῶ. οὐ γ' ἐνύσταται, ἔπειτα φύλαξ ἀγαθὸς ἰμοί. ἔπειτα δὲ ἔπειτα Καλλι-
ρρόν ἄγχι, ὥς δὲ σε περὶ τῶν, μὴ ἀκούσας, μήτι φαπρῶς. Ζήλω
γάς σε ἔπειτα λαοῖν. Εὐδὸς οὖν ἀκακῆτων σε τῷ βασιλεῖ ἐν-
χαίρει ὥς τὸ Καλλιρρόν θύραμα θηροφάνης. ἔπειτα ἄρταξάτης δὲ ἔχαιρε
ἐκείνῳ περὶ ὑποφύλαξ . . . . τῇ . . . βραβύλου δὲ λαπὸν ἄεμα
βασιλεῖ, χάρις ἰδὼν ἀμφοτέρω αὐτῷ, Καλλιρρόν δὲ μᾶλλον . .
. . γ' τὴν περὶ τῶν, ὥς ἐνύχῳ, ὥς δούλῳ, ὥς βράχους.
οἷον

αὐκ ἔδει δὲ φρόνημα Ἑλλητικὴν εὐγενὲς ἔ. σλ. . α τὸ Καλλιφρόνης ἢ
 εὐφρονης ἢ φιλάδου.

ε. Καρὸν οὖν ἐπιτηρέσας ἦκε πρὸς αὐτὴν, ἢ μόνῃ λαβόμενῃ
 Μεγάλαν, εἶπεν, ἀγαθῶν, ὃ γύναι, θήσασθαι σοι κακοίμικα. ἢ σὺ
 δὲ μημῶναι ἢ εὐεργισίας. εὐχάρηται γὰρ εἶναι σοι πισθῆναι. Πρὸς τὴν
 ἀρχὴν ἔ. λόγῳ Καλλιφρόνι εὐεχαρὴς ἰγνέτο. φύσι γὰρ αἰθρουσῇ,
 ὃ βύλιται, τῷτο ἢ οἶται. ἔχ' οὖν ἔδοξε σπιδίδοαζ Χαίρεα, ἢ ἔ-
 σωθεὶς τῷτο ἀκῶσαι, ἢ ἢ εὐαγγελίαν ἀμείψασθ' ἢ εὐνυχον ὑπαρχου-
 μήν. πάλιν δὲ ἐκείνῃ ἀναλαβὼν σπὶ προμύμιν ἤρξατο. Σὺν, γυ-
 νή, κάλλῃ μὲν θεῶν εὐτύχσας, μέγα δὲ τι ἀπ' αὐτῆς ἢ σμεῖν οὐκ. 10
 ἐκασπῶσα. τὸ διὰ γῆς πάσης ἐπιδέξαι ἢ πεισθῆναι οἶμα μέχρι σήμε-
 ρι οὐχ εὔρει οὐκ ἄνδρα κατ' ἀξίαν, οὐτ' ἱερατὴν, ἀλλ' ἐλέπτεται ἐς
 δύο, ποιότιναι κίητα. ἢ ἔτιροι δῶλον βασιλείας. τί σοι γέγονεν ἐκ
 τύτῃν μέγα ἢ λαμπρὸν; ποίαν χάραν ἔχεις εὐφορὸν; ποίον κόσμον πο-
 λυτελῆ; τίσην πόλιν ἀρχῆς; πόσοι δούλοι σοι πρὸς κυνοῦσι; γυναῖκες
 βασιλῆας θεραπαίδας ἔχεις πολυσιωτέρας σοι. πλὴν ἢ ἡμελῆθης εἰς
 πάλην, ἀλλὰ κήδοταί σου θεοὶ. διὰ τοῦτο σοι οὐδ' ἀδὲ ἡγαγον, πρὸς φασιν εὐ-
 ρύττες τίλ' δίκην, ἵνα σοι ὁ μέγας βασιλεὺς θεάσῃται. καὶ τοῦτο πρῶτος
 εὐαγγέλιον ἔχεις ἡδέως σοι εἶδε. καὶ γὰρ δὲ αὐτὸν ἀγαμμήσχω, ἢ ἐπαυῶ σοι
 παρ' ἐκείνῃ. Τοῦτο γὰρ πρὸς εἰδῆται. εἶδαι γὰρ πᾶς δούλῃ, ὅταν ἀφ' ἀλήθῃ 20
 τῇ πρὸς εἰδῆται, ἢ ἐαυτὸν σπῆσθαι, ἴδῃ ἐκ τῇ οἰκίας μετὰ μῶμος κέρδος.
 Καλλιφρόνι δὲ εὐδὺς τίλ' καρδίαν ἐπλήγη, ὥστε ἔ. πρὸς εἰδῆται, ἢ λόγῳ.
 πρὸς εἰδῆται δὲ μὴ σπῆσθαι, ἢ. Θεοί, φησὶ, ἵνα βασιλεὶς ἀφ' ἀλήθῃ, σοὶ
 δὲ ἐκείνῃ, ὅτι ἐλεῖται γυναῖκα δυστυχῆ. δέμας, θάτῃς ἀπαλλαξά-
 τω μετ' εἰδῆται, ἀπαγτίσας τὴν κρίσιν, ἵνα μηκέτι οὐσυχῶς μὴδὲ
 τῇ βασιλίδι. Δόξας δὲ ὁ εὐνυχῇ, ὅτι ἀσαφῶς εἶρηκεν ὁ ἡδύτης, ἢ

οὐ κώηκεν ἡ γυνή, φανερώσει ἥξετο λέγων· Ἀντὶ τοῦτο εὐτόχη-
 κας, ὅτι οὐκ ἔτι δούλους ἐ πίητας ἔχεις ἱεράδας, ἀλλὰ τὸ μέγα βα-
 σιλεία, τὸ διαμέδον σοι Μίλητον αὐτῷ καὶ ἄλλω Ἰωνίας, ἐ Σικελίας,
 ἐ ἄλλα ἱθνη μείζονα χαρίσασθαι. Θύε δὲ τοῖς θεοῖς, ἐ μακάριζεσθαι, ἐ
 ἴντι, ἔπως ἀρίστως μᾶλλον αὐτῷ, καὶ, ὅταν πλετῆς, ἰμοῦ μηνμόνθι. Καλ-
 λιρρὴ μὲν τὸ μὲν πρῶτον ὄρεμθαι, εἰ δυατὸν, ἐ τοὺς ἐφθαλμοὺς ἐξορύξαι
 ἔ 243 φθέρωτος αὐτῷ· οἷα δὲ γυνὴ πεπαιδευμένη ἐ φρενῆς, ταχέως
 λογισμένη καὶ τὸ τέκον, καὶ τίς ἔστω αὐτῇ, καὶ τίς ὁ λόγος, τίς ὁ
 γλῶσσι μετίθαλι, καὶ κατιμωθίσαιο λοιπὸν ἔ βαρύνθαι. Μὴ γὰρ οὕτω,

- 10 Φροῖ, μαπόμει, ἵνα ἱμαυτῷ ἀξίαι ἴπαι πινῶν ἔ μεγάλῃ βασιλείας.
 εἰμὶ δὲ θρακαπίου ὁμοία Πιερίδας γυναικῶν. μὴ οὐ, δίομαι σε, μη-
 μοῦνός ἔτι θεῷ ἰμοῦ πρὸς τὸ δισπώτῃν. καὶ γὰρ, αἰς οἱ τῶν ὀφθαλμῶν
 μηδὲ ὄρεμθαι, μετὰ ταῦτά σοι χαλιπαυῖ, λογισάμενθαι ὅτι τὸ γῆς
 ἀπάσης κύριον ὑπερβίβας Διουσίῃ δόλῃ. θαυμάζω δὲ, πῶς συντάτα-
 τῶν ὑπάρχον, ἀγνοεῖς τῷ βασιλείῃ Φιλαθροπίας, ὅτι οὐκ ἔφθ
 δυστυχούς γυναικός, ἀλλὰ ἰλιῖ. πανσέμεθα τοῖνυν λαλοῦντες, μὴ
 καὶ τῇ βασιλίδι τις ἡμᾶς 245 βαλεῖν. Καὶ ἡ μὲν ἀπίδαμθαι. ἔσθ
 δὲ ὁ θεοῦχος ἀχαῆς. οἷα γὰρ οἱ μεγάλῃ τυρανίδι τιθεσθαι μὲνθαι,
 οὐδὲν ἀδύνατον ὑπελάμβανον, οὐ βασιλεῖ μίνοι, ἀλλὰ οὐδ' ἰαυτῶν.

- 20 γ. Καταλυφθεῖς οὐκ, καὶ μὴδὲ ὀπαρείσας καταξινθίς, ἀπὸ ηλ-
 λάτῃ τοι μυρίαν παθῶν μεσός. ὄρεμθαι μὲν Καλλιρρῆν, λυπού-
 μῶνθαι δὲ ἐφ' ἑαυτῶν, φοβούμενθαι δὲ βασιλεία. ἔσθαι γὰρ οἱ δὲ πιστεύσω
 αὐτὸν, ὅτι αὐτῶς μὲν, ἀλλὰ διελέχθαι. δέξαι δὲ καταπρὸς διδόναι
 τῷ ὑπερβίβας χαριζόμενθαι τῇ βασιλίδι. ἐδιδέικεν δὲ μὴ ἐ πρὸς
 ἐκείνῃ Καλλιρρῆν κατίπῃ τοὺς λόγους. Στάτῃρας δὲ βαρυθυμοῦσαν
 μέγα τι βουλεύσει αὐτῷ κακόν, ὥς οὐχ ὑπερεπτοῦντι μέσῳ, ἀλλὰ καὶ
 κατα-

κατασθάζοντι τ' ἔρωτα. καὶ ὁ μὲν εὐνύχῃ ἐσκήπτειτο, πῶς ἀσφαλῶς ἀπαγγέλλῃ βασιλεῖ πᾶσι γεγονότα. Καλλιρρόη δὲ καθ' ἑαυτὴν γνωμίζῃ ταῦτα φησὶν· Ἐγὼ πεσματευόμενα. ἔχω σε μάστιγι, Εὐφραῖα. πεποιθὼς ὅτι οὐκίτι σε ἀφθόρῃσμαι. ἔρρωτο, πάντες, καὶ σὺ, μήτις, ὃ Συρρακούσαι πατρίς. οὐκίτι γὰρ ὑμᾶς ὄφραμ. ὡς ἄλλῃσιν Καλλιρρόη τίθησκει. ἐκ τ' ἄφω μὲν ἐξήλθοι, οὐκ ἐξάξῃ δὲ με οἰτεῦσθαι λοιπὸν οὐδὲ θάρατ ὁ ληστής. ὦ κάλλι, ἐπίβουλον, σύ μοι πάντων κακῶν αἴτιον. ἀλλ' σὶ ἀνιρίθω, ἀλλ' σὶ ἐπὶ θάθω, ἀλλ' σὶ ἔγγραμμα μετὰ Χαίρειν, ἀλλ' σὶ εἰς Βασιλῆα ἤχθω, ἀλλ' σὶ παρίστω δικαστήριον. πόσοις με παρίδωκας; λησταῖς, θαλάττῃ, ἄφω, θυλίᾳ, κρείσῃ. πάντων δὲ μοι βαρύντατ' ὁ ἔρος ὁ βασιλεὺς. ὃ οὐκ ἔγω λέγω τῇ τ' βασιλῆας ὀργῇ. Φοβερωτέραι ἡγῶμαι τὴν τῆς βασιλῆας ζηλοτυπίαν, ἢ οὐκ ἦτορ Χαίρειν, ἀλλ' Ἑλλῶν. τί ποῖσιν γυνήτ' ὀσπνοια βάζει; ἀλλ' δὲ Καλλιρρόη, βέλῃσιν τι γυνῶν, Ἐμμεχεῖς αἵτις. ἀπόραξον σιαυτῶν, ἀλλὰ μήπω. μέχρι γὰρ νῦν ὁμιλία πρώτη, ὃ παρ' εὐνύχου. ἀν δὲ βασιλῆας αἰ τι γένηται, τότε ἐστὶ σοι καιρὸς ἐπιθεῖσθαι Χαίρειν παρῇτι τῷ πύτῃ. Ὁ δὲ εὐνύχῃ, ἐλθὼν πρὸς τὴν βασιλῆα, τίω μὲν ἀλήθειαν ἀπέκρυπτε τ' γεγονότα, ἀρχαίαι δὲ ἐσκήπτειτο ὃ τήρησιν ἀκρίβῃ τ' βασιλῆας, ὥστε μὴ δύναιτο τῇ Καλλιρρόῃ περσεύειν. Σὺ δὲ ἐκὼν λησῶς μοι, δίσσωσθαι, περσεύειν τ' λαθῆν. ὁρῶν δὲ περσεύειν. ἀνιρίθας γὰρ τὸ σιμύτατον περσεύειν τ' δικαστῶν, ὃ θίλειν πύτῃ Πίρσαις εὐδοκίμῃ. ἀλλ' τοῦτό σε πάντες ὑμῶσιν. Ἐλλῶν δὲ οἱσι μικραῖται ὃ λέλει. περσεύειν αὐτῶν ποῖσιν τὴν περσεύειν. Καλλιρρόη μὲν ὡς ἀλαστορίας, ὅτι αὐτῆς βασιλεὺς ἔρα. Διούσι δὲ ὃ Χαίρειν ἐπὶ ζηλοτυπίας. οὐκ ἐστὶ δὲ αἵτις οὐδὲ τὴν βασιλῆα λυπῶσιν, ἢ

εὐμοσφοίρας ἐποίησι ἡ δίκη· Δέξῃς . . . παρίμισγι τῷ παλαμ-
δαί, εἴ πως ἀπογρίψαι δύνατο τὴ βασιλεία τῷ ἔρωτῳ, καὶ ἑαυτὸν ἐλα-
φῶσαι τῷ ἀφελείᾳ δυσχεροῦς.

- ζ. Παρατίκα μὲν οὖν ἔκτισε, πάλιν δὲ νυκτὸς γενομένης ἀνέκλειτο,
καὶ ὁ ἔρως αὐτὸν ἀνιμμήσκειτο· Οἷος μὲν ὀφθαλμοῦς ἔχει Καλλιρρόη;
πῶς δὲ καλὸν τὸ ἀνέσσωσι; τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ, τὸ βάδισμα, τὴν
φασίλ. οἷα μὲν εἰσῆλθαι εἰς τὸ δικαστήριον; οἷα δὲ ἔσῃ; πῶς ἐλα-
λῃσι; πῶς ἐσίγησι; πῶς ἦδῃτο; πῶς ἔκλαυσι; Διαγρυπτήσας δὲ τὸ
πλεῖστον μίριον, καὶ τοσούτοις καταδραδῶν, ὅσοι οὖν τοῖς ὕπνοις Κα-
10 λιρρόν ἰδοῖν, ἔαυτο καλέσας τὸ εὐνῶν· Ἀκιδί, φησι, καὶ ἀφελείᾳ
δὲ ὅλης τῇ ἡμέρας· πάντως γὰρ καὶ τὸν ὕπνον, καὶ τὴν βραχυτάτην, ὁμι-
λίας λαοθάλασσης. εἰ γὰρ ἦθελον φανεῖς καὶ βίᾳ ἀφελείᾳ τῆς ἐπι-
θυμίας, εἶχον δορυφόρους. Περιεκύθησας ὁ εὐνῶν ὑπώκειτο. οὐδὲν γὰρ
ἔξεσθαι ἀντιπεῖν βασιλείᾳς κελύοντο. εἰδὼς δὲ ὅτι Καλλιρρόη καὶ τὸν
δῶσόν, ἀφελείᾳ δὲ τῷ ὁμιλίᾳ, ἐπίτηδες συνῆσα τῇ βασιλείᾳ.
τῷτο δὲ διεκρίναι θέλον ἔτριψεν τῷ αἰτίᾳ οὐκ εἰς τῷ φυλαττομέ-
νῳ, ἀλλ' εἰς τῷ φυλάτῃσιν. Καὶ σοι δικῇ, φησι, ὡς δέσποτα,
μετάπτεται Στάτις, ὡς ἰδομένησας ἀτι βυλόμενον πρὸς αὐτὴν.
ἐμοὶ γὰρ ἡ ἐκείνης ἀπουσία Καλλιρρόης ἐξοίᾳ δῶσιν. Πόισον οὕτως,
20 οἷτι βασιλεῦς. Ἐλθὼν δὲ Ἀρταξάτης, καὶ περιεκύθησας τῷ βασιλί-
δᾳ· Καλὴ σί, φησι, ὡς δέσποτα, ὁ αἰὲς. Ἀκούσας ἡ Στάτις
περικύθησιν, καὶ μετὰ σωδῆς ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν. ὁ δὲ εὐνῶν ἰδὼν
τὴν Καλλιρρόην μόλις ἀπληρωμένην, ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν, ὡς δὲ
τις φιλέλλῳ καὶ φιλάδρῳ, ἀπῆγαγε τὴν πλῆθυν τῇ διεκρίναι-
σαι. ἡ δὲ ἠπείτατο μὲν, καὶ εὐδὺς ὤχετο· τὴν καὶ ἀφελείᾳ, ἡκολούθει δὲ
ἡμῶς, ἐπὶ δὲ κατέστησαν μόλις, λίγη πρὸς αὐτῶν. Εὐρεκάς τῇ
βασι-

βασιλῖδα, πῶς ἀχόσασα τὸ βασιλῆος ὄνομα παρσικῶσι, καὶ τρέ-
 χουσα ἄπεισι. οὐ δέ, ἡ δόλῃ, τῇ εὐτυχίᾳ οὐ Φέρει, οὐδὲ ἀγαπᾷ,
 ὅτι σὶ ὠδρακαλῇ κλειῦσαι δυσάρῃ. ἀλλ' ἐγὼ, τιμῶ γάρ σε,
 πρὸς ἐκείνῳ οὐ κατ . . . σα τὴν μαῖαν τῇ σῇ, τοιαυτίαν δέ, ὑπ-
 αρόμην ὑπέρου. πάριον οὐν σοὶ δύο ὁδοὶ. ὁποτίρην βούλι τρέπειδαι;
 μνήσω δὲ ἀμφοτίρας· πωδεῖσα μὲν βασιλῆῖ δῶρα λήψῃ τὰ κάλλιστα,
 ἢ ἄνδρα δι' ἑλίου. ἢ δὴτ' οὐ γάρ σε αὐτὸς μίλλῃ γαμῶν, ἀλλὰ πρὸς
 καιρὸν αὐτῷ χάρι δάσους. εἰ δὲ μὴ πωδῆς, ἄκου αὖ πάχουσι οἱ βασι-
 λῆας ἐχθροὶ. μόνος γὰρ τοῦτοις οὐδὲ ληπτακῆν θίλῃσι ἔξει. Κατηγέ-
 λασε Καλλιρρόῃ τ' ἀπειλῆς, ἢ ἔφη. Οὐ γὰρ πρῶτον πείσομαι τι δι- 10
 νῇ. ἔμπερος εἰμι ἔνδραχῃ. τί με δύσταται βασιλεὺς, ὅν πῶσθα,
 ληφθεῖν χαλεπώτεροι; ζῶσα κατεχάδην. παῖτὸς διαμωτῆρην τὰ-
 φῃ ἐστὶ φωνάτῃ. ληφθεῖν χειρὶ παρεδῆν. ἀρτι τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν πάχον· παρὶθα Χαίρειν οὐ βλέπω. Τοῦτο τὸ ῥῆμα παρ-
 δακεν αὐτήν. ὅ γὰρ εὐνοῦχῃ, διπλὸς αἰ τῇ φύσει, εἰσέσκει, ὅτι ἔρα. Ὡς
 φησι, πασῶν ἀνοητοτάτῃ γηνακῶν, ἔ βασιλῆος τὸν Μιδραδάτη δού-
 λον πωσιμας; Ἦ γὰρ ἀκτῆσι Καλλιρρόῃ Χαίρειν λαιδορθεῖτῃ, καὶ
 Εὐφῆμῃσι, ἢ πῶν, ἄνδρα πῆ. Χαίρειν εὐγενὲς ἐστὶ, πόλιος πρῶτῃ,
 ἢ οὐκ εἰρήσας οὐδὲ Ἀθηναῖαι, οἱ οὐ Μαραθῶν ἢ Σαλαμῖν νίκησαν-
 τες τὸ μέγαν σε βασιλῆα. Ταῦτα ἅμα λέγουσα δακρύων πηγὰς ἀφῆ- 20
 κε. ὅ δὲ εὐνοῦχῃ ἐπῆθετο μᾶλλον, ἢ· Σίαυτῃ, φησι, τῆς βα-
 δύτητῃ αἰτία γίγῃ. πῶς οὐν εὐμῶν τὸ δικαστῆρ ἔξει; ἢ οὐκ ἀλλῶν,
 ἢ αὐτῇ τὸ ἀνδρα κομίσῃ. ἔχῃ μὲν οὐδὲ Χαίρειν γροῖητὸ πρᾶχθῃ· ἀλ-
 λα ἢ γνῶς οὐ ζήλοτυπῇ τὸ κρείττονα. δόξῃ δὲ σε τιμωσῆναι, ὡς
 ἀνέσας βασιλῆν. Τῆτο δὲ παρσιδῆκεν, οὐχὶ δι' ἐκείνῳ, ἀλλὰ ἢ
 αὐτὸς οὕτω φρονεῖ. καταπικπλήγας γὰρ πάντες οἱ βάρβαροι, ἢ θοὶ

Φανερὴν ἡμίρην τὴ βασιλείᾳ. Καλλιφρόν δὲ ἔχ' αὐτῷ Ἐλὶς οὐκ ἀποπλάσσει γάμος, οὐδὲ ἀθασίαν περιτίκῃσιν ἀν' ἡμέρας μίας τῆς μὲν Χαρίν. μηδὲν οὖν ἀνύσαι διὰ μὲν ὁ εὐπύχῃ. Δίδωμί σοι, Φησιν, ὦ γύναι, σκέψας καιρὸν. σκέψιν δὲ μὴ αἰσχυρῆς μήνης, ἀλλὰ ἔχ' Χαρίν κινδυνεύουσιν. Σπλάγχνον οἰκίῃσιν μόρον. οὐ γὰρ ἀνέχεται βασιλεὺς ὅς ἐρωτῇ παρνοδικιμύων. Κακῶς μὲν ἀπὸ πλάγῃ, τὸ δὲ τελευταῖον τὸ ὁμιλίᾳς ἤφατο Καλλιφρόν.

- η. Πᾶσαν δὲ σκίψῃ ἔχ' πᾶσαν ἐρωτοκίᾳ ὁμιλίᾳ ταχίως μετίβαλον ἢ τύχῃ, καυοτέρων εὐρύσσει πραγμάτων ὑπερθεσιν. βασιλεὺς γὰρ ἔκον
 10 ἀπαγγέλλοις, Αἰγυπτίους ἀφ' ἑσῶν μὲν μεγάλης ἐξουσίας. τὸν μὲν γὰρ σατράπην τὴ βασιλικὴν τοὺς Αἰγυπτίους ἀνηρκεῖται, κεχωροτομημένη δὲ βασιλείᾳ τὴ ἐπιχειρήσει. Ἐκείνους δὲ ἐκ Μίμφρας ἐξουσιάζουσιν διαβιζήκειν μὲν Πηλῶσιον, ἥδη δὲ Συρίαν ἔχ' Φονικὴν κατατρίβειν, ὡς κηρύττει τὰς πόλεις ἀντίχειν, ὡς γὰρ χυμάρη τῆς ἡ πυρὸς, αἰφνίδιον ἐπιφύκει αὐταῖς. Πρὸς δὲ τῷ Φημὶ ἐταράχθη μὲν ὁ βασιλεὺς. κατεπλάγησαν δὲ Πέρσαι. κατήφεια δὲ πᾶσαν ἔχ' Βαβυλωνίαν. τότε ἔχ' ἑσας βασιλεὺς λογοποιοῖ ἔχ' μάντις ἑσασκοι τὰ μέλλοντα περιμενέειν. θυοίς γὰρ ἀπαιτῶντας τοὺς θεοὺς κίδουσι μὲν, ἀλλὰ ἔχ' ἡκίαν, περισημαίειν. πάντα μὲν τὰ εἰσθότα συνήθαι, ἔχ' ὅσα εἰ
 20 κὸς ὅς ἀπεροδοκίᾳ πολίμῳ, καὶ ἐλέγχο καὶ ἐγίγνετο. κίησις γὰρ μεγάλη Ἀσίαν κατέλαβεν. συγκαλίσας οὖν ὁ βασιλεὺς Περσῶν τοὺς ὁμοτίμους, καὶ ὅσα παρῆσαν ἡγεμόνες τῶν ἐθνῶν, μὲν ὅτι εἰώθει τὰ μεγάλα χρηματίζω, ἐβουλεύετο αἰετὶ τὴ κατεστρεβύτων, ἔχ' ἄλλο ἄλλο τι παρῆναι. πᾶσι δὲ ἤρκετο τὸ σπένδιν, ἔχ' μηδὲν ἡμέραν, εἰς διατὸν, ἀναβάλλειν, θυοῖς ἔκον ἵνα ἔχ' τοὺς πολέμιους ἐπὶ χυμῷ τὸ πρὸς τὸ πλεονεξίας, ἔχ' τοὺς φίλους ὡς ὁμοτίμους ποιήσῃ,

σοσι, διέφατος αὐτοῖς ἐγγύθει τὴν βοήθειαν. βραδυότοντο δὲ, εἰς τὴν
 ναιτίαν πάντῃ χωρήσαν. τοὺς μὲν γὰρ πολέμιος καταφρονήσων, ὥς διδι-
 ότον, τοὺς δὲ οἰκίους σιδήσων, ὥς ἀμειλιμένος. εὐτύχημα δὲ μέγιστον
 βασιλεῦ γυνοίκαί τὸ μήτε ἐν Βάκτραις, μήτε ἐν Ἑκβαταίοις, ἀλλὰ
 ἐν Βαβυλωνίᾳ κατελευθῆναι, πλησίον τῇ Συρίᾳ. ἐκδᾶς γὰρ τῇ Εὐφρα-
 τίᾳ εὐθὺς ἐν χειρὶ ἔξω τοὺς ἐφιστάτας. Ἐδῆξε οὖν τὸ μὲν ἥδη
 αὐτῷ δύναμιν ἐξάγειν. ἐκπέμψεν δὲ πανταχόσε κλινοῦσθαι τὴν
 στρατίαν ἐπὶ ποταμοῖς Εὐφρατίᾳ ἀφροῖσιν. ῥάτῃ δὲ ἐστὶ Πέρσαις
 ἡ ἀφροκυνὴ τῆς δυνάμεως. συντίτακται γὰρ, ὑπὸ Κύρου τῷ πρώτῳ
 Περσῶν βασιλευσάντι, ποῖα μὲν τῶν . . . ἰδ. . . ἰὼν εἰς πόλιν ἰω- 10
 πείας, ἢ πόους τῷ ἀρθμον δι' ἀρίχων ποῖα δὲ πύλιν στρατίαν καὶ
 πόλιν τίνας δὲ τοξότας, ἢ πόσα ἐκάστους ἄεματ' ἠλάτ' ἢ δρι-
 παφρόρα, ἢ ἐλῆφαντας ἐπύθην ἢ πόους, ἢ χεῖματ' ἀπ' αὐτῶν
 ποῖα ἢ πόσα. τούτων δὲ ἀφροκυνεύονται χειρὶ πάντῃ ὑπὸ πάν-
 των, ὅσων ἢ εἰς αὐτὴν παρεκύναν.

θ. Τῇ δὲ πέμπτῃ τῶν ἡμερῶν μετὰ τῶν ἀγγελίων ἐξῆλθε τῆς Βαβυλωνί-
 ας ὁ βασιλεὺς, κοινῇ ἀφρογέλωματι πάντων αὐτῶν συνακαλεσθέντων,
 ὅσοι τὴν στρατεύουσιν εἶχον ἡλικίαν. ἐν δὲ τούτῳ ἐξῆλθε ἢ Διόνυσος.
 Ἴων γὰρ ἦν, ἢ οὐδὲν τῶν ὑπάρχοντων μὲν ἐξῆν. κοσμησάμενος ἐπ' αὐτοῖς
 καλλίστως, ἢ ποιήσας στίχους οὐκ εὐκαταφρονήτοις ἐκ τῶν αὐτῶν, ἐν 20
 τοῖς πρώτοις ἢ φανερῶταίς κατέταξεν αὐτοὺς, ἢ δὴλ. ἢ περὶ τὴν τι-
 γασίαν. οἳ δὲ ἢ φύσει φιλότιμοι αὐτῶν, ἢ οὐ πάρεργοι τὴν ἀρετὴν
 τιθόμενοι, ἀλλὰ τῷ καλλίστῳ αἶξαν. τότε δὲ ἢ ἐλπίδ. εἰχέτι κέ-
 φος, ὅτι χροῖσιν ὥς ἐν τῇ πολέμῳ φανῇ, λήφεται ἀφ' ἑ βασιλεὺς,
 ἢ δόξα χροῖσιν, ἢ εἰς τῆς ἀρετίας, τὴν γυναῖκα. Καλλιρρόην δὲ ἢ
 μὲν βασιλεὺς οὐκ ἤθελεν ἐπάγειν. ἀφ' οὗτο οὐδὲ ἐμνημόνουν αὐτῆς
 αὐτῶν

πρὸς βασιλία, οὐδὲ ἐπύθετο, τί κελύβη γνώσῃ Θεὸς ὁ ξένος. ἀλλὰ
 ἡ Ἀρταξάτης κατιστάτησεν· ὥς δὴτε μὴ θαρρῶν, ὃν καθύπερθε δι-
 σπότην καθ' ἑστρότον, παιδῶν ἱρωτικῶν μνημονίων. τὸ δὲ ἀληθὲς,
 ἀσμφαλῶς ἀπὸ ἀλλαγμῶν καθάπερ αἰγίου θηρίου. ἰδοὺ δέ μοι ἡ χα-
 ρὴ ἔχον τῷ πολέμῳ ἀφελύψαντι τὴν βασιλίαν ἐπιθυμίαν ὑπὲρ ἀρ-
 γίας τρεφομένην. οὐ μὲν Καλλιρρόης ἐπιλέλητο βασιλεὺς, ἀλλὰ ὃν
 ἐκείνη τῷ ἀδηγῆται τάρach μύμη τις αὐτὸν εἰσῆλθε ὁ κάλλος. ἦδ' οὐ-
 το δὲ εἰπὶν τὸ Θεὸν αὐτῆς, μὴ δόξῃ παιδαριώδης εἶναι παύσασθαι, ὃν
 πολέμῳ τληκύντῃ γυναικὸς ἐνδόξου μνημονίων. βαζομένης δὲ τῆς ἐξ-
 20 μῆς, πρὸς μὲν Σάτυρος αὐτὴν οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς τὸν ἑνῶχον,
 ἐκὼν αὐτῷ συνῆδαι τὴν ἱστορίαν. ἐπεὶ οὖν οἱ δὲ τι τοῦτο. ἴδ' οὖν ἐστὶν αὐτῇ
 τὴν βασιλῆα ἡ Περγᾶν τοῖς ἀρίστοις, ὅται εἰς πόλεμον ἔξωσιν, ἐπάγλῃ
 ἡ γυναικας, ἡ τέκνα, ἡ χρυσὸν, ἡ ἀργυρὸν, ἡ ἰδοῦτα, καὶ ἀνέχουσιν
 ἡ καλλακίδας, ἡ κύνας, ἡ τεραπίδας, ἡ πλῆθος πολυτελῆ, ἡ τρυ-
 φῶν. τὸν οὖν ὑπὲρ τύτῃ ἀφελύψαν καλίστας ὁ βασιλεὺς, πολλὰ πρῶτον
 εἰπὼν, ἡ τὰ ἄλλα διαβέβας ὥς ἔχασον ἴδου γνώσῃ, τελευταίας ἐμνη-
 μόνουσι Καλλιρρόης, ἀξιοπύσῃ τῇ παρσάπῃ ὥς οὐδὲν αὐτῇ μέλος.
 Κελεῖνός, φησι, τὸ γύσας τὸ ξένον, Θεὸν οὐ τὴν κρίσιν ἀνιδεῖξάμενος,
 οὐδὲ ταῖς ἄλλαις γυναιξὶν ἀκολουθεῖται. Καὶ Καλλιρρῶ μὲν οὕτως ἐξ-
 20 ἤλθε Βαβυλῶν, οὐκ ἀηδῶς. ἤλπιζε γὰρ ἡ Χαίρειν ἐξελύσασθαι.
 πολλὰ μὲν οἱ Φέρων ἡ πόλεμος ἄδην, ἡ μεταβολὰς τοῖς δυστυχῶσι
 βαλτίσας. ἔχῃ δὲ ἡ τὴν δίκην ἔξω τίλει ἐκείνη ἔχῃ ἀνέτης γνο-
 μένης.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῶν περ

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ ζ.

α. ΠΑΝΤΩΝ δὲ ἐξίστηται μὲν βασιλεὺς ἐπὶ τὸν πό' μοι τὸν
 πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους, Χαίρεα παρήγγελεν αὐτῆς. βασι-
 λέως γὰρ δὲν ἦν, ἀλλὰ τότε μόνον. ὁ Βασιλεὺς ἐλευθέρου.
 ἔχαιρε δὲ, ἐλπίζοντι Καλλιρρόῃ μένοι. τὸν ὑπεραίως ἦλθεν ἐπὶ τὰ
 βασίλεια, ζητῶν τὴν γυναῖκα. κελευσμένα δὲ ἰδὼν ἔ πολλοὺς ἐπὶ
 θύραις τοὺς φυλάσσοντας, φεῖν τὴν πόλιν ὅλην ἐξεδουλεύει. ἔ
 συνεχῶς, καθάπερ ἱμνωὺς, Πολυχάρμης ἔ φίλον πυθμένον
 Καλλιρρόῃ δὲ πῦ; τί γέγνη; οὐ δῆπου γὰρ καὶ αὐτὴ στρατεύεται. μὴ
 εὐρὺν δὲ Καλλιρρόῃ ἐζήτη Διοῦσση τ' αἰτεσθῆναι, καὶ ἦκεν ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ
 τῇ ἐκείνῃ. ὡς ἦλθεν οὐν τις, ὥσπερ ἄκαρ, καὶ εἶπεν ἄπειρ ἢ διδ- 10

P

δα-

δαγμόν. Θέλει γὰρ ὁ Διόνσιος ἀπλωσάσθαι Χαίρειν τὸν Καλλιρρόης γάμοι, καὶ μὲν μὲν τὴν δίκην, ἐπεισέει τι τραγήματα τούτων. ἔξω ἐπὶ τῷ μάχῳ κατέλυται ἡ ἀπαγγελία πρὸς Χαίρειν ὅτι βασιλεὺς ὁ Πίρσιος, χρεῖται ἔχει συμμάχου, πέποιθε Διόνσιος ἀθεῖσαι τραγῶν ἐπὶ τῇ Αἰγύπτῳ, καὶ ἴνα πρὸς αὐτῷ ἡ πρὸς Διόνσιος ἐξυπηρετήσῃ, Καλλιρρόῳ ἀπέδοκε. Ταῦτα ἀκούσας Χαίρειν ἐπὶ σθεσιν εὐδίας. ἐνὲ πατάτῃ γὰρ αἰδομένη δυστυχῆ. καταρρήξάμενος οὖν τῷ ἰδίῳ, καὶ σπασάσας τὰς τρίχας, τὸ εἶπεν ἅμα παῖσι ἔλεγον. Ἄπιστε Βαβυλῶν, καλὴ ξυνοδὸς ἐστὶν ἐμῇ δὲ ἡ ἱέρμῃ! ὦ κα-

- 10 λῆ δικαστῆ. παραγωγὸς γέγονε ἄλλοτρίας γυναῖκες. οἱ πολέμῳ γάμοι καὶ ἐγὼ μὲν ἰμέλειται τὴν δίκην, καὶ πάλιν ἐπιπέσιμον δίκαν ἔρειν. ἱέρμῃ δὲ κατεκρίθη, καὶ Διόνσιος εὐίκακε στυγῶν. ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τῇ δίκῃ. οὐ γὰρ ζήσεται Καλλιρρόη παρὸντος διαλευχθῆσα Χαίρειν. καὶ τὸ πρῶτον ἐξηπάτησεν αὐτὴν τῷ δικῇ ἰμέλει τεθνηκυίας. τί οὖν ἐγὼ βραδύνω καὶ οὐκ ἀποσφάζω πρὸς τὴν βασιλείαν ἑαυτοῦν, πρὸς χάρις τὸ αἷμα ταῖς θύραις ἔξω δικαστῆ; γινώσκω Πίρσιος καὶ Μήδου, πῶς βασιλεὺς ἰδύσκει ὁρταυθῶν. Παλὺχαρμὸς δὲ ἰδὼν ἀπαρηγόρητον αὐτῷ τὴν συμφορὰν, καὶ ἀδύνατον σωθῆναι Χαίρειν. Πάλαι μὲν, ἔφη, παρμυθύνειν σε, φίλτατε, καὶ πολλάκις ἀποθανῶν ἐκάλυσα. νῦν
- 20 δέ μοι δικαῖς καλῶς βεβωλευσάμην. καὶ τοσούτον ἀποδίδωμι σοι καλῶν, ὅστις καὶ αὐτὸς ἤδη συναποθανεῖν ἵταται. σκιρτάμεθα δὲ θανάτῳ τρέπον, ὅστις αἰ γίνετο βελτίων. οἱ γὰρ σὺ διαπῶν, φέρει μὲν τινα φθόνῳ βασιλεῖ, καὶ πρὸς τὸ μέλλον αἰχλύνῃ, καὶ μεγάλην δὲ ἐκδικίαν οἱ πεπνυμένῳ. δικαί δέ μοι τὴν ἀπαξ ἀποδιδόναι θάνατον ὅφ' ἡμῶν εἰς ἅμυνας καταχρήσασθαι ἔμελλεν. καλὸν γὰρ, λυπήσας αὐτοὺς ἐργῶ πρῶτον μεταστῆναι. ἰδοῦσι καὶ τοῖς ὑπερῷοις γυμνοῖσι δῆγμα καταλύ-

πῶς,

πάντες, ἔτι δὴ Ἕλληες καταδικνύσιντε ἀντιλύπῃσαν τὴ μέγαν βασι-
 λείαν, ἡ ἀπείρατος ὡς ἄνδρες. Πᾶς οὖν, ὕπῳ δὲ Χαίρειας, ἡμεῖς οἱ μό-
 ρω καὶ πῆγῃ καὶ ξίνοι τὸν κύριον τηλεῖται καὶ τοσῶτον ἰδίῳ, καὶ
 δύναμιν ἔχοντα, ἢν ἐσφαλόμεν, λυπῶσα δύναμις· ἔ μὲν γὰρ σώματι
 αὐτῶ φυλακαὶ καὶ περφυλακαί. καὶ δὲ σπουδαίον δὲ τινα τὴ ἐκείνῃ
 καὶ ἐμπροσθέν τι τὴ ἐκείνῃ κλημάται, οὐκ αἰδύσεται τὴ βλάβῃ. Ὁρ-
 θῶς δὲ, ἔφη Πολύχαρμι, ταῦτα ἔλγεις, εἰ μὴ πόλεμι. ἦν. ἦν
 δὲ ἀκύνῳ Αἰγυπτοῖσι μὲν ἀφιστάται, Φοινίκῳ δὲ ἰαλωκίται, Συρίαν δὲ
 κατατρέχειται. βασιλεῖ δὲ ὁ πόλεμι ἀπατήσῃ καὶ περὶ τὴ διαβῆται
 τὴ Εὐρεάτη. οὐκ ἰσμεῖν οὐ οἱ δύο μόνοι. τοσῶτος δὲ ἔχοντο συμμα-
 χως, ὅσος ὁ Αἰγύπτῳ ἄγει, τοσαῦτα ὅπλα, τοσαῦτα χεῖματα,
 τοσαύτας τρεῖρας χερσώμιδα ἄλλοτρίᾳ δυνάμει πρὸς τὴν ὑπὲρ ἑαυτῶν
 αἰῶνα. Οὐκ ἔστι πᾶν ἔργον ἔπος. ἡ Χαίρειας ἀνέστη. Σπινδάμην,
 ἀπὸ μὲν, δίκας οὐ τῶ πολέμῳ λήφεται περὶ τὴ δικαστῇ.

6. Γαλίαις ταῖσι ὁρμήσαντες ἐδῶκεν βασιλείαν. περσποπόλῃσι ἰδί-
 λην ἐκείνῃ συστρατεύοντα ἡ γὰρ ταύτης τὴ περσπῶσις ἔλπειν ἀ-
 δεῶς διαβίοντα τὴ Εὐρεάτη. κατέλαβον δὲ τὴν περσπῶν ἐπὶ τῶ πο-
 ταμῷ, καὶ περσπομίξαντες τοῖς ὁρμῶσι φέροντο ἡκολούθησαν. ἐπεὶ δὲ ἦσαν
 εἰς Συρίαν, ἡτομέλησαν πρὸς τὴ Αἰγύπτῳ. λαβόντες δὲ αὐτοὺς οἱ
 φύλακες ἐξήταζον, τίς εἰν. ὅτῃ γὰρ περσποπῶν οὐκ ἔχοντες ὑπῶ-
 πνόντο κατὰ σκοπῶν μάλλον. ἴδοντα ἡ παρικινδύνουσαι, εἰ μὴ εἰς γέ τις
 Ἕλλη, ἐκὼ χεῖ τύχῃ εὐριδεί, συντοκί τῆς φανῆς. ἡξίον δὲ ἀγνοῶν
 πρὸς τὴ βασιλείαν, ὡς μέγα ὄφελος αὐτῶ καμίζοντας. ἐπεὶ δὲ ἔχθη-
 σαν, Χαίρειας εἶπεν· Ἡμεῖς Ἕλληες ἰσμεῖν Συρακῆσι, τὴ ὑπατρί-
 δῳ. οὐτὸ μὲν οὐ εἰς Βαβυλῶνα, φίλον ἐμὸς ὦν, ἡλθε δι' ἐμὸν, ἐ-
 γὼ δὲ ἡ γυναικα, τὴν Ἐρμοκράτους θυγατέρα, εἰ τινα Ἐρμοκρά-

την ἀκούειν τρατηγόν, Ἀθηναίως καταναυμαχῆσαντα. Ἐπίπυσεν ὁ Αἰγύπτῳ. οὐδὲν γὰρ ἔβριθε ἄπυτος ἢ τῷ Ἀθηναίῳ δυστυχίας, ἢ ἐδυστύχησεν ἐν τῷ πολέμῳ τῷ Σικελιαῷ. Τετυχεῖται δὲ ἡμῶν Ἀγλαξέζης καὶ πάντες διηγήσαντο. Φέροντες δὲ αὐτοὺς διδομένῳσι φίλους πεισῶν, δύο τὰ πρῶτα πτωχότατα εἰς ἀνδρείαν ἔχοντες, θανάτου καὶ ἀμύνης ἔρωτα. ἤδη γὰρ ἐταθῆκεν ὅσον ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς, λατῶν δὲ ζῶντων εἰς μέντοι τὸ λυπήσασθαι ἔχοντες.

Μὴ μὲν ἀσπεδίγι καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,

10 Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἰσορροῖμαι πυθιάδα.

Ταῦτα αἰσῶν ὁ Αἰγύπτῳ ἤσθη, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλων. Εἰς καιροὶ ἦκει, Φροῖν, ὃ παῖς, σεαυτῷ τε καὶ μοι. Παρρυτῖκα μὲν οὖν αὐτοῖς ἐκέλευσεν ὅπλα δοῦναι καὶ σκηνήν. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ὁμοτράπεζον ἐποιήσατο Χαίρειν, εἴτα καὶ σύμβωλον. ἐπιδέχοντο γὰρ Φροῖν τε καὶ Θέξω, μὲν τὺτο δὲ καὶ πίστην, οἷα δὲ καὶ φύσις ἀγαθῆς, καὶ παιδείας οὐκ ἀπορήτοι. ἐπήγυρε δὲ μᾶλλον αὐτὸν καὶ διακρίνεσθαι ἐσάκησεν ἢ πρὸς βασιλείᾳ φιλοκαίᾳ, καὶ τὸ δοῦναι θέλων, ὅτι οὐκ ἦν εὐκαταφρόνητος, ἀλλ' ἄξιός τιμης. οὐδὲς οὖν ἐπι-
20 δόξατο μέγα. τῷ μὲν Αἰγυπτίῳ τὰ μὲν ἄλλα πρῶτα ἐχάρησαν ἰσθίως, καὶ κύμας ἐγγύοντι τῇ Κοίλῃ Συρίας ἐξ ἐπιδρομῆς. Ἀποχίρειν δὲ ἦν αὐτῷ καὶ Φοινίκη, πλὴν Τύρου. Τύρου δὲ φύσει γίνετο ἐν μαχίματάτοις, καὶ κλέειν ἐπὶ ἀνδρείᾳ θέλοντι κικῆσθαι, μὴ δέξασθαι κατακλίσειν τῇ Ἡερακλείᾳ, φανερώτατος θέναι παρ' αὐτοῖς, καὶ ὅμως οὐκ ἀνατιθέμενοι τὴν πέλιν. θάρρυνον δὲ καὶ ἐχυρότητι τὴν οἰκίαν. ἡ μὲν γὰρ πέλις ἐν θαλάσῃ κατέκειτο. λιπὴ δὲ ἵσσοι, αὐτὴν συνάπτε-
σα

σα τῇ γῇ, καλὴ τὸ μὴ ᾤσσοι αἶμα. ἴσκει δὲ τῇ καθαρῳμομένη, ἢ ἐπὶ
γῆς τιθεμένη τὴν ἐπίβασθαι. παταχόμεν οὖν αὐτοῖς τὸ πόλιμον ἀπο-
κλίσσαι ῥέδισον. τὴν μὲν περὶ τρεῖς ἐκ τῇ θαλάττης, ἀρχέως αὐτῇ
πόλεως μᾶς. τὴν δὲ ἐπὶ πλεονεξία τῶν τυχόντων ὀχυρὸς ἀκαταμάχητος τὸ
πόλιμον ἢ λημίσιν κλυομένης, ὥσπερ οἰκίας.

γ. Πάντων οὖν τῶν πύργων ἱερὰ καὶ μέγα, μέγα τὴν Τύρον τῇ Αἰγυπτίᾳ κατ-
εφένον, τὴν οὖτοιαι ἢ πύργῳ τῷ Πύργῳ φυλάττοισι. ἐπὶ τῷ τῷ δυσ-
χρασίᾳ οὐδὲν Αἰγυπτίᾳ, συνήγαγε βυλὴν. τότε πρῶτον Χαίρειας παρ-
εκάλεσαν εἰς τὸ συμβῆναι, καὶ ἔλεξε ὅτι. Ἀνδρες σύμμαχοι, ὁ-
λως ἢ οὐκ εἰς εἴπωμι τοὺς φίλους, ὅρατε τὴν πόλιν, ὅτι, ὥσπερ ταῦς
ἐπὶ πολὺ ἐμπόλεμα, οὐκ αὖτε λαμβανόμενα, καὶ τὴν ἢ
παγχαλεπὴ κατέχου σπένδοντες ἡμᾶς. ἐκείνῳ δὲ καὶ ὁ βασι-
λεὺς, ὡς πυνδαρόμενα. τί οὖν χρὴ πρᾶττεν; οὐκ ἢ ἐλθὼν Τύρον ἐστὶν,
ὅτε ὑπερβῇ. καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως, ὡς μέγα καὶ τὴν ἑλπίδα ἡμῶν
πᾶσαι ἀποκρίνῃ. δοκίμῳ δὲ μοι τὴν ταχίστην σπένδον ἀπέναι, περὶ τὴν
Περσῶν δύναμιν τοῖς Τυρίοις προσγινώσκω. κίνδυνος δὲ καταλαβρῆναι
ἡμῶν ἐν τῇ πολέμῳ. τὸ δὲ Πηλῶσιον ὀχυρὸν, εἶδα ὅτι Τυρίος, ὅτι
Μήδης, ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ πόλιν διδοίκαμεν. ἴσμεν τε ἢ
ἀδύνατον, ἢ εἰσὸν ὀλίγη, καὶ θαλάσσια ἡμετέρα, καὶ Νεὺς
Αἰγυπτίως φίλον. ταῦτα εἰπόντες, λίαν εὐλαβῶς οἰσπὴ πάντων
ἐγίνετο, ἢ κατήφεια. μόνος δὲ Χαίρειας ἐτόλμων εἰπεῖν. Ὁ βασι-
λεῦ, σὺ ἢ ἀληθῶς βασιλεὺς, οὐκ ὁ Πύργος, ὁ κάκιστος ἀνθρώπων
ἀντιπρὸς με σπένδοντες. οὐκ οὐκ ἐν πόλιν. καὶ τὴν ἢ,
οὐκ εἰς πόλιν, ἢ οὐ μόνον Τύρον ἔξωθεν, ἀλλὰ ἢ Βαβυλῶνα. πολλὰ δὲ
ἐν πόλιν ἢ τὰ ἐμπόδια γίνεταί, ὥς, ἢ ὅτι μὴ παρῆλθαι πόλιν
εἶναι, ἀλλ' ἐγγυρῶν σπένδοντες αἰ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. τέτοιος

δε ἰγὼ σοι τοὺς Τυρίης, τοὺς νῦν καταγαλῶντας, γυμνοὺς ὡς πίδαίς
 ὥσπερ ἦσαν. εἰ δὲ ἀπίστεις, ἐμὲ πορθυσάμεν ἀπέσχω. ζῶν γὰρ οὐ
 κοσμήσω Φυγῆς. ἀνὴρ δὲ ἐπὶ πάντας θάλλης, ὀλίγους ἐμοὶ κατέλαπτε τοὺς
 ἰκυσίους μενῶντας.

Νυνὶ δ' ἰγὼ Παλὺχαρμὸς τι μαχισόμεθα . . . .

. . . . . σὺν γὰρ θεῷ εὐλόγηθω.

Ἰδίοισι πάντες μὴ συγκαταθείδαι τῇ Χαρίν γνώμη. βασιλεὺς δὲ,
 Σαυμάσας αὐτῷ τὸ Φερόνμα, συνεχώρησεν ὅπως βύλῃται ἡ στρατιὰ
 10 ἐπιλακτοῖς λαβῶν. ὁ δὲ οὐκ εὐθὺς εἴπετο, ἀλλὰ καταμίζας ἑαυτὸν εἰς
 τὸ στρατόπεδον, ἐπὶ Παλὺχαρμον κελύσας τὸ αὐτὸ, στρατιὰ ἱρήνα,
 εἴ τοις εἰν Ἑλλήσις ὡς τῇ στρατοσίᾳ. πλείους μὲν οὖν εὐρίθῃσαν οἱ
 μεθοροφῶντες. ἔξε ἔξατο δὲ Λακεδαιμόνιος, ἐπὶ Κορινθίως, ἐπὶ τοὺς Πε-
 λοποννησίους. οὐρε δὲ ἐπὶ ἄς εἰκοσι Σακευίας. παύσας ἡ τριακοσίους ἡ ἀμ-
 θῶν, ἔλεξεν ὧδε. Ἄνδρες Ἑλλήσις, ἐμοὶ ἔβροχίως ἐξήνοια
 ὥσπερ ἦν ἐπιλίξας ἡ στρατιὰ ἀρίστη, εὐλόμην ὑμῶν. ἐπὶ γὰρ
 αὐτὸς Ἑλλῶν ἐμὶ, Συρακῶν, γένεθαι Δωρῆος. δεῖ δὲ ὑμᾶς μὴ μό-
 νον εὐγυνία, ἢ ἄλλαν, ἀλλὰ ἐπὶ ἀριτῇ, ἀσφείτω. μηδὲς οὖν κατα-
 πλαγῇ τῶν πρᾶξον, ἐφ' ἧν ὑμᾶς ὥσπερ καλῶ. ἐπὶ γὰρ δυνατὴν εὐρίθῃσαν,
 20 ἐπὶ ῥαδίαν, δόξῃ μάλλον, ἢ πείρα, δύσκολον. Ἑλλήσις ὡς Θεμιστο-
 λαις τοσῶτον ἐξέβλεν ὑπέστησαν. Τύρῃσι δὲ οὐκ εἰσὶ πύλας οὐκ ἐμυρία-
 δες, ἀλλὰ ὀλίγοι, καὶ καταφερόμεν μετ' ἀλαζονίας. ἢ Φερόνματι
 μετ' εὐβουλίας χράμεσθαι. γνώτωσαν οὖν πῶσον Ἑλλήσις Φοί-
 κων ἀσφείτωσαν. ἰγὼ δὲ οὐκ ἐπιθυμῶ στρατηγίας. ἀλλ' ἴταμεν
 ἀκαλεσίᾳ, ὅστις ἂν ἡμῶν ἀρχὴν θάλλῃ. παθόμενον γὰρ εὐρήσῃ, ἐπὶ
 δόξης, οὐκ ἐμῆς, ἀλλὰ κοινῆς, ὀρίγομαι. Πάντες ἐπιβῆσαν. Σὺν

στρα-

εφ' αὐτῇ βαλομένη. Εφη Στρατηγικῶς τὴν ἀρχὴν μοι ὑμεῖς δι-
δάκατε. Ὡς τὺτο περὶ ἑστέ μοι πείθει ὅτι ὑμεῖς μὴ μετα-
νοῶν τὴν πρὸς ἐμὲ εὐνοίαν τε ἔχεις ἰσχυρῶς, ἀλλ' ἐν τῇ παρ-
ούσῃ οὐκ ἔστιν ἐπιδόξῃ ἢ ἐξέβλεψαι γινώσκουσι, ἢ πλυσνῶσθαι τῇ συμ-
μάχῳ. εἰς τι τὸ μέλλον ὁμοῖα καταλείψετε τῇ ἀμάρτυς ἀδυνα-
τει, ἢ πάντες ὑμνήσωσιν, ὡς τοὺς μὲν Μιθριδάτην τριακοσίους, ἢ
τοὺς μετὰ Λεωνίδην, οὕτως καὶ τοὺς μὲν Χαίρειν ἀντιφειμήσωσιν. Ἐπιλέ-
γουσθ' ὅτι πάντες ἀνέλεγον Ἡγυῖ. ἢ πάντες ἄρεσσαν ἐπὶ τὰ ὅπλα.

δ. Κοσμήσας δὲ αὐτοὺς ὁ Χαίρειας ταῖς καλλίσταις παροπλῆαις, ἢ
γαγὼν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ σκηπῶν, ἰδὼν δὲ ὁ Λιγυπτιῶν ἐθαύμασε. ἢ 19
ἄλλος ὅρῳ ὑπελάμβανε, ὅτι τοὺς συνήθεις, ἐκ ηγνῆς αἰτίας τοὺς με-
γάλας δουρεῖς. Ταῦτα μὲν, ἔφη, Χαίρειας περὶ θύομεν. οὐ δὲ ἔχει τῇ
ἄλλῃ στρατιᾷ οὐ τοῖς ὅπλοις, ἢ μὴ πρῶτον ἐπέλθῃ τῇ Γύρῳ,
πρὶν ἐκστῆσαι αὐτῇ, ἢ ἀπαράντας ἐπὶ τὰ τέχνη καλῶμεν ὑμᾶς.
Οὕτως, ἔφη, ποιήσωσι οἱ θεοὶ. Συνοπταρῶσθ' οὐκ ὁ Χαίρειας ἐκεί-
νης ἤγαγεν ἐπὶ τῇ Γύρῳ, ὅτι παλὺν ἰλάττορας δόξα, ὡς ἢ ἀληθῶς

Ἄσπερ ἀπ' ἀσπίδ' ἔρρεθ, κύρως κύρως, ἀνέρε δ' ἀνέρε.

ἢ τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲ καθεωρῶντο ὑπὸ τῷ πολέμῳ. ὡς δ' ἔγγυς ἦσαν βλέ-
ποντες αὐτὸς ἀπὸ τῆς τύχης ἐσήμανον τοῖς ἰσχυρῶς, ὅτι μάλλινος πολέμους εἶνα 20
πρὸς ἀλλήλους. τίς γὰρ ἂν ἢ πρῶτον δόκησι τοσούτους ὄντας ἐπὶ τῇ δουρεῖ
τῇ πύλῃ ὡς ἀγινῶσθαι, πρὸς ἢ οὐδέποτε ἰδῶν ἔρρεθ οὐδὲ πᾶσα ἢ τῇ
Λιγυπτιᾷ δύναμις; ἐπὶ δὲ τοῖς τέχνῃ ἐκλήροισαν, ἐκπύδοισαν, τί-
μις εἶναι, ἢ τί βύλονται. Χαίρειας δὲ ἀπεκρίνατο Ἡμῶς Ἑλλήνων
μυθορροίαν ὡς ἢ Λιγυπτιῶν τῇ μισθῷ οὐκ ἀπλάμβανοντες, ἀλλὰ
ἢ ἐκπύδοισαν ἀπλήρως, πᾶσι μὲν πρὸς ὑμᾶς, μετὰ ὑμῶν ἀμύν-
ουσι

δοι θύλωτες τ' κοῖται ἐχθρῶν. Ἐμμένει τις ταῦτα τοῖς ἔργοις, ἢ ἀν-
οῖζας τὰς πύλας πορνεύει ὁ στρατηγὸς μετ' ὀλίγου. τοῦτον πρῶτον Χαι-
ρίας σκεπτικίας, ἄρρητοι ἐπὶ τοὺς ἄλλους.

Τύπῃ δ' ἐπιστραφάδων. τῶν δὲ τύπῃ ἄρρητοι αἰκλῆς,

- ἄλλος δὲ ἄλλοι ἐφύοντο, ὡς ὅτε λόντες εἰς ἀγέλιον βοῶν ἐμπροστίαι ἀφύ-
λαχοι. οἰμαγὴ δὲ ἢ θρηπῶ κατῆχεν τὴν πάλιν ἅπασαν, ὀλίγου μὲν τὸ
γινώσκον ἐρῶνται, πάντων δὲ θορυβεμένων. ἢ ὅχλῳ ἄτακτος ἐξίχυντο
αἱ πύλαι, βυλὸν δὲ θείσασθαι τὸ συμβεβηκός τῷ μάστιγι τοῖς
10 Τύρῃς ἀπώλειον, οἱ μὲν ἐπὶ τῶν ἐξελθόντων ἰσχυροῦσι, οἱ δὲ ἔξω, παρὸν δὲ
ἢ κυνέμοι ξίφιοι ἢ λόγχαις, εἰς πάλιν ἔφυγον. ἀπαιτῶντες δὲ
ἀλλήλους ἐν φθογῶν πολὺν ἐξμῶν παρέρχοντο τοῖς φονεῦσι. οὐκ
οὐδὲ τὰς πύλας διατὸν ἢ κλείσαι, σισαυθμῆναι ἐν αὐταῖς τ' κερῶν.
ἐν δὲ τῷ ἀδινῶν τῷ τῷ ταρῶν μόνῳ ἰσχυροῦσι Χαρίαις. βία-
μῶν δὲ ἀπαιτῶντας, ἢ εἰς τὴν πύλιν γινώσκον, ἀνιπῶντες ἐπὶ
τὰ τέχνη, δέκατος αὐτὸς, ἢ αἰῶνι ἰσχυροῦσι καλῶν τοὺς Αἰγυπτίους,
οἱ δὲ ὅτι θῶν θάτῃ παρῶν, ἢ Τύρος ἐλάττω. Τύρος δὲ ἀλάττω οἱ μὲν
ἄλλοι πάντες ἰσχυροῦσι, μόνῳ δὲ Χαρίαις οὐτὶ ἔδουσι, οὐτὶ ἰσχυ-
ρῶνται. Τί γὰρ μοι ὄφελος ἰσχυροῦσι, αἱ οὐ, Καλλῆρῃ, μὴ ἐλά-
20 πῃ; οὐκ ἐστὶν φεραῖσθαι μετ' ἐκείνῃ τὴν γαμήλιον νύκτα. εἴτε γὰρ
τέθνηκας, αἰεῶν. εἴτε ἢ ζῆς, πῶς ἐσθλῶν δυνάμει δῖχα σου, κα-
τακτείνῃς αἱ ἐν τοῖς τοῖς; Βασιλεὺς δὲ Περσῶν, αἱ ἐσθλῶν τ' Εὐφροάτης
ἰσχυροῦσι ὡς ἐσθλῶν τοῖς πολέμοις συμμῆξαι πυθόμοις γὰρ Τύρος ἐ-
λαττω, αἱ Σίδαιος ἐφωβέτο, ἢ τ' ὅλῃς Συρίας, ὅρῃ τ' πολέμοις
αἰτίπαλοι ἦδη. αἱ τῷ ἔδου αὐτῷ μετὰ πάσης τ' θρα-
πίας ὁδῶν, ἀλλὰ ἐνζωστίροι, ἵα μετὶ ἐμπόδῃ τῷ ἐσθλῷ. ὡς ἐ-
λα-

λαδὸν δὲ τῷ φρατίῳ τὸ καθαρότατον, τιμῷ ἄχρηστον ἡλικίαν αὐτῷ
κατίλισσι μετὰ τῷ βασιλείῳ, ἢ τὰ χρήματα, ἢ τὰς ἰδιότητας, ἢ τὴν
πλῆθυν τῷ βασιλεῖ. ἔπει δὲ πάντῃ θορίβῳ ἢ ἱεραρχίᾳ ἐπέπληστο
ἢ μέλχρῃ Εὐφράτῃ τὰς πόλεις καταλήφει ὁ πόλεμος, ἴδουσι ἀσφα-
λίστερον εἶναι, τοὺς κατασκευομένους εἰς Ἄραθον συμπίδωαι.

1. Νῆσος δὲ ἐστὶν αὕτη ἀπείχουσα τῷ ἡπείρῳ φάδιος τριάκοντα, πα-
λαιὸν ἡρὸν ἔχουσα τῷ Ἀρροδίτῃ. ἄσπερ οὖν οὗ οἰκία, μετὰ πάσης ἀ-
δείας ἢ γυναικίης οὐταῦθα διῆγον. Διασπασμένη δὲ Καλλιρρόῃ τῇ Ἀρρο-
δίτῃ, γὰρ καταπτικρὺν, τὸ μὲν πρῶτον ἰσώπα, ἢ ἔκλασι, οὐδὲ-
ζουσα τῇ θῶν τὰ δάκρυα. μέλις δὲ ὑπερβύζητο· ἴδου ἢ Ἄραθον, 10
μικρὰ ἥσος ἀττί τῷ μεγάλῃ Σικελίᾳ, ἢ οὐδὲς οὐταῦθα ἑμὸς. ἀρκυῖ,
δίσκοπα. μέλχρῃ πῦ με πολ' ἐμῆς, εἰ ἢ ὅλως σοι περσέκουσα, τιτιμά-
ρσαι με. εἰ ἢ νηυστὸν ἴδου μοι τὸ δυσυχὲς κάλλος, ὀλέθρου μοι
γίγνοι αἴτιον, ὃ κείνῳ ἔλινέ με ταῖς συμφοραῖς. ἤδη ἢ πολέμου πε-
πύραμα. πρὸς τῇ σύγκρισιν τῷ παρόντι ἢ μοι καὶ Βαβυλῶν Φιλάν-
θρουπος. ἐγγὺς ἐκείνῃ Χαίρας ἦν. νῦν δὲ πᾶσι τῷ τῆς. ἐμὴν γὰρ ἐξ-
ελθόντος οὐκ αἶν' ἔχρησι. ἀλλ' οὐκ ἔχω πρὸς τίνος πύθωμαι, τί γί-
γνοι. πάντες ἀλλότριοι, πάντες βέβηλοι, φθογῆτες, μισῶντες, τῷ
δὲ μισῶντος χεῖρες οἱ φιλοῦντες, σύ μοι, δίσκοπα, δὴλώσοι εἰ Χαίρας
ἔστι. Ταῦτα λέγουσα ἔτι ἀπῆλθε. ἐπιστάσα δὲ Ροδωγῆν, Ζωπύρῳ 20
μὲν θυγάτηρ, γυνὴ δὲ Μεγαβίξῃ, καὶ πατὴρ καὶ ἀνδρὲς Πεγοῦν ἀρί-
στοι. αὕτη δὲ ἦν τῇ Καλλιρρόῃ ἀπατησασα πρῶτη Περίδω, ὅτι εἰς
Βαβυλῶνα εἰσῆλθε. Ὁ δὲ Αἰγύψιος, ἐπεδὴ περ ἦκουσι βασιλία πλη-
οῖσι οἶσε, καὶ παροικιασμένοι χεῖ γῆ καὶ χεῖ θάλασσαν, καλίσας
Χαίραν, εἶπε· Τὰ μὲν πρῶτα σου τῷ καταδωμάτῳ ἀμείψασθαι κα-
ρὸν οὐκ ἔχον· σὺ γὰρ μοι Τύρῃν ἔδωκας. πρὸς δὲ τῷ ἐξῆς πρὸς ἀκαλῶς,
μὲ

μὴ ἀπώλωμαι ἴταμα ἀγαθὰ ἀνὴρ κοινῶν σοι ποιήσομαι. ἰμοὶ μὲν γὰρ ἀρχὴ Λίγυπτι, σοὶ δὲ γινώσκται χιῶμα Συρία. Φέρε' οὖν σκεψάμεθα τί ποιήτιον. ὃ ἀμφοτέρους γὰρ τοῖς ποικίλοις ὁ πόλεμος ἀκμάζει. σοὶ δὲ ἐπιτρέπω τὴν αἴριον· εἴτε τὸ περὶς θύλως στρατηγῶν, εἴτε τὸ παυτικῆς δυσάμειας, οἷμαι δὲ οἰκειότερόν σοι εἶναι τίω θάλασσαν. ὑμῖν γὰρ οἱ Συρ-
 ῤαχέουσι καὶ Ἀθιμαῖος καταναμαχήσατε. σήμερον δὲ ἀγὼν ἐστὶ σοι παρὲς Πέριος, τοὺς ἄπο Ἀθιμαῖος νεπημένους. ἔχουσ τεύχεος Λίγυπτιᾶς· μύζοντας καὶ πλείονας τῶν Σικελικῶν. μίμησά τ' κηδεσὼν Ἑρμοκράτειον ὃ τῇ θάλασσῃ. Χαίριος δὲ ἀπικρίνατο· Πᾶς ἰμοὶ κίνδυνος ἰδὺς. ὑπὲρ
 10 ὧν δὲ ἀναδέχομαι τὸ πόναιον καὶ παρὲς τὸ ἔχθιστόν μοι βασιλεία. δὸς δέ μοι μὲν τῶν τετραῶν καὶ τοὺς τριακοσίους τοὺς ἰμούς. Ἐχί, Φοῖ, καὶ τέ-
 νος καὶ ἄλλος, ὅσους ἀνὴρ θύλως. Καὶ εὐθύς ἔργον ἐγίνετο ὁ λόγος. κατήπειγε γὰρ ἡ χεῖρα. καὶ ὁ μὲν Λίγυπτιος ἔχει τίω περὶν στρατιὰν ἀπικνῶντο τοῖς πολεμίοις, ὁ δὲ Χαίριος ταύραρχος ἀπιδύχθη. τῷτο παρῆντι ἀδυμοτέρους ἐποίησε τὴν περὶς, ὅτι μετ' αὐτῶν οὐκ ἔστρα-
 τήσατο Χαίριος. καὶ γὰρ ἐφίλει αὐτὸν ἤδη καὶ ἀγαθὰς εἶχον ἐλπίδας ἐ-
 κείνῃ στρατηγῇ. ἰδοῦν οὖν ὥσπερ ὀφθαλμὸς ἐξηπάθη μεγάλῃ σώμα-
 τος. τὸ δὲ ναυτικὸν ἐπὶ ἐβδη ταῖς ἐλπίσι, καὶ φρονημάτων ἐπεπληροθῆ-
 σαι, ὅτι τὸ ἀδυνάτου καὶ κάλλιστον εἶχον ἡρώδης. ὀλίγους δὲ ἐπέθετο
 20 ἢ ὕδρι, ἀλλὰ ὀρεῖντο, καὶ τεύχεαρχοι, καὶ κυβερνήται, καὶ ναῦται, καὶ στρατιῶται, πάντες ὁμοίως, ἵς παρ' αὐτοῖς ἐπιδιδύζετο Χαίριος πρῶ-
 τος. τῆς δὲ αὐτῆς ἡμέρας καὶ ἔτι γῆν καὶ θάλασσαν ἡ μάχη συνέβη. χεῖρον μὲν οὖν πολλὴν πολλὴν ἀνέτελλε ἡ περὶν στρατιὰ τῇ Λίγυπτιν Μή-
 δως τε καὶ Πέριος, εἴσα πλείηθι βιασθέντες ὁρώσαν. καὶ βασιλεὺς δὲ ἔφραπτο διάκειναι σπονδῇ δὲ καὶ Λίγυπτιν καταφυγεῖν εἰς Πηλῶσιν, καὶ δὲ Πέριος θάπτεον καταλαβῶν. ἔρχα δ' αὖ καὶ διέφυγε, εἰ μὴ Διού-
 σι.

οὓς ἔργον θαυμαστὸν ἐπιδείξατο. ἔ οὐ τῇ συμβολῇ ἠγωνίσαστο λαμ-
 πρῶς, αὐὶ μαχόμενῳ πληροῖσι βασιλεύς, ἵνα αὐτοὶ βλέπῃ, ἔ πρῶ-
 τῳ ἐτρέφετο τοὺς κατ' αὐτοὶ. τότε δὲ τ' Φυγῆς μακρὰς ὕψους ἔ
 συνεχῶς ἡμέραις τε ἔ νυκτὶ, ἐρῶν ἐπὶ τύτοις λυγρόμενος βασιλεῖα. Μὴ
 λυπῷ, Φρσπ, ὦ θεσποζα. καλύσω γὰρ ἐγὼ τ' Αἰγυπτίῳι Ὀξφυγίῳι
 αἶ μοι δῶς ἰσχυρὴν ἐπιτέλει. ἐπὶ τοὺς βασιλεὺς ἔ δίδωσι. ὁ δὲ πεν-
 τακωχίλις λαβὼν σπηῖε γαζμούς δύο ἡμέρας μᾶ, ἔ, νυκτὸς ἐπι-
 πεισὼν τοῖς Ἀγυπτίῳι ἀπεσπύκετο, πολλοὺς μὲν ἐζάγειρε, πλεί-
 ονας δὲ ἀπέκτεινε. ὁ δὲ Αἰγυπτίῳι ζῶν καταλαμψατόμενῳ ἀπίσφα-
 ξεν ἑαυτὸν, ἔ Διοτύσιος τῇ κεφαλῇ ἐκόμισε πρὸς βασιλεῖα. Διασά- 10
 μῃ δὲ ἐκῆτο. Ἀναγράφουσι, εἶπεν, εὐεργέτω εἰς τὸ οἶκον τ'
 ἐμὸν, καὶ ἥδη σοι δίδωμι δῶρον τὸ ἥδιον, οὗ μάλιστα πάντων αὐτὸς
 ἐπιθυμῶς. Καλλιρρῶν γυνῆκα. κέκεται τέλει δίκην ὁ πόλεμος.
 ἔχεις τὸ κάλλιστον ἄλσος τ' ἀμφιάς. Διοτύσιος δὲ πρὸς αὐτὸν, ἔ
 ἐσθλὸν ἔδωκεν αὐτὸν, πεπισμύμενῳ ὅτι βεβαίως ἥδη Καλλιρρῶν ἀνέστη.

Γ. Καὶ οὐ μὲν τῇ γῇ ταῦτα ἐπράσσιτο. οὐ δὲ τῇ θαλάσσῃ Χαι-
 ρίας οἰκήσας, ὥστε μὴδὲ ἀντίπαλον αὐτῷ γινέσθαι τὸ πολέμιον αὐτο-
 κλόν. ὅτε γὰρ τὰς ἐμβολὰς ἐδέξατο τῶν Αἰγυπτίῳι τετραῶν, οὔτε ὅλας
 ἀντίπερρι κατέστησεν, ἀλλὰ αἱ μὲν εὐθὺς ἀντεσπύκασαν, ὥς δὲ ἔ
 πρὸς τέλει γινέσθαι οὐκ ἐξέπευθε. ἐζάγειρεν αὐτὰς ἰδρὺς. οὐκ ἐπλάθη δὲ ἡ θά- 20
 λασσα ναυαγίῳι Μηδικῶν. ἀλλ' ὅτε βασιλεὺς ἐγίνωσκε τὴν ἥτις οὐ
 τῇ θαλάσσῃ τῶν ἰδίων, οὔτε Χαίρας τέλει οὐ τῇ γῇ τ' Αἰγυ-
 πτίῳι. οὐ μὲν δὲ ἐκείνῳ κρατῶν οὐ ἀμφοτέρως. ἐκείνης οὖν τῆς
 ἡμέρας, ἥς οὐραμάχοι, καταπλήσας εἰς Ἀραδίον Χαίρας, τὴν
 μὲν ἦσαν ἐκίλινον πρὸς πλείοντας οὐ κύκλῳ πρὸς φυλάττειν, ὥς αὐτὸς
 ἀποδέσμευτας λόγον τῷ θεσπύτῃ. καὶ κίπιοι τοὺς μὲν εὐνύχως, ἔ θει-
 παί-

παιίδας, ἡ πάϊα τὰ ἐνωτότερα σάμαζα συνίδουσαι εἰς τὴν ἀγο-
 ράν. αὕτη γὰρ ἐνρυχαρία ἐῖχε. τοσούτο δὲ ἦν τὸ πλῆθος, ὥστε αὐτὸ μόνον
 οἱ ταῖς σοαῖς, ἀλλὰ καὶ ὑπαίθρου δηνυκτέρουσαι. τοὺς δὲ ἀξέμα-
 τὸς τι μετέχοντας εἰς οἶκημα τῶν ἀγορῶν εἰσάγαγον, οἱ δὲ συνήθως οἱ Ἄρ-
 χοντες ἐχρημάτιζον. αἱ δὲ γυναῖκες χαμαὶ ἐκαθίζοντο πρὸς τὴν βα-
 σιλίδα, καὶ οὕτως αἰῶνιζαν, οὕτως τροφῆς ἐγδύοντο. πεπισμύμεναι γὰρ
 ἦσαν ἐαλωκίαι μὲν βασιλεία καὶ ἀπολωλὴναι τὰ Περσῶν πρᾶγμα, καὶ
 δὲ Αἰγύπτῳ παταχῆναι. ἡ γὰρ ἐκείνη καὶ ἡδίστη καὶ χαλιπώετη
 κατέχευε Ἄραρον. Αἰγύπτιοι γὰρ ἔχασον ἀπὸ πηλαγμοῦ πόλεμον καὶ δε-
 10 λίας Περσικῆς. οἱ δὲ ἐαλωκότες Περσῶν δισμά καὶ μάστιγας καὶ ὕβρις καὶ
 σφαγὰς περιεδοκίαν, τὸ φιλαίθερότατον δὲ, δουλείαν. ἡ δὲ Στα-
 τεира, ἐνδεῖσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ γόνατα Καλλιρρόης, ἐκλαμ-
 ἐκείνη γὰρ, ὥς αὐτὴ Ἑλλιάς, καὶ πεπαιδευμένη, καὶ οὐκ ἀμελήτης
 κακῶν, παρμυθεῖτο μάλιστα τὴν βασιλίδαν. συνίδη δὲ τι τοῦτο
 Αἰγύπτῳ στρατιώτης, ὁ πεπισθυμένος φυλάττειν τοὺς οἱ οἶκη-
 τι, γούρῳ εἶδος εἶνα τὴν βασιλίδαν, καὶ τὴν ἔμφυτον θρησκείαν τῶν βαρ-
 βάρων πρὸς τὸ οἶμα τὸ βασιλικόν, ἐγγὺς μὲν αὐτῇ περιεστειῖ οὐκ ἐ-
 τόλμησε, εἰς δὲ πρὸς τὴν θύραν κεκλυμένη. Θάρρη, δίσκονα, εἶπε
 νῦν μὲν γὰρ οὐκ οἶδον ὁ τᾶν ἀρχῶν, ὅτι καὶ σὺ μὲν τῶν αἰχμαλῶντων ἐ-
 20 ταῦτα κατεκλείδεις, μαθῶν δὲ περιήσεται σὺ φιλαίθερος. οὐ
 μόνον γὰρ αἰδοῖσθαι, ἀλλὰ καὶ γυναῖκα ποιῶσιν. οὐδὲ γὰρ ἐστὶ φιλογύν-
 ηαι. Ταῦτα ἀκούσασα ἡ Καλλιρρόη μέγα ἀνέκλυσε, καὶ τὰς τρί-
 χας ἐσπάραιτε λίγυσα. Νῦν ἀληθῶς αἰχμαλώτος εἰμι. φθονοῦναι μὲν
 πολλοὶ καὶ ταῦτα ἐπαγγέλλουσιν. γὰρ οὐχ ὑπομένω. θάνατον εὐχο-
 μαί. κυττεύσαι ἢ κατέωσαι, οὐκ εὐδωκίαν οὐκ ἀναστήσομαι. ἄφρονες
 αἱ ἐστὶ αὐταῖς ὁ τόπος. αἱ δὲ, ὥς λίγυς, φιλαίθερός ἐστι ὁ στρατη-
 γός,

γὰρ, ταύτων μὲν δέτω τίμῃ χάρι· ὁταῦθα μὲν ὑπεκτινέτω. Δεί-
 σις αὐτῇ πάλιν ἐκείνῃ· ὡς σφίρειν. ἢ δ' οὐκ αἰσγαστο, ἀλλὰ συγκι-
 καλυμμένη πεισῶσα ἐπὶ τῇ γῆς ἔκλυτο. σκέψις περὶ κλυτο τῷ Αἰγυ-
 πτίῳ τί ἢ περὶ ξυ. βίαι μὲν γὰρ οὐκ ἐτέλμα ὡς σφίρειν, πεισῶσα δὲ πάλ-
 λιν οὐκ ἐδύνατο. δύναντο ὡς σφίρειν ὡς σφίρειν τῷ Χαίρει σκυδρω-
 πός. ὁ δὲ ἰδὼν Τῦτο ἄλλο, Φησί, ἢ. κλέπτεσι τὰ ἐμὰ κάλλισα
 τῶν λαφύρων, ἀλλ' οὐ χαίροντες αὐτὸ περὶ ξυσι. Ὡς οὖν εἶπεν ὁ Αἰ-
 γυπτιῷ· Οὐδεμία γένοιτο κάκη, δέσποζα. τίμῃ γὰρ γυναῖκα, ἢν εὖ-
 ρω εὖ πλαταίαις τιταγμείνῃ, οὐ βούλεται ἐλθῆναι, ἀλλ' ἔρρωται
 χαμαί, ξίφῃ αἰγῶσα, ἢ ὑπερταῖν βυλομένη. Γελάσας ὁ Χαίρειας 10
 εἶπεν· Ὡς πάντων αἰδεσῶμαι ἀφύεσται, οὐκ οἶδας πῶς μεθοδιεύεται
 γυνή, ὡς κλέπτειν, ἐπαίσις, ἐπαγγελίας, μάστιγα δὲ ἀν' ἐρατῆς
 δακτῆ. οὐ δὲ βίαι ἴσως ὡς σφίρειν ἢ ὕδρ. οὐκ, ἔφη, δέσποζα. πάντα δὲ
 ταῦτα ὅσα λέγεις πεποιήκα εὖ διπλῶ μᾶλλον. καὶ γὰρ συκατιφλο-
 σάμηνῃ ὅτι ἔξυς αὐτῇ γυναῖκα. ἢ δὲ ὡς τῷτο μάστιγα ἠγανάκτη-
 σιν. ὁ δὲ Χαίρειας· Ἐπαρσένειτ' ἄρα, Φησί, εἰμι, ἢ ἐράσμι,
 εἰ καὶ περὶ ἰδῆν ἀπερραφῇ με, ἢ ἐμίσησιν. ἴσως δὲ Φρονημα εἶπεν τῇ
 γυναϊκὶ οὐκ ἀγνῆς μηδὲς αὐτῇ ὡς σφίρειν βίαι, ἀλλὰ ἰατὴν ἀν-
 γυν, ὡς ὡς σφίρειν. πρέπει γὰρ μοι σωφροσύνην τιμᾶν. ἢ αὐτῇ γὰρ ἴσως
 αἰδῶσα περὶ.

ΧΑΡΙΤΩΝΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΣ

τῷ Θεῷ

ΧΑΙΡΕΑΝ καὶ ΚΑΛΛΙΡΡΟΗΝ

ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Λ Ο Γ Ο Σ Η.

α. Ὡς οὖν Χαίρας, ὑποπλάσας Καλλιρρόην Διουσίου ᾠδῆ-
 δίδου, θέλει ἀμύνασθαι βασιλεία, πρὸς τὴν Λιγύατιον
 ἀπίστη, καὶ ναύαρχον ὀπδευθεὶς ἐκέρχεται τῇ θαλάσσης, νίκησας
 δὲ κατέχου Ἄραδον, ἵστα βασιλεὺς καὶ τὴν γυναῖκα τὴν αὐτοῦ καὶ πα-
 σαι τὴν θραπύαν ἀπείτιτο, καὶ Καλλιρρόην, οὗ τῷ πρὸς αὐτὴν λόγῳ
 διδύλωται. Ἐμὲλλε δὲ ἔργον ἡ τύχη περᾶν, εὐ μόντοι ᾠδῆδός, ἀλλὰ
 καὶ σκυθρωπὸν, ἵνα ἔχου Καλλιρρόην Χαίρας ἀγοστή, καὶ τὰς
 ἀλλοτρίας γυναῖκας ἀναλαβὼν ταῖς τρεῖς ἀπάγη, μόλις δὲ τὴν ἰ-
 ροδίαν ἐκεῖ καταλίπη, οὐχ' ὥς Ἀριάδην καθύδουσα, οὐδὲ Διοκύση
 συμ-

νομφίῳ, λάφυροι δὲ τοῖς ἑαυτῷ πολεμίοις. ἀλλὰ ἴδοξε τὸ διῶνι Ἀ-
 φροδίτῃ. ἥδη γὰρ αὐτῷ δηλαδὴτετο, πρῶτερον ἐργασίῃσα χαλεπῶς διὰ
 τὴν ἄκαιρον ζηλοτυπίαν, ὅτι δῶροι παρ' αὐτῆς λαβόντες τὸ κάλλιστον,
 οἷον οὐδὲ Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις, ὕβριον εἰς τὴν χάριν. ἐπεὶ δὲ καλῶς
 ἀπελογίσαστο τῷ Ἐρωτὶ Χαίρειας, ὥστε δύσως εἰς ἀπατελὰς ῥῆ-
 ρισιν παῖδαν πλατύνει, ἡλέησεν αὐτὴν Ἀφροδίτη, ἢ, ἔσθ' ἐξ ἀρχῆς
 δύο τ' καλλίστοις ἥμενοι ζεύγος, γυμνάσασα ῥῆσ' ἡνὲς ἢ θαλάσσης,
 πάλιν ἡδέλησεν ὥστε δύναι. νομίζω δὲ ἢ τὸ τελευταῖον τῆτο σύγγραμμα
 τοῖς ἀπαγνώσκουσιν ἡδίστην γινώσκουσιν. καθάρσεις γὰρ ἐστὶ τ' αἱ τοῖς
 πρῶτοις σκυδρῶσαι. οὐκίτι λησεία, ἢ δουλεία, ἢ δίκη, ἢ μάχη, ἢ ἰο-
 σκεπετέρησις, ἢ πόλεμος, ἢ ἄλλοις, ἀλλ' ἔρωτες δίκαιον ὡς τῆτοφ,
 νόμιμοι γάμοι. πῶς οὖν ἡ θεὸς ἐφύτισε τὴν ἀλήθειαν, ἢ τοὺς ἀγνο-
 μένους ἰδοῦναι ἀλλήλους, λείπει. Ἐσπίει μὲν τῷ, ἔτι δὲ πολλὰ τ' αἰ-
 χμαλῶται καταλείπει. κεκμηκὸς οὖν ὁ Χαίρειας ἀνίσταται, ἵνα ῥῆ-
 σ' ἔξῃται τὰ πρῶτα τ' πλῆν. παρίοιτι δὲ αὐτῷ τὴν ἀγορὰν ὁ Αἰγύπτιος
 ἔλεξεν. Ἐταῦθα ἔστι ἡ γυνή, ἣ δίσκοπα, ἡ μὴ βυλομένη πρῶσι-
 δῶν, ἀλλὰ σκοπευμένη. ἔχῃ δὲ σὺ πύσις αὐτῇ ἀναστῆσαι. τί
 γὰρ σε διὰ κατὰλείπει τὸ κάλλιστον τ' λαφύρον; σκεπελάειτο ἢ Πο-
 λύταρον ἢ λόγος, βυλομένη ἐμβαλεῖν αὐτὸν, ὅπως δύνατο, εἰς
 ἔρωτα καὶν, ἢ Καλλιρρόης ποταμῶν. Εἰσέλθων δὲ, ἔφη, Χαίρειας. 20
 Ὑπερβῶς οὖν τὸ οὐδὲν, ἢ διασάμην ἐρμηνεύει ἢ κεκαλυμμένη, ἐνδὺς
 ὅκ' ἀσπασῶς καὶ ἑσπασῶς ἐταρῆχθῃ τὴν ψυχὴν, ἢ μετὰ τοὺς ἐγί-
 νητο: πάντως δ' αἱ ἢ ἐγνώσαν, εἰ μὴ σφίθεα πέπαστο Καλλιρρόει ἀπ-
 ελφείαν Διόνυσον. ἡμέα δὲ πρῶσιδαν θάρρη, φησὶν, ὡς γινώσκαι,
 ἥτις αἱ ἦν. οὐ γὰρ σε βλασφῆμα. ἔξω δὲ αἰδοῦν, ὡς θίλει. Ἐπὶ
 αἰγόντων, ἢ Καλλιρρόῃ, γινώσκασα τὴν φωνήν, ἀπικαλύφασα, ἢ
 ἐμ-

ἀμφοτέρω συνίστησαν Χαιρέα· Καλλιρρόη. Περικυθόντες δὲ ἀλλή-
 λους, λυπεψυχόσαντες ἔπαιον. ἄφω⁹ δὲ ἔκ Πολύχαρμος τὸ πρῶτον
 εἰσῆκε⁹ ὡς τὸ ᾠδόν⁹. χερσὶ δὲ φορέοντο⁹. Ἀιάστη, ἡ-
 πιν, ἀπειλήφατε ἀλλήλους. πεπληρώκασι οἱ θεοὶ τὰς ἀμφοτέρων ἐν-
 χας. μέμνηται δὲ, ὅτι οὐκ ὦν πατρίδι ἔστι, ἀλλ' ὡς πολέμια γῆ, ἣ
 οὐ ταῦτα πρῶτον οἰκοδομῶσα καλῶς, ἵνα μηδὲς ἴτι ὑμᾶς ἀφ' ἑαυ-
 τῆς. Τσαῦτα ἐμμένοντο⁹, ὅσπερ τινὲς ὡς Φρίατι βαδῖ βίβαπτι-
 σμένοι μόλις αἰῶνι Φωίλῳ ἀκύναντες, βραδείας αἰήτεγκαι. εἴτα ἰδοῖς
 ἀλλήλους καὶ καταφιλοῦσαντες, πάλιν παρῖθ' ἔστι δόλιον, ἣ τρίτον
 10 τὸτο ἔπρεζε, μίαν Φωνὴν ἀφ' ἑνός. Ἐχουσι, εἰ ἀληθῶς εἰ Καλλιρρόη
 εἰ ἀληθῆς εἰ Χαίρας. Φήμη δὲ διέτρεχον, ὅτι ὁ ναύαρχος⁹ εὖρε τιμὴν γυναι-
 κα. οὐ γὰρ τῆς ἡμετέρας ὡς σκλῆρ, οὐ καὶ τῆς ὡς τέρει, οὐδ' ὡς αἰκία.
 πάντα χεῖρ συνέτρεχον λαλῶντες. Ὡς γυναικὸς μακαρίας, εἴληφε τὴν
 ἐυμορφίαν αἰδομένη. Καλλιρρόης δὲ φαίνοντο, οὐδὲς ἔτι Χαίρας ἐπὶ ἡ-
 σον, ἀλλ' εἰς ἐκείνῳ πάντες ἀφίανον, ὡς μὴ ὡς ὡς. ἐξέδιδε δὲ σο-
 βερὰ Χαίρας ἣ Πολύχαρμος μέσση αὐτῇ δορυφορέοντο. Ἀνθ' ἣ σι-
 φάνης ἱεραὶ αὐτοῖς, ἣ οὐ⁹ ἣ μύρα πρὸ τῶν ποδῶν ἐχέοντο, ἣ πο-
 λίμῳ καὶ ἰερῶς πρὸς ὁμῶς τὰ ἡδύτα, ἐπὶ οὐκ αἰκία καὶ γάμοι. Χαίρας δὲ εἰς τὸ
 μὴ ὡς τέρει καθάδων, ἣ πυλὸς καὶ μεθ' ἡμέραν πολλὰ πρᾶτ' ἔλινον. τό-
 20 τι δὲ Πολύχαρμος πάντα ἐπιτρέψας, αὐτὸς, οὐδὲ οὐκ ἔπειτα εἰς μέσση,
 εἰσῆλθε εἰς τὸν θάλαμον βασιλικόν. καθ' ἐκάστῳ γὰρ πᾶσι οὐκ ἔ-
 αἶρτο⁹ ἀπιδέοντο τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ. κλίθ' ἡδὲ ἐκ τοῦ χερσὶ ἡλα-
 τος, τρωμένη δὲ Τυρία πορφυρεῖα, ὕψος Βασιλίσσης. τίς αἰ Φροῆ
 τῶν οὐκ ἔπειτα ἐκείνῳ, πόσαι διηγήματα μετ', πόσαι δὲ θαυμάσια ὁμῶς
 καὶ φιλημάτων πρῶτη μὲν ἔχεται Καλλιρρόη διηγεῖσθαι, πῶς ἀνέχουσι
 ὡς τῶν ἑαυτῶν, πῶς ὡς οὐκ ἔπειτα εἰς τὴν γῆ, πῶς ἐκλάσει, πῶς ἐπὶ ἑ-
 ρη.

ση. μέγχι τῶτων Χαίρας ἀκούει ἱκλιν. ἐπεὶ δὲ ἦεν εἰς Μίλητον
τῷ λόγῳ, Καλλιρρόη μὲν ἐστὶν αἰδομένη, Χαίρας δὲ τῆς ἐμφά-
του ζηλοτυπίας ἀκηρόδῃ. παρηγόρησε δὲ αὐτὴν τὸ ὅτι ἔ-
τεκεν διή-
γημα. πρὶν δὲ πᾶσι ἀκούσαι· Λέγει μοί, Φησι, πῶς εἰς Ἄραδος
ἔλθεις, ἢ πῶ Διωνύσει καταλείλαπας, ἢ τί σοι πέπραχται πρὸς
βασιλέα. Ἡ δ' εὐθὺς ἀπάνυτο μὴ ἰσχυρέαια Διωνύσει μετὰ τὴν Ἰ-
κλιν, βασιλέα δὲ ἱρᾶν μὴ αὐτῆς, μὴ κακοποιεῖναι δὲ αὐτῇ, μὴδὲ μίχθῃ
φιλήματι. Ἄδελφον οὖν, ἔφη Χαίρας, ἰγὺ ἢ ἔξυς εἰς ὄργην, τη-
λικαῦτα θωὰ Ἀφειδιῶκος βασιλέα μὴδὲ ἀδικῶντα. σὺ γὰρ ἀπαλ-
λαγνὴς εἰς ἀνάγκην κατέστης αὐτομολίας. ἀλλ' οὐ κατήχυσά σοι. πε- 10
πλήρωκα γῆν ἢ θάλασσαν τροπαίων. καὶ πάντα ἀκρεβῶς διηγήσατο,
ὁρατοῦντόν μιν τοῖς κατορθώμασιν. ἰσχυρὴ δὲ ἄλλος μὲν δακρύων ἢ διηγη-
μάτων, ὥς ἐπικλαίεντι ἀλλήλους

Ἀσπασίας λίκτρον παλαιὸν θισμὸν ἴκοντα

β. "Ετι δὲ πικρὸς κατέπλησέ τις Αἰγύπτῳ, οὐ τ' ἀφανῶς. ἐχέρας
δὲ ἔχειν μετὰ σπυδαῖς ἐπυθάνοντο, πῶ Χαίρας ἔστιν. ἀχθεῖς
οὐ ὥς Πολύχαρμος, ἰτέρῳ μὲν οὐδὲν ἔφη τὸ ἀπέρρητον δύνασθαι εἰ-
πῶν, ἐπείγου δὲ τῶν χρεῖαν, ὥστε ἡς ἀφίκται. ἢ ἐπὶ πολὺ μὲν ἀνέβλετο
Πολύχαρμος τῶν πρὸς Χαίρας εἰσοδῶν, ὁρῶντι ἀκαίρους οὐ θέλων. ἐπεὶ 20
δὲ ὁ αὐτοῦ κατήγετο, ὥς μὲν ἔβλεπεν τὴν θύραν, ἐμείλυνε
τῶν σπυδαῖν. ὥς ἢ στρατηγὸς ἀγαθὸς Χαίρας Κάλῃ, Φησι. πόλε-
μος γὰρ ἀναβλήναι οὐ θέμις. Εἰσαχθεῖς δὲ ὁ Αἰγύπτῳ, ἔτι ἔσχιπτος
ἔσται, τῇ κλίῃ ὥς ἔστιν. Ἰδοι, Φησὶ, ὅτι βασιλεὺς ὁ Πιεσὼν ἀπῆλκε
τὴν Αἰγύπτῳ, ἢ φράττας τὴν μὲν εἰς Αἰγύπτῳ πίπτουσαν καταστραφεῖναι
τὰ ἐκείνῃ, τῶν δὲ λοιπῶν ἀγῆν πᾶσαν ἐξάδει, ἢ ὅσον οὕτω παρίσταται.
πεπισμῆν γὰρ Ἀρεδοὶ ἱαλυνείαν, λυπῶνται μὲν καὶ ὥς ἔτι πλῆθος

R

πᾶς

- κατὰς, ὡς οὐδ' αὖτε καταλίποιν. ἀγωνιστὰς δὲ μάλιστα πατρῶν τὸ Στα-
 τήρας τὸ γυναικῶν. Ταῦτα ἀκέραια Χαίρας ἀνέσταν. Καλλιπρὸν δὲ
 αὐτῷ λαβόμενον Πύσπιδος, ὅπως, πρὸς βυλβύσας πατρῶν τὸ ἱερὸν
 κῆρυξ. αἱ γὰρ τῷτο δημοσίαις, μίγαι πόλιμοι κῆρυξοι σαυτῶν, πά-
 ται ἐπιστάμενοι, ἥδη οὐ καταφρονεῖται. πάλιν δὲ οἱ χεῖροι γυναικῶν
 πεισόμεθα τὸ πρῶτον βαρύνεσθαι. Ταχέως ἐκίονη τῇ συμβουλῇ, ἡ δὲ
 θαλάμη πατρῶν μετὰ τίχης. κρατῶν γὰρ τὸ χεῖρος τὸ Αἰγυπτίον,
 συγκαλίσας τὸ πλῆθος. Νεκρῶν, αἰδῶν, εἰσι, ἡ τὴν περὶ
 στρατῶν τὸ βασιλείας. οὗτο γὰρ οὐ αἶψα τὰ εὐαγγέλια ἡμῶν φέρει, ἡ
- 10 γοργύματα πατρῶν τὸ Αἰγυπτίον. διὲ δὲ τὴν ταχέως ἡμῶν πλῆθος
 ἐκείνης ἐκείλοισι, συσχεσάμενοι οὐ πάντες ἐμβαίνει. Ταῦτα ἐκ-
 πόντος τὸ σαλπιστῆς τὸ ἀνακλητικὸν εἰς τὰς τρεῖς ἰσχύας. λάφους
 δὲ ἡ αἰχμαλώτης τὸ πρῶτον ἡσυχάζει, οὐδὲν οὐ τῇ ἡσυχίᾳ
 καταλίποιν, πλῆθος εἰ μὴ τι βαρὺ ἡ ἀχρηστοί. ὅπως ἔλυσεν τὰ
 δῶρα, ἡ ἀγκύρας αἰνῶν, ἡ βῆσις ἡ ταραχῆς ὁ λιμὸς πεπληρωτο,
 ἡ ἄλλο ἄλλο τι ἔκραται. παρὶν Χαίρας δὲ εἰς τὰς τρεῖς οὐθή-
 μα λεληθὸς τοῖς τρεῖς ἐχθρῶν δίδωκεν ἐπὶ Κύπρον κρατῶν, ὡς δὴ
 ἀναγκάσας, ἵτι ἀφύλακτοι οὖσαν, αὐτῶν παρκαταλαβῶν. πῶματι
 δὲ φωνῇ χερσάμενοι τὸ ὑψαίνας κατήχθησαν εἰς Πάφον, ἵνα ἐκ-
 20 οὐτ' Αφροδίτης ἐκὶ δὲ ἀφύλακτοι, Χαίρας, πρὸς ἐκείνην τὰ τὸ
 τρεῖς, πρῶτος ἐξέπιψε τοὺς κήρυκας, εἰρήνη ἡ σπονδὰς τοῖς
 ἐκχωρήσι καταγύλας. δεξιμένοι δὲ αὐτῶν ἐξέβησαν τὴν δύναμιν
 ἀπασαν εἰς γῆν, ἡ ἀναθήμασι τῇ Αφροδίτῃ ἱτίμοι. πολλὰ δὲ ἐ-
 ρίπον σπαχθεῖται εἰς τὰς τρεῖς. σκεπτομένη δὲ αὐτῶν πατρῶν τὸ
 ἱερὸν, ἀπὸ γύλας οἱ ἱερεῖς, οἱ αὐτοὶ δὲ εἰσι μάντις. Ὅτι καλὰ γέγονεν
 τὰ ἱερά. Τότε οὐ παρρησίας ἐκάλει τοὺς τρεῖς ἐχθρῶν, ἡ τοὺς
 ἑλλήνας τοὺς τρεῖς, καὶ ἵσους τὸ Αἰγυπτίον ὅλους εἶρα πρὸς
 αὐ-

αὐτὸν, ἐξ ἑλίου ᾄδῃ. Ἀδελφοὶ συστρατιῶται, ἢ φίλοι, κοινὸν μεγα-
 λον κατορθωμάτων, ἡμεῖς ἢ εὐρέως καλλίστη, ἢ πόλεμον ἀσφαλέ-
 γατον, μὴ ὕμῳ. πῆρθε γὰρ μεμαθηκάμενοι, ὅτι ὁμοῦντος ἐκστρά-
 τευσθε ἢ θαλάσσης. χαρὸς δὲ ὄξος ἐφέστηκε ἡμῶν εἰς τὸ βαλθῆσθαι
 αὐτῇ ἢ μέλλουσιν ἀσφαλῶς. ἴσθι γὰρ, ὅτι ὁ μὲν Αἰγύπτῳ ἀνήρηται
 μαχόμενον, κρατεῖ δὲ βασιλεὺς ἀπάσης τῆς γῆς. ἡμεῖς δὲ ἀτυλήμε-
 νισα ἐν μέσοις τοῖς πολέμοις. ὥστε οὐ συμβεβλήκει τις ἡμῶν ἀπάντα πρὸς
 τὴν βασιλίαν, ἢ εἰς τὰς ἐκείνου χεῖρας φέροντας αὐτοὺς ἐμβαλεῖν. Ἀν-
 δρῶσαι εὐδύς, ὥς πάντα μάλλον, ἢ τῆτο, ποιήσιν. Πῶ τοίνυν ἄστι-
 μων; πάντα γὰρ ἐστὶν ἡμῶν πόλεμα, ἢ οὐκ εἶπετι οὐδὲ τῇ θαλάττῃ πρὸς το-
 ῦτον πισθύνει, τῆς γῆς κρατομένης ἐπὶ τῇ πολέμοις. οὐδὲν δὲ ἀ-
 ναπῆται δυσάμεινα. Σισσῶν ἐπὶ τέτοις γινομένης, Λακεδαιμόνιος ἀ-
 νὴς, Βρασιδὸς συγγίης, χεῖρ μεγαλὴν ἀνάγκην τῇ Σπάρτης ἐκπε-
 σὼν, πρῶτον ἐτόλμησεν εἰπεῖν. Τί δὲ ζητῶμεν, πῶ φύγωμεν βα-
 σιλίαν; ἔχομεν γὰρ θάλασσαν ἢ τρίπους. ἀμφότερα δὲ ἡμᾶς εἰς Σι-
 κελίαν ἄγει, ἢ Συράκους, ὅπου ἔστι μόνον Πέρσας οὐκ ἀνδραγαθῶν, ἀλλ'
 οὐδὲ Ἀθιναίους. Ἐπὶ οὖν πάντες τὸ λόγον. μόνον Χαίρας πρὸς
 ἐκείνῳ μὴ συγκατατίθει, τὸ μῆκος ἢ πλῆθος πρὸς αὐτὸν, τὸ δὲ ἀληθὲς
 ἀποκρινόμενον, εἰ βίβαιοι αὐτοῖς δοκῶ. σφίδρα δὲ
 ἐγκαίμεν, ἢ πλεῖν ἢ θάλατταν. Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν, ἄνδρες Ἕλληνες, το-
 βαλθῆσθαι καλῶς, ἢ χάριν ὅμῳ ἔχω τῇ εὐνοίας τε ἢ πίστεως. οὐκ ἔδωκε
 δὲ ὑμᾶς μετασπῆσαι, διὸν ὑμᾶς πρὸς τὴν ἀνταποκρίσιν. τοὺς δὲ Αἰγυπτίους
 πολλὰ γὰρ ὥσπερ, ὥς ἢ πρὸς αὐτοὺς ἀποκρίσιν βιάζει. καὶ γὰρ γυναι-
 κας ἢ τέκνα ἔχουσιν οἱ πλείους, οὐδὲ οὐκ ἀνδρῶν ἀποσπασθῆναι. κα-
 τασπαρῆναι οὐκ εἰς τὸ πλεῖστον ἀποκρινόμενοι ἐκάστῳ σπέντασι,
 ἵνα μόνον τοὺς ἐκόντας πρὸς τὴν ἀνταποκρίσιν. ταῦτα μὲν, ὥς ἐκείνην,
 ἰσχύετε.

- γ. Καλλιρρόη δὲ, λαβόμενη Χαίρεν τῇ διζῆας, μόνοι αὐτὸν ἀπαγα-
γῶσα· Τί, ἔφη, βεβύλωσαι, Χαίρεα; ἐ Σέβεταιρας ἄγους εἰς Σὺρ-
ραχάσας; ἐ Ροδογύνῃ τῶν καλῶν; Ἐρυθρίσσει ὁ Χαίρεας, ἐ
Οὐκ ἑμαυτῷ, φησὶν, ἔσκα ἄγω ταύτας, ἔλλα' σοι θερεπασιδαί.
'Ανέρεργον ἢ Καλλιρρόη· Μὴ παύσῃς οἱ θεοὶ τοσαύτων ἰμοὶ γυναι-
κάσιν, ὥςτι τῶν τῇ Ἀσίας βασιλίδῃ δόλῳ ἔχω, ἄλλως τε ἐ ξένῳ
γυναικίδῳ, εἰ δέ μοι θέλεις χαρίζεσθαι, βασιλεῖ πέμψον αὐτῇ. ἐ
ἥδ' αὐτῇ με διαφύλαξεν ὥς ἀδελφῷ γυναικῇ παλαιᾷ. Οὐδὲν ἔσπ,
ἔφη Χαίρεας, ὅ σὺ θελήσῃς οὐκ αἶ ἐγὼ παύσομαι. σὺ ἥδ' κυρία Σε-
10 τίρας, ἐ πάντων τῶν λαφύρων, ἐ πρὸ πάντων τῶν ἡμῶν ψυχῶν. Ἡδὲ
Καλλιρρόη, ἐκατεφίλησεν αὐτὸν. εὐδὲς δὲ ἐκέλευσε τοῖς ὑπηρέταις ἄγω
αὐτῇ πρὸς Σεβεταιρας. ἐτύγχευε δὲ ἐκείνῃ μὲν τῇ οὐδοξοῦσθαι Περί-
δαν οἱ καὶ ἡτ, ἄλλως οὐδὲν ἐπιστάμην τῇ γυναικίδῃ, οὐδ' ὅτι Καλ-
λιρρόη Χαίρεας ἀπέληφε. πολλὴ ἥδ' ἦν παλαιὰ φιλία, ἐ οὐδὲ ἔσπ
περὶ τοῦτο, οὐκ ἰδὼν, οὐ μὲν ὥσαυτι τῇ περὶ τοῦτο. ὥς δὲ ἦκεν ἐπὶ
τῇ καὶ, ἐ τῇ περὶ τοῦτο, οὐ μὲν ὥσαυτι τῇ περὶ τοῦτο. ὥς δὲ ἦκεν ἐπὶ
πάντων ἐ ταρῆν ἀφ' ἑαυτῶν. εἴτα τις ἡσυχῇ πρὸς ἄλλοις ἐλάλη-
σεν. Ἡ Ἐπὶ τοῦτο, οὐ μὲν ὥσαυτι τῇ περὶ τοῦτο. ὥς δὲ ἦκεν ἐπὶ
ἢ Σεβεταιρας, ἐ κλάσας ἐπὶ. Εἰς ταύτην με τῶν ἡμερῶν, ὅ τῇ
20 τιτῆρας, ἵνα ἢ βασιλεῖς ἴδω κυρίας. πᾶσι τῇ ἴσως ἰδὼν οἶον παρί-
ληπὲ δόλῳ. Ἡγούμενους ἰσὶ τῶν, ἐ τότε ἡμαρ, τίς αἰχμα-
λωσία τοῦτο ἐγίνετο. ἀλλὰ ταχῆς ἐποίησεν ὁ θεὸς τῶν μετα-
βλῶν. Καλλιρρόη ἥδ' ἐσθλὰ μῦσα παλαιὰ τῇ Στατίρῃ. Χαί-
μέ, φησὶν, ὁ βασιλεὺς. βασιλεῖς ἥδ' εἰ, ἐ αἰ ἀφ' ἑαυτῶν. οὐκ εἰς πο-
λεμίας χεῖρας ἐπέσταντας, ἀλλὰ τῇ σοι φιλίας, ἢ ἐν γένεσιν.
Χαίρεας, ὁ ἡμῶν, ὅτι παύσῃ. ταύτης δὲ Αἰγυπτίας ἐποίησεν
αὐτῇ ἐγὼ πρὸς βασιλῆα, ἀφ' τὸ βεβύλωσαι ἀπὸ τοῦτο ἰμοὶ. πῇ

παν-

παύται δὲ ἢ διάλλακται, ἢ οὐκ ἐστὶ ὑμῖν ἐστὶ πολέμῳ. αἰήσας δὲ, Φι-
 λᾶτις, ἢ ἀπιδι χαίρουσα. Δοῦλας ἢ σὺ τ' ἀνδρα τ' σπαντῆς. Ζῆ γ' βασι-
 λῆς, κακίαν σι Χαίρας πέμπει. αἰήσας ἢ σὺ, 'Ροδονίη, πρῆτη
 μοι Φίλη Περσίδων, ἢ βαδίζει πρὸς τ' ἀνδρα τ' σπαντῆς, ἢ ὅσας ἢ βα-
 σιλῆς αἰ ἀλλας θίλη, ἢ μέμνηθε Καλλιρρόης. Ἐξεπλάγη Στάτι-
 ρα τῷ ταν ἀχόσασα τ' λόγων, καὶ οὐτὶ πιστεύει εἶχε, οὐτὶ ἀπιστῶν.
 τὸ δὲ ἦτο Καλλιρρόης τοῦτοι ἦν, ὥς μὴ δοκεῖ εἰρηστεύεσθαι οὐ μεγά-
 λαις συμφοραῖς. ὁ δὲ καιρὸς ἐκείλιν ταχίως πάρε πρῶτῳ. ἦ οὐ
 τις οὐ Αἰγυπτίως Δημήτριον, Φιλόσοφον, βασιλεὺς γράμμον, ἢ
 λιχία πρῶτος, παιδεία καὶ ἀριτῇ τ' ἄλλωι Αἰγυπτίωι ἀφῆκεν. 10
 τῷτοι καλίστας Χαίρας ἔπει. Ἐγὼ ἐκελεύμεν μετ' ἑαυτῶν σι ἄγων,
 ἀλλὰ μεγάλης πρῶξίως ὑπερέτῳ σι ποιῶμα. τῷ γ' βασιλῆα τῷ
 μεγάλῳ βασιλεὺς πέμπει ἀφ' οὐ. τῷτοι δὲ καὶ σι ποιῶν τιμώμενος ἐκεί-
 νῳ, καὶ τοὺς ἄλλους ἀφῆκεν. ταῦτα εἰπὼν τρατηγὸν ἀπέδωκε
 Δημήτριον τ' ὅπως κομιζομένῳι τερῶν. πάντες γ' ἦτο ἀκαλυψῶν
 Χαίρας, καὶ πρῶτῳ αὐτὸν πατρίδῳ ἢ τίμῳ. ὁ δὲ μόας εἰκοσι τρι-
 ῆρας ἐπέλεξετο, τὰς δῆρας ἢ μιγίστας, ὥς αἰ ὑπὲρ τ' ἰῶνσι μέλ-
 λωνι πρῶτῳ, ἢ ταῦταις ἐνέβρισεν Ἑλλῆνας μετ' ἅπας, ὅσοι
 παρῆσαν, Αἰγυπτίωι δὲ ἢ Φοῖβον ἔσας ἔμαθον ὡς οὐκ. πολλοὶ ἢ
 Κύπριον ἰδιωνταὺς εἰσεσαν. τοὺς δὲ ἄλλους πάντας ἐπιμῆσαν οἶκον, 20
 ἀφῆκεν αὐτοῖς μέρη τ' λαφύρων, ἵνα χαίρῳτες ἐπαίῳσι πρὸς τοὺς
 αὐτοὺς, οὐ τιμώμενοι γυνώμενοι. ἢ οὐκ εἰς ἰτύχῳσι οὐδέν, αἰθήρας
 πρὸς Χαίρας. Καλλιρρόη δὲ πρῶτῳ καὶ τ' κόσμον ἅπαντα τ' βασι-
 λῆος Στατίρῳ. ἢ δὲ οὐκ ἐκείλιν λαβῶν, ἀλλὰ ἴστω, Φησί,
 κομῶν. πρῶτον γ' τοῦτω σώματι κόσμον βασιλῆος. δι' γ' ἔχω
 σι, ἵνα καὶ μητρί χαρίσῃ, ἢ πατρίδος ἀναδήματα θείοις. ἐγὼ δὲ πλῆν
 τῷτοι καταλείπομαι οὐ βασιλῆος. θείοι δὲ σι παρέχοντες εὐπλοῶν, ἢ

σαστηρίας, καὶ μηδέποτε θλίβουσι χαίρειν. πάντα πεποιήσας εἰς ἐμὴν δίκαιαν. χρεῖς δὲ ἦδ' ἐπιδείξω ἐξ ἐκάλυψας. καλῶ μοι βασιλεὺς ἴδωκε Θεοῦ δίκην.

- δ. Τίς αὖ Θεός τις τῶν ἡμετέων ἐκείνῳ, πόσας ἔχει περὶ ἐξως, πῶς ἄλλοι θλίβουσι. ἐνχομίσαν, εὐστασεμένον, χαρίων, λυπουμενόν, ἀλλήλους ἰστολάς διδόντων, τοῖς οἴκῳ γεγράφτων. ἔγραψε δὲ Χαίρειας ἐπιστολῶν πρὸς βασιλεῖα τοιαύτων. Σὺ μὲν ἔμμελλες τὴν δίκην κρῖναι, ἐγὼ δὲ ἥδη τοῖς κρῖναι τῷ δικαιοκράτῳ δικαστῇ. πόλεμον ἢ ἀμφὶ κριτῆς ἢ κριτῆσις τε καὶ χρεῖς. οὗτός μοι
- 10 Καλλιρρόην ἀπέδωκε, οὐ μόνον τῷ γυναικί τῇ ἐμῇ, ἀλλὰ καὶ τῷ σὺν. οὐκ ἐμμενόμενον δὲ σὺ τῷ βεβούλητα, ἀλλὰ ταχέως σοι μηδὲ ἀπαυτῇ Στάτῳ δώδιδον, καθάραι, ἐξ αἰχμαλωσίας μύσασαν βασιλεῖα. ἴδι δὲ οὐκ ἐμὲ σοι τὸ δῶρον, ἀλλὰ Καλλιρρόην, δώσείλησ. αἰταπαυμένον δὲ σοι χάριν, Αἰγυπτίους θλίβουσι. κρίνει ἢ βασιλεῖ μάστιγα πάντων ἀλεξοπαῖν. ἔξω δὲ στρατιώτας ἀγαθούς φιλήτας σοι. ἔξ ἢ ἐμοὶ σπουδαίον, ὅς φίλα, Θεοῦ σοι μάλλον εὐλογο μένω. Ταῦτα μὲν ἔγραψε Χαίρειας. ἴδοξί δὲ καὶ Καλλιρρόη δικαιοκράτῳ καὶ ἐν χάριτι, Διουσίῳ γεγράφει. τῆτο μόνον ἐποίησε δίχα Χαίρειν. εἶδεν ἢ αὐτῇ τῷ ἐμμενόντι ζηλοτυπίαν,
- 20 ἰσχυράζει λαδίῳ. λαβῶσα δὲ γραμματίδων ἐχάραξε οὕτως. Καλλιρρόη Διουσίῳ εὐεργίτη χάριν. σὺ ἢ εἰ, ὃ καὶ ληστίας καὶ δουλείας μὲ ἀπαλλάξας. δέμαί σοι μηδὲ ἐργασθῇ. ἐμὲ ἢ τῇ ψυχῇ μὲν οὐ καὶ τὸ καὶ ἐν, ἐν Θεοῦ κατατίθω σοι ἐκτερέφω τι καὶ παιδῶν ἀξίως ἡμῶν. μὴ λαβῶ δὲ πῦρος μετρίας. ἔχεις οὐ μόνον ἔνθον, ἀλλὰ καὶ θυγατέρα. ἀξί σοι δύο τίμα. ἐν γάμοι ζῶντος, ὅταν αἰεὶ γήνηται, καὶ τιμήσῃ αὐτὸς εἰς θυγατρῶν, ἵνα καὶ τὸ πάσῃ διδάσκηται. ἀσπάζεμαί σοι, Πλάγας. ταῦτά σοι γέγραφα τῇ ἐμῇ χαρὶ. ἔρρωτο,

ρσοι, ἀγαθὴ Διούσι, καὶ Καλλιρρόης μνημόβη· ἥ σῃς. Σφραγίσασα δὲ τὴν ἐπιστολήν, ἀπέκρυψεν ἐν τοῖς κλάπαις, ἥ ὅτι ἴδω λοιπὸν ἀνέγνω· ἡ καὶ ταῖς τρεῖσι πάντας ἐμβάλεον, αὐτῇ χίρᾳ δῶσα τῇ Στατίρᾳ εἰς τὸ πλοῖον ἐσθγάγει. κατεσκληάκει δὲ Δημήτριος ἐν τῇ τῆς σκηνῆς βασιλικῇ, περφυρίδα ἢ χρυσοῦσιν βαβυλώνα φειδύς. παρὺ δὲ καλακρυπτικῶς κατακλίνασα αὐτῇ Καλλιρρόῃ· Ἐρρυσό μοι, Φρσο, ἡ Στατίρᾳ, ἢ μέμησός μου, ἢ γράφει μοι πολλάκις εἰς Συρακῆσας. ῥάδια γὰρ πάντα βασιλεῖ. κἀγὼ δὲ σοι χάριν εἶσομαι ὡς τοῖς γονυσι σοι μοι ἢ τοῖς Διούσι τοῖς Ἑλλήνοισι. σπύσῃ μοι τὸ τέκνον μῦ, ὃ ἢ σὺ ἡδύς εἶδες. νόμιζε ἐκὼν ὡς Δίκηρ ἔχει αὐτῆς ἐμῶν. Ταῦτα λυγρῶς δακρύουσα 10 ὁμολόγησεν ἢ γόνον ἢ γυναικῶν. ἐξῆρσα δὲ ἢ νῆος ἡ Καλλιρρόῃ, ἡρῖκα περφυρίσασα τῇ Στατίρᾳ, ἢ ἐρυθρῶσα, τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε, ἢ· Ταύτῃ, εἴπει, δὲς Διούσι τῷ θυσι, ἢ ὡς τῇ Διῇ μοι σοὶ τοῦ βασιλεῖ. παρηγορήσατε αὐτὸν. φοβῶμαι, μὴ ἐμῶν χωρὶς αὐτὸν αἰετῇ. Ἐτι δὲ αἰ ἐλάλει αἱ γυναικες, ἢ ἔκλεον, ἢ ἀλλήλας κατεφίλουν, εἰ μὴ παρήγυλλας οἱ κυβερνήται τὴν ἀναγωγὴν. μέλλουσα δὲ ἐμβάλεον εἰς τὴν τρεῖσι ἡ Καλλιρρόῃ τὴν Ἀφροδίτῃ περφυρίσασα. Χάρις σοί, Φρσο, ὃ δέσποισα, ἢ παρόντων. ἔδη μοι ἀλλότῃ. δὲς δὲ μοι ἢ Συρακῆσας ἰδεῖν. καλὴ μὲν ἐν μέσῳ θάλασσαν, ἢ ἐκείνηται μοι φοβερὰ πύλας, πλὴν ἢ φοβῶμαι, σὺ μοι συμπλεόσης· 20 Ἀλλ' οὐδὲ ἢ Λίγυπτιον οὐδὲς ὁρῶ ταις Δημητρίῳ καυσι, εἰ μὴ ὡς τῇσι συνῆξατο Χαίρει, ἢ κιφαλῶν καὶ χίρας αὐτῆς κατεφίλουν. τούτων ἡμεῖς πάντες ἀνέβημεν. καὶ πρῶτος ἐκῆκεν εἶσαι ἀναχθῆναι ἢ τῶν, ὡς ἀνέβηκα μέχρι πύργου ἢ θάλασσης ἐπαύει μιν μιν γυναικες. καὶ οὗτοι μὲν ἔπλεον.

ε. βασιλεὺς δὲ ὁ μέγας, κρατήσας τῶν πολέμων, εἰς Λίγυπτον μὲν ἐξέπλετο ἢ καταστησόμενος τὰ ἐν αὐτῇ βεβαίως, αὐτὸς δ' ἐσπῶλεν εἰς Ἀρα-

Αραδὸν ὡς τὴν γυναικα. ὅτι δὲ αὐτῷ ΦΕΙ Χίον καὶ Τύραν, ἢ θύ-
σσι τῷ Ἑρακλεῖ τὰ ἐπικύια, ὡς πᾶσι τις ἀγγέλλων, ὅτι Ἀραδῶν
ἐκπεπόμεθα, καὶ ἐστὶ καὶ. πάντα δὲ τὰ ὅ αὐτῷ φέρουσιν αἱ ναῦς
τῇ Αἰγυπτίῳ. Μέγα δὲ πᾶσι κατήγευε βασιλῆ, ὡς ἀπλο-
λίας τῇ βασιλίδι. ἐπὶ δὲ Περσῶν εἰς ἐπὶ μόνον, Στάτιρας
σφῶν δὲ αὐτῶν καὶ δὲ ἱκασῶν.

- ὁ μὲν γυναικα, ὁ δὲ ἀδελφῶν, ὁ δὲ θυγατρίων. πάντες δὲ τινα, ἱκα-
σῶν οἰκίαν. ἐκπεπλευκότεν δὲ τῇ πολέμῳ ἀγνοῦσιν τὴν ἀπὸ ποίας θα-
λάσσης. τῇ δευτέρᾳ δὲ τῇ ἡμερῶν ἄφθονος αἱ Αἰγυπτίῳ ναῦς ὡς
πλείους. καὶ τὸ μὲν ἀληθὲς ἀδελφῶν. ἰθαύμαζον δὲ ὁρῶντες καὶ ἐπὶ
μᾶλλον ἐπίτινεν αὐτῶν τὴν ἀπορία σήμερον ἀρδὴν ἀπὸ τῆς πρὸς τῆς
Δημητρίῳ βασιλίδι, ὅταν εἴδωσιν αἰρεθῶν μὲν πλείοντα βασι-
λίας. τῷτο δὲ ταραχὴν ἐποίησεν, ὡς πάλαιον ὄντων. εὐδὲς θύοις
ἐμμένον Ἀρταξέρξης. Τάχα δὲ τις ἐν ἐνδοξῇ βασιλίδι Αἰγυ-
πτίῳ. Ὁ δὲ ἀνδρῶν ἐκ τῆς θύοις, καὶ ἐσπῶν ἐπὶ τὴν θάλασ-
σαν καὶ σύνθημα πολέμου ἰδίῳ. τρεῖς μὲν γὰρ οὐκ ἦσαν αὐ-
τῷ. πᾶσι δὲ τὸ πλῆθος ἴσθον ἐπὶ τῇ λημέρῳ παριστάσμενοι εἰς
μάχην. ἥδη δὲ τις ἢ τῆς ἐπὶ τῆς, ἢ λόγῳ ἐμὲν ἀφύσιν, εἰ
20 μὴ συνῆκε Δημήτριον, ἢ τῷτο ἐμμένον τῇ βασιλίδι. ἢ δὲ Στάτιρας
σφῶν δὲ αὐτῶν ἰδίῳ. εὐδὲς οὖν τὰ ὅπλα ῥίπτωντες
περὶ αὐτοὺς. ὁ δὲ βασιλὺς οὐ κατέχευε, ἀλλὰ, πρὶν καλῶς τὴν ναῦν
καταχθῆναι, πρῶτον εἰσπρόσθον εἰς αὐτὴν. περὶ αὐτοὺς δὲ τῇ γυ-
νακί, ἐκ τῇ χαρᾷ δέχεται ἀφῆκε, καὶ εἶπεν. Τίς ἄρα μοι θεῶν ἀπο-
κρίσκει, γυνὴ φιλέει. αἰμώτερον γὰρ ἄπιστα, καὶ ἀπλοῦς βα-
σιλίδι, καὶ ἀπλοῦς ἐνδοξῇ. πῶς δὲ σε, εἰς γυνὴν καταλύων,
ἐκ θαλάσσης ἀπλοῦς; Στάτιρας δὲ ἀπεκρίνατο. Δὲ-
ρον

οὐ ἔχουσιν ὡς Καλλιρρόης. Ἀκύντας δὲ τὸ ὄνομα βασιλεὺς, ὡς
 ἐπὶ τραύματι παλαιῶ πληγῇ ἔλαβε κακῶν. βλάβας δὲ εἰς Ἀγταξάτῃ
 ἔ ἐνοῦχον. Ἄγε μί, Φησι, πρὸς Καλλιρρόην, ἵνα αὐτῇ χάρι
 γῶ. Εἶπεν ἡ Στέτιρα· Μαθὼς πάνα παρ' ἱμοῦ. Ἀμα δὲ πρὸς
 σαι ἔκ. ἔ λμίν. εἰς τὰ βασίλεια. τότε δὲ πάντας ἀπαλλαγῆσαι
 κελύσασα, ἔ μόνον ἔ ἐνοῦχον παρῶσαι, διηγείτο τὰς ὁ Ἀράδω, τὰς ὁ
 Κύπρω, ἔ τελευταῖας ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν τῇ Χαίρει. βασιλεὺς δὲ ἀνα-
 γνῶσκει μυσίαν παθῶν ἐπληρῶτο. καὶ γὰρ ἀργίετο ἄλφ. τὴν ἄλωση. ἔ
 φιλέτω, ἔ μετιβί. ἄλφ. τὸ ὡς αὐτῇ αὐτομολίας ἀνάγκη. ἔ
 χάζει δὲ αὐτῇ πάλιν ἠπίσκατο, ὅτι Καλλιρρόην μηκέτι δύναιτο θνα- 19
 σασθαι. μάλιστα δὲ πάντων φθόν. ἥπτετο αὐτῇ, καὶ ἔλεγεν· Μα-
 κάρ. Χαίρειας, εὐτυχέστε. ἱμοῦ. Ἐπὶ δὲ ἄλλων ἔ διηγημάτων,
 Στέτιρα εἶπε· Παρσμέθσαι, βασιλεῦ, Διονύσιον. τοῦτο γὰρ ὡς
 ὡς αὐτῇ Καλλιρρόην. Ἐπιστραφεὶς ὅτι ὁ Ἀγταξίεξης πρὸς ἔ ἐνοῦ-
 χον· Ἐλθέτω, Φησί, Διονύσιον. Καὶ ἔλθε ἔ χείρας, μετῴσθ.
 ταῖς ἔλπισι. ἔ γὰρ πρὸς Χαίρειας ἠπίσκατο οὐδὲν, μὲ δὲ ἔ ἄλλων γυ-
 ναικῶν ἔδωκε Καλλιρρόην παρῶσαι, ἔ βασιλῆα καλεῖν αὐτῇ, ἵνα ὥπ-
 δῃ τὴν γυναῖκα, γέρας ἔ ἀρεσίας. ἐπὶ δὲ εἰσπλάθει, διηγέσκατο αὐτῇ βα-
 σιλεὺς πάνα τὰ γεγονημένα. ὁ ἐκείνῃ δὲ τῷ καιρῷ φερόσθαι Διονύ-
 σιν ἐκιδέχεται ἔ παιδείαν ἐξείρεται. ὡς ὅτι τις, κεραυνοῦ πνοή. 20
 πρὸς ἔ ποδῶν αὐτῇ, μὴ ταρραχθεῖν, καὶ κείν. ἀκύντας λόγους σκη-
 πῶ βαρυτέρων, ὅτι Χαίρειας Καλλιρρόην εἰς Συμφακούσας ἀπάγει,
 ὅμως ἐνσταθῆς ἱμεσι, ἔ οὐκ ἔδωκε ἀσφαλῆς αὐτῇ τὸ λυπηῖσθαι σω-
 θείσης ἔ βασιλῆδ. Ὁ δὲ Ἀγταξίεξης· Εἰ μὴ ἔδωκεν, ἔφη,
 Καλλιρρόην αἰ ἀπὸ δακα, Διονύσιον. πᾶσαν γὰρ εὐνοῖαν εἰς ἐμὴ ἔ πίστη
 ἐπιθέξω. τῷ δὲ ὅτι ἀμνηστῶν, δίδωμί σοι πάσης ἱονίας ἀρχην,
 ἔ πρὸς ἐνέργειαν εἰς οὐκ βασιλείας ἀναγραφίσθαι. Περωμύθησιν ὁ

- Διουσίῃ, ἣ χάρις ὁμολογήσας ἔχειν, ἵστανται ἀπαλλαγῆσαι ἡ δα-
 κρύου ἐξουσία ἔχων. ἔστιν οὖν αὐτῇ Στάτιου τὴν ἐπιστολὴν ἡσυχῇ
 δίδουσι. Ἐπεστρέψας δὲ ἡ κατακλείσας ἑαυτὴν, γνωρίσας τὰ Καλ-
 λιρρῆος γράμματα, πρῶτον τὴν ἐπιστολὴν κατεφίλησεν, εἶτα ἀνοίξας
 τῷ τῆδε περσιτίθῃ, ὡς ἐκείνῳ παροῦσαν, ἡ ἐπὶ παλιν χεῖρας κατε-
 ἔχειν, ἀναγνώσκου μὴ διαμέμῃ. ὁ δὲ τὰ δάκρυα. Σπυλαίνας δὲ,
 μόλις ἀναγνώσκου ἤρξατο, ἡ πρῶτον γὰρ Καλλιρρῆος τοῦτομα κατε-
 φίλησεν. ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ. Διουσίῃ ἐγγίτη. Οἶμαι, Φησὶν·
 οὐκ ἐστὶν Ἀιδῆ. σὺ γὰρ ἐγγίτης ἐμῆς. τί γὰρ ἄξιον ἐκείνου σοι. Ἡδὲ
 10 δὲ τὴν ἐπιστολὴν τῇ Σπυλαίᾳ, ἡ πολλάκις ἀνεγνώσκου τὰ αὐτὰ. ὑπε-
 ἔλθῃ γὰρ ὡς ἄκουσα αὐτὴν καταλίπει. οὕτω κοῦφόν ἐστιν ὁ ἔρως, ἡ ἀνα-
 πείθῃ ῥαδίως ἀντιπᾶσαι. Διασάμῃ δὲ τὸ παιδίον, ἡ πῆλῃς ταῖς
 χερσίν. Ἀπελύσῃ ποτὶ μοι ἡ σὺ, τίςτις, ὡς τὴν μητέρα, ἡ
 γὰρ αὐτὴ τοῦτο κεῖνθαι. ἐγὼ δὲ ἔρημῃ βιώσομαι, πάντων αὐτῇ
 ἑμαυτῇ γινώσκου. ἀπώλυσέ με καὶ ἡ ζήλοτυπία ἡ Βαβυλὼν. Ταῦ-
 τὰ εἰπὼν συσπικνύζου τὴν ταχίστην καταβαίνει εἰς Ἰστίαν, μέγα
 νομίζον ὡς ἀμύδιον, πολλὰ δὲ ὄδον, ἡ πόλιν ἡγεμόναι, ἡ τὰς ἐν Μι-
 λῆτῳ Καλλιρρῆος οἰκίας.
 5. Τὰ μὲν οὖν αἰ τῇ Ἀρίαν ἐν τύτῳ τῷ. ὁ δὲ Χαίρας ἦνσε τ
 πλὴν εἰς Σικελίαν εὐτυχῶς. εἰς τὴν γὰρ αὐτὴν πρῶτον, ἡ ταῦς ἔχον με-
 20 γάλας ἐπιλαγίζου, αἰδεῖται ἔχον μὴ πάλιν αὐτὸν σκληρῶς δαίμῃ
 περὶ βολὴν καταλάβῃ. ἐπὶ δὲ ἐφάνησαν Συρρακῶσαι, τοῖς τρεῖς ἐχάς
 ἐκείνῃς κομῶσαι τὰς τρεῖς, ἡ ἅμα συσιταγμῆαι πλεῖν. ἡ γὰρ
 ἡ γαλήνη. ὡς δὲ εἶδον αὐτοὺς οἱ ἐκ τὴν πόλιν, εἰπέ τις. Πῶς τρι-
 ἦνσε περὶ πλεῖσις μὴ τι Ἀττικαί; Φέρε οὖν μὴν ὡς ἀμύδιον. Ἐμοχερῆτῃ.
 Καὶ ὡς αἰεὶ ἐμῆν. Στερετηγὴ, βυλθῶν, τι παῖς. τοὺς λιμέ-
 νας Σπυλαίνας, ἡ ἰσχυρῶς, ἡ γὰρ ἰσχυρῶς εἰ μίσηται ἐκείνῃ
 λ.

λῶ· ~~περὶ~~ δὲ εἰς αἱ βλεπέμεθα. Καταδραμὸν οὐκ ἔ-
 κρεῖται ἐν τῷ ἀγῶνι ἐπὶ τῇ θάλασσᾳ, καπῆρις ἐξέπιμπι πλοῖον
 ἀπαντᾷ αὐτοῖς. ὁ δὲ Σπυρταλὶς ἐκινδύνειτο, πληροῖοι ἐλθόν, Τίς
 εἶπεν. Χαίρας δὲ ἐκέλευον Σπυρταλῆα τὰ τῇ Αἰγυπτίῳ. Ἡμεῖς ἐξ
 Αἰγύπτου πλοῖον ἔμπορον, φορτία φέροντες, ἃ Συρακουσίους εὐφραῖν.
 Μὴ ἀδρόν τοῖον εἰσπλήνῃ, φησὶν, ὥς αἱ γυνῶν, εἰ ἀληθύνεται. Φο-
 ρτίδας γὰρ οὐ βλέπω καὺς, ἀλλὰ μακρὰς, ἃ ὡς ἐν καλῶν τεύχερι. ὥστε
 αἱ μὲν πλείους ἔξω τῷ λυμῶν μετῴρων μινάτωσας, μία δὲ καταπλε-
 σάτω. Πάνσομαι οὕτως. Εἰσέπληθον οὖν τείρης ἢ Χαίρειν πρῶτη. εἶχε
 δὲ ἐκᾶν σκηνὴν συγκαταλυμένην Βαβυλωνίῳ ~~πρὸς~~ πρῶτα. ἐπὶ 10
 δὲ καθυμνῶν, πᾶς ὁ λυμῶν ἀνδρόπων ἐκπλήθη. φύσι μὲν γὰρ ὅχλῳ
 ἐπὶ φελεγόνι τι χεῖμα, τότε δὲ ἢ πλείους εἶχον αἰτίας τῷ συνδρομῶν.
 βλίσσαντες δὲ εἰς τὴν σκηνήν, εἶδοι ὁρόμῳ, οὐκ ἀνδρόπων, ἀλλὰ
 φέροντες ἐν πολυτελίᾳ. καὶ ἄλλῳ ἄλλο τι ἐμαρτύρετο, πάντα δὲ
 μᾶλλον, ἢ τὸ ἀληθὲς εἰκάζει. ἢ γὰρ ἦν ἄπιστος, ὡς ἀληθῶς ἦν πε-
 πωμένῳ αὐτῶν ὅτι Χαίρας τίθηται, ζῶντα δέξαι καταπλῶν, ἢ
 μὲν τοσαύτης πολυτελείας. οἷ τε τῷ Χαίρειν γοῖς οὐδὲ πρῶτα ἐν τῷ
 αἰκίας. Ἐμοκρεῖται δὲ ἐκατεῖντο μὲν, ἀλλὰ πιθῶν, ἢ τότε εἰσ-
 χυ μὲν, λαθάνων δὲ. πάντων δὲ Σπυρτάν, ἢ τοὺς ὀρθαλμοὺς ἐ-
 καὶ τετακῶν, αἰφίδιον ἐκλύθη τὰ ~~πρὸς~~ πρῶτα. ἢ ὥφθη Καλ- 20
 λήρη μὲν ἐπὶ χρυσήνῃ κλίτῃ ἀνακαμνῇ, Τυρίαν ἀμπιχοιδῆν
 πορφύρει, Χαίρας δὲ αὐτῇ ~~πρὸς~~ ἀνακαμνῇ, ὅλῃμα ἔχων στρατηγῶν.
 ὅτε βροντὴ πᾶσι οὕτως ἐξέπληξε τὰς ἀκροῖς, ὅτε ἀστραπὴ τὰς ὀ-
 φθαλμοὺς τῶν ἰδόντων, ὅτε θῆσανον ἐν τῇ χρυσῇ τοσούτων ἐξέκλυσεν, ὡς
 τότε τὸ πλῆθος, ἀπροσδοκῶντες ἰδοῦν θάμα λόγου κρείττω. Ἐμο-
 κρεῖται δὲ ἀνπάδῃ ἐπὶ τῇ σκηνῇ, ἢ ~~πρὸς~~ πρῶτα. τὴν συγα-
 τίει, ὑπὲρ τῆς, τίει, ἢ ἢ τοῦτο πεπλάνημα. Ζῶ, πάτερ.

ἢ ἀληθῆς, ἐπὶ σὶ τιθίμα. Δάκρυα πάνι ἰχῦτο μὲ χαρᾶς. με-
 ταξὺ δὲ Πολύχαρμῳ ἔτι καταπλῆ ταῖς ἄλλαις τέρσεσιν. ἄλλῳ γὰρ
 ἢ πεποιημένῳ ἔῃ ἄλλος γόσιν δὲ Κύνου, ἀφ' ὃ μὴ κίτι Χαίριαν
 ἄλλῳ τῷ ὀχολάζει δύνασθαι, πλὴν Καλλιρρόῃ μήτη. ταχέως δὲ ὁ λι-
 μὴν ἐπληρῶτο, ὃ ἦ ἐκείνῳ τὸ ὄχημα τὸ μὲ τὴν ναυμαχίαν τῇ Ἀθη-
 κῇ. ὃ αὐτῶν γὰρ αἱ τέρσεις ἐν πολέμῳ κατέπλεον ἰσχυραῖς, χρε-
 σάμεναι Συρρακυσίᾳ στρατηγῶν. συμμίχθησαν δὲ αἱ Φοινίαι τῷ δὲ τῆς
 θαλάσσης τοὺς δὲ γῆς ἀσπαζομέναι, ὃ πάλιν ἐκείνῳ τοὺς ἐν θα-
 λάσσης. εὐφροσύνην τι ὃ ἴπαισι ὃ συνδυχαὶ πυκναὶ παρ' ἀμφοτέρων
 10 παρὲς ἀλλήλους. ἦκε δὲ ὃ ὃ Χαίριαν πατὴρ, λιποφυχῶν ἐν τῇ ὥδῃ
 δόξῃ χαρᾶς. ἐπικλύοντο δὲ ἀλλήλους συνίφθησιν ὃ συγγραμματαί, Χαί-
 ριαν ἀσπασάσθαι θύλῳτες, Καλλιρρόῃ δὲ αἱ γυναῖκες. ἔδοξε δὲ ἐπὶ
 ὃ αὐταῖς Καλλιρρόῃ γυναικίᾳ, ὥστε ἀληθῆς ἔπεισεν αὐτὴν ὄραν τὴν
 Ἀφροδίτῃ ἀσπασομένην ἐν τῇ θαλάσῃ. προσελθὼν δὲ Χαίριαν
 Ἐρμοκράτῃ ὃ τῷ πατρὶ. Παραλάβετε, ἔφη, τὸν πλῆτον ὃ μεγάλῃ
 βασιλείᾳ. Καὶ εὐθὺς ἐκείλθουσιν ἐκκομίζεσθαι ἀργύρων ὃ χρυσὸν ἀπαρί-
 θμητον. εἶτα ἐλίζαντο, ὃ ἡλικτῶν, ὃ ἰδιώτῶν, ὃ πᾶσαι ὕλης τέχνης
 τι πολυτέλειαν ἐπέδωκε Συρρακυσίᾳ, ὃ κλίνας, ὃ τρέπκας ὃ με-
 γάλῃ βασιλείᾳ. ὥστε ἐκπλήσθη πᾶσα ἡ πόλις, ὃ ὥς πρῶτισιν,
 20 ἐν ὃ πολέμῳ ὃ Σικελικῷ, ποταῖς Ἀττικῆς, ἀλλὰ, τὸ καυτάριον
 ὃ εἰρήνῃ, λαφύρων Μηδικῶν.

ζ. Ἀθρόον δὲ τὸ πλῆθος ἀνέστησαν. Ἀξύνειον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
 ἐπιθόμενοι γὰρ αὐτοὺς ὃ ἰδὼν ὃ ἀκῶσαι. λόγῳ δὲ θάτῃ ἐπληρώθη
 τὸ θίατρον ἀνδρῶν τι ὃ γυναῖκων. εἰσέλθοντες δὲ μόνῃ Χαίριαν πᾶσαι
 ὃ πάντες ἐπέδωσαν Καλλιρρόῃ ὥδῃ καλῇ. Ἐρμοκράτης δὲ ὃ τῷ
 ἰδμαγύγῃ, εἰτάγων ὃ τῇ θυγατρὶ. πρῶτον δὲ ὃ δῆμον, εἰς τὸ
 οὐρανὸν δὲ πάλιν, εὐφροσύνην τοὺς θίους, ὃ χάρις ἡπίστατο μᾶλλον ὃ πρὸς
 5

ἡ ἡμέρας ταύτης, ἢ τῇ ἱπποπόλει. εἶτα ποτὶ μὲν ἐρχίζοντο, οὗτοι μὲν αἰδρεῖς
 ἱππῶν Χαίρειαι, αἱ δὲ γυναῖκες Καλλιρρόην, ὅτι δ' αὖ πάλιν ἀμφοτέρους κοινῇ.
 ἢ τούτο ἐκείνοις ἦδον ἦν. Καλλιρρόην μὲν οὖν, ὥς αἱ ἐκ πλὴν ἢ ἀγνῶστας,
 ὑθέας ἀσπασαμένην τὴν πατρίδα ἀπήγαγον ἐκ τῆς διατρῆς. Χαίρειαι δὲ
 κατῴχετο τὸ πλῆθος, ἀκούσαι βυλόμενοι πάντες τὰ τῆς ἀποδημίας
 διηγήματα. καὶ αὖτις ὅτι τὴν τιλθαταίαν ἤρξατο, λυγρὴν οὐ θέλων
 εἰς τοὺς πρῶτους ἢ σκυδεσπῶν τὴν λαὸν. ὁ δὲ δῆμος οὐκ ἐκλήθητο. Ἐ-
 μμερῶν αὖτις ἀρξαι, πάντα ἡμῖν λίγυ. μηδὲν ὀφείλεις. Ὡ-
 κη Χαίρειας, ὥς αἱ ἐπὶ πολλοῖς τὸν χρόνον γινώμην συμβαίνει αἰδομένη-
 τῶν. Ἐμμερῶν δὲ ἴσθι. Μηδὲν αἰδομένη, ὡς τίς, καὶ λίγυς τι 10
 λυπηρότερον ἢ μικρότερον ἡμῶν. τὸ γὰρ τέλος, λαμπρὴν γνώμην, ἰ-
 πποκῶν τοῖς περὶ τῆς ἀσπασίας. τὸ δὲ μὴ ἴσθις ὑποκῶν ἔχου χαλι-
 πωτέρα ἐξ αὐτῆς τῆς σιωπῆς. πατρίδι λίγυς ἢ γυνῶν, ὡς ἰσθῶν-
 τῶν ἢ περὶ ἀμφοτέρους ὑμᾶς φιλοσοφία. τὰ μὲν οὖν πρῶτα τῇ διηγη-
 μάτων ἦδον ἢ ὁ δῆμος ἐπίσταται, ἢ γὰρ τὸ γάμον ὑμῶν αὐτὸς ἴσθις.
 τὴν τῇ ἀντιμετρεομένην ἐπιδουλῶν εἰς ψευδῇ ζηλοτυπίαν, ἀκαίρως ἐπλη-
 ξας τὴν γυναῖκα, πάντες ἔγνωσαν, ἢ ὅτι δόξασα τιθάναι πολυτιμῶς
 ἐκμετρίθη. οὐ δὲ, εἰς φόβον δίκην ὑπαχθεῖς, σιαντοῦ κατιφῆρῶν, σιω-
 πῶν αὖτις θέλων τῇ γυναίκα. ἀλλ' ὁ δῆμος οὐκ ἀπέλυσε, ἀκούσιος
 ἐπὶ τοῦ τὸ συμβαίνει. τὰ δὲ τῶν ἐφῆξεν ἡμῖν ἀπάγγελος, ὅτι ὅπως 20
 ὁ τυμωρὶς, περὶ τὸν ἄρτον ἀφῆκε, Καλλιρρόην, ζῶσαν αὖ-
 ραν, μετὰ τῇ σιταφίαν εἰσθῆκε τῇ περὶ τῆς κίλητι, ἢ εἰς ἰσθῶν ἐ-
 πάλησι. οὐ δὲ, ἢ τὴν ζήτησιν τῇ γυναικὶ ἐξελθῶν, αὐτὴν μὲν οὐχ
 εἶδεν, εἰ δὲ τῇ θαλάσῃ τῇ περὶ τῆς πλοῦς περὶ τῆς, τοὺς μὲν
 ἔλθον ληφῶνς τιθάναι κατέλαβεν ὑπὸ δίφῃς, ὅπως δὲ μόνον ἴτι
 ζῶντα ἐσθῆκεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. καὶ αὖτις μὲν βασιλεὺς ἀποκα-
 λοπῆθη. τῶν δὲ ἐξέπεμψεν ἢ πάλιν ἢ περὶ τῆς ὑπὲρ Καλλιρρόης.

- ἐκείνου δὲ συνεπέπλησιν σοι Πολύχαρμος ὁ φίλος, ταῦτα ἰσμεν·
 σὺ δὲ ἡμῶν διόγησαι τὰ μετὰ τὸ ἐκπλεῖν συνεχθῆναι τὸν οὐρανόν. Ὁ
 δὲ Χαρίτας ἰδὼν ἔλκεν διηγεῖτο. Πλεύσαντες τὸ Ἰόνιον ἀσφαλῶς, εἰς χαρίαν
 κατήχθημεν ἀδελφοί Μιλήσιοι, Διονυσίου τοῦτομα, πλῆτες ἔτι γέννη δόξην
 πάντων Ἰόνων ὑπερέχοντες. οὗτοι δὲ, ὁ ὤφειλε ὀνόματι Καλλιφρόν
 ταλαίφω προέμελλεν. μὴ φοβηθῆτι. οὐκ ἐδύλευσε, ἐδύσε γὰρ τὴν ἀργυρ-
 ωπήτιον αὐτῷ διοικῶν ἀπιδύξεν, ἔτι ἰσμεν αὐτῆς βιάσασθαι οὐκ ἐτέλ-
 μοι τὴν εὐνοῖαν. πέμψαι δὲ πάλιν εἰς Συρρακῦσας οὐκ ὑπέμεινον ἡμεῖς.
 ἐπὶ δὲ ἤσπιτο Καλλιφρόν κῦμας ἰαυτῶν ἐξ ἡμῶν, σῶσαι τὴν πολιτίαν
 10 ὡμῶν θύλυσσα, ἀνάγκην ἔχει Διονυσίῳ γαμνηθῆναι, σοφιστομένη τὴν τέχνην
 τὴν γυναικῶν, ἵνα ἐκ Διονυσίου δόξην γεγενημένη, ἔτι τετραπλῆ τὸ παιδίον ἐπὶ
 αξίας. τρέφεται γὰρ ὡμῶν, ἀδελφοί, Συρρακῦσας, πολίτης ὁ Μιλήτης,
 πλῆτοις ὑπὸ ἀδελφῶν σιδοῖται. ἐγὰρ ἐκείνῳ τὸ γένος ἰσμεν Ἑλληνιστῶν.
 μὴ φοβησάμενοι αὐτῶν μεγάλης κληρονομίας. ταῦτα μὲν οὐκ ἔμελλεν ἔσθαι.
 η. Τότε δὲ καταχθύνει ὁ τῶν χαρίων, μόνον εἰκόνα θεοσάμενος ὁ ἰσ-
 μεν, ἰσμεν μὲν εἶχον ἀγαθὰς ἐλπίδας. οὐκ ἔστι δὲ φεύγει ληστῶν, κα-
 ταδραμεῖντες ἐπὶ θάλασσαν, σίεπρον μὲν τὴν τρέφει, τοὺς δὲ πλεί-
 οντες κατέσφαξαν, ἡμεῖς δὲ ἔτι Πολύχαρμος θύσαντες, ἰσμεν αὐτοὺς εἰς Κα-
 ρίας. Θεῶν ἐξέρρηξεν ἐπὶ τύποις τὸ πλῆθος, εἴποι δὲ Χαρίτας. Ἐπι-
 20 τρέφεται ἡμῶν τὰ ἐξ ἡσυχίας. σκυθρωπότερα γὰρ ἔστι τὰ πρόσωπα. Ὁ
 δὲ δῆμος ἐξέβηκεν. Λόγι πάντες. Καὶ ὅς ἔλγουν. Ὁ προέμελλεν ἡμῶν,
 δούλος Μιθριδάτη, στρατηγὸς Καρίας, ἐκέλευσε σκάνδαλον οὕτως πι-
 πιδυμένους. ἰσμεν δὲ τὸ διοικῶν ἀπιδύξεν αὐτοὺς, ἀνα-
 σταυρωθῆναι πάντας ἡμῶν Μιθριδάτης ἐκέλευσε. κατὰ μὲν ἀπηνόμην.
 μέλλων δὲ βασανίζεσθαι Πολύχαρμος ἐπὶ με τοῦτομα, ἔτι Μιθριδάτης
 ἰσμεν. Διονυσίῳ γὰρ ξένος γινώσκω. ὁ Μιλήτης, Χαρίαν θάλασσαν
 μὲν παρῆν. πυθόμενη γὰρ Καλλιφρόν τὰ θεῶν τὴν τρέφει ἔτι τοὺς λη-
 στῶν,

τας, καὶ μὲ δέξασα τιθῆσθαι, ἔσθ' ἔχασί μοι πολυτιμῇ, ταχίως οὐ
 ἢ Μιθριδάτης ἐκέλευσε καθαίρειθ' αὐτὴν μετ' ἑταίρων, οὐδ' ἔτι πύργους
 ἔχουσι τῆς Φιλίππου. ἀποδύσθαι δέ μοι Καλλιρρόην ἰσχυρῶς
 καὶ ἰσχυρῶς με γράψαι περὶ αὐτῆς. ἀμυλῆα δὲ τὴν ἀμαρτωλίαν, τὴν
 ἀλλ' ἔλαβε αὐτὴν Διοδοσίῳ. ἐμὲ δὲ ζῆλον ἐπίσταν, ἐπίσταν δὲ Μιθρι-
 δάτῃ ἐκκαλεῖσθαι αὐτὴν τῇ γυναίκι. ἔτι οὖν, αὐτὴν μαχίαν ἐγκαλῶν
 ἐπέσπευσε βασιλεῦς. βασιλεὺς δὲ ἀνδρίζετο τὴν δίκην, ἔτι πάντας ἐκα-
 λει περὶ αὐτοὺς. οὕτως ἀπέθανον εἰς Βαβυλῶνα. ἔτι Καλλιρρόην μὲν Διο-
 δοσίῳ ἄγειν, περικλεῖσθαι ἐκείνης καὶ τὴν Ἀσίαν ὅλην θαυματοποιῶν. ἐ-
 μὲ δὲ Μιθριδάτης ἐπηγάγετο. γυνὴ δὲ ἐκείνῃ μεγάλῃ ἐπὶ βασιλεὺς 10
 δίκην εἴποιτο. Μιθριδάτῃ μὲν οὐκ οὐδὲν ἀπέλυσεν, ἐμοὶ δὲ ἔτι Διο-
 δοσίῳ ἀφ' ἑκατασίας πρὸς τῆς γυναίκος ἐπέσπευσε, Καλλιρρόην πρὸς
 μὲν οὐκ ἐπὶ μεταξὺ Σκετίρας τῇ βασιλίδι. ποταμὸς, ἄνδρες Συρρα-
 κίῃσι, δοκίμῃ, θάλατταν ἐκκαλεῖσθαι, ἀνδρῶν γυναικὸς, ἔτι
 εἰ μὴ μὲν Πολύχαρμον ἴσους, ὁ μὲν οὐκ ἐπὶ πάντις φίλος. ἔτι γὰρ
 βασιλεὺς ἡμετέρος τὴν δίκην, ἔσθ' ἔτι Καλλιρρόην φλογόμενον. ἀλλ' οὕτως
 ἴσους, οὐδὲ ἔσθ' ἴσους. εὐκαίρως δὲ Λίγυσι ἀπὸ βασιλῆος ἐκίχθη
 πόλεμος, ἐμοὶ δὲ μέγαλα ἀγαθὰ αἴτιον. Καλλιρρόην μὲν γὰρ ἡ βασι-
 λὶς ἐπήγαγε. ψυχὴ δὲ ἀκούσας ἀγγελίας ἐγὼ, φέροντός τινος, ὅτι Διο- 20
 δοσίῳ παρεδόθη, θέλοντι ἀμύνασθαι βασιλῆα, πρὸς τὴν Λίγυσι αὐτομο-
 λήσας, ἔσθ' ἔτι μέγαλα διπλοῦνται. ἔτι τὴν Τύρον, δυσάλωτον οὖσαν,
 ἐχίμαρτον αὐτὸς, ἔτι ταύραχον ἀποδιδυμῆς καταναυμάχουσα τὴν μέγα
 βασιλῆα, ἔτι Ἀρσάου κύριον ἐγινόμενον, ἔσθ' ἔτι τὴν βασιλῆα, ἔτι τὴν
 πύργον, οὐκ ἐσκατῆς, βασιλεὺς ἀπέβη. ἰδὺνται οὐκ ἔτι τὴν Λίγυσι ἀπὸ
 διπλοῦν πάσης τὴν Ἀσίαν δεσπότην, εἰ μὴ χάρις ἐμὴ μαχόμενον ἀπείρη.
 τὸ δὲ λοιπὸν φίλοι ὑμῖν ἐπείσθησα τὴν μέγα βασιλῆα, τὴν γυναῖκα θαυματο-
 ποιῶν αὐτὴν, ἔτι Περσῶν τοῖς ἐπισημοῦσι μητέρας τι ἔτι ἀδελφὰς ἔτι
 γυ-

γυναικας ἢ θυγατέρας πέμψας. αὐτοὺς δὲ Ἕλληνας τοὺς ἀρίστους, Λί-
 γυπτιῶν τε τοὺς θείοντας, ἡγαγον ὡς ἀδελφούς. ἐλευσεται ἢ ἄλλῃ σβ-
 λῃ· ἐξ Ἰωσίας ὑμῖν τῷ. ἄξι δὲ αὐτὸν ὁ Ἐμμοκράτης ἐκγονῷ. Εὐχαί-
 ρω δὲ πάντων ἐπὶ τοῦτοις ἐπικολούθησαι. καταπαύσας δὲ τὴν βίαν
 Χαίριος εἶπεν· Ἐγὼ ἢ Καλλιφρόν χαρὸν ἔχοντα ἐφ' ὑμῶν Πολυχάρμῳ
 τῷ φίλῳ. ἢ γὰρ εὖ νοῦν ἰσχυροῦς καὶ πίστιν ἀληθεύσας ὥς ἡμᾶς
 καὶ ὑμῖν δοκῇ, δῶκεν αὐτῷ γυναικὰ τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν. ὥς τε καὶ δὲ
 ἔξυμῖν τῷ Λαφύρῳ. Ἐπαφρήμων ὁ δὴμῷ· Ἀγαθῷ ἀνδρὶ, Πολυχάρ-
 μῳ, φίλῳ πιστῷ, ὁ δὴμός σοι χάριον ἐπίσταται. τὴν πατρίδα εὐσεβήτη-
 10 κας. ἄξι τῷ Ἐμμοκράτης ἢ Χαίριος. Μετὰ ταῦτα πάλιν Χαίριος εἶπεν·
 Καὶ τοὺς τε τοὺς τριακοσίους, Ἕλληνας ἀνδρας, στρατὸν ἐμὸν αἰδεῖσθαι,
 δόμοις ὑμῶν, πολίτας ποιήσατε. Πάλιν ὁ δὴμῷ ἐπεβόησεν· Ἀξιμῶν
 ἡμῶν πολιτιῶν. χριστοποιῶν ταῦτα. Ψήφισμα ἔγχετο, ἢ εὖδης
 ἐκείνῳ καθίστατες, μέρῃ ἦσαν τῇ ἐκκλησίᾳ. Καὶ Χαίριος δὲ ἰσορροῖον
 ἔλαττον ἐκάστω. τοῖς δὲ Λίγυπτιοῖς ἀπέτιμε χάρεσι Ἐμμοκράτης, ὅσοι
 ἔχον αὐτοὺς γινώσκον. ἔως δὲ ἦν τὸ πλῆθος ἐν τῷ διατάττειν, Καλλιφρόν,
 πρὶν εἰς τὴν οἰκίαν εἰσελθεῖν, εἰς τὸ τῷ Ἀφροδίτῃ ἱερὸν ἀφίκετο. λαβο-
 μένῃ δὲ αὐτῇ τῷ ποδῶν, ἢ ἐπιθῶσα τὸ πρῶτον ποῖον, ἢ λύσασα τὰς κό-
 20 ρας ἐν Συμφρακίᾳ εἰδυίας, ὅπου ἢ παρθεῖν εἶδον αὐτὸν, εὖ θειλού-
 σης. οὐ μίμωμαι σοι, δίσκοπα, ὥς ἂν πίπτονθα. ταῦτα ἐμαγεί-
 μοι. δόμοι σοι, μηκέτι με Χαίριον ἀφελῶν, ἀλλὰ καὶ βίον μακάριον,
 ἢ θάνατον κοινὸν κατέλθον ἡμῖν. Ὡς δὲ ὡς Καλλιφρόν συνέγραψα.

Χαίριος τῷ Ἀφροδίτῃ τῷ ΔΕ Χαίριος καὶ Καλλιφρόν Η λδγαν
 τίλῳ.

PAUCIS mihi hic conveniendus es, Lector aequae. De *Auctore* hoc *Graeco* in lucem emittendo agitantem identidem retardaverat versionis conficiendae, quam mos induxit, necessitas. animus enim semper ab hoc exercitii genere nescio quomodo abhorruerat. Compellavi igitur V. Cl. *J. Jac. Reiskium*, cum maxime in *Academia Lipsiensi* literas *Arabicas* profitentem, sed qui tum *Lugduni Batavorum* ab aliquot annis egerat, ut me hac molesta opera levaret. Ille autem tam alacri & lubente animo hanc provinciam suscepit, ut intra mensis unius spatium versionem ad umbilicum perductam in manus meas tradiderit.

Illam per otium versionem ad Graeca committenti cum in paucis locis Vir Eruditus a sensu auctoris recessisse mihi visus fuisset, & praecipue ubi non auctoris verba, sed suas suspiciones exprimendas duxerat, ea ex mea opinione constitui: cavi tamen, uti ex meis *Animadversionibus* pateret, quae fuisset Viri Eruditi sententia: si pauca loca excipias: in quibus in verbis aequipollentibus, non in sensu, immutationis cardo verteretur.

In ejusdem *Emendationibus & Conjecturis*, huic praefatiunculae subjectis, multas apertas scribarum hallucinationes animadvertes. rogaram nimirum V. E. ut non modo si quid Criticarum suspicionum ei subnasceretur mecum communicaret, verum ut etiam crassissima quaevis librariorum aberrata enotaret & corrigeret. quod fide summa fecit. quare ipse minus necesse habui talium mendarum iterata commemoratione lectorem obtundere.

Tandem mei causa ingratiorem etiam operam V. E. devorare non dubitavi. Cum enim *Florentinum Apographum* nollem typicis fordibus inquinatum, ab ipso petivi, ut *Contextum Graecum* describeret, ea lege, ne ab *Hetrusco apographo* vel unguem usquam recedret. At quam contra aequissimam, ut puto, cautionem res gesta fuerit, insipientibus *Animadversiones* nostras patuerit.

Quamvis autem cominiserim, ut id persenseram, persenseram autem e vestigio, *Cocceianum exemplar* cum *Reiskiano apographo*: & variationes ex longe maxima parte sustulerim, tamen etiam post curam hanc quaedam loca meam oculorum mentisque aciem effugerant. de quibus tamen ubique, ut par & aequum, lectorem instruxi: ita uti persuasissimum, velim, habeat, nulla ex parte ipsi jam latere sinceram *Apographi Florentini* lectionem. Vale. aequae Lector, & Interpreti erudito, debitum industriae praemium, laudem lubenter mecum rependas.

PAg. 3. Lin. 15. [ίστες] Cocchii conjectura γονῆς non quidem mala, aut quod eodem redit τεκόντες. sed non puto quidquam mutandum. Proba est lectio. Notat eos qui ad Chaeream accesserant, ut ipsi decretum con-
 cionis & complementum votorum suorum nuntiarent, & in sponsae do-
 mum deducere. Supra dixerat οἱ μὲν οὖν ἀπῆσαν ἐπὶ τὸν Χαιρέαν. l. 18. μὲ-
 ζον & κρείττον αὐτῶν admitti nequit. P. 4. l. 1. ἀμυνόμεσαν. Nihil ultra molendum.
 In activo dicitur, non in medio. l. 6. ὁ μὲν ὑπὲρ. l. 11. ἀκούει. sic p. 69. 23.
 l. 15. τῶν sine accentu forte. l. 15. μίμνετε. l. 22. ἐντραφίς, vitium & alibi
 apud Nostrium deprehendi. P. 5. l. 4. lacuna per ὅτι suppl. l. 6. σήμετι κόμην
 ἔσαν (ut αἰ. ἔν τῷ π. ζαν.) αὐτῶν ἔσαν. l. 7. οἶνον. l. 9. εἰς ἡμέραν. l. 10. ἐλκύντες. l. 11.
 τὸν (pro τῶν.) l. 11. ἐκμύθη. l. 13. κατακλόμενον. l. 14. καθ' ἑαυτὴν non mutan-
 dum. l. 15. γυγνός. l. 16. ἀπομαρτύνει τὴν κοινότητα. l. 17. ὑπονοῶσα, & αἰτίαν
 suppl. l. 18. ἡ παῖς τῇ χεῖρι κατεχόμενον. l. 21. ἐκώμασεν, & τὰς δι. P. 6. l. 2.
 αὐτῶν. l. 4. ἔλετο λαπὼν. l. 4. παρὰ τοὺς & ὁμιλητικῆς. l. 6. forte ἔρωτος. Non tam-
 en ἱστοῖς damno. l. 7. ἐκίνο. l. 8. τῷ τε λείψαν. l. 10. ἐν (pro ἡ.) l. 11. ἐβ-
 χασεν. l. 14. Χαερίαν aut simile nomen. l. 16. εὐτυχῶν (ab εὐτυχίῳ) similis
 phrasis illi τῷ ποιῶν. l. 21. διὰ τοῦ supplend. l. 25. μηνύει. P. 7. l. 7. ἐν suppl.
 l. 8. ἢ ἀνέμιαν ῥῶν. l. 10. ἔμην. l. 13. fecutus sum ἐπὶ V. Cl. l. 13. συνεινῶν.
 l. 18. τὸν λαθροφύλακον. l. 18. ἐπιχειρῶν προαυτῶν. l. 20. est ἀποκρίνας. l. 21.
 βαρύν. l. 21. περιελαφύμενος. P. 8. l. 2. Duplici modo potest legi. Vel: ὁ δὲ
 τὸ ἔτερον (aut ἑταῖρον) παρὰ τὴν ἀβλὸν θύραν ὑποκρίνας, εὐνὴν ἐξήλασεν. Vel: ὁ δὲ ἑταῖρος
 π. τ. δ. ὁ ὑποκρίνας ἐ. ἐξήλασεν. Sensus eodem redit. l. 3. ποῖατα suppl. non ἔντονα.
 l. 7. πῶς κατὰ διαφύλακτον ἐλατῆς. l. 8. recte ἐπὶ μέρειν aut Salvinius, aut Coc-
 chius. P. 9. 15. ἐλφύμεν. l. 19. εὐ δὲ. P. 10. l. 18. οὐδὲ μοι ποθέμενος περὶ συγ-
 κροτήμενον. l. 23. οὐδὲ. P. 11. l. 1. διατρέχων. l. 5. εἰλέμεν. l. 13. Aut δικαιότερος
 aut ἡμιδὲς. Prius statuo. l. 14. ποῖ. l. 20. αἰδέεσθαι. P. 12. l. 2. εὐνὴ potest du-
 plici modo explicari. Vel: erat spissum & densum STRATUM aromatatum.
 Sic foret εὐνὴ quod Chymici notant S. S. id est stratum super stratum. Vel:
 abundans & referta erat aromatibus αὐτὰ Callirhoēs. In versione dedi ἑμῶν,
 quam puto veram auctoris. In praecedentibus mutandum nihil,
 quamvis alicui χρεῖα & ἐργον possit in mentem venire. l. 3. In hoc loco
 haereo, num ἀγωνίας legendum, an γωνίας. Sane prius plane non haesitans
 amplecterer, si talis esset verborum ordo. μέγιστε ἐκ τῆς ἀγωνίας εὐνῆς τὸν τά-
 φον. Quam vix tandem recollecta ex ignorantia & trepidatione sepulcrum ani-
 madverteret. Et firmaret scriptam lectionem locus p. 14. l. 10. Verum in al-
 teram cogitationem me induxit locus p. 13. l. 10. Sine dubio habuerunt
 sepulcra peculiare quid quo a caeteris aedificiis distinguerentur, vel tactu.
 Ego in versione fecutus sum priorem conjecturam. l. 4. Varie cogitavi de
 hoc loco. Sensus paret. de verbis auctoris laboratur. An ζῶ σοι, Χαιρία.

βοήθεια. An ζῶ, σωζετε. βοήθ. An ζῶσα ἑμὶ. βοήθ. Expressi in versione ζῶσα κατὰ-
 ρογμαι ex proxima lin. 6. & 7. quod simplicissimum, quamvis in M^{to} non satis
 spatii sit pro istis capiendis. l. 9. με. l. 14. ἐκείναι. l. 15. Secutus sum Sal-
 viniū τὸν τρέπον. Caeterum in numero & dispositione latrocinialis ministerii
 valde tricarit Chariton, ut saepe alias. Nunc mihi non proposui vitia scrip-
 toris indicare, sed sermonis & codicis tantum. l. 23. Θανμασμάς. Vox ra-
 rior. Mihi certe non lecta prius. sed nostro usurpatur quoque p. 20. 5.
 l. 25. forte ἢ adv. P. 13. l. 21. καὶ. l. 24. πείθηκε. P. 14. l. 1. χερσὶ μάστα.
 l. 6. ἐκείνου. l. 8. ληψόμεθα. l. 14. Non assequor exacte quid Mst. velit
 an ὑποπτεύσεται, an ὑποπτεύσεται. l. 22. ἔτε. l. 23. τῶτο. P. 15. l. 9. καὶ δὲ ὑπενοστή.
 l. 14. ἀγορεύει. l. 21. pro κατὰ leg. aut ἢ, aut ἄν. l. 23. Si ἔποι notat *quor-*
sum, legendum est ἐμῆται. si vero tenemus ἐμίστα, debemus accipere pro
 ubi, ἔπυ. Nam quum innumera sint loca, ubi ἔποι, pro ubi occurrit, & con-
 stet alias, Graecos scriptores, praesertim sub Romanis, fuisse negligentiores:
 vix probabile mihi videtur, omnia omnino illa loca resingenda esse. licet
 constans discrimen inter ἔπυ ubi & ἔποι quo semper & rigide observatum sa-
 ne malle. Conf. p. 48. 2. & 131. 16. l. 9. πλῆθος δὲ πλυσίας. P. 16. l. 4.
 καταλήψ. l. 5. κακοήεις. l. 9. melius conveniret ἔν, l. 17. ἐβόλετο. Amat ta-
 men Noster βολεύει. Conf. p. 12, 11. 35, 18, & 24 &c. l. 22. ἔρη δὲ, &
 ἔρηον. Attamen Graeci saepe vocativum & nominativum habent promiscue.
 P. 17. l. 5. κελευστρίας, aut κελευστρίας. l. 7. melius παραχῶδης. l. 18. ὅταν
 tollendum. Est nota librarii, personam loquentem indicantis. l. 19. συνέτα-
 λον bonum est. l. 25. ἢ αὐτόν. P. 18. l. 1. ἐλπί. l. 9. aut ἐλευσίον, aut ἐλευθε-
 ριον. l. 13. Male Cocchius ἐμολίας mutat. Est Atticissimus. ut ap. Aristoph.
Pluto 694. τῆς αἰῶρης πολλῶν, & *Pace* 166. τῆς γῆς πολλῶν. l. 18. ἔφαζεν itidem
 probum. l. 19. ἀρμίσταδι. P. 19. l. 6. ἐπίσταται. l. 14. τῆρῳ Cocchii secutus
 sum. l. 15. ante παντελῶς excidit ἢ, forte & post ὑπελάμψαται, τοιαῦτα βολέ-
 μιον πελσει. P. 20. l. 1. οἱ μὲν, non sequente οἱ δὲ, videtur fere lacunae fa-
 cere suspensionem. Quid si scriptum ab auctore οἱ δὲ ἄλλος πᾶς τὸ καὶ Θαν-
 μαζόντες. sed certum nolim asserere. l. 5. ἀγορεύει. l. 7. ἡνυχάειν. l. 14. πολ-
 λὺς γὰρ ἦδεν ἐν τῇ πόλει θοῖς. l. 19. συμβαλῶν. l. 24. μάλλον ἀνθρακῶ γὰρ ἐλ.
 l. 26. Ambiguum, sitne post βάσανε punctum ponendum, an post θαλάσσης.
 P. 21. l. 1. πληρωμένα, aut πληρωμένης. l. 12. εἴτα τάχα. Est valde significans
 εἴτα. Conf. Msticell. Obf. Vol. v. Tom. 1. p. 60. & cohaeret cum κεν. P. 22.
 l. 3. εὐνυχῆ. l. 9. κελουμένη. l. 12. εὐνυχῆ. Nam εὐνυχος est nomen proprium.
 P. 23. l. 6. ἐγχε. P. 24. l. 2. ζήτησον ἔν. l. 5. εὐνυχῆς τῆς. l. 14. δὲν Cocchii
 expressi. l. 15. ἡλεῖσαν. l. 17. Θανμασμάται. l. 18. post ἰδοὺ excidit γυμνῶν.
 l. 18. ἐρῶν. Conf. Aristat. l. 1. & Lucian. *Amor*. l. 22. ἀμῶντεν & ad
 ἔπαιον & ad κακῶν ποτὲ referri. Studui utrumque simul exprimere. l.
 23. λῆλυτο. P. 25. l. 2. ἐπιστάντες etiam ambiguum. vel *clarus & illustris*, vel
qui se manifestat & apparet. Utrumque dedi. l. 4. forte quis malit παραμυθί-
 μνοι. Num opus sit adeo ad virum secare, dubito. l. 6. διασπαρῶν. l. 9.
 τοῦ

*

*

*

ταύτων, αὐτ' πάντων. P. 26. l. 2. in illo ἤν latet aut numerus diei, ταῖσιν, τα-
τάσιν, πέμπτῃν, ἑκτῇν, δεκάτῃν &c. aut sane ῥήτην. l. 8. αἰδέσθαι. l. 25. τὸ γὰρ λοι-
πὸν] Si sunt verba Dionysii ad Leonatem aut statuenda apophoreis, aut
deest quaedam. At *imposterum cave tibi a tali impietate*. Si Callirrhōes, ne-
que sic integra videntur, licet quadantenus possint excusari. *Quod balanus*
dixisti condono. At *imposterum sultim* &c. P. 27. l. 11. κελευσθῶν. l. 17. ἐξαι-
ρίτως aut ἐξαιρίτως. Conf. p. 137. 20. P. 28. l. 2. Censeret quis ἐν in ἤν mutan-
dom. Sed injuria. Politissima haec est Attica loquendi ratio. Conf. Aristoph.
Vesp. 831. ubi subintelligitur ἴδιαι, *oportebatne?* Pariter non fuerat attrectan-
dus locus sanissimus & festivus admodum Theophrasti *Char.* 23. circa fin.
ἐκ ἔχον ἀγρόριον εἶν τῶ (sic scrib. sine accentu.) ἀκολούτῃν. subint. ἐτόλμασας, ἀν-
δεύασμε? l. 3. ἐπιθυμίας. l. 8. τῶν γε subintell. ἐνικα vel χάριν. l. 20. Videor
mihi fragmentum versus forte ex Homero deprehendere. πῆνόν, ὃν ἐκ ἀδ' αὖ
ὡδ' ἀπὸ πέν ἤλθεν. l. 22. δαίμων δέ σε τις. l. 25. μίαν. P. 29. l. 2. aut εἰ delendum
aut post ἐμολίας excidit ἡ ἐξ ἑαυτοῦ νομίζων, &c. l. 5. ἀνέπαυτο τυγχάνεις. l. 12. ἡν-
ν. l. 20. μὴν ἐποικύβης. P. 31. l. 23. βεβύεται. l. 25. κακὰ. l. 26. οἶ. P. 32. l. 8.
ἐλπί. l. 14. ἐπίσταται. l. 16. ἔρχετο. l. 21. est ellipsis κατὰ vel διὰ. P. 33. l. 6.
ἐν. l. 8. πρὶν ἐπιχειρησύν, vel πρὶν ἐπιχειρησιν. l. 20. σωτηρίαν & χάριτα. l. 23. π-
πρωτάς. l. 26. αὐτῇ. P. 34. l. 13. ὦν. l. 26. τὴν ὕστερον. P. 35. l. 11. ποικίλῃ.
l. 18. dubium num ἐώλετο leg. Conf. lin. 24. l. 25. ἀστέρας. P. 36. l. 25.
ματαιάς. P. 37. l. 11. τίς. l. 11. τεκνοδοσίαν & ἔλκτα. l. 21. παρκαίσεις. P. 38.
l. 17. ἐκαστίαν. P. 40. l. 7. ἐσοχλοία. P. 41. l. 6. τοσαύτη] forte λύπη deest. l.
11. τοῖς. l. 11. ἀπιστῶν. ἐκ ἐξαπατῶ. l. 14. ἐμνήνευε, & πρῶτος retractio accentu.
l. 18. δουλῆ. l. 20. ῥῆος. P. 42. l. 7. ἡπίστῃς. Ad ἐπ' ἀρῆν παιδαν conf. Bergl.
ad Alciph. Ep. p. 24 & Vann. Crit. p. 609. 610. l. 19. ἐκ καταφύγιος. l. 24.
post ταρχίαν excidit ὥμοσι. P. 43. l. 1. ἀνακύπτειν. l. 24. ἐχέματ' αὖ. P. 44. l. 1.
Δόμιμος ambiguum. Utrumque sensum dedi. l. 4. μέμψιμα. l. 6. ὥμοσι. l. 9.
τόχον punctum, & post ἔχον comma. Sed has minutias porro non sectabor.
Satis patet ex versione inea, quomodo ubique distinguendum. l. 11. θάμβαι.
l. 16. νόμφαν. prima litera parva. l. 25. Nescio quare Cocchius ᾤ scripterit
sine accentu virgulaque supra & infra ducta, uti solet voces suspectas. Sa-
ne ita ipsi non ignota fuisse monstrat locus p. 44. 23. Jungit quoque ita ἐξ ἡμέ-
Plutarchus *Opusc. Moral.* T. 1. p. 159. lin. 15. ed. *Henr. Steph.* P. 45. l. 15.
ἐξῆκε] aut excidit hic παρελθὼν ἐπὶ τοῖς, aut repetendum est e lin. 13. quod
vereor ut multi concoquant. l. 24. Διόντος. Conf. p. 126. 10. P. 46. l. 11.
ἡμεῖς. l. 18. ἀπολαύων. alia res est p. 52. 25. P. 47. l. 1. ὦτε, aut quod ma-
lim ὦσι. l. 4. σὺ δὲ ὦτα. l. 5. τρέφεις. quod & Cocchius forte voluit. l. 9. πλ-
σέμεντες. l. 13. ταυτὸς est ambigua scriptura. l. 21. τὸ delendum post ἐκωλύ-
σατο. P. 48. l. 4. ἰαντόν. l. 5. Locum hunc omnium minimo motu si tracta-
re volumus scribendum ζῆτῶν, & δὲ e lin. 6. collocandum lin. 5. post κατ-
λίσσεν. Possit quoque πλείων & ζῆτῶν legi, & δὲ lin. 6. tum plane ejici. l. 8.
ἐξῆκε. l. 22. ἀναπνεύων. l. 24. συνήγαγον. l. 26. αὐγμῶν. P. 49. l. 3. θάψει,
φῶσι,

*

*

*

Φησὶ, suppl. l. 14. τροχός, ἢ καταπέλτης. P. 50. l. 6. ἐκίλευσαν. Praeterea ex versione mea ne quis putet me lin. 3. παρακαλέσασθαι aut ἐξῆς κατέσθαι legisse. καθήκει δὲ dicitur de concione. Conf. l. 2. & p. 143. 26. l. 7. δεῖσθ' ἡλεγχῆ, aut κατέσθαι, aut ἐκείναι, aut simile. tum βασιλεύτας ἐνδύς. P. 51. l. 2. αἰκίσαι. l. 20. ἀποθύσας. l. 21. γῆρας. P. 52. l. 12. subintell. ἐαυτῆς. l. 13. ἐκίλευσε. l. 16. φίλῳ. l. 19. ἀπηνάσαστο. l. 22. χαρὶς ἐκείνης ἐσταύθα. subintell. κόμισον. notum: ἡ τὰν (scil. κόμισον) ἢ ἐπὶ τὰν (sc. πεκύμισο.) l. 23. δύναμαι. l. 25. φορὸν. ut p. 130. 19. P. 53. l. 5. δυνάμειθα. l. 6. ἐπράθῃ, aut πείραται. l. 9. πρῶτον. l. 15. προσήγγει. P. 54. l. 1. ἀλλὰ τότε μὲν ἐσίγησεν. l. 3. ἢ del. l. 12. παρεμύθετο. l. 19. ante κοινὸν aut ἀδὲ aut ἢ excidit. l. 21. συμφέρει. P. 55. l. 2. παχέας εἰργάζοντο. P. 56. l. 4. χαρσθήμιον. l. 5. τῆς διακονίας ἱρατικῆς est ex more recentium & minus probatorum auctorum. Itap. 128. 21. τὸν θαλαμὸν βασιλικόν. Muscas captat, qui talia emendat. l. 16. παρῖδῳ. l. 18. αὐτὸν. Salmasium qui ad Achillem Tatium negaverat αὐτὸν vel αὐτὸν pro ἱμαντὸν. εἰαυτὸν, bene Graecum esse refutavit Ericus Benzellus in not. ad Christoflomi orat. P. 57. l. 1. unum ἐκλαυσεν putem tollendum, licet contendere nolim si quis retinendum censcat. l. 3. προέπεμφεν. l. 6. σοι. l. 8. ἀφείλω, pro ἀφείλω. Nostro relinquendum. Ille formavit ἀφείλωμην, εἶλω, εἰλωτο. l. 23. ὅπως ὥσπερ. l. 26. αὐτοῖς. P. 58. l. 17. Διονύσιον γυγνίσκων ἢ δεδωῖς. P. 59. l. 5. βράδυ. l. 19. Διονύσιῳ. l. 20. εὐεργέτης. l. 25. ἰδίῳ. P. 60. l. 6. παιδίστας. l. 8. πάντες δ. P. 61. l. 2. φοβερά. P. 63. l. 9. ἢ τῶτο. P. 64. l. 1. κοινόν. l. 12. ἐκπύσας. οἱ δὲ ἢ προσεκύνησαν. l. 15. Jambus est, forte ex Euripide. l. 16. σφεαγίδα. P. 65. l. 2. ἀφῆρται. l. 5. ἐβόρει. l. 10. ἄλων. P. 66. l. 3. τὸν. l. 8. τὸν λέγων. l. 9. ζήτησις. l. 15. λέματῳ. l. 17. λίγα. P. 67. l. 6. non extrico. l. 7. δυσανῆσαι. l. 10. ἐμνημόνευσαι. l. 12. ἐσαυτοῦθῳ. suppl. l. 13. ἐκκλᾶδυσσαι. P. 68. l. 5. τινες. l. 24. σωτήρια. Conf. p. 82. 7. P. 69. l. 23. ἐφείδῳ, χαμνέντων μεταξὺ. l. 24. ἄλων. P. 70. l. 5. πᾶσι. l. 6. ἀπέχρη. P. 71. l. 20. quamvis usitatus sit παραγυμναστῆς, ferri tamen potest... ταδέ. Aor. 1. pass. quoque vicem medii habent, qui saepissime alternant. P. 72. l. 26. καλῶς πεφύκῳ. P. 73. l. 6. συνίης. Porro vel cum genitivo, vel cum accusativo construat, perinde est. l. 17. μεθ'. l. 18. bene Cocchius ἐν Καίῳ. l. 21. θάλατταν. P. 74. l. 4. ὑπὸ αὐτὸ excidit, aut subintelligendum est elliptice. l. 25. μεταπίμπαι. Alia res est p. 83. 8. l. 26. pro ἢ leg. κατὰ nihil deest. P. 75. l. 16. aut ἐπιδέξαι, aut τῆδε. l. 17. προδῶς. l. 23. ἐτι μῦθον. P. 76. l. 2. ψυχῇ. ne me quis credat ex versione ἰαπίδα legisse. l. 6. προέβη. a θῶο ενττο. alterum est aor. 1. a τῶθην. Sivoluit auctor persf. praecurrat, debuit προτίπαι. quamvis id uspiam exstare diffidam. l. 10. χρεού. l. 16. ἢ πλάσας suppl. P. 78. l. 10. forte quis cogitabit ἐπιδεῖν. nec sine causa. P. 79. l. 4. τῆς suppl. Hoc simplicissimum vel ὅων, aut ὅων. l. 6. φέρων supplend. l. 7. palam est esse ἀστῆ. sed quomodo caetera supplenda sint, ego non extrico. l. 9. δι' ἀπύκτων. l. 15. δελτίας. l. 17. ἰλλιδας γῆν. l. 22. ὅν (vel ἐτι) ἰαπίδα. P. 80. l. 11. ἐπηκολυθεῖ. l. 18. ὁ σός. l. 19. δι' (vel δι) ἐξελθὼν. l. 25. γυργαφίται. P. 81. l. 1.

*

*

*

l. 1. ἰφθῖν. l. 8. Versus ex Homero restituendi, si modo auctor sic citare voluit. Indulgent sibi auctores in citando, aut detorquentes ad rem praesentem aliena verbis, aut memoriae vitio nonnunquam. l. 25. ἐπιμύχεται. P. 82. l. 2. ὅπν. l. 8. ἐπὶ ὅπν. l. 10. προσχέρεται. l. 20. φανήτω. l. 24. διεχέδεται. P. 84. l. 5. σοι suppl. l. 16. ὁρμήσῃται. l. 20. διώκον. P. 85. l. 5. Vulgaris quidem grammatica ἔγχεσιν praecipit. sed in Nostro mutandum nihil puto. P. 86. l. 15. ἐκπαταύουσιν. P. 87. l. 11. μέλνται. l. 13. χαρῖ. P. 88. l. 4. τραυμα. l. 16. εἰς ἢ μή δι' ἡμῖν. l. 22. ἀπασιν, ut & forte Cocchius voluit. P. 89. l. 11. ἡ δὲ σε τόχην. l. 12. ἐκβυλάς. l. 19. συνεισέστηεν. Forte alterum est Graeco Barbarum. P. 90. l. 4. συνίημι. l. 8. με. l. 10. non legi πωλήσας, pro ἀπολέσας. Ne cui fraudem faciat mea versio. Id in aliis teneri velim. P. 91. l. 19. βασιλεύ. P. 92. l. 6. ἀπὸ ἡλούς, aut εἰς ἀπὸ ἡλούς. l. 6. ἐξήπτε. Conf. p. 95. 26. P. 94. l. 2. εἰσεν. l. 11. pro δὲ scribendum ἔστι id est quatuor. l. 23. pro γὰρ forte ἔν. P. 95. l. 1. ὁχέρεται. nisi quis malit ὁχέρεται. Hoc fit ab ὁχέρεται, πτοε, & notat συνιότητι motum, gratiam, comitatem. sed ὁχέρεται, quod a verbo χαίρειν, notat gratitudinem. l. 5. ὅ. l. 6. ἰδρυάμεν. l. 13. κατηγύει. l. 15. ῥέσαν. l. 19. μήτε. sed conf. p. 16. 22. l. 25. περιέμψεται. l. 26. ἦτε. Conf. p. 92. 6. P. 96. l. 1. ἂν ἐνέσπον. l. 1. pro ὅ leg. ὅτ' (ὅτε.) Alias auctor sibi contradixit. Conf. p. 68. lin. 14. 15. 16. 17. l. 4. με. l. 6. περιέμψεται. l. 14. ἡν ἀνέχετο βρέφους ὁρῶ. P. 97. l. 8. pro ἰπασεν leg. ὁρῶσεν. P. 97. l. 8. ἐπώλησαν. l. 10. πειρασάν παρὰ μνῆν μέλν. P. 98. l. 3. ταῦτα. l. 4. ἐπηγόρευον. Rarum verbum hoc sensu. Postea p. 149. l. 1. & 141. 7. ἐπικελύειδς dicit. l. 14. ἀντινογαυρόβουον. l. 21. del. δὲ. P. 99. l. 5. ἐλεχέσθην, aut ἐλεγχέσθην. Utrumque recte. l. 7. ἀποδιδάσκεις. Nam ἀπελαύεις, quod propius ad literam, loci sensus abigit. l. 16. pro τῷ leg. ἐπὶ. l. 19. ἐπενέμψαν. P. 100. l. 20. τις. P. 101. l. 1. forte μοι. Conf. lin. 7. ubi bene habet με. l. 4. ἐκίρην. l. 4. ταῦν (vel τοῖν) τὰ μετὰ ταῦτα. l. 12. δέσας. l. 18. ἐκβυλάην, dein plura defunt, quam spatium in Mss relictum indicare vult. l. 19. λόγους. l. 21. τις ἐμὲ ἡμῶδς. l. 23. ἢ σφολέροι, θεῶν ἐμὲ ὅμ. l. 24. μή δύνασθαι τὸ ἐπὶ εἶναι. l. 26. Hic locus valde falebrosus est. Expressi in versione quasi sic existeret. εἰ γὰρ πρὸς αἰετὶς τις ἦν, αὐτὸν ῥῥῶντο μὲν τυφλῶν πυρὸς ἐπὶ γῆ. τί μὲν γὰρ ἀμφιβολον ἦν, εἰ δὲ ἀδελον &c. P. 102. l. 3. κρατεῖν suppl. l. 5. πολεῖ suppl. l. 13. τῶντων. l. 15. τολμᾶς suppl. l. 18. εὐρηκας. l. 19. ταῦτά. l. 20. recte Cocchius. l. 23. μέμνημαι. P. 103. l. 5. ἀπὸν ἐν ἐξήα. ὅτρη δ' ἐνδραχίσει ἀμύνει ἡ β. l. 15. forte τὸ ante φιλέα. deest. l. 19. πάντων. l. 22. Σήριον. l. 25. δὴ. P. 104. l. 4. post ἡνθῆματ' excidit πλήρος, vel πλέον. l. 7. Τυόγρον. Hom. Odys. 2. 102. l. 23. λαιεῖν. l. 23. Verti quasi esset ἀνακλητικὸν ἔσας & βασιλεὺς ἀπὸν χαίρειν. Melius certe quid & propius ad literam nunc non invenio. Totus locus misere mancus & corruptus est. l. 26. Utcunque sensum dedi, ipsa verba scriptoris nequeo dare. Verti quasi esset λαμπρὸν εἶναι. l. 26. ἔστω. P. 105. l. 1. μάλιν. l. 10. ἐπ' αὐτῷ. l. 11. ἐκαρπύωτα bene habet. l. 16. ἔχεται & ἡμαλῆς. P. 105. l. 5. αὐτῶ. l. 8. αὐτῶ. l. 13. χαλεπαίνει ut recte prius scripsit Cocchius. l. 23. aut post ἀλὰ deest ὅμως, aut post διελίχῃ deest γε vel γὰρ. P. 107. l. 4. ἔμμεστο. l. 14.

*

*

*

l. 14. ἀγι δὲ. l. 24. αὐτοί. P. 108. l. 1. δέξ. dein suppl. σοφῆς, vel σοφίας vel
 προνοίας, vel φρονήσεως, vel similis genitivus, quem quis velit. l. 2. ἱαφρῶνα.
 l. 16. δὲ. P. 109. l. 3. ὅτι σε. l. 4. κατήιστα, aut κατέφθνα. l. 16. ἀνοητοτάτη.
 l. 22. ᾤ. P. 110. l. 25. ἀναβάλλεθ. P. 111. l. 5. κατελῆστα. l. 7. αὐτόν. l. 8.
 κρατίαν. Non muto κελύοντα. Ne quis ex versione putet. l. 9. συντίταθα.
 Cocchius male mutat πῆα. l. 10. nil deest. l. 12. ἕκαστοι. l. 14. παρασκευάζον-
 ται. l. 24. ἀν vel ἡ deest post ὅτι. P. 112. l. 22. ὅτι τάχιστα. P. 113. l. 10. in
 ἀκαρῶ latet officium servile. Dedi in versione μάγειρος. P. 114. l. 6. ἐμπη-
 μετήται. l. 11. ἐμελείων. l. 24. ὠρηρῶν. l. 26. κακαίοντας redit ad καταχρή-
 σαθ. P. 116. l. 2. ἀπυτον. l. 22. pro ἐπὶ requirit Grammatica εἰσι. Non illud
 tamen plane damno. P. 117. l. 3. pro θαλάσσης leg. γῆς, ut in versione dedi.
 l. 11. εὐπλοήσασα. l. 16. καταλῆξουσιν. P. 119. σὺ κρατῶντι. In βαλεμῶν subin-
 telligo σὺ κρατῶντι, forte alius ἀκολούθη. In τῇ nihil mali, quamvis forte Coc-
 chium offenderit rarior verbi positura in principio periodi. l. 5. καταλίψετε.
 l. 6. pravam lectionem & correctionem simul habemus. tollendum τὰς μετὰ
 Μιθιδάτου ἡ. l. 20. ἢ τι. l. 25. Αἰγυπτίς. P. 120. l. 12. ἀλλοις, ut sine dubio Coc-
 chius quoque voluit. P. 121. l. 15. ἦν μοι. l. 17. παρὰ τίνος. Phrasin notat
 Scholiastes Sophoclis. sed nescio ubi. l. 20. participium ἐπιστάα sine sequen-
 te verbo indicat lacunam. P. 122. l. 14. ἀπῆντα. Inaudium medium hujus
 verbi. l. 23. πολλὴν delendum. l. 25. δούκων non sat placet, utut sciam posse
 ἦν subintelligi. P. 124. l. 25. κεντίσας. P. 125. l. 1. ὅν pro μὲν. l. 1. με. l. 2.
 συγκαλυμμένη. l. 8. κάκην, substantivum. l. 9. saltim deberet πλατείαι. sed
 non intelligo. Etiam in tota hac historia de milite hiulca multa sunt. l. 13.
 ἢ ante ἔρη non mutandum in ἐκ. Sic Dio Chrysostom. p. 337. 1. ἢ ἀποκτενε-
 τε αὐτόν. Sic Agathias lib. 1. p. 36. lin. 10. *Ed. Vulcan.* τολμῆτα μὲν ἢ οἱ εἰ
 ἐκείνῳ τῷ κατὰ ἰδέσθαι. Vid. Vannus Critica p. 393. 394. P. 126. l. 10. Διοτότος.
 conf. p. 45. 24. P. 127. l. 1. ἰδεῖν, paullo infra est ἰσώτης τὴν ἀλλόειαν. l. 2.
 αὐτῶ. l. 19. εἶπας. l. 23. secutus sum Cocchium. l. 26. ἀπικαλόμην. P. 128.
 l. 3. ἀνάστα. P. 129. l. 9. τηλικαῦτα ut sine dubio quoque voluit Cocchius.
 l. 10. αὐτομολίης. Conf. p. 137. 9. l. 12. κατερθύματιν. sic & p. 131. 2. l. 14.
 λήκρως. P. 130. l. 5. post ἐν χερσὶ videtur πολέμιον abesse. l. 7. κρατῶν. l. 16.
 exhibui in versione quasi de post παρὼν legeretur. P. 131. l. 6. ἀπολαίσμα-
 τος. l. 23. ἐς delendum. l. 23. προσήκον. l. 25. κατασπαρίντες. P. 133. l. 1.
 forte δὲ. l. 15. κομίζεσθαι. hoc & voluit Cocchius. l. 20. ἀπίπτμεν. l. 24.
 τῶτα bonum est. P. 134. l. 5. πῶς ἀλλοις διαφόροι. l. 10. Καθίστην post ἐμὴν
 translocandum. l. 18. εὐχαρίων, aut εὐχαρισίαν. l. 21. σὺ γὰρ ἡ. subintell.
 εὐχαρίης ἐμῆς ex praecedent. Sed si quis conferat p. 138. 9. fere suspi-
 cetur σὺ γὰρ εὐχαρίης ἐμῆς εἶ. Verum illud prius certe est elegantius, &
 licuit certe auctori in fictione sibi indulgere. l. 22. recte Cocchius εἰμὴ
 l. 25. γάρ. P. 135. l. 5. χερσὶν. l. 6. apprime ad κολακευτικῶς facit Theophr.
 Cb. 2.

*

*

*

Ch. 2. ἐρωτήσῃ μὴ ῥιγῶς, ἥ ἐἰ ἐπιβαλὼς βύλαται ἢ ἐπὶ περιετλῇ αὐτόν. l. 7. ὦ Στά-
 τιμα. l. 10. non legi λέγῃσα, ne cui versio imponat. l. 15. ἂν ἐλάλῃ. l. 19.
 πολεῖ. Conf. p. 102. 13. l. 20. μεφοδῶ. l. 23. ἐπέκει, & ὄσων. P. 136. l. 1.
 χίον nihil est aut est horribilis error loci. Sane non tam imperitum Geo-
 graphiae Nostrium fuisse putem, ut Chium Tyro vicinam statuatur, quam-
 vis illud lib. 1v. de Priene non adeo magnificam de scientia nisi geogra-
 phica opinionem mihi fecerit. Ego fuga vacui dedi aliquid ejus verum,
 saltim tolerabile. *Libanum* Chio substitui. Det qui scit melius. l. 13. μέ-
 νον. l. 24. post ἀρα deest εἰ. P. 137. l. 25. ἀπιδάνα. l. 27. βασιλίας. P. 138.
 l. 15. κειῖ. l. 17. ποδῶν ὄχλων. P. 139. l. 2. κωπῆρες. l. 22. παρακαθίστημι.
 P. 140. l. 1. νῦν ἀλκιδῶς. l. 2. ἐπικαταπλεῖ. l. 2. αὐτὸς γὰρ vel ἔτι γὰρ. l. 6.
 πλάγους. l. 7. forte potest ἀπὸ γῆς se tueri. malim tamen ἐπὶ γῆς. l. 11. ἐπεκε-
 λῶντο. conf. p. 141. 7. 8. l. 12. ἐπὶ καπλίων. l. 19. ὄχλ. l. 22. ἄσπευ. P.
 141. l. 1. Aut hic ἐπε leg. aut l. 2. πότε. l. 3. ἥδον ἦν. Καθίστην. l. 11. πι-
 κρότερον. l. 16. post ἡλυσιπύαν excidit π. l. 22. ἰανίαν. l. 27. πρὸς αὐτὸν. P.
 142. 6. ἀργυρομήτην, aut ἀργυρομήτην. l. 13. πλύσιμι. l. 25. εἰπέ μοι. P. 143.
 l. 11. pro ἂν quod Cocchius ex conjectura sua in textum recepit, legen-
 dum ex margine εἰ βασιλεύς. Non intellexit compendium scripturae. P.
 144. l. 5. ἡμῶν.

SINGULARIA

Quaedam Charitonis.

P. 4. l. 24. λαλῶν τινι, pro διαλέγεσθαι, δεκτῶν pro putare, active. sexcenties.
 ut & alii. P. 12. l. 23. & 20. 5. θαυμασμός, admiratio, stupor. P. 32. l. 2.
 ἰσχυροκαμψύμι μεγαλῶς. P. 35. l. 3. οὕτως, pro τότε. P. 13. l. 2. βυλεύεσθαι pro
 βύλεσθαι, item p. 16, 17, 35, 18, 24, 47, 21, 75, 11. P. 40. l. 3. παρακαλῶν ἵνα προσ-
 ἔλθῃ, pro παρακαλῶν προσελθεῖν. P. 37. l. 11. & 40, 4. & 90, 9. ἵνα pro ὥστε.
 P. 59. l. 10. ἡψῆμα ἢ ἡψῆμα νεκρῶ ποιεῖν pro παρίχεσθαι. P. 57. l. 8. & 61, 3. &
 79, 20. & 101, 3. ἀφίλῃ pro ἀφείλῃ. P. 64. l. 15. διαπραυτῆρ, pro διαρῆκων.
 P. 85. l. 26. δὲ pro in. item δὲ cum accusativo pro per, saepius. Συμβάκυσται
 & Συμβάκυσται saepius. P. 89. l. 19. συμπέιπτεν pro συνεπέειπτεν. Ita p. 3, 13.
 ἱκπινυσι pro ἱεπινυσι. & p. 96. 1. θνήσκον pro ἐθνήσκον. sed sunt vitia, non
 singularia. P. 95. l. 20. ἀνελκύν τοῖς βασιλεῦσι. P. 98. l. 4. ἐπιγορεύειν, adhor-
 tari, animum addere. P. 106. l. 20. καταξίω pro simplici ἐξίω. P. 116. l.
 24. φανερὸς pro ἐξοφῶ, ut conspiciunt. P. 120. l. 14. σωφρονεῖν pro mente
 sibi constare. P. 122. l. 14. πένοντι pro δειλῶν.

CHARITONIS
APHRODISIENSIS

DE

CHAEREA & CALLIRHOE

AMATORIARUM NARRATIONUM

LIBRI VIII.

JOANNES JACOBUS REISKIUS

VERTIT.

AMSTELODAMI,

Apud PETRUM MORTIER.

MDCCL.

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

DE

CHAEREA ET CALLIRRHÖE

LIBER PRIMUS.

I. CHARITON Aphrodisiensis, Athenagorae rhetori a manu, amatorium Syracusis casum narrabo, Hermocrates, Syracusanorum Praetor, victor ille Atheniensium, filiam habebat, nomine Callirrhoën, puellam admirabilem & totius Siciliae decus. Illi enim divina sane, non humana, neque Nereidis, aut montanae alicujus Nymphae, sed Veneris ipsius, adhuc virginis, species contigerat. Fama rari spectaculi quaquaversum discurrebat, ut proci Syracusas undecunque confluerent, non privatae tantum sortis illi, sed & tyrannorum filii, non Siculi modo, sed 10 & Itali, sed & Epirotae. * Amor privas vires * colligens* Chaereas enim erat aliquis juvenis, aequalium suorum forma praestantissimus, qualis apud Homerum Achilles audit pulcherrimus, aut Alcibiades. Pater illi

A

Ari-

Ariston erat, Syracusarum post Hermocratem primas tenens. Sed contentio quaedam civilis illos dirimebat, ut in omnibus & publice & privatim sibi adversarentur. Amor autem mirabilibus gaudet facinoribus. quaerebat autem talem * omnis * abiit in templum * produxit * jubente adorare *. Chaereas vero * relicto gymnasio gressum contendeat *, stellae instar coruscans. palaestrae enim nitor in ipso efflorescebat, * ut aurum vel argentum radiabat. Forte sic occurrunt sibi, gressus eorum ita moderante Deo: vulneribusque vicissim datis & acceptis discedunt.

- 10 Chaereas quidem domum abit cum vulnere, accidere reveritus. Puella vero ad Veneris pedes provoluta eosque osculata: Quare vero mihi, ait, talem virum ostendisti! Gravis utrique nox supervenit. Gliscebant enim intus ignis, quem puella premebat deprehendi verens. Chaereas autem vulnere jam tabefactus audet tandem apud parentes amorem suum fateri, & quod vivere porro nequeat, si Callirrhoës nuptiis exciderit. Ingemuit ad haec Ariston, &, Periisti ergo, mi fili, ait. Qui enim tibi suam daret Hermocrates filiam, cui praesto sunt proci & magis illustres, & magis potentes? Ne quidem tentemus hominem, ut frustrati risum de nobis ne faciamus. Sic pater demulcere quidem filium, at malum huic crescere, ut nec consueta frequentaret loca & exercitia. Desiderabat Chaeream gymnasium, ejus absentia quasi desolatum. juvenis enim illum amabat. Sollicite igitur indagantes hi comperebant morbi causam, & miserabantur omnes pulchrum juvenem ob animi nobilis affectionem de extremis periclitantem.

tem. Erat flata concio. Facto itaque confefſu populus hoc primum & ardentiffime clamat. Optime Hermocrates, maxime imperator, ſerva Chaeream. Illuſtriſſimum hoc erit inter tua tropaea. Civitas tota nuptias has conciliare vult, utriſque dignas. Quis concionem illam deſcribat, cujus coactor erat Cupido. Patriae ſic, quam amabat, precibus repugnare neſcius Hermocrates, aſſentitur. Quo facto populus ſtatim theatro proſilit, & juvenes quidem ad Chaeream accurrunt; Senatus autem & Archontes ſequuntur Hermocratem. Aderant quoque Syracuſanae ſponſam in ſponſi domum deducturae. Hymenaeus per totam urbem reſonabat; pleni corollis angiportus taedisque; ſparſa vino & unguentis limina. Diem iſtum Syracuſani hilaritorem agebant, quam quo Athenienſes proſligaverant. Omnium interim ignara quae gerebantur cubabat in lecto puella, operto capite, lacrymans, taciturna. Cui nutrix torum aggreſſa: Surge, ait, filia. dies enim omnium nobis exoptatiſſima illuxit. Urbs ſponſam te deducet.

Illi autem pectus ſolvi, atque labāſcere crura,

ignarae ſcilicet cui nuberet, haerere vox faucibus, oculi caligare; tantum non exſpirare. Videbatur hic ſpectantibus pudor eſſe. Interim ſamulae ſponſam propere comunt & ornant; turba ad fores manere juſſa. E continenti vero ceteri cum ſponſo adveniunt, eumque introducunt ad virginem. Hanc illē accurrens invadit oſculis. illa vero, agnito amante, ut flamma

ma lampadis jam emortua oleo superinfuso, refulgebat, majorque & praecellentior evadebat. Progrediente vero in publicum, stupore & sacro quasi horrore corripitur omnis multitudo, uti fit, quum Diana in desertis nemorum penetralibus derepente venatoribus apparet. Multi adorabant quoque: omnes Chaeream quidem admirabantur, sed Callirrhoën beatam praedicabant. Tales poëtae nuptias Thetidis in monte Pelio canunt. Verum tamen, ut ibi Discordia, sic etiam hic invidus quidam deus deprehensus est.

- 10 2. Proci enim sic nuptiis excidentes mixtam ira concipiebant tristitiam; eoque factum, ut mutatis in concordiam odiis, quibus adhuc fuerant inter se digladiati, quandoquidem sibi videbantur indigna passi, conspirantes in commune concilium descenderent. Ipsa Invidia eos ad bellum Chaereae inferendum conscripserat. Primus autem surrexit juvenis quis Italus, Rheginensis tyranni filius, & Nostrum unus equidem si quis illam obtinuisset uxorem, ait, non fuisset indignatus. Ut in gymniciis ludis, concertantium non nisi unum vincere fas est. Quando vero qui pro obtinenda sponsa nihil laboravit, nobis praelatus est, injuriam non fero. Duëti nos suspensique fuimus, dominae ante fores pervigiles, nutricibus atque ancillis adulantes, & alumnis ejus dona ingerentes. Quamdiu tulimus jugum, & quod angit maxime, mutuis nos odiis, ut rivales, fuimus insectati! Ille vero cinaedus & mendicus & nauci, regibus decertantibus invitis praemium tulit. At tulerit nullo suo commodo. Fatales sponso nos has nuptias
fa-

faciemus. Laudatum ab omnibus unus reprehendebat Agri-
genti tyrannus, non ille tamen animi quadam in Chaeream
propensione. Prohibeo, quas tu suades, ait, insidias, sed
circumspectiore id aliquo consilio. Hermocrates spernendus
impune non est; aggrediaris eum palam, nihil profeceris.
Praestat artibus invadere. Etenim tyrannidas quoque dolis ma-
gis quam vi comparamus nobis. Communi me suffragio prae-
ficite bello contra Chaeream. Dissolvam id ego vobis con-
jugium, spondeo. Armabo enim contra eum Aemula-
tionem, quae commilitonem nata & adiutorem Amorem ¹⁰
magnum aliquod malum exigit. Callirrhoe quidem constan-
tis est animi, & imperita malignae suspicionis. Ille vero, ut
gymnasiis innutritus, & juveniliū peccatorum non rudis,
facile potest adductus suspicione in aemulationem aetati suae
congruam & familiarem incidere. neque difficile est adire
& alloqui hominem. Adhuc differenti suum quisque cal-
culum tribuebant, & mandabant homini rem, ut machinari
quidvis apto. Sic igitur ille instituit.

3. Veniebat sub vespere nuncius, patrem Chaerae Ari-
stonem de scala delapsū in villa perparvam vitae spem re- ²⁰
liquam habere. Quo Chaereas percepto, quamvis patris
amantissimus, eo tamen magis dolebat, quod soli sibi rus
eundum esset. Neque enim decenter satis novam nuptiam
secum educere poterat. Jam illa quidem nocte nemo audebat
domum nuptialem comessatione aperte adoriri; clanculum ta-
men indicia & instrumenta comessantium attulerant & allata

reliquerant. Limina coronaverant, unxerant; vino fecerant lutum, jactaverant semusta funalia. Altero mane transiens quisque consistebat, vitio generis humani, de rebus alienis nimisquam solliciti. Chaereas in melius restituto patre ad uxorem rursus properabat. Videns vero obsessas tanta turba fores stupet primum; dein cognita causa furibundus irrumpit, & cubiculum, adhuc clausum offendens, pulsat magno studio, & postquam ancilla aperuerat, incidens in Callirhoën, iram convertit in tristitiam, vestibusque dilaniatis, sciscitatus quid actum, plorat, neque diffidere habens quae videbat, neque credere, quae nolebat. Uxor, eorum quae acciderant penitus ignara, trepidantem & perplexum supplex rogat, velit dicere, quid sibi offecerit. Ille vero sanguine plenis oculis & hesterno adhuc faucibus casu, sortem deploro meam, ait, & quod tam cito mei oblita sis. Simulque de comessatione exprobrat. Illa, ut filia Praetoris, & spiritus gerens haud parvos, ad tam iniquam exacerbata invidiam: Nemo, ait, ad domum patris mei adiit comessator: haec vero limina forsan assueta jam comessationibus. Nuptiae nostrae urunt amatores. His dictis averfa operto capite lacrymarum remisit scaturigines. Facile autem est amantibus in gratiam redire secum, omnemque libenter accipiunt vicissim excusationem. Mutata igitur mente Chaereas illi blandiri; illa sine mora poenitentiam ejus admittere. Sic acrius exarsit amor, & beatos se reputabant utriusque parentes perspecta liberorum suorum concordia.

4. Agri-

4. Agrigentinus autem, dilapsa sibi prima ista machinatione, quod supererat, efficaciores alias instruebat. Erat illi parasitus, facetus homo, omniumque gratiarum plenus, quæ faciunt & continent consuetudinem. Hic amantis minimum facere jussus, pedissequam Callirrhoës & inter ancillas ejus primam loco adortus, in amorem sui pertrahit; vix quidem persuasit & difficulter, multis tamen muneribus puellam superat, & eo quod vitam resti finire velle diceret, nisi votis potiretur. Foemina vero, ubi putat amari, facile expugnatur. His praeparatis alterum sibi comparabat histrionem 10. editor hujus ludi, non aequè atque iste venustum, sed vasa hominem malitiae, qui ficto candore fidem & confidentiam tibi disserens extorsit. Hunc quæ facere quæque dicere oporteret edoctum submittit ignotum Chaereae; quem adortus ille circa palaestras otio obambulantem: Et mihi erat filius, inquit, aequalis ille tuus, tui ille tantus admirator & amicus quamdiu vixit. mortuo autem illo filium te meum reputo. Es enim, dum tibi bene sit, commune Siciliae bonum. Vacuum ergo te mihi da, & audies magnas res, quas omnis tuae vitae interest non ignorasse. Sic dejectam de constantia sua juvenis mentem quum levem fecisset & ventosam, & spe & timore atque intempestiva sedulitate repleisset istud seculum, nostro rogante dicere tergiversabatur, tempus praesens minus opportunum caussatus. opus esse potioris otii & morae majoris. Quo Chaereas instare magis, jam expectans aliquid gravius. Dextra igitur sua prehensum seducit illum in locum soli-

solitarium & caperata fronte simulans afflictum, quin & sublacrymans: Invitus ego quidem tibi, ait, indico triste negotium, & quamvis dudum promere voluerim, adhuc id facere refugi. Quando vero nunc palam illudēris, & malum per omnium increbuit ora, tacere porro non sustineo. Nam & mali cujusvis osorem natura me finxit, & tui maximopere studiosum. Scito igitur uxorem tuam moechari. Quod quo credas, en paratus sum adulterum tibi sub ipso flagitii momento sistere.

- 10   Dixit. at is, nigra quasi nube doloris amictus,
           Ambabus furvam circum accumulare favillam
           In caput, & vultus olim foedare venustos.

Diu jacebat intercepto sermone, neque os attollere neque oculos valens. Ut tandem ipsi non quidem solita, aliqua tamen, reddiit vox: Gratiam te rogo, ait Chaereas, miseram quidem illam, ut efficias me meorum malorum spectatorem. Sed, utcumque res cadat, ostende modo: quo me meliore jure jam de medio tollere queam. Nam Callirrhoeae quidem vel in me injuriae parcam. Finge, ait alter, rus abire. profunda autem vespere
20   ra observa domum. videbis enim intransentem moechum. His condictis Chaereas quidem missio nuncio rus abire significat, ipse enim ut domum rediret a se non poterat impetrare. Nebulo autem iste & concordiae turbator scenam interim instruebat, vespereque facta contendebat ad perficiendum drama,

drama, quando simul corruptor ancillae istius Callirrhœs in angiportum se conjicit, simulans quidem hominem cui clandestina moliri & tenebris digna sedet; omnia tamen eo comparaverat, ut ne lateret. illi coma nitida, cincinni unguento fragrantēs, oculi picti, vestitus mollis, calceatus tenuis. annuli ponderosi per tenebras micabant. Sic multum & sollicitē quaquaversum circumspectans ad fores accedit, & suspensā manu pro more pulsatis consuetum edit signum. ipsa quoque ancilla perquam timida sine crepitu & adaperata modo janua prehensum manu intromittit. Quo viso Chaereas se non amplius continere, sed intro currere, ut in ipso opere corruptorem trucidaturus. Alter vero, cum substitisset ad vestibuli januam, statim exivit. Callirrhœ interim toro residebat, Chaeream desiderans, & prae moerore ne lucernam quidem accendi passa; strepituque pedum facto prima sentiebat animam viri sui, & occurrebat illi laeta. Ille autem, voce, qua eam increparet, defectus, irarum impotens prope accedentem calce ferit. Pes directe contra diaphragma puellae impactus spiritum illi intercludebat. Prostratam tollunt, lectoque reponunt ancillae. sic sine voce, sine vita jacebat porrecta Callirrhœ, mortuae speciem omnibus exhibens. 10

5. Fama casus nuntia totam urbem pervagata gemitus excitabat & ejulationes per angiportus ad mare usque, haud secus ac si urbs ipsa capta foret. Chaereas interim ira fervidus adhuc, clausa domo, tormentis in ergastulo per totam noctem

- noctem in ancillas inquirebat, & earum quidem primam pariter atque ultimam istam pedissequam, quae dum uruntur adhuc & secantur, comperta veritate, misericordia mortuae ductus ipse semet occidere ruebat; nisi Polycharmus intercessisset, singularis amicus nostri, qualem Homerus Achillis Patroclum cecinit. Altero mane Archontes quaestionem suscipiebant in homicidam, & urgebant negotium Hermocratis reverentia. Omnis populus in forum concurrebat, alius alia clamantes. Maxime assentabantur populo elusi proci, & praeter
- 10 caeteris Agrigentinus ille, splendidus incedens & superbus, ut qui confecerit quod nemo expectasset. Accidebat autem novum quid & in foro nunquam antea visum. Accusatione nempe dicta, & admensa reo aqua ipse in se, ommissa omni defensione, acerbe invehens condemnantem primus tulit calculum, & missis justis excusationis titulis, quod calumnia delusus, quod aemulus, quod invitatus fecerit, omnes hoc modo supplicabat: Communi me suffragio manuque lapidate, obsecro. Populo huic coronam abstuli. Nimis benigne mecum agitis, si carnifici tradideritis. Id vel ancilla Her-
- 20 mocratis perempta meruisse. Novum exquirite supplicium. Scelestiora sacrilegis & parricidis perpetravi. Ne me sepelire, velim, ne polluite terram, sed aequore impium corpus mergite. Ejulatum haec audientibus excutiebant, luctusque transferebatur omnis a mortua in vivum. Primus Hermocrates patrocinari reo. Novi, ait, praeter voluntatem quidquid id est accidisse. Coram video nobis insidiosos. At
non

non illaetabuntur duobus funeribus, neque mortuam ego filiam contristabo, quam saepius audiui dicere, vitam Chaereae sua sibi cariorem esse. Abiecto itaque supervacaneo iudicio ad necessarias accingamur exsequias. Ne tempori mortuam tradamus, neque faciamus mora corpus minus formosum. Pulchram adhuc sepeliamus Callirhoën. Iudices itaque calculum ferebant absolventem.

6. Chaereas sibi non item, sed mortis avidus, fati omnes vias tentabat. Polycharmus ergo videns se non posse vivum illum servare: Non differs saltem mori, ait, dum Callirhoën sepelias. o mortuae proditor? Alienis manibus cadaver accredis? Jam tempus erat splendida tymbi ornamenta & exsequias curare regias. 10 Approbavit hanc illi sententiam, eoque ambitionem & curam indidit. Quis jam digne funus illud enunciet? Callirhoë stola, qua sponsa fuerat induta, recumbebat super lecto solidi auri, viva major & pulchrior, adeo ut omnes Ariadnae dormienti compararent. Lectum praeibant primi quidem equites Syracusani, ipsis cum suis equis ornati. Sequebatur gravis armatura victoriarum Hermocratis monumenta praeferens. Succedebat Senatus, & in medio populo omnes Hermocratem stipantes. Ariston quoque aeger adhuc portabatur, Callirhoën itentidem filiam atque dominam compellans. Ibant porro civium uxores pullatae; tum divitiae sepulcrales plane regiae: primo quidem loco aurum & argentum dotale, dein vestes pulcherrimae & mundus; dein quas commiserat Hermocrates multas manubias; amicorum hinc & affinium mu-

nera; ultimo denique Chaereae opulentia, cupidi, si posset, vel omnem suam uxori concremare substantiam. Tum lectum portabant Syracusanorum puberes. Claudebat agmen caetera promiscua multitudo, in qua Chaereas maxime lugens audiebatur. Habebat autem Hermocrates magnificum ad mare sepulchrum, quod vel procul navigantium feriret oculos. Replevit hoc, ceu aerarium, quam diximus, feralis opulentia. Quod vero tum videbatur in honorem mortuae factum, majoris id momenti res concitavit.

- 10 7. Nam Theron erat aliquis, homo, nefandus, injusti lucri cupiditate mare navigans, & piratas habens portubus subsidentes, nomipe collegii vectorii piraticum cogens. Is cum interesset funeri, coniecerat oculos in aurum; noctuque pervigil decumbens ita se compellat, Ego vero tot cum periculis mari confliktor, & vivos occido, parvi lucelli gratia, qui semel ab una mortua possim ditescere. Jacta sit alea. Neutiquam dimisero praedam. Quos autem mihi facinoris hujus adscisco satellites? Dispice Theron, quiseorum, quos nosse, idoneus? Zenophanes Thurius, sagax
20 quidem, sed timidus. Meno Messenius audax, sed proditor. Ita secum singulos percensens, ut argenti explorator, multos quum improbasset, aliquos tamen aptos judicabat. Mane ergo de navi in portum transcurrens, eorum unumquemque indagabat & inveniebat partim in lupanari, partim in popinis; dignum istoc imperatore exercitum. Quos ad communem de re necessaria deliberationem excitatos & sedu-

ductos post portum sic alloquitur. Prae aliis omnibus ego vos inventi thesauri participes elegi. Neque enim unius hominis est lucrum, neque multo labore indiget; sed una nox omnes ditare nos poterit. Etiam imperiti non sumus talium facinorum, quae apud stultos quidem audiunt male, prudentibus autem ferunt compendia. Continuo illi intelligentes aut latrocinium denunciare, aut violationem sepulchri, aut sacrilegium. Noli suadere, inquit, quibus jam persuasisti. Modo negotium indica. Tempori parcamus. Vidistis, inde Theron occipit, vidistis aurum & argentum 10 mortuae. Ea vivis nobis iustiore titulo cesserint. Hinc suadeo de nocte sepulchrum aperire; impositamque scaphae mercem quo nos cunque terrarum ventus detulerit, peregre distrahere. Placuit. Vos interim, pergebat, ad consueta deverforia & negotia redite. Profunda vero vespere ad scapham quisque instrumento fabili armatus deveniat. Haec illi moliri.

8. Callirrhoe interim iterato quasi partu post sepultos matres in lucem eniti, &, accedente superstitibus adhuc animabus per inediam aliquo sensu, vix & pedetentim respirare; 20 dein movere singula per membra corpus; palpebris denique diductis sensum sui somno evigilantis percipere; Chaeream vocare quasi accubantem. Quum vero neque maritus neque ancillae audirent, omniaque deserta essent & tenebricosa, inhotrescere puella & contremiscere, quid de se factum exputare plane impotens. Erecto vix tandem corpore corol-

las & taenias contrectans, & crepitum attracti auri & argenti percipiens, & accumulatum multo aromate torum sentiens; sic deum recordari calcem inflatam, & casum inde suum coepit. Vix tandem sibi reddita ex animi summo angore agnoscere sepulchrum; rumpere protinus vocem quam potuit maximam. Viva defossa sum. Succurrite. Saepius autem clamanti quum nihilo plus fieret, desperare porro de salute sua coepit, & dejecto intra genua capite sic lamentari. Heu mihi malorum! viva defossa sum, innoxia. Morior morte longa. Valentem me lugent. Quem quis nuncium miserit! inique Chaerea, incuso te, non quod occidisti, sed quod ejicere domo tam properasti. Non debueras Callirrhoën confestim tumulare, ne quidem vere mortuam. Sed forte jamdudum cogitas de novis nuptiis.

9. Interea dum illa varia lamentatur, Theron mediam servans noctem, sine strepitu accedit ad conditorium, summum remis radens mare; & ministeria in terram egressus sic ordinat. Quatuor emissi speculatum, jussique occidere quisquis illuc accederet; si nequirent, signo saltem constituto edito
 20 accedentes prodere. Ipse cum quatuor aliis aggrediebatur tumultum. Caeteris mandatum, erant autem omnes omnino sedecim, in celoce manere, remis erectis & in navigationem aptatis, quo ad subitum quemvis casum ex continente se corripientes astutum aufugerent. Callirrhoën vero vestes admotos sentientem, & ictus validiores revellendo conditorio impactos, simul omnia invadunt: timor, gaudium, tristitia, admiratio,

tio, spes, diffidentia. Uñde iste strepitus! Daemonumne
 quisquam inferorum, communi defunctorum lege, ad me
 tendit, miseram? Atqui strepitus non est, sed clara vox
 inferorum in suam ditionem me evocantium. Quin sepul-
 chrorum perfossores rectius videntur esse. Nam & hoc addi-
 tum meis calamitatibus, opes cadaveri inutiles. Haec illa vo-
 lutare adhuc, quum latro unus projectum per foramen caput
 sensim inferebat; quem adorta Callirrhöe, volens obsecrare.
 Ille vero territus resilire & sodales pavore tremens hortari.
 Fugiamus hinc, amici. Genius aliquis intus posita servat, ne-
 15 que permittit nobis introitum. Irrisum hominem Theron im-
 bellem objurgat, & ipsa mortua magis exanimem; aliumque
 jubet penetrare. Sed quum negarent omnes, ipse projecto
 gladio irrepit. Micante autem ferro verita, ne periret, Cal-
 lirrhhöe in angulum extendebat se, vocemque mittebat inde
 supplex exilem. Miserere, quisquis es, cujus neque maritus
 neque parentes miserti sunt. Ne perimas quam servasti ma-
 gis. Theroni sic animus rediit, qui, ut sagax homo sibi que
 semper praesens, confestim intellecta re cogitabundus haesi-
 tabat; & primum quidem volebat occidere mulierem, ratus il-
 20 lam totius molitionis impedimentum fore. Mox tamen ob lucrum
 mutato consilio, ipse sic ad se: Sit & ipsa mundi feralis
 accessio, ait. Abunde argenti, abunde auri. Sed pretiosior
 tamen his omnibus forma mulieris. Manu itaque prehensam
 extrahit, vocatoque sodali: En tibi genium, ait, quem
 verebaris. Egregium illum mihi latronem, qui vel mulierem
 pavet.

pavet. Servate hanc vos quidem." volo enim parentibus red-
dere. Nos autem efferamus intus sita, quae vel ipsa mortua
non amplius custodit.

10. Onerato sic lembo Theron parum secedere cum mulie-
re custodem jubet, de qua proponit consultationem. Alii
alia sentire & adversa sibi. Primus enim quis: Ob aliud qui-
dem venimus, ait, commilitones: Fortuna vero spe quid
melius instituit. Quo utamur velim. Sic enim quidquid fec-
imus, fecisse indemnes & sine periculo poterimus. Inferias
10 loco suo sinamus, sic mihi videtur; reddamus marito patri-
que Callirrhoën, praefati, appulisse ad conditorium pro mo-
re piscatorum, & audita voce instinctu humanitatis admoni-
tos aperuisse, ad servandam intus conclusam. Sacramento
mulierem obstringamus omnia nobis contestari. Libenter autem
faciet hanc gratiam, quibus & ipsa tantum debet, benefactori-
bus, quorum ope faucibus Orci erepta est. Quanto putatis
gaudio totam Siciliam replebimus? Quot & quae feremus
munera? Etiam eadem opera & jus adversum homines &
fas adversum Deos servaverimus. Intempestive & stolide, sic
20 increpat alter adhuc differentem, philosophari nunc nos ju-
bes? Itane nos violatio sepulchrorum sanctos probosque ef-
fecerit? Miserebimur scilicet, cujus neque ipse maritus;
imo quam peremit. At nunquam nos laesit? Laedet nimi-
rum, sed sic ut pessumdet. Primum quidem si gentilibus il-
lam restituerimus, obscurum quid illi hoc de facinore sen-
tient. Fieri sane nequit, ut in causae suspicionem non in-
curra-

curramus, quapropter sepulchrum attentaverimus. dein, etiam si illi de poena nobis gratificentur, gentiles puta; atqui Archontes & populus non dimittent sepulchrorum perfossores, qui sarcinam hanc ipsorum oculis audacter ingerant. forte quis dicet expedire mulierem vendi. inveniet enim pretium ob formam. sic dicet. atqui etiam hoc periculo non caret. aurum quidem mutum est, neque argentum crepabit, unde & qui ad nos devenerit. licet hanc in rem fabulas confingere quaslibet. at sarcinam & oculis & auribus & lingua instructam, quis amabo abscondat? neque enim humana est forma, ut quasi servam venditantes queamus fallere. quis id credat spectator! hoc ergo ipso in loco confodiamus, neque nostrum ipsi nobiscum circumvectemus indicem & accusatorem. Multi huic adstipulabantur sententiae, Theron autem neutri. Tu enim, ajebat, discrimen arcessis, tu vero lucrum abjicis & perdis. Ego mulierem vendidero potius quam perdidero. interea enim dum venditur, tacebit metu. vendita vero deferat absentes licet. neque enim plane periculis immunem vitam ducimus. sed inscendite navim; abeamus in mare. jam dies appropinquat. 20

11. Sic solutus celox ibat splendide. nam, cum certam suae navigationi plagam non destinaissent, neque adversum ventos, neque adversum fluctus luctabantur, sed ventus illis secundus & a puppi arguens quicumque tandem habebatur. Callirhoën autem mulcebat Theron, variis dolis tentans decipere. illa vero, licet intelligens fraudes in caput suum

C

stru-

structas aliisque se servatam, fingebat tamen nihil mali suspicari, sed omnia credere, verita ne sic tollerent ut iratam. operto autem capite, quasi ferre nequiret mare, & lacrymans: O pater, ait, Atheniensium tu quidem trecentas naves in hoc eodem mari confligens destruxisti: filiae vero tuae non succurris, quam vilis myoparo rapit. peregre abducor. servire me oportebit, nobilem; forte & Atheniensium aliquis emet herus filiam Hermocratis. quanto mihi expediverat mortuae in sepulcro jacere. sane Chaereas aliquando lateri meo fuisset adjunctus. nunc & vivi & mortui separati sumus. In his talibus illa planctibus erat, latrones autem praetermissis multis parvis insulis, merces enim hae pauperum non erant, sed divites quaerebant emtores, e regione Atticae sub aliquam crepidinem, saevienti pelago objectam, se cum nave subducebant; ubi scaturigo limpidi rivi uberrima & luxuriantes erant campi. ibi productam Callirrhoen sordes ablueret & a jactatione maris, etiamsi paululum modo, requiescere jubebant, volentes ipsi pulchritudinem conservare. tum soli secum deliberabant, quo dirigere & appellere cursum oporteret. Athenis, dicit aliquis, non multum absumus. urbs est magna & beata. ibi mercatorum abunde, abunde divitum. ut alibi viros in foris confluere, sic integras ibi Graeciae urbes simul videre est. Visum sic fuit omnibus Athenas pergere. Theroni autem displicebat urbis nimia rimandi & sciendi omnia sedulitas. Vos soli scilicet non audivistis neque nostis gentem circumspectatricem, inepte & moleste
de

de rebus omnibus sollicitam. populus est garrulus & rixosus, & in portu sycophantarum nubes. sciscitabuntur qui simus & unde haec onera afferamus. mala malignos invadet suspicio. statim aderit Areopagus, & Archonres tyrannis ipsis saeviores. vel nostris Syracusanis magis extimescamus Athenienses. Ionia nostra est regio. nam & ibi sunt opes regiae, de magna Asia defluentes, hominesque lauti & incurii, & litium osores. noros ibi quoque, quod spero, quosdam offendemus. Hauſtis igitur in navigarionem aquis & victu a praesentibus onerariis comparato, recta Miletum tendebant, tertioque die post in stationem subibant octoginta stadiis ab urbe distantem, a natura recipiendis unice navibus editam. ibi Theron subduci remos jubet & Callirrhoae mansionem fieri & suppeditari omnia vel ad luxum usque. humanitas ea non erat, sed lucri cupido; ut mercatoris magis quam latronis.

12. Ipse autem cum duobus amicorum discurrit in urbem. ubi palam quidem nolebat emtorem quaerere, aut rem divulgare, clam vero & sub manu urgebat venditionem. sed difficilius, quam veller, extrudebat mercem suam venalem. neque enim pro plebe neque obvio quovis erat, sed beati negotium, aut regis cujusdam. tales aurem adire metuebat. ergo nimis protracta commoracione ferre ampliorem moram, & nocte superveniente dormire impotens, sic ipse ad se: Stultus es, Theron, ait, tamdiu jam reliquisti in solitudine sine praesidio aurum & argentum tuum, tamquam solus esses pirata. ignoras alios quoque mare pervagari tui similes.

miles. imo nostros quoque timeo, ne nobis relictis cum nave abeant. neque enim profecto viros conscripsisti summae probitatis & iustitiae, qui fidem tibi servant integram, sed bipedum, quos nosse, nequissimos. nunc ergo quidem dormi necessario. illucescente vero die, hinc in navem facto discursu, abjice mari mulierem intempestivam & supervacaneam, neque tecum amplius circumvectita mercem dissimulter collocandam. Sic sopitus in somnio videt domus fores sibi oclusas. statuit igitur illam adhuc diem se cohibere.

10 moestus itaque sedens ad officinam, mente mire jactata, transire videt magnam hominum & ingenuorum & servorum turbam, medium stipantes virum, aetatis consistentis, pullatum, tristem; suaeque levatus sede, quae hominum indoles est aliena scire avida, rogat asseclarum quendam. Quis iste? Hospes mihi videris, respondet rogatus, aut ex longinquo venire, qui Dionysium ignoras, omnibus Ionibus genere, divitiis & sapientiae cultura antepollentem, magni regis amicum. Quid ergo pullatus? Mortua enim ipsi est uxor eximie amata. Eo magis Theron asseclari colloquium, invento homine opulento & mulieroso?

20 neque dimittere porro hominem, sed rogare: Quem tu apud eum locum tenes? Dispensator sum cunctarum opum & alumnus filiae ejus, puellae infantis, quam misera mater ante tempus deseruit. Qui vocaris? Theron. qui tu? Leonas. Tempore igitur in te incidi, Leona. venio ex Italia mercator; quo factum, ut Ionicarum rerum nihil norim. Ancillam vero pulcherrimam, quam mulier Sybaritis, omnium ibi beatissima maximi faciebat,

at

at vendidit ob aemulationem, illam ego emi; & cedit tibi compendio, sive tu ipse tibi servare velis nutriculum puellae, & sane literis & artibus ingenuis satis instructa est: sive illam cenfes heros gratificari. ut herus autem aliquam habeat pretio redemptam tibi magis expedit; ne forte alumnae tuae novercam superinducat. Non ingrata haec audienti accidebant Leonati; &, Deus aliquis beneficus, ait, te huc demisit. quae enim somnium mihi portendebat, ea tu mihi clara luce exhibes. domum ergo veni, & amicus atque hospes esto nobis. de muliere vero quid optandum sit, herilis illa supellex, an nobis digna sit, 10 aspectus decernet.

13. Theronem, ut intraverat, admirantem domus magnitudinem & splendorem, erat enim recipiendo Persarum regi parata, Leonas primum expectare se in heri ministerio occupatum jubet; dein prehensum in suum ducit contubernium vel ingenuo homini maxime decorum. afferri iussa mensa, Theron, ut vaser omnisque loci atque temporis homo, possitorum non abstemius neque parcus, Leona'i frequentioribus calicibus amicitiam approbat, partim ostentatione simplicitatis, partim, idque magis, fidei consuetudinis parandae. 20 Multum interea de muliere sermonis, cujus indolem Theron magis quam formam laudabat, bene gnarus, rem non visam opus habere patrocínio, sed coram conspectam se ipsam commendare. Quin abimus ergo, quin videmus, ait Leonas. Verum illa non hic est, alter ait, nam propter vectigalium redemptores circa urbem procul substitimus, & navis abhinc octoginta

- stadiis quiescit. simulque describit locum. Vos in agris nostris constitistis. Tanto melius, ipsa fortuna nos ad Dionysium ducente. Abeamus igitur rus, ut vos e mari recipiatis. nam villa ibi prope structa est magnifice. Eo magis gaudere Theron, in solitudine faciliorem reputans venditionem, quam in foro; & Craftino mane ibimus, ait, tu in villam, ego ad navem, & inde mulierem adducam ad te. Haec stipulati dextris junctis discedunt. utrique secuta nox longa visa est, isti quidem emere, huic autem vendere pro-
- 10 peranti. Leonas altero die navicula littus legens villam petit; argento simul instructus, quo mercatorem occuparet. Theron suos in litore opprimit ministros & satellites, multum desideratus, expositaque iis sua negotiatione Callirrhoën palpare coepit; & Ego te, filia, statim volui ad tuos reducere, ait, sed oborto adverso vento mare prohibuit. ipsa vero nosti quantam tui curam fecerim. quod rei caput est, incontaminatam te servavimus. Chaereas expertem injuriae te recipiet, ex sepulchro per nos servatam, ut ex toro geniali. nunc igitur necesse quidem nobis est Lyciam usque transi-
- 20 re, non item tibi aerumnis frustra affligi, & id quidem graviter nauscenti. deponam te hic apud amicos fideles & redux adsumam, multaque porro cum cura ducam Syracusas. sume tuorum quidquid velis. reliqua enim tibi servabimus nos. Irri-
debat apud se Callirrhoë dictis, licet gravi dolore saucia, & plane dementem existimabat hominem, qui talia persuadere vellet illi, quae bene sciebat vendi. cupida tamen evadere latro-

litrones, venditionem libertate pristina & claritate natalium reputabat feliciorē, & Gratiam tibi novi, pater, ait, bene volenti. reddant vobis omnibus dii dignas vices. uti quidem sepulchralibus, ominosum est. omnia modo mihi bene servate. unus mihi sufficit anellus parvus, quem & moriens gestabam. Sic obvoluto capite duc me, Theron, ait, quorsum lubet. omnis enim locus mari & sepulcro potior.

14. Ut vero prope a villa aberant, talem Theron astutiam comminiscitur. velum aufert Callirrhoe, solvitque comam, & priorem jubet illam per apertas sua manu fores introire. sic Leonas & qui intus erant omnes apparitione subita perculsi, pars etiam putantes deam esse. erat enim in isto tractu multus rumor, Venerem interdum apparere. secutus a tergo Theron perplexos adit, & ad Leonatem conversus, Surge, ait, & accinge te accipiendae mulieri. haec enim est quam emere cupis. gaudium & admiratio omnium dicta sequitur, & Callirrhoen quidem in pulcherrimo cubiculo sinunt compositam requiescere: nec parva sane opus habebat requie & refectioe ex tristitia, lassitudine, & metu. Theron autem dextra prehensio Leonati: Meas quidem, ait, partes fideliter exsecutus sum; tu vero habeto tibi mulierem jam. amicus enim certe es. veni autem in urbem & accipe tabulas, & tunc mihi da pretium quod velis. Nequaquam, ait Leonas, par pari referre ambitiosus; sed & ego jam ante tabulas signatas accredo tibi pecuniam. Simul autem volebat hominem occupare, ne retractaret forte veritus.

tus. sciebat enim in urbe multos emturientes. Talenta igitur argenti in medium prolatum obtrudit, quod Theron, specie recusantis quod flagrantissime cupiebat, post longam altercationem, invitus nempe & coactus, accipit, & retinere volenti ad coenam Leonati, serum enim diei erat, Hac ipsa vespere, ait, urbi adnavigare volo. cras in portu contractum perficiemus. Hac conditione diremti sunt. Theron autem ut venit ad navem, altum petere quam celerrime revulsis anchoris jubet, antequam agnosceretur. Et sic illi quidem quo
10 ferebat ventus aufugere. Callirrhoe vero libere jam & sine arbitro fortunam deplorare suam. En alius, ait, tumulus, quo me Theron conclusit, illo priore multo desertior. illuc enim mater accessisset & pater & Chaereas lacrymas libasset. sensissem id quamvis mortua. hic vero quemnam invocabo? Nosti tu, Fortuna invida, malis terra marique nondum expleta meis; sed primo quidem amatorem meum homicidam fecisti. Chaereas, qui neque servum cecidit unquam, calce letali me ferit amantem. tum perfossoribus sepulchrorum in manus me tradidisti, & ex conditorio produxisti
20 in mare, & piratas imposuisti cervici meae fluctibus ipsis terribiliores. pulchritudinem vero tam celebratam ideo nacta sum, ut Theron pirata magnum pro me pretium acciperet. procul arbitris vendita, neque in urbem adducta sum, ut alia venalis. metuebas enim, Fortuna! ne quis conspicatus ingenuam atque nobilem me putaret. ideoque, ut supellex muta & coeca & ignara sui, nescio quibus cessi,
Graec-

Graecis an Barbaris , an rursus piratis. Planctibus interim dum pertundit pectus, videt in annulo Chaerae imaginem , & deosculata, Vere , ait , periisti , Chaerea, tanto casu a me sejunctus. & tu quidem luges & resipiscis, dum, vacuo tamen , sepulchro assides , post mortem mihi pudicitiam contestans. ego vero Hermocratis filia , & tua uxor hodie hero sum vendita. Sic lamentanti vix somnus obrepit.

D

CHA-

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

DE

CHAEREA ET CALLIRRHOE

LIBER SECUNDUS.

1. **M**Uliere vero curis Phocae villici multum commen-
 data, Leonas ipse illa eadem de nocte Miletum
 festino gradu tendit, grata hero de recens emta nun-
 tiaturus, magnamque, ut rebatur, allaturus ejus lu-
 ctui medicinam. sed decumbentem adhuc offendit. jacta-
 tus enim & in diversa tractus moerore Dionysius, patria
 quamvis illum desiderante, raro prodibat, haerens in con-
 clavi, ceu praesente adhuc uxore. Leonati tandem, ut vi-
 dit, Hanc ego solam noctem, ait, post fata miserae cum vo-
 10 luptate dormivi. clare enim illam vidi & majorem factam,
 & pulchriorem, &, ut vigili, mihi consuescebat. videbar
 mihi primam celebrare nuptiarum diem, eamque sponsam
 ducere

ducere domum, e maritimo meo praedio adductam, te hy-
 menaeum mihi praecinente. Leonas adhuc illo disserente: Et
 somnians, here, felix es, & vigil, exclamat. audies quae
 vidisti. & inde ortus illi exponit: Mercator ad me venit
 mulierem vendens pulcherrimam. sed propter publicanos
 extra urbem apud praedium tuum navem stabiliverat. con-
 dicto ego die & tempore rus abeo, ubi vicissim pacti, re ipsa
 confecimus emtionem & venditionem; nam ego quidem illi
 talentum dedi. superest, ut hic tabulae secundum leges con-
 signentur. Libenter quidem Dionysius audiebat mulieris pulchri-
 tudinem; erat enim sane mulierum amantior; at aegre servi-
 tutem. vir enim regii spiritus, & totius Ioniae cum dignitate
 tum animi cultura primus, ancillae torum aspernabatur; &
 Fieri nequit, o Leona, ait, pulchrum esse corpus non inge-
 nitum natum. nonne didicisti a poetis pulchros esse Deorum
 liberos, quidni multo certius sint ingenuorum hominum?
 tibi ista placuit in solitudine; comparasti namque rusticis illis.
 sed quandoquidem emisti, abi in forum. Adrastus legum con-
 sultissimus tabularum consignationem administrabit. Gaude-
 bat Leonas fidem sibi non haberi. insperatum enim eo ma-
 gis perculsurum. sed, omnes pervadens Milesiorum portus
 & trapezitarum mensas, & totam urbem, nusquam invenie-
 bat Theronem. mercatorum vectorumque nemo, quos ex-
 plorabat diligenter, hominem noverat. haesitabundus igitur
 quid faceret, correpta actuaria terram legens ad litus, inde
 ad praedium vehitur. sed nusquam homo, medio jam mari

oberrans. vix tandem & tarde redit ad herum. herus, ut moestum vidit, quae passus foret, rogat. ille : Perdidisti tibi, here, ait, talentum. Hic te casus in posterum reddet cautiorem. nihilominus eloquere quid contigit. nonne recens empta se fuga subtraxit? Non illa, sed venditor. Plagiarius itaque fuit, ideoque remotis arbitris servam tibi vendidit alienam. unde autem illam dixit esse? Sybaritidem dixit esse, ex Italia, venditam a domina, aemulationis causa. Interrogatur igitur, si qui adsunt, Sybaritas. interim ibi linque mulierem.

10 Sic tristis tum quidem abibat Leonas, inauspicata sibi negotiatione facta. servabat tamen oportunum tempus, quo rus exire persuaderet hero, reliquam habens unam spem, mulieris adspectum.

2. Interea frequentare rusticae Callirrhoën, & statim ut dominam ambire & blandiri. uxor autem villici, Plangon, animal non hebes, neque rebus gerendis inidoneum: Sine dubio quidem requiris tuos, filia, ait illi. sed & recte hic tuos reputaveris. Dionysius enim dominus noster est bonus & humanus vir. in bonam domum bene te feliciterque deduxit Deus, ubi, ut in patria, degas. ablue ergo tibi sordes longa contractas navigatione. Vix tandem & reluctantem protrahit tamen in balneum. ubi ingressae diligenter illam & unguunt & tergent, magisque stupent spoliata vestibus, adeo ut cujus amictae vultum fuerant admiratae, eum divinum appellarent, postquam nudam conspexerant. cutis enim candida splendebat, ruborem fulgori cuidam similem repercuciens;

tiens ; & caro tam delicata , ut vel digitorum attactu magnū fore vulnus metuerent. & submissa voce inter se agebant : Domina nostra quidem pulchra erat , eaque pollebat laude , sed huic tamen ancillata fuisset. agebant praeconia Callirhoen futura facile praesagientem. ut igitur visum fuit , & comas religaverunt & nitidas vestes attulerunt , quas illa nimis decoras recens emtae caussata , Quin mihi tunicam rusticam datis , ait. vel vos estis me potiores. Indutae sic aliquid tum forte occurrens , & bene sedebat , & dives atque splendidum videbatur , ut a pulchritudine irradiatum. confecto tandem mulieribus prandio , hortatur nostram Plangon , Venerem adeat faciatque pro se vota. esse ibi deae praesentissimum numen. cui non vicinia tantum , sed & confluentes illuc urbani sacrificent. favere praecipue Dionysio , ut qui nunquam infalutam transeat. totus denique coetus praedicare deae apparitiones , & una inter caeteras simplicior rustica : Tu , dea conspecta , ait , tuam reputato videre imaginem. Inundant dicta Callirhoen lacrymis , eaque ad se : Heu mihi calamitatis , ait. etiam hic dea Venus est , omnium mihi malorum caussa. adibo tamen. incusabo enim & expostulabo de multis. Erat autem sanum prope villam , ad ipsam publicam viam. venerata itaque deam & amplexata pedes Callirhoen , Tu mihi prima Chaerean ostendisti , ait , sed quod composueras pulchrum par , diremisisti eadem , quamvis studio te cultu demeruimus. quandoquidem vero sic tibi placuit , hanc a te unicam rogo gratiam ,

fac post illum nemini me placere. Dea renuit. mater enim est Cupidinis. alterumque denuo meditabatur conjugium, neque hoc constanter servatura. interim Callirrhoe mari & piratis erepta suam resumere speciem, ut indies pulchriorem factam homines ruslici mirarentur.

3. Leonas autem tempus commodum nactus his Dionysium verbis aggreditur. Jam dudum in campis tuis maritimis, here, non fuisti. atqui tuum illi desiderant oculum. greges oportet cum cultis satisque inspicere. urguet frugum
 10 comportatio. utere tandem & splendore domuum, quas tuo tibi jussu nos extruximus. multo levius ibi luctum, ab agrorum oblectamentis & administratione distractus, feres. ubi quem laudes aut bubulcum aut opilionem, recens emtam ei contubernalem dabis. Placuit, & indicta dies profectioni; qua circum nunciata currus parare aurigae, equos agsiones, nautae vectorias naviculas, amici evocari ad comitandum, & libertorum omnis grex. Dionysius enim ex indole sua splendidus erat. concinnatisque omnibus apparatus quidem caeterum turbamque advehi per mare jubet, vehicula autem se prius
 20 egressum sequi, lugentem nempe non decere splendidam processionem. sic mane, antequam vulgus & comitum turba sentiret, equo conscenso, quatuor stiparus amicis, quorum Leonas erat unus, rus abijt. eadem illa nocte Callirrhoe Venerem viderat. decreverat igitur deam venerari. dum itaque illa stabat in templo precans, equo descendens Dionysius primus intrat sanum: percepto autem pedum strepitu, sese

seſe convertit ad ipſum Callirrhœ; eamque videt Dionyſius, viſique proclamat: Propitia quaſo ſis mihi Venus, & in bonum apparueris. Iam prolapſurum ſubjecta manu continuit Leonas. Ne conturberis, ait, here. haec eſt illa recens emta. Quia tu, mulier, ad dominum accedis? Ad domini vocabulum lacrymarum laticem effudit Callirrhœ dejecto vultu, ſero libertatem dedifeens. Dionyſius autem objurgato excuſſa palma Leonati, Propudium, ait, tunc diis, ut hominibus, colloqueris? tunc hanc pretio ais emtam; ejusque venditorem nuſquam reperiſſe? nonne vel ab Ho- 10 mero didiciſti nos docente, quod

Divi ſe hoſpitibus peregrinis aſſimilantes

Quae pia, quae faciant mortales impia, ſpectant.

At inpoſterum! . . . . Deſine quaſo, ait Callirrhœ, mihi illudere, & deam reputare, quae neque felix homo ſim. Sic loquentis vox divina videbatur Dionyſio. muſicum enim quid ſonabat, & reddebat quaſi citharae ſonum. turbatus igitur & pudore prohibitus mulieri colloqui diutius, abit in 20 villam, amore jam ſagrans. non multo poſt adveniebat ex urbe reliquis apparatus & multitudo, inter quos cito facti fama dilabatur. ergo omnes properant mulierem videre, per cauſam tamen omnes adorandae Veneris. reverita turbam Callirrhœ quid ageret non habebat, utpote cui peregrina erant omnia, Plangone etiam familiare non comparente, ut

ut circa herum excipiendum occupata. jamque procedente ultra quam par erat tempore quum nemo in praedium adesset, sed omnes in fano aut starent, aut procumberent, intelligit rem Leonas, & accurrens inde Callirhoën educit. videre tum erat nasci reges, ut in apum examine. sequebantur enim omnes ut dominam a pulchritudine datam & nuncupatam. sic illa quidem assolitum abijt in contubernium.

4. Vulneratus autem Dionysius celare plagam tentabat, & ut vir literis bonisque moribus imbutus, & virtutis sectator
 10 egregiae, tota illa vespere perdurabat, & servis sui facere contemptum, & amicis opinionem juvenilis & lascivi, sic declinans. fallere tamen, quamvis sibi videretur, nequibat, ut quem silentium proderet. coenae quoque partem fumebat, & : Hanc quis, ait, hospitae nostrae ferat; ne autem dicatis velim ab hero, sed a Dionysio. Computationem quoque diu protrahabat; certus enim dormire non posse, saltem pervigilare cum amicis volebat. sera jam nocte soluto tandem convivio ut surrexerat, somnum quidem non capiebat, totus autem erat in fano Veneris, omniumque reminiscebatur,
 20 tur, vultus, comae, conversionis, adspectus, vocis, habitus, sermonum. accendebant autem lacrymae. tum videre erat rationis & affectus luctam. fortis enim vir, quamvis a libidine merfitatus, contra tamen tenere nitebatur, & ut e fluctibus emergens, ipse sic ad se : Nonne te pudet, Dionysie; Ioniae primum gloria & virtute, quem satrapae mirantur, & reges, & urbes, pueruli instar te gerere?
 semel

semel contemplatus amas, & id quidem lugens, nondum
 justis apud miserae manes persolutis. ideo nempe rus venisti,
 ut pullatus nuptialia sacra celebres, sed cum serva, sed cum
 aliena, si contingat, uxore. neque enim ejus habes tabulas.
 Cupido tamen cum bene consulente contendere, suamque
 reputare injuriam istius temperantiam, eo violentius torrere
 animam in amore philosophantem. ille igitur soliloquii por-
 ro impatiens Leonam arcessit, qui vocationis intelligit qui-
 dem causam, dissimulat tamen, & ut turbatus: Quid vigi-
 las, ait, here? num te quis iterum dolor invadit mulieris
 defunctae? Mulieris quidem, sed non defunctae illius. apud
 te, cui faveo & confido nihil tacitum mihi est. periisti, Le-
 ona; tu mihi malorum causa. ignem in domum meam intu-
 listi, imo vero in pectus. turbat me quoque mulieris igno-
 rantia. fabulam mihi narras, volucrum mercatorem, quem
 non nosti, unde venerit, neque quo rursus abierit. talem ve-
 ro mihi quis pulchritudinem dominus in deserto vendat, &
 id talento, quae Persarum regis opes valet. atqui te deo-
 rum aliquis decepit. sige modo mentem, actorumque re-
 nova memoriam. quosnam vidisti? cui locutus es? dic mihi, 20
 sed verum. navem certe non vidisti. Non vidi, here, sed audi-
 vi. Idipsum est quod suspicor & praedixi. ascendit una Nym-
 pharum aut Nereïdum de mari. sed & daemones occupant
 stata sati tempora, necessitatem illis humanae consuetudinis
 imponentia, ut nobis ligatae solutaeque orationis scriptores
 narrant. Libenter persuasisset homini Dionysius, magnifi-

E

care

care foeminam, & depraedicare, ut sanctioris, quam quae mortali generi congrueret, societatis. Leonas autem hero gratificari cupiens: Quae quidem illa sit, here, ait, ne multum & anxie quaeramus. ego vero illam huc, nisi nolis, adducam. neque doleas, quasi excidas amoribus, quos in potestate habes. Non fecerim, ait Dionysius, antequam mulierem quaenam sit & unde intellexero. cras verum ex ea sciscitemur. huc autem non arcesam, ne violentioris cujusdam conatus ipsi suspicionem moveamus. sed, ubi primo illam vidi, sub
 10 oculis & arbitrio Veneris fiat nobis colloquium.

5. Sic visum, posteroque die Dionysius, assumtis amicis & libertis, servorumque fidissimis, quo testes etiam haberet, adibat templum, habitu corporis non neglectim concinnato, sed & adornato non nihil in speciem, ut qui vellet amatae confabulari, & de coetero natura pulcher esset, & procerus & omnium maxime venerabilis adpectu. Leonas autem cum Plangone & reliquis familiaribus Callirrhoe ancillabus hanc adit & tali sermone invadit. Dionysius est vir, aequi, si quis alius, legumque rigidus custos. huic ergo, mulier, in sano
 20 dices, sed verum, quaenam tandem sis. nullo enim merito carebis auxilio. tantum cum illo age simpliciter, & veri nihil occultas. id enim magis provocabit ejus in te benevolentiam. Ut intellexerat hominem Callirrhoe abire, sed confisa simul, quoniam in templo conveniendum erat. advenientem omnes magis admirantur quam ante, perculsusque Dionysius, diu praeclusa voce, sic tandem aliquando & vix
 rupto

rupto diurno silentio effatur. Mea quidem omnia tibi parent, mulier. Dionysius ego sum, Milesiorum primus, quin totius paene dixerim Ioniae, cultu decorum & in homines pietate celeberrimus. jam te quoque fas & æquum est vera nobis de te promere. nam qui te vendidere, Sybaritidem perhibuerunt, ab domina æmula venditam. Suffusa rubore dejecto vultu sic respondet Callirhoë. Hac ego prima vice vaenii. Sybarin vero nunquam vidi. Dionysius ad Leonatem respiciens: Dixi tibi, ait, servam non esse. auguror vero etiam quod nobilis. dic mihi, mulier, omnia, 16 & principio quidem nomen tuum. Callirhoë, ait. Placet nomen Dionysio. reliqua tacebat, at isto urgente, atque cum precibus & contentione sciscitante: Id unum te rogo, domine, ait, & obsecro patere me meam premere fortunam. præterita ista somnium fuerunt & fabulae. nunc autem sum quae evasi serva & exsul. Sic illa quidem fallere tentabat, & lacrymis per genas manantibus Dionysium omnemque circumstantium coronam invitabat ad sletus communionem. putaverit quis & ipsam Venerem vultum induisse tristiores. Dionysius contra inflare eo acrius singula rimans; 20 & Hanc te primam rogo gratiam, ait, narra mihi fata tua, Callirhoë. non narrabis plane alieno. morum enim aliqua nobis intercedit affinitas. ne timeto, etiam si execrabile quid feceris. Aegerrime ferens improbam istanc suspicionem Callirhoë: Ne me inique habeas & proterve, quaeso, ait; scelentis conscia mihi sum nullius. sed quoniam fortunae bo-

na & nascendi mea fors hac praesente sunt illustriora , nolo
jaetabunda videri , aut narrationes proferre , quarum fidem
ignaris tamen non fecero. Admiratus foeminae spiritus, Etiam
tacente te intelligo, ait Dionysius. dic tamen. dices enim de
te tale nihil , quale nunc videmus. omnis de te relatio , quan-
tumvis magnifica , te minor est. Sic illa tandem res suas expo-
nit iavita. Hermocratis filia sum , Syracusani praetoris , subito
casu nuper vocis usum omnem amisi , meque tum parentes ex-
tuleruntexcellente impendio , quo illecti piratae conditorium
10 effregerunt, & huc abstulerunt me spirare adhuc deprehensam,
& huic Leonati tradidit in solitudine Theron. Caeteris o-
mnibus enunciatis solum Chacream tacebat. Jam obsecro te ,
Dionysie , Graecus enim es , & urbis humanitate percultae ,
& literarum studiis imbutus , ne sepulchrorum violatoribus istis
fias similis , neque me patria prives atque consanguineis. diviti
tibi mancipiis parum est corpus unum dimittere. nam pretium
quidem non perdes , ubi me patri reddas. Hermocrates ingra-
tus non est. exosculamur sane & amamus omnes Alcinoum
ideo , quod in patriam remisit supplicem Ulixem. at ego tibi
20 quoque supplicor. serva captam ab hoste , orbam. ingenuae vi-
vere ni liceat , opto mortem liberam. Flet ad haec Dionysius ,
specie quidem Callirrhoën , re vera se ipsum. intelligebat enim
votis se excidisse. At tu confide modo Callirrhoë , ait , bono-
que sis animo. non enim carebis quae rogas. testor Venerem ,
quam vides. interim apud nos cultum habebis herae magis
quam

quam servae. Sic abit illa certa spe freta, quod citra voluntatem pati quidquam non possit.

6. Dionysius autem, afflictus aegritudine, solumque se vocans Leonatem, Omnino infelix ego sum, & Cupidini exosus, ait. condidi uxorem. jam recens emta me aspernatur, quam ego donum Veneris habere sperabam, vitam mihi jam effingehs beatiorum illa Menelai, Lacaenae mariti. nego namque Helenam fuisse tam formosam, atque Callirhoë. Suada etiam ejus ore loquitur. actum est de vita mea. eodem die, quo Callirhoë nos, ego vitam deferam. Non tu certe, here, ait 10 Leonas. ne tibi vim ipse inferas. ego enim dominus ejus sum, & velit nolit illa, faciet tamen quod tibi videbitur. talento enim illam emi. Emistine tu nobilem & ingenuam, miser! ignoras Hermocratem Siciliae pene totius praetorem, quem rex Persarum magni facit & amat, magnificenter inter de imperio bene meritos relatum, quem missis in annos ornat muneribus, eo quod Athenienses suos hostes mari contudit. egone saeviam tyrannus in liberum corpus, & Dionysius ille de continentia celebratus, insultabo improbus & contumeliosus cui ne Thero quidem pirata? Haec ille quidem ad Leona- 20 tem, non desperabat tamen exorare mulierem. amor enim ex indole sua bene sperat. confidebat cultura & officiis cupita conficere. vocat itaque Plangonem, etque: Dedisti mihi jam, ait, curae tuae documentum, sed sufficiens. nunc commendo tradoque tibi in manus quod opum mearum facio maximi, habeoque carissimum, extraneam istam, quam nulla indige-

re re, sed vel ad luxum usque procedere, volo. heram reputato; cole, & ambi, & orna, & fac nobis amicam; laudame saepius apud illam, & depinge qualem nosti. vide ne dominum nomines. Assquebatur statim mandata Plango, acris & velox ingenio mulier: & sine exteriori specie, ubi mente concepisset aliquod negotium, illi porro peragendo intenta erat. itaque Callirrhoën beneficiis & officiis omne genus accumulat, id herili de mandato se facere minime prae se ferens, sed quasi de sua comitatis penu promeret, ut
10 si quando quid suaderet, candoris & benevolentiae fidem, simul & obsequium, inveniret.

7. Accidit interim tale quid. Dionysius ruri haerebat, alia caussatus ex aliis, vere tamen uniceque ideo, quod neque posset abstrahi a Callirrhoë, neque tamen illam secum vellet in urbem educere. ibi enim conspecta non poterat non inclarescere, totamque mancipare sua pulchritudine Ioniam. quin rumor ad magnum usque regem pervasurus erat. itaque cessans manensque Dionysius dum possessionum suarum singulas rimatur diligentius, forte etiam in Phoca villico
20 quidquam reprehendit. sed illa quidem objurgatio ultra verba non processerat. Plango tamen, arrepta inde occasione, accurrit ad Callirrhoën trepida, rumpens & evellens sibi crines, amplexaque ejus genua: Obsecro te, domina, ait, serva nos. nam viro meo succenset Dionysius. est autem ex indole sua non minus irarum gravis, quam humanitatis dives. discrimini nos, nisi tu sola, nemo eripiat. primam enim
tibi

tibi gratiam libenter praestet Dionysius roganti. Adire cessabat & verebatur Callirrhōe; instanti tamen & obsecranti modis omnibus negare non audebat, supplici collatis in se beneficiis obstricta; & ut ingratae declinaret invidiam, sic ait: Et ego aequae sum serva, & omni defecta profundi audacia: quod si tamen etiam me valere non nihil putas, parata sum precēs quoque meas supplici commodare. modo dii votis nos beare velint. ut accesserant, jubet Plangon janitorem Callirrhōēs praesentiam intro nuntiare ad herum, qui tum forte moerore prostratus jacebat tabidus & enectus corpore. audito ille Callirrhōēs adventu plane obmutuit, & ad insperatum nuncium caligine quadam fuit involutus. vix tandem intervallo revalescente spiritu refectus, Intret, ait. Callirrhōe primo quidem, ut adstitit propius, dejecit oculos & toto vultu erubuit: dein, sed aegre, sic profatur: Ego Plangoni huic gratiam novi. amat enim me ut filiam. rogo itaque te, hēre, ne viro ejus irascaris, sed dona potius salutem. ulterius proloqui volentem vox deserit. Dionysius statim Plangonis artes intelligebat, & Stomachor equidem, ait, Phocamque & Plangonem talia, ausos mortalium nemo servaverit ab exitio. tibi vero lubenter illos dono. at vos sciatis velim quod per Callirrhōē servemini. Procidit ad heri genua Plango, cui Dionysius: Quin ad Callirrhōēs genua potius procumbitis. haec enim vos servavit. Plangon laetantem conspicata Callirrhōē eoque munere vehementer delectatam: Gratias ergo pro nobis Dionysio refer, ait, simulque impellit Callirrhōē, quae

quae quodammodo prolapsa amplexabunda ad manum Dionysii accidit. ille vero quasi manum dare dedignatus admotam propius Callirrhoen osculatur, & mox remittit, ne fieret artis hujus aliqua suspicio.

8. Sic discedebant mulieres. osculum autem illud in Dionysii viscera velut venenum irrepebat, ut neque videret amplius, neque audiret, undecumque obsessus & expugnatus ab amore, cujus remedium quaerenti nullum occurrebat. nam neque muneribus proficiebat, viso magno mulieris animo; neque minis; mortem enim citius, quam vim, admisuram illam cognoverat. solam itaque reputans opem superesse Plagonem, arcessit, & Prima quidem illa pulchrâ caliditate perfecisti, Plangon, ait, & habeo tibi gratiam osculi, quod aut beavit me, aut perdidit. vide ergo, qui mulier mulierem circumvenias & debelles. in societatem certaminis me quoque assumto. praemium tibi propositum scito libertatem esse, & quam cariorem tibi libertate novi, vitam Dionysii. Jussa sic Plangon omnes Callirrhoae dolos machinasque admovet. at illa vinci & expugnari nulla ex parte poterat. tam manebat soli Chaereae fida. succubuit tamen, sed Fortunae artibus illusa, contra quam nulla valet humana ratio. est enim illa dea perquam contentiosa. nihil ab illa non expectes. hinc mirum non est, si & tunc rem confecerit positam ultra omnem expectationem; imo ultra omnem fidem. dignum vero est accipere, qua id ratione. insidiabatur Fortuna mulieris pudicitiae. nam quum in nuptiis

ptiis prima vice convenirent Chaereas & Callirrhœ amore fervidi, prope parem utrinque attulerant impetum ad mutuam sui fruitionem, feceratque cupido aequalis commercium non inefficax. mulier igitur paulo ante fatalem istum casum utero conceperat. verum propter discrimina secutasque post aerumnas non statim sensit se gravidam. sed tertio ineunte mense adolefcebat venter, idque Plangon, utpote rerum harum haud inexpecta, in lavatione animadvertit, tum quidem se comprimens ob ancillarum turbam, facta vero sub vesperam solitudine & otio assidens super torum: Scito, 10 inquit, mea filia, quod utero geras. Proclamare ad haec Callirrhœ, ejulare, crines evellere. Etiam hoc caeteris meis malis appofuisti; Fortuna, ut servum pariam; percussioque ventre: Foetus, ait, vel ante partum miselle, fuisti in sepulchro; cessisti piratarum manibus. in quam nunc vitam prodis? quas ego te in spes gestabo? orbe patre, & patria exsul, & servæ. antequam nascaris, i mortem experire. Sed cohibuit saevientes manus Plangon, altero die faciliorem expedire velle foetus excussionem pollicita.

9. Seorsim factae mulieres propria sibi & diversa quae- 20 que secum volutare animis. Plango quidem, opportunum se sibi nunc dare tempus hero amorem conficiendi, ut quae ventris illam conditionem nacta sibi patrocinantem; invenisset certam persuadendi viam atque rationem. evincet nimirum matris in foetum affectus conjugalem castimoniam. sic illa negotium mente confingebat, speciose her-

cle. Callirhoë vero principio de necando foetu deliberabat his se verbis compellans : Ego vero domino pariam Hermocratis nepotem, & luci exponam infantem, cujus nemo patrem novit! imo dicit forte quis invidus: Concepit inter piratas Callirhoë. sufficit me solam infelicem esse. non expedit tibi, parvule, in vitam prodire miseram, quam fugere vel natum oportebat. abi liber, inexpertus malorum. relationum de matre nihil quidquam audias. Rursus autem commiseratio latentis inter viscera oneris subibat mutatam mentem.

- 10 Deliberas infantem tuum occidere, scelestissima omnium, & Medee capis consilia. quinimo vel illa Scythide merito videaris truculentior. nam illa virum habebat inimicum. tu vero Chaereae opus vis occidere, & omne monumentum decantati conjugii excindere. quid si masculum parias? quid si patri similem? quid si felicior me fuerit? mater occidat servatum ex sepulchro & piratis! quot novimus deorum regumque filios, in servitute natos, patrum postea dignitatem recuperasse? Amphionem & Zethum; item Cyrum. etiam tu mihi, fili, olim navi Siciliam repetes, exquires patrem & avum, iisque
- 20 matris expones casus. inde opitulatum mihi solvet exeditio nautica. tu, fili, parentes sibi in vicem restitues. Haec volenti per totam noctem somnus tandem sensim obrepit.

Ast illi in somnis adstare videtur imago,
Quae pulchris oculis, habitu quae corporis omni,
Voce quoque & nota referebat veste maritum;

&

&, Pignus, ait, apud te filium depono uxor. adjicere plura pergente Chaerea subsiliit ex somno Callirrhoe, in amplexus ejus ruens. Decrevit ergo foetum servare & alere; sic rata maritum consulere.

10. Mane autem facto adeunti Plangoni hanc suam sententiam exponit. illa vero intempestivum non admisit consilium, sed: Ut apud nos parvulum alas, mulier, ait, id fieri nequit. nam hertus amator tui non quidem coget invitam, prae verecundia & moderatione; non tamen permit-
tet item nutrire parvulum prae aemulatione, ratus affici con-
tumelia. quippe absentem omni studio & reverentia dignum
putas; hic autem praesentem aspernaris. censeo itaque foe-
tum nondum natum melius, quam editum, elidi. hac enim
ratione partus dolores frustraneos & inutilem gestationem
compendifacies. ego tui amans vera & recta suadeo. Aegre
haec audit Callirrhoe, genibusque Plangonis advoluta ob-
testatur, secum junctis invenire studiis rationem velit, qua
servet alatque foetum. Haec, ut etiam atque etiam negave-
rat, rejectoque post duos vel tres dies responso magis ad preces
nostram accenderat, jam majorem nacta confidentiam & au-
toritatem, primum jurejurando obstringit, ut nolle apud
quemquam hanc manifestare fallaciam. dein adducto su-
percilio, manibusque, ut auxilium & lugentes solent, con-
tritis: Magnae rerum, ait, o mea, magnis ausibus perfici-
untur. ego, quae mea est in te propensio, etiam herum pro-
do. oportebit itaque alterutrum, ne nescias velim; aut per-

ire infantem , aut Ionum nasci ditissimum , splendidissimae domus heredem ; teque matrem facere beatam. elige jam quod velis. & , Quis tandem adeo foret amens , ait Callirhoë , ut infanticida malit , quam beatus esse. videris autem mihi dicere quod neque fieri potest , neque credi. quapropter clarius expone. Quantum igitur putas elapsum esse temporis a conceptu in hunc diem , interrogat Plango. Duos menses , ait. Hoc nobis tempus favet. videri enim poteris ex Dionysio septimestrem partum edere. Imo pereat potius ,
10 exclamat ad haec Callirhoë. Plango ad illam dissimulatione usa , ait: Sapis nempe , mulier , quandoquidem mavis elidere. hoc agamus. minus enim periculosum est quam herum decipere. undecunque praecide tibi nobilitatis notas & memoriam. nulla superfit patriae spes. accomoda te praesenti fortunae , & bona fide servam fac. Callirhoë , bene nata juvenis , & servilis imperita nequitiae , Plangonem sic hortantem non suspicatur cavillari. sed quanto illa corrumpendum urgebat foetum , tanto haec miserari magis. Da mihi tempus ad deliberandum , ait. est enim optio maximorum , aut
20 pudicitiae , aut infantis. Et hoc laudabat Plango , quod neutrum praecipiti consilio eligeret. speciosa enim esse in utramque partem momenta. Illud , ait , uxoris habet fidem , hoc maternum amorem. attamen longae morae tempus non est ; sed postero ad summum die oportet alterutri concedere , antequam de graviditate tua emanet. Constitutis his cessum est.

12. Et

11. Et Callirhoë quidem in coenaculum digressa superius, obferatis foribus, ventri suo Chaereae imaginem adponit, & En tres sumus, ait, maritus, uxor & infans. deliberemus de communi bono. ego meam primo loco sententiam enuntiabo. Volo itaque mori Chaereae solius uxor. hoc & parentibus & patria & foetu gratius est mihi, alterum virum non experiri. tu vero, infans, quid eligis tibi? Perire veneno, nec solem vidisse, & cum matre abjectus jacere, forte etiam sepulchro non dignandus. an vivere & duos habere patres, unum Siciliae principem, alterum Ioniae? factusque 10 vir agnosceris facile a consanguineis. nam, ut certe mihi persuasum est, similem te patri enitar. splendideque super triremi Milesia deveheris in patriam. Hermocrates quoque cum gaudio recipiet nepotem imperatoris jam artibus idoneum. En calculum adversum meo tulisti infans, neque permittis nobis mori. Audiamus nunc & rogemus patrem quoque tuum, atqui jam dixit. nam in somnio mihi adstans, Puerum, aiebat, apud te, mea uxor, in pignus depono. Tuam fidem, Chaerea. tu me Dionysio sponsam adducis. Illam itaque diem & noctem in his erat ratiociniis, & non sui, sed foetus causa 20 persuaderi sibi patiebatur ut viveret. altero autem die adit Plangon, & primum quidem moesta sedebat habitumque praeferebat condolentis. at rupto tandem post longum intervallum silentio. Quae tibi mens sedet, interrogat. quid agimus? locus enim morae amplius non est. Prompte respondere non poterat Callirhoë prae lacrymis & animi anxietate.

te. vix tandem tamen: Infans me prodit invitam, ait. fac tu, quod conducit. vereor interim, ne, etiamsi contumeliam sustinuerō, fortunam meam Dionysius aspernetur, &, magis pellicem ratus, quam uxorem, nolit ex altero satum alere, adeoque ego, ut vacuum rem impendero pudicitiam. Jam ego in longius quam tu ipsa, ait interrumpens Plangon, his de rebus cogitavi prospexique. magis enim te quam herum amo. crede modo Dionysii indoli. bonus est & probus. nihilominus tamen sacramento illum obligabo, etiam-
10 si dominus est. oportet omnia tuto peragere. tu modo in vicem mihi fidem habeto. ego vero nunc legationem perlatum discedo.

CHA-

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

D E

CHAEREA ET CALLIRRHÖE

LIBER TERTIUS.

INterim Dionysius impatientia latae, ut rebatur, ab amata Callirrhöe repulsae, mortem decreverat inedia persequi, scriptisque jam tabulis & de sui funeris mandaverat exsequiis, & Callirrhöen fuerat hortatus, ut ad se vel mortuum adiret. jam servus, neminem jussus admittere, Plangonem quoque repellebat, quum aditum ad herum rogaret. rixantium itaque ante fores percepto strepitu Dionysius auctorem requirit, & a janitore doctus Plangonem esse: Intempestive quidem adest, inquit, nam cupidinis sui ne monumentum quidem videre porro cupiebat: Voça tamen. Plangon, ut aperuerat fores, Here, ait, quid maceras te lani-
nasque tristitia, quasi repulsus. quum Callirrhöe te ad suas
nuptias

nuptias invitet. vestes indue splendidas. sacra fac atque epulas. quam amas, excipe sponsam. Exsternari ad insperatum nuncium Dionysius, & ut offusa nube oculis animoque caligare. jamque macer jejūnio & debilis speciem mortui exhibere. acutis autem Plango clamoribus totam concitabat familiam, trepidam & discurrentem. jam tota domo herus quasi defunctus plorabatur. ne Callirrhoe quidem id sine lacrymis audiebat. tanta vis erat luctus, ut & haec, ceu maritum futurum, desleret Dionysium. vix tandem & tarde sibi redditus: Quis
 10 me deorum, ait exili voce, volens a proposita via deducere, decipit? vigil audiui, an somnians? vultne mihi Callirrhoe nubere, quae ne oculos quidem meos subire vult. Desine tandem, here, ait adstans Plango, desine te affligere ipse, tuisque diffidere bonis. herum meum non decipio. sed misit me Callirrhoe de nuptiis internuntiam. Officio tuo itaque, ait Dionysius, fungere legata, & ipsa ejus verba exhibe, neque mutila, neque auctiora, sed exacte & bona fide redde. Callirrhoe ait, sic Plango narrabat, Ego sum primo
 loco in Sicilia nata, quamvis adversam fortunam experta,
 20 fastigio tamen isto animus non descendit. parentes illa mihi patriamque abstulit. solum non potuit auferre natalium splendorem. quod si ergo Dionysius loco pellicis habere destinat, suamque modo satiare libidinem, resti potius quam servili contumeliae corpus tradam. si vero legitimam poscit conjugem, & ego quoque volo mater fieri, ut Hermocratis stirps habeat propaginem. secum ille hac de re deliberet, imo
 non

non secum modo, neque praecipitanter, sed & cum amicis & consanguineis, ne quis illi postea suscepisse de venalitia liberos exprobet, domumque dedecorasse. nisi vult pater esse, neque vir esto. Verba haec Dionysium magis incendebant, levemque suggerebant aliquam spem, fore ut amans ipse redametur; manibusque in coelum sublatis: Utinam, ait. o Jupiter & Sol, de Callirhoë infantem aliquando viderem. viderem mihi tum vel ipso magno rege beatior. abeamus ad eam. duc me, Plangonium, heri amans mancipium.

2. Ut escenderat festino gradu in coenaculum, primo 10 quidem Callirhoës allabi genibus ruebat; continebat tamen se, dignaque cum gravitate confidens; Veni, ait, o mea, tibi gratiam de mea salute habiturus. nam te quidem invitam non violassem; at ipse decreveram, si frustratus fuisset, vita decedere. jam revixi per te. non tamen deest, quod in te improbem, utut maxima tibi debeam. diffidisti, num secundum leges Graecorum uxorem liberis quaerendis ducere velim. atqui non optassem tale mihi conjugium contingere, nisi amarem. tu vero me insanire suspicaris, ac si pro serva haberem ingenuam atque nobilem, filiumque me indignum 20 nepotem Hermocratis. deliberare jubes. jam deliberavi. extimescis amicos meos, omnium tu mihi amicissima. ausitne quis ex me natum me indignum appellare, cui contigerit avus patre potior! Dum loquitur ista lacrymis mixta, propiusque invadit Callirhoën, haec pudibunda labiis illum suspensis tacitisque deosculatur; &, Credo tibi qui-

G

dem,

dem, ait, Dionysie. at meae fortunae diffido, quae nuper etiam bonis me majoribus dejecit. vereor ut bona fide cum illa adhucdum in gratiam redierim. fac itaque deos testes, utur bonus sis probusque vir & justus, non tui sed civium, sed affinium causa, ne quis porro malignius quid in caput meum moliri queat, sacramenti tui gnarus. viduata praesidiis mulier eaque peregre facile contemnitur. Quosnam tibi vis jurandos deos? paratus enim ego sum, si pote, vel in coelum enisus ibique Jovis amplexus genua jurare. Jura
 10 itaque mihi per mare, quod huc me attulit, & per Venerem quae me tibi ostendit, & per Cupidinem, qui me sponsam tibi adducit. Placuit & sine mora praestitum. jam amor suos numeros habere gestiebat. Dionysius proinde urgebat & volebat nuptias protrahi. difficile enim est facultatem cupiditatis explendae in futurum recondere. ille tamen, ut probe studiis doctrinarum excultus, quamvis gravi procella occupatus & meris animo, nihilominus emergere ex istoc affectu, ceu decumana undarum mole, nitebatur qua poterat omnibus viribus, talibusque ratiociniis alligabat & fugebat properantem animum.
 20 Sine arbitro, ut vere venaliciam, paro ducere. non sum tam inficetus & rusticus, ut Callirrhoës nuptias festivitate sollemni non concelebrem. in eo primum honorem foeminae decet exhibere. fert etiam mihi securitatem in futura. fama rerum omnium citissima est & penetrantissima. aërem pervadit, viis quaque patentibus. per eam nihil potest fallere paulo insolentius. jam currit in Siciliam perlatum hanc fabulam. Vivit
 Cal-

Callirrhœ, sepulchro effracto prædones illam furati, Miletum vendiderunt. jam adveniunt Syracusanæ triremes, & imperator ipse Hermocrates filiam repetitum. Quid tum dicam? Thero mihi vendidit. at Thero ubi terrarum? Finge, etiam accredi mihi quod res est, sum tamen prædonis receptor. meditare jam Dionysie tuam causam. forte illa tibi etiam apud magnum regem erit peroranda. tunc itaque dicere optimum erit. Ego, ut audiui mulierem ingenuam nescio quo casu huc delatam, secundum leges uxorem duxi sua se sponte nuptui elocantem. hac etiam ratione socero magis persuasero gener indignus non esse. obdura, meum cor, terminum perexiguum, quo diuturnius certam tutamque voluptatem percipias. ad litem firmior ero, mariti non heri legibus usus. Sic visum. vocatur Leonas. Abi in urbem, & magnifice, quidquid nuptiae requirunt, instrue. compelluntor armenta. convehitor terra marique frumentum & vinum. totam urbem publice decrevi epulis excipere. Rebus omnibus ordinatis ipse postero die urbem petiit curru. Callirrhœa vero, nondum enim censebat in vulgus ostentare, Plangonis curae commissam, circa vesperam lembo subvehi jubet usque ad domum suam, quae portum, cui nomen Doctmos, proxime tangebatur. sic itaque rure discessura Callirrhœ prius vota Veneri facit, & ingressa fanum, proturbatis qui aderant omnibus, deam sic alloquitur. Succenseamne tibi, domina Venus, an grates habeam? tu me Chaereae virginem conjugasti. nunc alteri post eum sponsam concilias. non eo

equidem compulsâ fuisset, per te tuumque filium iuro, nisi foetus hic, simulque monstrabat ventrem, me prodidisset. pro hoc tibi supplicor, non pro me. fac artes meas fallere. fac, quandoquidem verum patrem non habet, Dionysii opus videatur. nam istum quidem adultus inveniet. Digressam sane mare versus nautae conspicati defixis oculis haerebant animoque & corpore stupentes, quasi Venus ipsa veniret inscensum, factoque agmine adoraturi ruebant. remigum autem diligentia lembus in portum dicto citius devenit. ut in-

10 albescebat altera dies, tota urbs erat in coronis. non in templis tantum quisque, sed & ante fores domuum victimas jugulare. variae per plebem de sponsa fabulae discursitare. vulgi faex pulchritudine & ignorantia mulieris, Nereidem ascendisse pelago, aut ipsam adesse deam e Dionysii campis rebatur. sic enim inter se jactabant nautae. invisendi studio conspirabant omnes, & ad templum Concordiae confluerant, ubi patrio Milesiis more sponfas accipiebant ducturi, tum primo, post sepulturam, sese ornavit Callirrhoë. quippe ubi decreverat nupsisse semel, patriae & generis claritudinem

20 loco omnis pulchritudinis habuerat. stola Milesia, & corona, sollemni sponfis, induta ut oculos convertit ad turbam; Venus nubit, conclamatur. purpurei substrati panni, rosaeque & violae, & sparsa unguenta qua procedit. nemo domi residere, non parvulus, non senex, non in ipsis quidem portubus. in arcum compulsi tectorum in ipsas tegulas evaserant. verum & illam ipsam diem deus aliquis invidus oculis

lis adspiciebat non aequis. quī vero id, paulo post dicam, ubi prius quae in Sicilia circa idem tempus contigerunt, exposuero.

3. Effractum nempe conditorium praedones, ut per tenebras & festini, neglectim obturaverant. Chaereas itaque, ut illuc ipso servato diluculo venit, corollas in speciem & inferias afferens, ea vero mente, ut ibi se confoderet, invalidus Callirrhöes desiderium ferre, & unam luctus medelam mortem reputans, motos lapides patulumque videt introitum. cohortet ad spectaculum, rerumque gestarum fixus & perplexus haeret im- 10 peritia. veloci fama motae statim Syracusae, omnesque ad sepulchrum conciti. sed ante jussum Hermocratis intrare nemo audet. immissus quis tandem singula exacte refert. fidem modo non inveniebat, ipsam mortuam abesse. tunc itaque Chaereas ipse censet subire, visendae iterum suae, etiamsi mortuae, desiderio. rimatus autem totum sepulchrum invenire nusquam poterat. eum increduli multi sequuntur. sed ignari rerum omnium & consiliorum inopes pendebant. adstans inter caeteros aliquis: Funebris mundus raptus est, ait, violatoribus sepulchrorum imputate facinus. At ubi mortua? multi & varii 20 sermones ferebantur a plebe. Chaereas autem palmis ad coelum sublapis: Quis mihi tandem deorum, ait, rivalis factus Callirrhöen abstulit, & solus nunc tenet sed invitam & coactam vi majore. ideoque ne sentiret, subito vivis excessit. sic Theseo quoque Bacchus Ariadnen ademit, & Jupiter Semelen. atqui ignorabam deam me habere in matrimonio.

& nobiliorem toris mortalium. attamen tam repente non oportebat, neque per talem causam, ex hominibus abire. Thetis etiam erat dea, Peleo tamen constanter adhaesit, & filium quoque dedit. ego vero in ipso amoris flore & vigore desertus sum. quid agam? quid me fiet misero? ipse me tollam. at quicum jacebo? illa adhuc superflite sola hac spe solabar meam calamitatem, fore ut, quando communem torum non servassem, olim tamen commune conditorium essem inventurus. innocentis animae meae, domina, rationem tibi reddo.

10 tu me vivere cogis. quaeram te per mare, per terras, etiam, si possem, in coelum irem. id unum, uxor, rogo te, fugere me nolis. Erupit ad haec in fletus omnis corona, & ut modo mortuam Callirrhoën lugebant. statim deducuntur triremes, multique partiuntur quaerendi labores. Hermocrates ipse Siciliam scrutatur. Libyam Chaereas. alii in Italiam missi. alii Ionium jussi trajicere. humanae haec opes, sed debiles illac. Fortuna vero; sine qua perfectum nihil est, ut ex decursu rerum quis discat, rem in clara luce collocavit. post venditam nimirum suam mercem difficulter collocandam,

20 mulierem puta, missa Mileto, Cretam vela dabant impit, qua in insula; magna & beata, ut cognoverant, facilem sperabant reliquarum mercium fore distractionem. at depulsos a proposito cursu ventus vehemens in desertum illud pelagus Ionium deturbavit, quo desolati porro oberrabant scelerati, fulminibus obruti, atque tonitribus, & nocte longa, per id commonstrante providentia, quod ob Callirrhoën olim secundum

dum cursum habuissent. redactos licet ad Orci confinia Deus tamen metu isto non liberavit subito; lentum enim ipsis naufragium intentabat. terra respuebat impios, diuque iactatos salo, tandem necessariorum penuria oppugnat, praecipue potus; neque juvant opes scelestae, sed inter aurum siti deficiebant, resipiscences, sed sero, ab impiis ausis, quae sibi, quum non prodesset amplius, in vicem exprobrabant. omnes enim siti periere. solus Thero vel in tali tempestate non exuebat vetus illud & versutum ingenium nequam. suffuratus enim aquas praedones collegas ipse praedabatur, sibi quae placebat tam elegantibus strophis. at tu mihi vide Fortunae iram, quae tormentis & cruci hominem servabat. nam quae Chaeream vehibat triremis temere circumvaga incidit in celocem, quem primo, ceu piraticum, devitat. ut autem apparuit ex undarum arbitrio pelli & iactari gubernatore carentem, exclamat aliquis e triremi: Vectores non habet. ne metumamus. sed accedamus propius, quid hic monstri lateat excussuri. Placuit gubernatori consilium. nam Chaereas quidem sub constrato navis operto capite recumbebat. ut prope ventum, & vectores evocati non responderunt, transcendit aliquis, qui, praeter aurum & mortuos quum nihil videret, nautis indicat. hi quum laetantes, & ob inventum scilicet in mari thesaurum felices sibi visi, tumultuarentur, causam sciscitatur Chaereas, & edoctus ipse quoque novum videre casum aiebat. sed agnitis confestim Libitinae spoliis lacerat vestes, magnumque & acutum! Heu mihi, clamat, Callirrhoe, haec

haec tua sunt. haec corona, quam ego tibi imposui, hoc pater dedit, hoc mater. haec stola genialis. sepulchrum tibi navis evasit. at tua quidem video, tu vero ubi es? funeralibus sola mortua deficit. Thero tam inexpectato istus sermone sanguinem amiserat, mortuisque sodalibus jacebat similis, & quamvis post maturam deliberationem destinasset plane vocem non mittere, motum non prodere; futurum enim illi obscurum esse non poterat; attamen, ut est homo vitae amantissimus, & ne in ultimis quidem miseriis desperat rerum in melius conversionem, idque sapientissimo opificis Dei consilio, qui id omnibus, ne vitam fugerent aerumnosam, indidit: exultus siti primam hanc rumpit vocem. Potum. Affertur potus, caeteramque omnem curam nanciscitur homo. refectum rogat assidens Chaereas. Quinam estis? & quo navigatis? & unde haec? & quid de domina eorum fecistis? Theron ad haec astutus nequam & ingenii sui non oblitus; Cretensis ego sum, ait. sed in Ioniam navigans, ut ibi fratrem meum militantem requirerem, a vectoribus repente portu Cephaloniae solventibus desertus fui. inde in hunc celocem inscendi, qui tum commodum praeternavigabat. faevis autem procellis in hoc mare sumus excussi, quas secuta diuturna maris ventorumque tranquillitas omnes peremit. mea me solum servavit pietas. auditis his alligari celocem trirēmi Chaereas jubet, donec in Syracusanos portus devenisset.

4. Fama vero, natura velox, tunc solito diligentius annunciare multa mira & nova festinaverat, omnesque ad mare, affe-

affectuum omne genus pleni, confluerant plorantes, admi-
 rantes, sciscitabundi, diffidentes. percusserat enim rei novitas
 omnium animos. mater autem Callirrhoës ad mundi funebris
 conspectum, singula integra & illibata agnoscens atque per-
 censens, flebili voce exclamat; Tu sola dees filia, o novi
 moris atque ingenii latrones! solam meam furati filiam, vestem
 & aurum servarunt. Litora & portus referebant planctus mu-
 lierum, terraque & mare ejulationibus implebantur. Hermo-
 crates autem, vir summo quondam functus imperio, re-
 rumque multarum subactus usu: Non hic oportet inquisitio- 10
 nem facere tumultuariam, ait, sed legitime magis & ordine.
 quis dixerit an non iudicibus quoque hac in re opus habituri
 simus. dum loquitur adhuc, jam refertum erat concione thea-
 trum, cui assuantes quoque mulieres interfuere. sedebat po-
 pulus expectatione sublimis. primus intrat Chaereas, pullatus,
 pallidus, squalidus, ut funus uxoris fuerat prosecutus, & sugge-
 stum conscendere recusans humi consistit, diuque plorat, inter-
 ceptam vocem prorumpere gestiens. iussus tandem a multi-
 tudine adscendere & loqui, oculis humo aegre sublati: Hoc
 quidem non perorandi tempus, ait, sed lugendi erat. ego vero 20
 vivo & peroro ex eadem necessitate, donec invenero, quis
 quare Callirrhoën abstulerit. nescio proinde auspicatum ha-
 buerim, an minus, cursum, quem nuper hinc digressus cum
 triremi mea institui. navem enim vidi puro coelo errantem
 & tranquillo mari procellis, sed suis, obrutam & colluctan-
 tem. mirati propius accedimus, visusque mihi sum miserae

H

meae

meae uxoris aspicere sepulchrum omnia habens nisi eam. mortuorum erat abunde, sed qui nos non tangunt. solus inter eos hic nescio quis inventus est extremos ducere spiritus. quem ego omni cura recuperatum vobis servavi. Interim lictores Theronem victum in theatrum perducebant. decorus hominem comitatus excipiebat, rota, & catapulta, & ignis, & flagra: ita providentia ipsi praemia laborum scilicet tributura erat. coram Archontibus autem deductum unus interrogat, Quis es? Demetrius. Unde? Cretenfis. Quid nosti? Ad
 10 meum fratrem mari contendens in Joniam a navi desertus sum. celocem igitur praeternavigantem incendi, tum quidem mercatores opinatus, nunc autem sepulchrorum violatores. mari diu vagati caeteri omnes perierunt, ego solus supero, ideo quod plane nullius mihi perpetrati mali sum conscius. vos ergo, viri Syracusani, ob humanitatem celebrari, ne, quaeso, sitis pontoque & siti mihi saeviores. Flebili voce prolata haec tantum non omnes fregerant in misericordiam, aberatque partim, quin suada sua imposuisset, imo & viatico abiisset instructus. verum deus aliquis ultor Callir-
 20 rhoës, improbam facundiam successum habere stomachatus, intervenit, ne rerum omnium accideret indignissima, id est, ne persuaderetur Syracusanis, hominem evasisse solum ob pietatem, qui solus nescio quo fortunae favore ideo evaserat, ut gravius quam caeteri puniretur. sedens igitur in turba piscator aliquis agnoscit hominem & submissis ad proximos prodit susurris: Hunc ego circa portum nostrum dudum vidi & novi
 cir-

circulantem. sermo hic rapide diditur inter plures, & Mentitur, exclamat unus. conversus omnis ad clamorem populus, & qui primus hominem nosse dixerat, is surgere sede sua & in medium prodire iussus. negare tum Thero. piscator eo asseverare acrius. archontes vocare tortores. afferri flagra piaculo. ultus ille & sectus diu contra tenere. parum quoque aberat quin tormenta evicisset pervicacia. verum conscientia apud unumquemque multum valet, & veritas omnia vincit. nam, licet aegre & tarde, confessus tamen est Thero, sic tandem orsus eloqui: Conspicis opibus in tumulum 10 congestis coëgi latrones. effregimus sepulchrum. invenimus mortuam viventem. omnia praedati imposuimus celoci. Miletum perreximus; ibique solam vendidimus mulierem. reliqua volebamus in Cretam transportare. sed a ventis in Ionium mare proturbati, quae. passi fuerimus & vos. vidistis. Exponebat omnia praeter solum nomen emtoris. nuntiata ea omnes laetitia & dolore affecerunt. laetitia, quod Callirhoe viveret, dolore quod esset vendita. Theron interim mortui. adjudicatus, ne statim plesteretur, Chaereas deprecabatur, Ut mihi jam, sic praetendebat, emtores indicet. videte quo 20 redactus sum necessitatis. uxoris meae mangoni patrocinator. Sed Hermocrates intercedebat: Vel molestior fiat & impeditior inquisitio. praestat id, quam leges solvi. vos autem, viri Syracusani, rogo, memores imperii mei atque trophaeorum, debitas mihi grates in filiam meam impendite. mittite quae pro ea legationem. ingenuam recuperemus. Adhuc lo-

quente populus exclamat : Omnes, si opus, iverimus. plurimique senatorii ordinis sua sponte in se suscipiebant. quibus Hermocrates : Honoris equidem gratiam novi vobis omnibus. sed sufficiunt legati duo de populo, totidemque de senatu. quintus navigabit cum his Chaereas. Sententia placuit & rata habetur, & dimissa super his pactis concione, abductus inter magnam comitantium catervam Thero suffigitur palo coram tumultu Callirhoës, prospiciens de cruce mare illud, per quod captivam duxerat Hermocratis filiam, quam
10 neque Athenienses ceperant.

5. Caeteris autem omnibus sedebat expectare referatum pelagus, & vere demum adventante navim in fluctus dare. perstabat enim tunc bruma, nullaque humana vi pervadi posse videbatur Ionium mare. Chaereas autem paratus & accinctus properabat, amore stimulante, instructa modo tumultuaria rati solus in pontum se ventis ferendum permittere. tum ergo neque ipsi legati ultra cessare, verecundia & ejus, & Hermocratis maxime, sed parare abitum, Syracusanis, quo plus accederet legationi dignitatis, illam publico nomine &
20 sumtu expedientibus, deducta triremi illa praetoria, victoriae insignibus adhuc superba. jam venerat stata dies discessui. jam in portum omnis multitudo non viri tantum, sed & feminae & pueri confluxerant. simul inveniebantur vota, lacrymae, gemitus, consolatio, metus, confidentia, desperatio, spes. Ariston aderat, Chaeraeae pater, ob decrepium senium & aegritudinem non suis illuc pedibus allatus, filiiq; collo inhaerens

haerens & suspensus : Cui me relinquis , ait lacrymans , mi fili , senem jam enectum ? palam enim est me rursus oculos tuos non visurum . mane adhuc vel pauculos dies , ut inter manus tuas exspirem . tum sepeli me , & abi tandem mater etiam prehensis filii genubus : Ne me quaeso , fili , ait , hic desertam relinquas , sed impone triremi , levem sarcinam . si gravis atque impedimento fuero , abjicite me in mare , quod tu navigas . Lacerato quoque inter verba sinu , & protensis uberibus ,

10

Haec tibi si quondam lacrymas inhibentia parvo

Porrexi , reverere velim , miserereque nostrum .

Infractus ad has parentum supplicationes praecipitem se de navi in mare dat , ne scilicet aut Callirrhöes requisitionem hinc omitteret , aut illinc tristitia parentes maceraret . sed subito se in mare praecipitantes nautae extractum vix sublevabant . tum discussa plebe Hermocrates gubernatorem sine mora navem in altum dare jubet . eodem tempore facinus amicitiae non degeneris editum . Polycharmis , amicus Chae- 20 reae , dum haec aguntur & parantur , in publicum non prodierat ; imo suis parentibus quoque dixerat : Amicus , non nego , amicus est Chaereas ; verum non eo usque , ut extrema quoque cum illo discrimina subire par sit . devitabo igitur ejus oculos , dum a terra solvit . At ille ipse Polycharmus , quum jam aestus navim a continente subduceret , procul e

H 3

puppi

puppi suos valere jubebat, ne retinere ipsum hoc modo possent. sic egressus portu Chaereas & in pelagus prospiciens: *Duc me, o mare, ait, qua Callirrhoën via. te autem, Neptune, precor, aut illam huc nobiscum, aut neque me referto. nam si non potero meam uxorem recuperare, velcum ea servire malim.*

6. Excepit vero tritem ventus secundus, ut vestigia celestis piratici quasi relegeret, parique dierum numero in Ioniam perveniret, atque illo ipso litore appelleret in campis Dionysii. caeteri exscendunt in terram, laboribus fractum & fessum corpus compactis tabernaculis epulisque instructis reficere properantes. at Chaereas omnia cum Polycharmo perlustrans: *Qui jam poterimus invenire Callirrhoën? ait. primo enim & præcipuo loco vereor, ne nos Thero mendaciis circumvenerit, & misera illa non extet amplius. si vero revera vendita est, quis novit ubi & quo? vasta enim est Asia. sic vagantes incidunt in fanum Veneris, visoque deam* 20 *adorare, Chaereas ad ejus genua provolutus: Tu mihi prima Callirrhoën ostendisti, ait, domina, in tuo festo. tu nunc quoque redde donum, quod sponte obtulisti. Finitas post preces ut surgit, caputque tollit & oculos, videt ad deæ latus auream Callirrhoës imaginem, Dionysii donarium. tum illi*

Pectoris & genuum lapsare, liquefcere, solvi
Robur.

Concidit igitur caliginosa correptus vertigine. videt id
anus

anus aeterna; frigidaque adpersa hominem ad se revocat, & Bono sis animo, fili, ait. etiam alios multos perculit dea. est enim illustris signisque claris se monstrat. sed id quidem indicium magni boni est. vides imaginem hanc auream. foemina haec serva quidem erat, sed Venus eam nostrum omnium fecit dominam. Quenam igitur est? Est horum agrorum domina, Dionysii uxor, primi inter Iones. Plura dicere. Chaeream his auditis non sinebat Polycharmus, ut vir sapiens & temperans, cautusque futurorum, sed implicitis sublatum brachiis inde extrahit, ignorari volens 10 omnino res suas, donec pulchre deliberassent, & ordinassent omnia. Chaereas itaque nihil ultra dixerat Veneris sacerdote praesente, sed virili se continentia compresserat, nisi quod lacrymae sua sponte genis exciderant. verum ubi longius discesserat, loco omnibus aliis praeter Polycharmum vacuo se prostermit humi, & O humanum nimis mare, ait, cur servasti me? an ut secundum emensus curriculum Callirhoën in alterius conjugis amplexu viderem? hoc non speraveram unquam fore, ne post Chaereae quidem fata. quid agam, miser? ab hero te sperabam ferre, pretioque redemptionis 20 confidebam posse emtorem in rem meam pellicere. nunc autem inveni te divitem, & forte reginam. o quanto ego eram felicior, si te vel adulteram deprehendissem. siccine Dionysium aggrediar? Redde mihi uxorem. sed ne occurrens quidem in via potero ad te accedere. imo, quod cuivis alii, mihi non licebit, civi civem salutare. quid? quod

quod periclitabor forte ceu adulter meae uxoris petire. sic lamentantem Polycharmus tamen consolatur.

7. Interim Phocas, villicus Dionysii conspecta non sine pavore triremi bellica, discit a nauta, quem blanditiis illuctum sibi conciliaverat, & qui sint, & unde, & quid designent, intelligitque triremem istam hero suo magnum malum importare, ut qui vitam a Callirrhoë separem tolerare posse censendus non esset. occupare itaque studens calamitatem, & extinguere bellum, non quidem magnum, neque commune urbi, sed herili domui proprium, utpote amans heri mancipium, propere ad castrum aliquod, a barbaris custoditum adequitat, nunciatque latere sub aggeribus mari objectis triremem hostilem, fors causa speculandi, fors & praedandi. regis interesse illam diripi & dissipari. Ut facile decepit barbaros, ipse conglobatos in agmen ducit eo loci, ubi media de nocte securos adorti & navim injecto comburunt igne, & viñctos abducunt in castellum, quotquot vivos ceperant. ibi Chaereas & Polycharmus non distrahi, sed uni hero vendi, facta captivorum partitione, supplices orant.
- 20 obtemperans igitur qui tulerat eos de praeda vendit in Cariam, ubi ponderosas post se trahentes miseri pedicas, Mithridatis agros colebant. hoc se Chaereas habitu per quietem Callirrhoae sistit, accedere quidem cupiens, sed prohibitus. exclamat illa in somnis magna & acuta voce: Chaerea, huc veni. Tum primum audito Chaerae nomine Dionysius consternatam rogat uxorem, Quis esset, quem vocaverit? prode-

debant illam lacrymae, neque moestitiam premere poterat, sed concessa affectui audacia: Homo miser, ait, meus virgineus. ne quidem in somnis felix. vidi enim illum catenis oneratum. at tu quidem miser obliisti me quaerens. nam haec vincula mortem significant. ego vero & vivo, & luxor, & in aurea sponda cum alio marito decumbo. at non multo post ad te veniam. etiamsi usu nostrum vivi caruimus, tenebimus tamen nos mortui. His auditis variae cogitationes mentem Dionysii subiere. pungebat namque aemulum, quod vel mortuum illa Chaeream diligeret; angebat & metus, ne suis illa se manibus perimeret. interim bene sperabat, quandoquidem prior maritus uxori ipsi videbatur decessisse. non enim illam Dionysium deserturam; Chaerea non superstiti porro. consolabatur ergo quibus maxime poterat modis uxorem, multosque in dies, ne sibi forte manus ipsa truculentas inferret, oculis curiosis servabat. luctum quoque mulieri distrahebat spes, forte vivere Chaeream, falsaque specie per somnum objecta se fuisse delusam. magis autem venter. septimio namque post nuptias mense puerum edidit, opinione quidem Dionysio satum; verus autem pater Chaereas erat. maxima festivitate celebrare hos natales tota urbs, & undecunque confluere legati Milesiis incrementum domus Dionysii gratulantium. ipse ille prae gaudio uxori cedebat omnibus, eamque matrem familias nuncupabat. templa donariis implebat, sacris factis totam urbem & viritum quosque lautis epulis excipiebat.

8. Callirhoë vero , ne quando secretum suum proderetur incerta & verita , rogat censetque Plangonem libertate donari. erat enim illa sola conscia gravidam fuisse , quum Dionysio primum conjungeretur ; ut non tantum ex animi benevolentia , sed & ex conditionis melioris beneficio gratam obligatamque sibi haberet. Libenter illam , ait Dionysius , pro ministerio amatorio remunerabor. inique autem facimus , si honorata serva Veneri debitas grates non rependamus , apud quam nos primum vidimus. Atqui ego te magis volo. majorem
- 10 illi ego gratiam debeo , quam tu. nunc autem puerpera adhuc sum. post paucos dies tutius in agrum abeamus. Brevi se Callirhoë ex partus doloribus & noxiis recipiebat , & pulchrior evaserat atque fortior ; jam non amplius puella , sed mulieris maturum robur nata. ut rus itaque venerant , magnificas iis epulas , multo quippe comitatu stipatis , apparaverat Phocas. Dionysius ibi , libatione facta immolationem becatombes auspicatur : & , Domina Venus , ait , omnia mea bona tibi debeo. abs te Callirhoën habeo , abs te filium , per te & vir sum , & pater. mihi quidem suffecisset Callir-
- 20 rhoë patriaque & parentibus dulcior , amo tamen puerulum , quod matrem mihi certiore fecit. obsidem habeo affectus ejus erga me. supplicor itaque , domina , serva mihi quidem Callirhoën , huic vero filium. Preces bonis verbis , faustisque prosequitur acclamationibus adstans corona , & hi ros , illi violis , alii sertis integris obruunt conjuges , ut totum sanum floribus scateret. Dionysius vota clare dixerat , & ut omni-

omnibus possent exaudiri. Callirhoë vero sola Venerem alloqui volebat. primum ergo suum filium deae ulnis imponebat, spectaculum pulcherrimum, neque fictum usquam, neque pictum, neque scriptum in poemate; nullus enim horum artificum Dianam aut Minervam fecit, quae ulnis infantem gestaret. Dionysio lacrymas excutiebat spectacula voluptas, ut tacite Nemesin deprecaretur, caeterisque in villam praemissis solam Plangonem Callirhoae praesto manere jubet. ut jam omnes discesserant, nostra propius aggressa Venerem, manibusque protendens infantulum: Pro hoc tibi gratiam novi, Dea Venerem, ait. nam pro me novi nullam. tum sane novissimam, si mihi Chaeream servasses. interim dedisti imaginem viri amicissimi, neque totum abstulisti Chaeream. da vero mihi filium aliquando fieri parentibus quidem feliciorum, avo autem similem. & hic naviget, atque nautica praelia edente dicat quis, avo Hermocrate nepotem fortiorum esse & potiorum. sic & pater meus laetabitur, virtutis heredem nactus, & nos parentes vel mortui gaudebimus. in posterum, obsecro, domina, mecum in gratiam redi. abunde jam malorum perpessa sum. obii, revixi, latronibus cessi, patria excidi, 20 vendita fui, servii, & quod omnibus illis reputo mihi lucuosius, alteri marito juncta sum. hanc unam pro illis omnibus a te rogo gratiam, & per te a reliquis diis, servare mihi hunc orbem velis. Ultra nitentem proloqui intercipiunt lacrymae.

9. Nec post longam tamen moram vocat sacerdotem, quae

intrans, ait: Quid ploras in tantis bonis, filia? nam vel ad-
venae ceu deam te venerantur. nuper ingressi fuerant huc
duo pulchri juvenes praeternavigantes, quorum unus visa tua
imagine parum aberat quin exspiraret. tam te Venus illu-
strem fecit. Territa per hos sermones, & tamquam lymphata,
fixis oculis acre tuens, exclamavit. Quinam erant illi ad-
venae? unde navigabant? quid narrabant tibi? Haerebat pa-
vida sacerdos, hircere non ausa, & voce defecta, vix tan-
dem, Nihil audivi, ait, tantum eos vidi. Ex habitu, quem
10 vidisti, unde gentium esse colligis eos? revoca tibi in men-
tem vultus & lineamenta juvenum. Exponebat anus, non
exacte quidem; Callirrhoë tamen inde quod res erat suspica-
batur. nam quod quisque vult, illud opinatur. & ad Plan-
gonem conversa: Quid si miser Chaereas hic adesset erra-
bundus! quaeramus agetum, quid de eo factum, sed sine
tumultu. Ut itaque redierat ad Dionysium Callirrhoë, id so-
lum effert, quod a sacerdote audiverat. amorem enim scie-
bat ex indole sua nimis esse curiosum, & Dionysium per se
suique gratia hujus eventus examen sollicitum instituturum. id
20 quod & accidit. nam Dionysius, simulatque intelligebat, tur-
gere aemulatione, & quamvis a Chaereae suspitione longe
abesset, ne qua tamen se falleret in agris adulteri molitio,
maxime verebatur. pulchritudo mulieris ipsum pavere &
suspecta habere omnia cogebar. neque solas hominum exti-
mescebat insidias, sed & ex ipso coelo descensurum forte ali-
quem sibi rivalem exspectabat. arcessitum itaque Phocan di-
ligen-

ligenter interrogat. Quinam ergo fuerunt juvenes? & unde?
 an divites & pulchri? & quare meam Venerem adorarunt?
 & quis illam illis ibi esse indicavit? quis permisit? at Phocas
 occultabat veritatem, & Dionysium veritus & paratum sibi
 sciens totique suo generi interitum a Callirrhœ, si quid illa
 rerum gestarum rescisceret. quum itaque pervicaci constantia
 negaret peregrinos huc appulsos, Dionysius causam coepit
 habere suspectam, quasi graviores in caput suum struerentur
 insidiae; & ira candens rotam & flagra postulat in Phocam,
 neque in hunc solum, sed & omnes agri operae convocatae. ut 10
 qui certo crederet se in adulterium inquirere. intelligens ergo
 Phocas, ubi versetur discriminis, sive eloqueretur, sive preme-
 ret rem; Soli tibi, ait, here, verum dicam. Dimissis omni-
 bus, En, ait, soli sumus. cave mihi porro mendacii quid-
 quam. dic verum, etiam si malum sit. Malum quidem, he-
 re nullum est. imo bona ingentia tibi commemoraturus
 sum. quandoquidem vero illa narrationis initia tetrica sunt,
 non propterea commovearis, quaeso. neque moerorem con-
 cipias, sed expecta donec totum negotium ceperis. habet enim
 bonum finem. Sublimis ad haec promissa Dionysius auribus ab 20
 ore narraturi pendeat. Ne cessa, inquit, sed actutum expo-
 ne. Occipit igitur Phocas: Tritemis huc appulit ex Sicilia,
 & Syracusanorum legati, Callirrhœn a te repetituri. Emori
 ad haec Dionysius & oculis nocte suffusus caligare. imagina-
 batur enim sibi jam praesentem instare Chaerean, & abstra-
 ctam Callirrhœn rapere: mortuoque plane non dispar &

- habitu & colore jacebat. id quod Phocan in magnam conjecit perturbationem & consilii inopiam. nam advocare quemquam non audebat, ne quis ipsi testis & arbiter secretorum fieret. ut aegre tandem & per gradus heri jam fugientes revocaverat spiritus: Confide modo, ait, here. Chaeretas mortuus est. periit navis. nullus hic timori locus. Haec verba Dionysio rursus indiderunt animam, ut sibi redditus diligenter porro singula requireret. Phocas illi nautam memorat, cujus indicio didicerat, unde & qui essent advenae, &
- 10 qua venissent destinatione; item artes, quibus imposuisset praesidio barbaro; noctem, ignem, naufragium, caedem, vincula. sic Dionysius ab animo suo ceu nubem aut tenebras discussit, & amplexatus Phocam: Tu benefactor es meus, ait, tu verus tutor & fidissimus in rebus, quas vulgari fas non est. per te Callirrhoën habeo, & filium. non ego equidem te Chaeream caede aggredi jussissem; at quum feceris tamen, non reprehendo. iniquitas enim haec amoris in herum opus fuit. hoc solum negligenter fecisti, quod, si ne mortuos inter an captivos Chaereas, anxia cura non indagasti. etiam,
- 20 si certo noveras esse mortuum, oportuerat tamen cadaver rollere. tum enim & illi supremus honos contigisset, & mihi firmiore nisa talo confidentia. nunc autem plene frui meis bonis & sine sollicitudine propter captivos nequeo. ignoramus enim quo eorum quisque venditus sit.
10. Postquam itaque Phocan jussit reliqua omnia palam narrare praeter haec duo, dolum suum, & quod vivi super-
- sint

. *sunt* aliqui de trireme, ipse fronte austera tristisque Callirrhœn
 adit, tum rusticos rerum gnaros advocat, quo ipsa, interrogan-
 do & audiendo totum edocta casum, pleniorum porro de Chae-
 rea desperationem animo indueret. ut advenerunt, omnes ceu
 rem notissimam narrant: Barbari unde unde latrones noctu fa-
 cto incursum, triremem pridie ad istud litus appulsam accen-
 derunt. postero mane vidimus inquinatum sanguine mare, &
 jactata fluctibus cadavera. Ad haec Callirrhœ saevis manibus
 lacerare vestes, oculosque & genas plangere, & ascendere
 in conclave, quo primum post venditionem deducta fuerat. 10
 affectui cursum liberum dabat Dionysius, importunus fieri
 veritus, si intempestive adesset, jubetque omnes abire, so-
 lam assidere Plangonem, ne quod sibi forte malum inferret
 Callirrhœ. quae nacta secessum, humi desidens, aggesto in
 caput pulvere, passosque laniata capillos, instaurat tales
 querimonias: Ego equidem optabam tua praecedere fata, Chae-
 rea, vel ea comitari, nunc autem mortuus, quandoquidem
 aliter fieri nequit, morte affectandus es. nam quae amabo spes
 superat, in vita me retinens? hucusque reputabam in mise-
 riis meis: Videbo tandem aliquando Chaeream, & narrabo, 20
 quot & quanta propter eum passa fuero. illa me cariorum
 ipsi facient. quanto plenus gaudio exsultabit ad filii conspe-
 ctum? omnes hae meae cogitationes in vanum abierunt. jam
 puer supervacaneus & molestus est. orbus enim reliquis meis
 malis adiectus est. iniqua Venus. tu sola, tu sola Chaeream
 vidisti, mihi vero non monstrasti praesentem & tantam viam
 emen-

emenſum. ſatronum manibus tradidiſti pulchrum corpus, ejus non miſerta, qui ſe tui cauſſa mari credidit. tali quis deae vota fecerit! quae ipſa tuum ſupplicem occidiſti. non tuliſti ſuppeticas in horribili nocte, quum jam videres prope te obtruncandum pulcherrimum juvenem amoris plenum? abſtulisti mihi aequalem, civem, amantem, redamatum, ſponſum. redde mihi nunc vel mortui corpus. conceſſero, nos omnium fuiſſe natos infeliciffimos. quid offecit tibi triremis? ut barbari eam concremarent; quam ne Athenienſes quidem in ſuam poteſtatem redegerunt. nunc utriusque noſtrum parentes mari aſſident, adventum noſtrum operientes, & quaecunque navis procul compareat, dicunt: Chaereas Callirrhoën adducens venit. torum nobis parant genialem; thalamus ornatur, quibus jacere in ſuis ſepulchris non contigit. ſceleſtum mare, tu & Chaerean Miletum duxiſti, ut ferro caderet, & me, ut vaenirem.

C H A-

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

DE

CHAEREA ET CALLIRRHÖE

LIBER QUARTUS.

1. **N**octem illam sic quidem inter fletus transigebat Callirrhöë, Chaerean adhuc vivum lugens. paullum dein connivens in somnum videt agmen latronum barbarorum cum igni accurrens, & conflagrantem triremem, se autem Chaereae opitulantem. dolore autem Dionysium afficiebat, quod videret uxorem corpus adeo suum afflictare, & vereretur, ne quid inde pulchritudini, amoris sui damno, decederet; rebusque suis conducere putabat, si prioris illa mariti spem prorsus in perpetuum abjiceret. monstraturus itaque simul egregium suum uxoris amorem, & animi celsitudinem; 10 Surge, ait, o mea, miseroque para sepulchrum. quid urges adeo quae fieri nequeunt, negligis, quae necesse est? cogita adstantem illum tibi dicere;

K

Mc

Me sepeli, portas Plutonis ut ocyus intrem.

etiamsi corpus miseri non fuit inventum, attamen haec antiqua
 Graecorum lex est, etiam non comparentes tumulis honorare.
 Facile fuit persuadere. nam consilium erat per se non injucundum.
 ea subnata occupatione relevatus non parum sedatusque fuit
 moeror. illa enim relicto toro locum faciendo tumulo circum-
 spiciebat, & placebat prope fanum Veneris fieri, ut id hoc
 alterum quoque haberet amoris monumentum. sed Diony-
 sius invidebat istam Chaeraeae vicinitatem, ut qui sibi locum
 10 servabat; &, protrahere quoque mulieri cupiens occupatio-
 nem; In urbem redeamus, ait, o mea, ibique ante moenia
 sublime struamus & late conspicuum cenotaphium,

Quod procul & nautas feriat cursuque moretur.

pulchri sunt Milefiorum portus, ubi saepius quoque subeunt
 tui Syracusani. habebis ita ambitionem apud cives quoque
 non ingloriam. Placuit consilium Callirrhoae, sepositaque tum
 cura istac, ut rediit in urbem, aedificare in editiore quo-
 dam litore monumentum instituebat, exacte simile suo Sy-
 racusis, & habitu formaque, & magnitudine, & splen-
 20 dore. hoc etiam, ut illud, vivo sacrum. citoque per-
 fecto opere, quandoquidem nullis parcebatur sumtibus,
 & frequens incumbibat operarum manus, ipsum jam
 Chaeraeae funus imitatione referri. Indicta dies religioni
 desti-

destinata. confluerunt eo tempore & Milesiorum populus & Joniae fere totius multitudo. etiam aderant duo satrapae, tum forte Mileti degentes, Mithridates Cariae, Pharnaces Lydiae, per causam cohonestandi Dionysii, sed mens eorum erat Callirhoen videre, foeminam nominis non in Asia minore tantum, sed & apud magnum regem celeberrimi, quale quid neque Ariadnae, neque Ladae contigit. sed vicit adspectus opinionem & spem. prodibat enim pullata, solutis capillis, oculis quasi fulgurans, brachiis non omnino quidem nudis, ut celebratas candidis cubitis, & pedibus pulchris apud Homerum deas superaret. nemo sane caeterorum fulgur pulchritudinis ferebat, sed partim avertabant vultum, ut solemus illapso solis radio, partim humiangebant adorantes. ipsi pueri se moveri sentiebant. Mithridates vero, Cariae praefectus, procidebat vocis, & sensuum inops,

Librata ceu quem funda saxo perculit
Non cogitantem:

vix illum manibus pedibusque sublatum ministri a corporis cura & custodia ferebant. pompam vero Chaerae praecedebat imago, efficta ad illam in annuli pala, quam, utut pulcherrimam, nemo tamen, dum aderat Callirhoe, respiciebat; adeo omnium illa oculos in una se, quasi fascinis illectos, fixerat. quomodo quis extrema pompae digne exsequatur? nam ut venerant prope sepulchrum, ponebant lectum,

rum, qui portaverant; in quem descendit Callirrhoë, totamque se super imaginem effudit, & osculis confixit. Tu me quidem prior Syracusis extulisti. at ego te in vicem Mileti. nos non magnas tantum, sed & permiras atque insolitas experci sumus calamitates. unus alterum sepelivimus, & neuter alterius habet vel exuvias. livida Fortuna, vel mortuis invidisti communem terram inspergere. etiam reliquias nostras fecisti exsules. Erupit ad haec in lamentationes promiscua multitudo, & Chaeream, non quod obiisset, sed quod tali
10 spoliatus esset uxore, miserabantur.

2. Itaque Chaeream Callirrhoë quidem Mileti sepeliebat. In Caria vero ille catenatus opus faciebat. at terram fodiendo corpus ejus conficiebatur subito, ut quem multa gravarent; immanis labor, incuria corporis, compedes, & amor omnium maxime. nam vel mori cupientem, non sinebat tamen tenuis aliqua spes revisendae forte Callirrhoës. amicus ergo Polycharmus, captivitatis socius, eum videns labori imparrem, ideoque plagis obteri & indignissimis haberi modis, operum dispensatori ait: Assigna nobis distinctam agri partem, ne univerforum catenariorum pigritia & nobis imputetur.
20 nos tibi pensum nostrum in dies absolutum dabimus. Annuit precibus & assignat. tum Polycharmus juvenis firmus & robustus, neque crudelissimi tyranni, Amoris, mancipium, portiones fere duas ipse solus perficiebat, laborum avarus, & in his amicum, quo conservaret, anteire contendens. & hi quidem cum his calamitatibus conflictabantur, fero libertatem
tem

tem dediscere coacti. redit interea in Cariam Mithridates
 satrapa, non qualis Miletum discesserat, sed pallidus &
 miacer, ut fervidum, sed dulce, sub pectore vulnus habens;
 planeque periisset liquefactus desiderio Callirrhœs, nisi tale
 quid ipsi solamen obvenisset. detinebantur in eodem cum
 Chaerea tenebricoso carcere pariter vincti coloni, numero
 omnes sedecim. ruptis illi de nocte vinculis magistrum suum
 occidunt, fugamque moluntur, sed inauspicato. nam pro-
 diti canum vigilantia ex fuga retrahuntur. totum dein istud
 contubernium per istam noctem diligentius in codice vin- 10
 ciuntur. de die villicus herum de casu instruit. ille neque
 visos neque auditos homines, sed sub eadem omnes causa
 obrutos, statim in crucem agi jubet illos sedecim contuber-
 nales. sic producti uni omnes catenae colla pedesque infer-
 ti; suam sibi quisque crucem portabat. plane in ostentatio-
 nem terroris ejusdem farinae servulis, necessariae huic casti-
 gationi tortores horribilem externum adspectum circumdederant.
 raptus itaque ad supplicium Chaereas quidem tacebat,
 Polycharmus autem crucem bajulans: Propter te, ait, haec
 omnia patimur, Callirrhœ. tu nobis omnium malorum causa. 20
 Tantum verborum audiens villicus putabat esse aliquam mu-
 lierem auctorum consciam. ut igitur & haec puniretur, & in-
 fidiarum indagaretur origo, divulsam propere de communi
 catena Polycharmum rapit ad herum; qui in paradiso quo-
 dam corpore inquires, & animo aestuans, procumbebat, Cal-
 lirrhoën imaginatione sibi fingens, qualem in luctu viderat;

rotusque haerens in illa imagine & contemplatione, seryum quoque cum taedio videbat. Quid enim interpellas occupatum? ait. Atqui opus erat, here. inveni scilicet fontem tam atrocis caedis, & execrabile hoc caput scelestam mulierem novit, quae ministerium suum huic facinori commodavit. Mithridates ad haec contracta in rugas fronte & torvum tuens: Dic, ait, consciam & administram vobis scelerrum. Negat scire Polycharmus & pernegat. neque enim sibi quidquam & isti facinori commune esse. Postulari tum flagra,
 10 afferri ignis, parari fidiculae. jam corpore quis correpto: Ain tu mulieris nomen, quam modo confitebaris malorum tibi causam esse? Callirrhoën, dicebat Polycharmus. Percussit Mithridatem hoc nomen, ejusque felicem huic mulieri cum illa Milesia contigisse communionem putabat; neque amplius aeque promptus erat ad inquirendum, metuens, ne ad necessitatem contumelia suavissimum nomen afficiendi redigeretur. amicis autem & domesticis ad rigidius examen instigantibus: Veniat huc Callirrhoë, ait. tundentes igitur & ferientes Polycharmum: Quenam est? rogabant; &, unde eam arcesse-
 20 re debent? Miser ille, quid diceret, quidve taceret nescius, neque foeminam quampiam mendacio inculandam censens: Quid vero tandem, ait, tumultuamini, quaerentes non praesentem? Callirrhoën ego commemoravi Syracusanam, Hermocratis praetoris filiam. Mithridates ad haec verba rubore perfunditur & sudore disfluebat. imo nolenti quoque lacrymae excidebant. ut vel ipse Polycharmus obmutesceret,
 &

& praesentes omnes ignari & turbati haesitarent. vix tandem se colligens Mithridates; Quid vero tibi est cum illa Callirhoë, & quare constitutus in mortis vicinia commemorasti? Longa, here, fabula, neque mihi porro proficua; neque te morabor intempestive garrulus; praetereaue vercor, ne amicus in crucis obeundo supplicio me praevertat, quem ad inferos comitari volo. Infractae audientium irae, & mutatus in misericordiam fervor cecidit. prae caeteris confusus Mithridates: Ne timeas, ait, me non moraberis exponens. animus mihi lenis & benignus contigit. confusus omnia, nihil mit- 10 tens aut celans, profiteri: Quis sis, & unde. & qui veneris huc. & quare terram foderis *praeferatus*. in primis narra mihi de Callirhoë, & quis ille tuus amicus.

3. Nos duo nexi, sic loqui Polycharmus occipit, gente Syracusani sumus. alter quidem juvenis Siciliae primus, & dignitate, & opibus, & olim pulchritudine. ego vero plebejus quidem, illius tamen sodalis & amicus. relictis & patria & parentibus mari nos damus, ego quidem illius causa, ille vero uxoris suae cujus nomen est Callirhoë; quam ille mortuam arbitratus sumtuoso funere extulit, sed tumulo- 20 rum perfores inventam vivam in Ioniam vendiderunt, ut latro Theron indicavit nobis publice tortus. hanc repetitum misit Syracusana respublica cum legatis triremem, quam in statione sua quietam noctu accenderunt barbari, plurimisque occisis me & amicum huc vendiderunt vinctos. fortiter & moderate tulimus hanc calamitatem; alii autem, nescimus

mus qui, communes nostri carceris incolae, ruptis vinculis perpetrarunt caedem; adeoque tuo jussu modo nos omnes ducebamur ad crucem. meus interim amicus ne moriens quidem incusabat uxorem suam; ego vero dolore stimulatus acerbò, maiorum omnium causam appellavi eam, cujus gratia huc navigavimus. Adhuc loquente Mithridates exclamat: Chaeream ais. respondet Polycharmus, Amicum ajo. at ego te, here obsecro, jubeas ut carnifex cruces nostras ne separet. Narrationem lacrymae gemitusque sequuntur, totumque simul coetum versus

- 10 Chaeream Mithridates dimittit, ne auxilium votaue sua mortuus praeverteret. Chaeream modo in crucem vident ire, reliquias jam extinctis facinorosis. clamant igitur e longinquo alii aliud. Parce. Descende. Ne vulnera. Sine. Carnifex igitur vim abstinet, & descendit Chaereas de cruce, non sine dolore. gaudebat enim vita aerumnosa & amore infelici defungi. advenienti in tanta deducendum corona occurrit Mithridates, & complexus eum, Frater, ait, & amice, parum aberat quin constanti quidem tuo, sed intempestivo tamen silentio ad impium facinus me structis quasi insidiis illexisses. Jussi confestim servi
- 20 juvenes ad balnea ducere, & curare corpora, & lotis injicere pretiosa Graeca pallia. & ipse sacra ob servatum Chaeream convocatis sodalibus faciebat. diu protracta compotatio. comis officii & voluptatis nihil quidquam desideratum. jam provecta epularum hilaritate incalescere vino & amore Mithridates, & Me vero non compedum tuorum, ait, non crucis miseret, Chaerea, sed quod uxore tali spoliatus es.

Per-

Percussus his verbis Chaereas: Ubi tu vero vidisti meam Callirrhœn? ait. Non amplius tuam, sed Dionysii Milesii legitimam uxorem. habent jam puerum illi. Non duravit ad hunc nuncium noster, sed provolutus ad Mithridatis genua, Obscuro, ait, here, redde mihi crucem. pejus me torquebis, si post hanc narrationem me vivere cogas. Perfida Callirrhœ, & omnium mulierum scelestissima! ego venditus fui tua causa, terram fodi, gessi furcam, celsi carnifici. tu vero luxuriabaris interim & nuptias celebrabas, quum ego sub catenis gemerem. non sufficiebat alteri nupsisse vivo Chaerea, 10 etiam mater debebas fieri. Plorare omnes, & convivium in triste argumentum relabi. *solus in his laetabatur Mithridates*, spem nactus aliquam amatoriam, ut qui jam posset, amico visus opitulari, de Callirrhœ dicere & agere liberior. itaque, Jam quidem nox est, ait, abeamus; postero die sobrii & sani de rebus his deliberaturi. nam consultatio majus otium requirit. Post quae surgens dissolvit convivium & cubitum it quo consueverat, postquam Syracusanis juvenibus privum ministerium & cubiculum assignasset.

4. Nox illa curarum plena omnes obruebat, & nullus poterat dormire. Chaereas enim stomachabatur: Polycharmus eum demulcebat. Mithridates tandem exultabat ea spe, fore, ut, ceu in gymniciis ludis, interea dum Chaereas & Dionysius luctando deficerent, ipse subessor positum in medio praemium Callirrhœn solus citra pulverem & sudorem ferret. altero die jussi suam quisque sententiam promere. Chaereas

L

recta

recta Miletum ire & mulierem a Dionysio repetere censebat. neque enim post suum conspectum ibi mansuram Callirhoën. Mithridates autem: Quantum quidem in me, ait, abire te nihil prohibet. mallet profecto te ne per unum quidē diem a tua fuisse distractum. utinam pedem Sicilia nunquam extulissetis. quando vero novarum rerum semper cupida fors tam tristem vobis circumposuit personam, sapientius consilere de deinceps agendis oportet. nunc enim festinas affectu magis quam ratione, nihil providus, nihil cautus futurorum.

- 10 solus & hospes abis in urbem, viroque diviti, & Ioniae primo junctam sollemniter secundum leges & religiones omnes uxorem is abstractum, quibusnam tu confisus viribus & opibus! longe tibi Hermocrates, longe Mithridates, unici tui adjutores, lugere te magis quam tueri idonei. etiam loci fortunam vereor. gravia sunt quae nuper ibi passus es. sed ea, si cum imminentibus comparentur, humanitas mera tibi videbuntur esse. Miletus erat. vinciebant te, sed & vivere sinebant. vendebant te, sed mihi. nunc autem quis deorum te eripuerit, si Dionysius insidiantem suo te matrimonio sentiat? Traderis, si quis adsit, tyranno, neque forte tibi credetur te esse. & si credant denique, vere Chaerean adesse, periclitaberis eo magis. tu solus ignoras amoris indolem. Deus hic fallacis gaudet & dolis. ego suaderem prius mulierem tentare per literas, tuine meminerit, & Dionysium velit deferere, an potius illi.

Am-

Amplificare domum, qui praestet nocte maritum.

scribe ipsi. contristetur, gaudeat rursus, requirat, vocet te. ut recte curentur literae, ego curabo, i modo & scribe. Obedit Chaereas & in secessu scribere, utut cuperet, nequibat tamen, lacrymis confertim cadentibus manuque tremente. vix tandem deploratis suis miseriis talem orditur epistolam. Callirrhoeae Chaereas. Vivo & vivo per Mithridatem, patronum meum, spero & tuum. venditus enim fui a barbaris in Cariam, qui flammis deleverunt trirēmē illam pulchram, illam praetoriam, illam tui patris. de caeteris civibus, quid factum sit non novi. me vero & amicum Polycharmum ex ipsis Orci faucibus extraxit heri misericordia. Mithridates vero, quum caetera omnia pulchre & benigne fecisset, hoc solo, sed omnium maximo, vulnere me afflixit, quod tuas mihi narravit nuptias. mortem equidem expectabam, qui mortalis sum: sed tuas cum alio viro nuptias nullo modo metuebam. verum rogo supplex: resipisce. litteras has irrigo meis lacrymis osculisque. Chaereas tuus ego sum: ille quem virgo videbas in Veneris templum procedens: propter quem noctes insomnes egisti. memento thalami, & noctis illius mysticae in qua primum tu viri, ego foeminae, gustum habuimus. atqui aemulatione peccavi. hoc proprium est amantis. dedi tibi poenas. venditus fui, servii, traxi catenas. ne mihi calcis praepetis & inconsideratae memoriam serves tenacem nimis & indelebilem. & ego tui causa in crucem ivi, nihil

incusans tamen. quod si ergo memor adhuc es mei, nihil accidit mali. si vero secus sentis, pronuncias mihi feralem sententiam.

5. Hanc Mithridates epistolam Hygino servo fidelissimo tradidit, quem & administratorem omnium in Caria fortunarum suarum habebat, & secreti sui amoris conscium. ipse etiam Mithridates ad Callirrhoën literas dabat, quibus suam erga ipsam benevolentiam curamque in servato a se propter eam Chaerea indicabat, primumque virum non insuper habere suam
10 debat, vel exercitum, si opus, illuc ducere velle, quo conjuges sui copiam rursus reciperent; modo illa calculum suum non negaverit. Hygino tres servos addit, & munera ingentis pretii, & magnam auri vim. caeteris servis dictum, haec Dionysio mitti, ne suspecti forent, aut ipsi suspicarentur. Hyginus vero jussus, ut Prienen esset ventum, relictis ibi comitibus, solus, ut Ion, nam Graecae callebat, Miletum tendere speculator, &, postquam viderit quid agendum, & qui tractandum negotium, tum demum Priene reliquos Miletum abducere. abit & mandata perficit. Fortuna vero exitum
20 opinioni congruum non contribuit, sed majorum rerum movit initia. Miletum enim digresso Hygino, servi Prienae relictis sine magistro lurcari coeperant, auro abundantes. Barbarus ille luxus in urbe parva Graecaeque curiositatis oculos in se convertit omnium; & delicias ignoti homines videbantur ipsis maxime quidem latrones; minimum sine dubio servi fugitivi. praetor itaque hospitium ingressus omnibus dili-

diligenter excussis auri vim mundumque pretiosissimum reperit. quae reputans ille latrocinia esse, servos rogat, quinam essent, & unde illa? Metu tormentorum illi Mithridatem Cariae praefectum Dionysio haec dona mittere produnt, literasque ostendunt. quas praetor non solvit, obsignatas quippe: sed apparitoribus traditas cum servis & muneribus Dionysio mittit; hoc beneficio, ceu deposito pignore, futuram hujus benevolentiam sibi obligaturus. commodum Dionysius civium nobilissimos vocaverat, splendidumque erat convivium. jam strepere tibiae, jam audiri vocale carmen, quum ro literas illi quis tradit. Praetor Prienensium Bias patrono Dionysio salutem. Munera cum literis per Mithridatem, Cariae praefectum, tibi destinata servi nequam hic lacerabant, quos ego comprehensos ad te porro misi. Hanc epistolam in medio convivarum recitabat Dionysius, haud parum ob regalia munera sibi plaudens. caeteras quoque legere cupidus incidi jubet signa viderque. Callirrhoae Chaereas. Vivo.

Tunc illi genuum rigidi flaccescere nervi,

Caligare oculi, trepidumque liquefcere pectus.

20

Pertinaciter nihilominus literas continebat manibus, utut animo delinquens, metu ne quis alius legeret. emoto ad haec & concurrente omni familiae & convivio, excitatus ipse & intelligens suam animi perturbationem, transferri vult in aliud cubiculum, ut solitaria quiete frui cupidus. hoc modo,

L 3

sed.

sed tristi, convivium fuit dissolutum. putabant enim omnes subito sanguinis ictu correptum esse. ille vero sibi redditus in vacuo saepius relegerat epistolas, variis interim exercitus animi aestibus. modo excandescere, modo dejici animo, modo metuere, modo non credere. non credebat omnino Chaezeam vivere; nolebat enim id, & plane execrabatur. sed suspicabatur insidias Mithridatis, Callirrhoën adulterio corrumpere studentis.

6. Apponebat itaque conjugii interdum custodiam diligentior
10 rem, ne quis aut accederet, aut referret omnino quid e Caria; ipse vero se hoc modo vicissim ulcisci excogitabat. Miletum agebat opportune isto tempore Lydiae & Ioniae praefectus Pharnaces, eorum habitus maximus, quos Persarum rex Asiae minori solet imponere. hunc adit Dionysius, ut amicus, & admitti rogat in colloquium secretius. solus soli: Rogo te, ait, domine, succurre non mihi magis quam tibi. pessimus virorum & invidus tibi, Mithridates, jure hostitii susque deque habito, insidiatur meo matrimonio, au-
rique vim & literas corruptrices uxori meae misit. Simul
20 protrahit literas & legit, & explicat artes. libenter haec audiebat Pharnaces, & ob Mithridatem, si velis. diffidebant enim & saepe collidebantur ob ditionum viciniam. magis tamen ob amorem. nam & ille Callirrhoë amore flagrabat, plurimumque debebat Miletum, ad epulas vocans cum uxore Dionysium. huic igitur ille pro virili adiutorem se pollicetur, & epistolam scribit arcanam. Regum regi Artaxerxi satrapa

trapa Lydiae & Ioniae Pharnaces suo domino salutem. Dionysius Milesius servus tuus a majoribus inde tibi fidelis & erga domum tuam officiorum promptus. ille cum lacrymis apud me exposuit, uxorem suam a Cariae praefecto Mithridate, eoque hospite suo nuper facto, corrumpi. id quod magnam tuis rebus creat ignominiam, inio potius turbas. omnis enim iniquitas satrapae digna vituperio, sed haec maxime. nam & Dionysius potentissimus Ionum est, & forma mulieris celeberrima, ut latere nequeat contumelia. Allatam hanc epistolam rex amicis praelegit, & sententias imperat. sed disces- 10 sum est in diversa. nam qui Mithridati male volebant, invidi, aut ejus praefecturam procabantur; suadebant nullo modo connivere ad insidias illustris viri conjugio structas. qui vero lenioris erant indolis, aut Mithridatem in honore habebant, erant autem multi multumque praepollentes: illi non probabant probum virum per calumnias de medio submoveri. igitur illa die, quandoquidem sententiae secum adversa fronte pugnarent, rex decernebat nihil, sed rejiciebat in aliud tempus. secuta vero nocte regem partim subibat odium nequitiae in viro, qui decus & honorem regiae dignitatis tueri 20 debebat: partim de futuris metus atque circumspectio. sic enim Mithridati impune contemnendi initium dari. impetum igitur capiebat evocandi Mithridatis ad causam dicendam. alius vero animi motus hortabatur, pulchram illam foeminam simul evocare. consultores igitur cupido & tenebrae secretum nacti, illam de mulieris forma literarum particulam regi re-
prae-

praesentabant inculcabantque. praeterea quoque jamdudum sparsus in aula rumor, de pulcherrima quadam apud Iones Callirhoë stimulat, idque solum in Pharnace reprehendebat rex, quod mulieris nomen literis non consignasset. At quoniam dubitari posset, sitne etiam alia celebrata ista multo puchrior, in omnem eventum placuit, etiam mulierem excire. scribit ergo Pharnaci: Dionysium Milesium servum meum mitte. Mithridati vero: Veni causam dicturus, quod Dionysii matrimonio non feceris insidias.

- 10 7. Dum territus Mithridates, & in quem calumniae causam conjiciat dubius fluctuat, redux Hyginus quid factum sit de servis exponit. proditus igitur ab literis maturo consilio decernebat, ad regem non ascendere, cujus aequae noverat iram atque calumniarum vires: sed Miletum occupare, occidere Dionysium turbarum causam: rapere Callirhoën: itaque demum a rege deficere. Quid enim heri manibus libertatem tradere tuo? forsan eris superior, ubi domi manseris. rex enim longe abest. At habet, quos mittat, suos imperatores. Aut si aliquid aliud contumeliae in te decernat, nihil pejus
- 20 poteris pati. quidquid sit, tu interim pulcherrima duo ne prodas: amorem & dominatum. principatus splendidus in sepulchro titulus, & cum Callirhoë mori, dulce est. Haec agitati & paranti defectionem nunciatur Dionysius exiisse Mileto & Callirhoën secum ducere. Mithridatem id multo magis affligit, quam epistola, qua ad causam dicendam vocatus fuerat. Qua confusus ego spe, ait, deplorans suas miseria,

rias, diutius demoror! ubique me Fortuna prodit. forte me innocentem rex miserabitur. quod si vero mori oporteat, Callirhoën tamen iterum videbo. vel in ipso iudicio Chaeream mecum habebō, & Polycharmum, non patronos tantum, sed & testes. Evocato igitur & comitari iussu omni ministerio egreditur Caria bona cum spe, quandoquidem nemini videri posset injuriam fecisse. adeoque Cares non lacrymis abeuntem, sed victimis & splendido deductu prosequerantur. unum hoc agmen Amor e Caria mittebat, alterum vero splendidius ex Ionia. illustrior enim & magis regia pulchritudo erat. fama mulierem praecurrerebat, omnibus & ubique nuncians Callirhoën venire, decantatissimum nomen, artificis naturae magnum illud magisterium,

Auratae Veneri similem pulchrae Dianae.

rumor etiam iudicii fubeundi celebriorem reddebat. integrae urbes obviam ire, & concurrentium ad spectaculum agmina implere vias. omnes mulierem opinione & fama pulchriorem existimare. sed illa quidem praeconia & invidiosae laudes angebant Dionysium, & magnitudo felicitatis faciebat timidiorem. doctrinae enim minime expertus vir cogitabat perpetuam Cupidinis nova molientis inconstantiam, cui propterea tam poëtae quam statuarii duo rerum omnium levissima, & stare atque reprimi negantia, sagittas & ignem, attribuerint. memoria quoque subibat veterum fabularum, quot & quae

M

pul-

pulchrarum mulierum vices & fata fuerint. terrebant haec omnia Dionysium: adspiciebat omnes tamquam rivales; non adversarium modo, sed & ipsum judicem: & poenitentia inconsideratae apud Pharnacem delationis ducebatur, qui tranquille potuerit inter amplexus amatae conjugis recubare. plane enim aliud esse Mileti servare Callirrhoën atque per totam Asiam. nihilominus secretum usque ad supremum finem constanter tegebat, causa profectionis mulieri non indicata, sed simulabat regem se evocasse ad communem de rebus
 10 Ioniae deliberationem. Callirrhoë tamen aegre ferebat a Graeco mari tam longe abstrahi. donec enim videbat Milesios portus, credebat prope Syracusis abesse. magnum quoque solamen Chaereae monumentum illud habebat.

CHA-

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

DE

CHAEREA ET CALLIRRHÖE

LIBER QUINTUS.

I. **Q**uomodo jam Callirrhöe Chaerae nupta fuerit, pulcherrima mulierum virorum pulcherrimo, administrante has nuptias Venere, & quomodo ista aemuli Chaerae exanimata fuerit visa, splendideque sepulta; dein sibi redditam sepulchro noctu latrones extraxerint, & abductam e Sicilia trajecto pelago in Ioniam vendiderint Dionysio, huiusque amores, & foeminae erga Chaeram fidem, & coactas ob plenum ventrem nuptias, & Theronis confessionem & Chaerae institutam repetendae uxoris ergo navigationem, ejusque cum Polycharmo captivitatem, & in Cariam venditionem, & qui Chaeram Mithridates agnoverit, jamjam morti tradendum, & qua ratione disparatos amantes jungere sibi que reddere studuerit, & ut, eo deprehenso per e-

M 2

pistolas,

pistolas, Dionysius Carem apud Pharnacem detulerit, hic porro apud regem, rex denique ambos exciverit ad causam dicendam: superiore narratione declaratum est. jam ad reliqua exponenda accedo. Callirrhoe Ciliciam usque non graviter ferebat iter. audiebat enim Graecum sermonem, & mare videbat adhuc, quo Syracusas itur. ubi vero ad Euphraten pervenit, post quem vasta est terra continens, & late in amplam regis ditionem promissa, tum demum patriae & affinium sentit desiderium, ut reditum desperans. igitur in ripa stans.

- 10 omnibus praeter solam fidam Plangonem scedere jussis, loqui sic occipit: Invida Fortuna & nimis contentiose uni navieri oppugnandae inhaerens: tu me tumulo inclusisti, & extraxisti, non miserta, sed ut piratis traderes. fugam meam mare & Thero partiti sunt. Hermocratis ego filia vendita fui, & quod ipsa servitute mihi gravius, amata, ut spirante adhuc Chaerea nuberem alteri. jam tu & illud mihi conjugium invides. non amplius me in Ioniam in exilium mittis. olim peregrinam dabas terram, sed Graecam tamen; ubi magno mihi solatio erat vicinia maris. nunc extra consuetum aërem me abjicis, & a patria orbe toto discriminor. rursus Miletum auferis, ut ante Syracusas. ultra Euphraten abrepta barbararum terrarum recessibus includor insulana, ubi non amplius mare. qui ergo navem e Sicilia porro expectem? etiam a sepulchro tuo, Chaerea, abstrahor. quis vobis inferias tulerit, boni manes? Baetra mihi reliquum & Susa domus eruat & sepulchrum. semel Euphraten transibo. timeo namque non tam itineris longum

longum spatium, quam ne videar & ibi cuiquam pulchra. His dictis osculata terram transmittit fluvium conscensa rate. Dionysius quidem hoc iter frequenti comitatu & opiparæ suppellectilis adparatu faciebat, hac pompa uxori sese jactare studens: magis tamen ipso rege non indignam reddebat protectionem indigenarum, quos transibant, comitas. unus populus ad alterum deducebat abeuntes, & satrapa proximo deinceps tradebat. omnes enim effasci-
natos ducebat: regebatque pulchritudo. barbaros etiam fo-
vebat alia spes, fore ut hæc mulier aliquando multum ro-
posset. quisquis igitur laborabat aut hospitio excipere, aut sal-
tem beneficium aliquod in illam collatum habere, ceu be-
nevolentiae depositum. in his illi erant.

2. Mithridates autem iter per Armeniam faciebat citatius, maxime quidem metu, ne & hoc inter crimina sibi que noxium foret apud regem, quod secutus e vestigio mulierem fuisset. simul tamen & prior adesse festinabat, ut quaecunque causæ suæ instruendæ necessaria & utilia futura erant, compararet. ut igitur Babylonem venerat, rex enim ibi tum versabatur, illo quidem se die apud se continuit. habet enim unusquis-
que satrapa suum sibi assignatum deversorium. altera autem die aulam ingressus primum illustres sui que loci viros saluta-
vit: Homotimi illi appellantur: dein Artaxaten Eunuchum, qui & honoratissimus apud regem erat, & plurimum polle-
bat. cui muneribus conciliato, Refer, ait, regi; Mithrida-

tes, tuus servus, Graeci criminationem dilutum teque adoratum adest. Paulo post egressus eunuchus referebat: Et rex vult Mithridaten nihil quidquam praevaticari. causam autem dices, ubi Dionysius quoque adfuerit. Adorat Mithridates, & abit, redditusque solitudini Chaeream vocat, & Angunt me, ait, atque criminantur, quod reddere tibi Callirhoën volui: literas nempe quas ad uxorem tuam exarasti, Dionysius ait me scripsisse, & habere putat evidens adulterii argumentum. firmiter enim illi persuasum est, te obiisse; & id sibi persuadeat ad diem usque iudicii, ut tu derepente tum compareas. hoc a te beneficiorum meorum hostimentum reposito. delitesce, & perdura neque videre Callirhoën, neque de ea quidquam inquirere. Aegre quidem sed tamen obtemperat Chaereas, & quamvis tegere secretiores animi sensus niteretur, lacrymis tamen per genas manantibus proditus, Faciam, ait, quae jubes, here. Sed simul digressus ad cubiculum, ubi divertebat cum amico Polycharmo, humi decumbere, lacerare vestes,

20 In caput ambabus nigram inde atque inde favillam
Congerere, & vultus amens foedare venustos.

Et plorans ait, Tam prope sumus, Callirhoë, neque tamen nos videmus. tu quidem nihil peccas. nescis enim Chaeream vivere. ego vero scelestissimus, quod jussus te non aspicere, pareo. eo usque tyrannidem fero, imbellis, vitae amans. tibi vero si quis illud

huc imposuisset, vita emigrasset. Illum blandis contra verbis Polycharmus levat. jam & Dionysius Babylone non multum aberat. jam fama praeoccupaverat urbem, advenire mulierem, formae non humanae, sed divinae, qualem in terris aliam sol non collustret. & quum natura barbari in foeminas insaniant, omnes domus, omnes angiportus rumore pleni erant. ad ipsum ille quoque regem pervaserat, ex eunucho Artaxate sciscitantem: Num adesset Milefia. At ista foeminae celebritas jamdudum pupugerat Dionysium, qui bonis ideo suis tuto nequibat frui. sed magis pungebat hominem, quin urebat potius, ¹⁰ quod deberet Babylonem adire. Non hic porro, Dionysie, tua patria Miletus; sic ille gemebundus ad se. jam ibi metuebas insidiatores. nunc autem ipse Babylonem Callirrhoen ducis, ubi tot sunt Mithridates, temerarie atque futurorum male provide. in casta illa Lacedaemone Menelaus Helenam non servavit integram. sed barbarus pastor etiam rege magis placuit. multi Parides sunt apud Persas. non vides pericula, non praeludia? integrae nobis occurrunt urbes: satrapae officiis colunt. haec jam facta ferocior. atqui rex illam nondum vidit. una superat spes salutis, mulierem occultare. servabitur ²⁰ enim, si latere poterit.

3. Haec ratiocinatus secum, ipse sejugem equum conscendit, quo solus veheretur: Callirrhoen autem in curru reliquit, velisque tabernaculum, quo sedebat, occlusit. forte quoque consilium feliciter cessisset, nisi tale quid intervenisset. ad Staciram, regis uxorem, convenerant illustrissimorum Persarum

CO.

conjuges. O domina, ait una de medio, Graecula nostris inimica domibus adventat. illam diu est quod omnes admirati sunt. nostris jam diebus nostraque culpa Perfidum gloria minitatur occidere. agedum rationem circumspeciamus, quae possit efficere, ut gloria & plausus formae nostrae non obsceuretur ab ista alienigena. Risit ad haec regina, famae diffidens, & Vani sunt Graeculi, atque mendici. propterea res etiam parvi momenti stupent. Callirrhoën sic praedicant pulchram, ut Dionysium divitem. una itaque nostrum, quando
10 illa urbem intrabit, se monstret, pauperulam & servam obscuratura. Adorant omnes reginam, & de sapientia admiratae exclamant uno ore: Utinam te, regina, in publico liceret conspici. Discordes dein praestantissimas nominant atque celeberrimas formas, itumque in suffragia, ut in theatro, & electa Rhodogune, Zopyri filia, Megabyzi uxor, insignis & notae pulchritudinis exemplar, ut in Ionia Callirrhoë, sic in Asia Rhodogune. hanc aggressae mulieres sumtam seorsim ornabant, mundi quaeque sui aliquid conferentes, dum regina armillas & torquem dabat. pulchre sic instructa & parata certamini,
20 praesto erat ad Callirrhoën, si dis placet, excipendam. singularem quoque & domesticam habebat caussam. erat nempe soror Pharnacis ejus qui ad regem scripserat de Dionysio. omnis ad spectaculum effundi Babylon, ut urbis portae multitudine obstruerentur. Rhodogune basilice deducta & stipata in loco maxime conspicuo praestolabatur, stans delicatula, sibi que placens & quasi provocans. omnes in eam respi-

respicere & differere inter se: Vicinus. Persis peregrinam
 obscurabit. contendat modo, si potest. Graeci nunc discant
 quam ventosi sint. Interim Dionysius adest, & edoctus ad-
 esse sororem Pharnacis, ex equo desiliens adit, amicam os-
 tensurus benevolentiam. illa vero suppidibunda, Sororem
 salutare volo, ait, currumque una invadit. neque igitur il-
 la amplius residere poterat intra vela, & adactus verecun-
 dia Dionysius eam, invitus licet & gemens, hortatur prod-
 ire. omnes tum non oculos tantum sed & animos inten-
 debant, & tantum non sese humo proruebant, unus avidus 10
 prae altero videre, & esse quam proximus. emicabat tum
 Callirhoës vultus, & fulgor omnium praestringebat oculos,
 ut si densa nocte subito lux ingens appareat. adeo barbari per-
 cussi, ut nullus non adoraret, nullus crederet Rhodogunen am-
 plius adesse; quae & ipsa se victam agnovit, & neque potens re-
 cedere, neque tamen resistere volens, cum Callirhoë subre-
 pit in tabernaculum, ferendam se victrici tradens, sic tectus
 procedebat currus, quem turba, Callirhoë nimirum e con-
 spectu sublata, osculis prosequabatur. Rex, advenisse Dio-
 nysium ubi audiit, Artaxaten eunuchum haec illi renun- 20
 tiare jubet. Oportuerat quidem te, accusatorem viri, cui
 magnum dominatum concedidî, non cessasse remittere tamen
 tibi culpam hanc, quandoquidem cum uxore viam fecisti.
 ego vero nunc quidem festos dies celebros, sacrisque faciun-
 dis cum maxime distineor. trigésimo vero abhinc die liti tuae
 vacabo. Adorat Dionysius & abit.

4. Inde se utraque pars, ceu ad maximum bellum, comparare. Barbarorum vero multitudo scindebatur, & quidquid erat de praefectorum genere, aut clientela, id omne Mithridati se adjungebat. Baſtrianus enim erat a maioribus inde, nuper demum in Cariam trajectus. plebem vero faventem habebat sibi Dionysius. vir enim insidiis ob uxorem appetitus, eamque talem, quod majus, injuriam ultra leges videbatur passus esse. quid? quod neque foemineus Persarum coetus quietus erat, sed harum quoque diversa studia. pars enim
- 10 quae de forma superbiebat, Callirrhoe invidens optabat aliquam ex illa lite contumeliam ipsi obtingere. promiscua vero multitudo, domesticis malevola, placere peregrinam & ferre palmam volebat. utrinque in manibus victoriam teneri creditum. Dionysius enim literis confidebat, quas Mithridates ad Callirrhoen Chaereae nomine dedisset. nam Chaeream vivere nullo modo credebatur. Mithridati contra qui Chaeream habebat producere, certum erat & persuasum mali sibi accidere nihil posse. timorem interim simulabat, & advocatos conciebat, ut nempe ex eventu insperato defensionem
- 20 sui faceret eo splendidior. Persides per illos triginta dies nihil aliud inter se, quam causam istam crepabant, & si verum volumus, universa Babylon nihil quam tribunal erat, omnibusque videbatur nimis diu rejectus terminus, non reliquis tantum, sed & ipsi quoque regi. qui ludus unquam Olympicus, quae noctes Eleusinae tantam habuerunt studiorum expectationem: ut tandem venit condita dies, confedit

dit rex in illa aulae camara, quae soli reddendo juri destinata pariter amplitudine atque splendore excellit; in cujus medio regi solium jacet; ad utrumque latus protensis subsellis amicorum, quos aut dignitas aut virtus ducum duces fecit solium cingunt centuriones & tribuni, & honestissimi libertorum regionum, ut merito quis de confesso illo dixerit:

Coetus ibi superum medio Jove sermocinatur.

confessores cum silentio & reverentia introducuntur. illuc 10
mane primus aderat Mithridates, cognatos & amicos secum trahens, non admodum splendidus, neque hilaris vultu; sed ut reus, adspectu miserabili. sequebatur Dionysius habitu Graeco, Milesia stola, literas manibus tenens. intromissi regem adorabant, qui scribam legere jubet epistolas Pharnacis & responsoariam suam, quo assessores judicii scirent, qua ratione lis introducta foret. lectis regis literis erupit multus plausus temperantiam atque justitiam principis admirantium. facto silentio, Dionysium quidem oportuerat occipere sermonem, ut accusatorem, & omnes profecto respiciebant 20
cum Mithridates tamen sic ordiebatur: Non praecipio meam defensionem, domine. novi omnino ordinem. oportet autem antequam ulterius verba fiant, omnes in hanc cognitionem adesse necessarios. ubinam vero mulier, de qua nunc agitur, qua tu judicasti, domine, opus esse, quam comparere jussisti, quae & adest in urbe? Dionysius itaque ne caput

N 2

&

& causam rei occultat. Respondet Dionysius: Et hoc quoque moechi est, alienam uxorem in turbam producere, invito viro, quae neque ipsa accusat, neque vicissim accusatur. si corrupta omnino fuisset, adesse ream oportebat. jam vero tu ignoranti insidiatus es. neque teste utar uxore, neque patrona. ergo quomodo necesse sit adesse mulierem, causae totius expertem? Haec subtiliter quidem & speciose Dionysius ex fori usu differebat. verum non persuadebat. omnes enim Callirhoën avebant videre. rex quum prae verecundia nollet impedire mulieris praesentiam, causabantur amici literas, quibus, ut necessaria, fuerat excita. Qui ergo non foret absurdum, dicebat aliquis, ex Ionia quidem advenire, praesentem vero Babylone, desiderari. Ut autem decretum, etiam Callirhoën comparere, Dionysius, qui nihil apud eam hac de re monuerat, sed ad illum usque diem suppresserat veram itineris Babylo-nici rationem, veritus uxorem ignaram rerum omnium derepente ad tribunal rapere; par enim erat, ut illam, stomachari & aegre ferre; rejiciebat ergo iudicium in alterum diem. Sic discessum tum quidem.

- 20 5. At Dionysius, ut domum venit, vir quippe prudens & literatus, sermones admovebat uxori pro temporum ratione maxime plausibiles & persuadentes, animo facili atque composito singula quaevis effatus. audit Callirhoë, non tamen sine lacrymis, & ad nomen Chaercae saepius plorans gemensque, & ad litis mentionem fremens. Hoc unum scilicet, ait, deerat meis miseriis; etiam ad iudicem rapi. mor-

tua

tua fui, elata, egesta tumulo a latronibus, vendita, serva
 facta. en, Fortuna, judicium nunc subeo. iniquam de me
 opinionem insinuare Chaereae, non sufficiebat tibi. etiam
 apud Dionysium argumentum stupri ministras. illam sepul-
 chro, hanc regio tribunali ceu triumphans ostendisti calu-
 mnam. Europae atque Asiae fabula evasi. quibus judicem ocu-
 lis adspiciam? quae audire me verba oportebit? insidiosa est
 forma; ideo tantum a natura tributa, ut calumniis in me tu
 te satiares. Hermocratis filia judicatur, & patrem advocatum
 non habet. cacteri tribunalis, quod ingrediuntur, benevo- 10
 lentiam sibi & favorem precantur. ego vero metuo, ne pla-
 ceam judici. Haec lamentans gemensque totum diem dejecto
 transegit animo. superveniente vero nocte per somnum videt
 se Syracusis virginem Veneris intrare templum, & inde re-
 ducem videre Chaeream; & nuptiarum diem, totamque ur-
 bem in coronis, seque a patre & matre in domum sponsi de-
 ductam. sed cum in eo esset, ut oscularetur Chaeream, somno
 subsiluit excussa, vocatque Plangonem. nam Dionysius prior
 surrexerat, ut causam suam meditaretur. eique narrat in-
 somnium: cui Plango, Bono sis animo, domina, inquit, 20
 pulchrum etiam Chaereae vidisti insomnium. curam omnem
 abjice. ut enim per somnium tibi visa es videre, sic expe-
 rectae erunt omnia. abi ad regis tribunal, haud secus atque
 ad Veneris templum. memor esto tui. resume, quam sponsa
 habebas, formam. & simul induit & comit Callirrhoen.
 quae secreto quodam instinctu & sponte sua erectiorem habe-

bat animum, ceu futuri praefaga. mane ad regiam erat sese protrudentium concursus; pleni usque ad exteriora aulae omnes aditus & viae. omnes causam audire velle videbantur, sed revera Callirrhoen videre cupiebant. neque falsebat illa spes imo tantum aberat, ut potius quanto nuper alias omnes, tanto hodie se ipsam vinceret. plane ut divinus vates Helenam supervenire facit Priamo, Panthooque, & Thymoetae concionantibus, sic illa tribunal intrat, & visa stuporem facit atque silentium.

10 Hunc optat sibi quisque torum, haec solamina noctis.

& si primus loqui debuisset Mithridates, vocem non invenisset. nam super vulnus illud antiquum, puta cupidinem, multo violentiore plaga tum contundebatur.

6. Verum Dionysius occupat loqui. Gratiam de honore habeo tibi, rex, quo & me affecisti, & castimoniam, & omnium conjugia. privatum enim hominem a duce insidiis appetitum non insuper habuisti, sed accivisti, ut pro me
20 quidem meaque in causa poenam sumeres de petulantia & insultandi lascivia, pro aliis autem in futurum contumeliam arceres. majorem vero sibi poenam depostulat hoc facinus ob auctorem. Mithridates enim, non hostis ille meus, sed hospes, sed amicus, mihi insidiatur, non ob aliud quid opum mearum, sed ob id quod anima mihi & corpore carius, ob uxorem, quem oportebat etiam, si quis alius in nos peccasset,

casset, vindicasse, idque, si non meam in gratiam, sane tui
 causa, rex. tu enim illi maximum commendasti imperium,
 quo indignus deprehensus modo, foedavit imo prodidit eum,
 qui concredidit. flagitationes equidem Mithridatis & poten-
 tiam & apparatus, quibus utitur ad praefens discrimen, neque
 ipse ego ignoro, neque quod in his aequales non simus. sed
 confido tamen tua iustitia, rex, & sanctitate matrimonii, &
 legibus, quas pariter omnibus custodis. nam si velis ipsum
 dimittere, satius fuerat non evocasse. nuper timebant omnes,
 quandoquidem puniendam expectabant lasciviam, modo ille 10
 coram iudice comparuerit. quando vero iudicatus a te non
 etiam puniatur, tum contentui eris de reliquo. causa &
 oratio mea brevis est & perspicua. Callirhoës maritus ego
 sum, & jam ex illa pater; quam duxi, non virginem, sed
 antea nuptam cuidam Chaerae dudum fatis functo, cujus &
 monumentum est apud nos. Mithridates ergo, postquam
 Mileti vidit pro hospitii jure meam uxorem, non iuste, quae
 post, egit, neque ut amicus, neque ut vir temperans &
 honestus; quales tu desideras eos. quorum in manus urbes
 tuas tradis, sed petulans deprehensus est, & tyrannum agi- 20
 tans. nam quum foeminae castimoniam & in virum amorem
 nosset, eamque verbis aut opibus expugnare posse diffideret,
 artes invenit veterator, ut putabat, pulcherrimas. finxit
 priorem maritum Chaeram vivere, literasque supposuit ejus
 nomine, suosque per servos misit ad Callirhoën. tua vero
 Fortuna, rex, sic meritum adjuvit, decorumque providentia
 de-

detexit epistolas. Bias enim, praetor Prienensium, servos cum literis ad me misit., flagrans igitur ego delictum. deprehendens, ad Pharnacen Ioniae Lydiaeque praefectum detuli, ille porro ad te. rationem totius rei, de qua iudex sedes, exposui, & invictae sunt meae demonstrationes. unum enim de duobus oportet: aut Chaeream vivere, aut Mithridaten argui corruptelae. nam dicere nequit, Chaerae mortem ignorasse. ipso enim Mileti praesente congestissimus homini tumulum, & exsequias ipse quoque prosecutus est. sed quando
 10 nuptas tentat Mithridates mortuos suscitatur. desino, postquam literas, quas ille servorum ope Miletum & Caria misit, recitavero. Tene, scriba, & recita. Chaereas vivo. Hoc commonstret, & absolutus esto. simul cogita, rex, quam impudenter ille sit mendax; quandoquidem de mortuis quoque falsa comminiscitur. His verbis stimulabat audientes Dionysius, & omnium statim ferebat suffragia. rex autem plenus ira Mithridaten acerbo & minace vultu respiciebat.

7. Iste vero nihil conterritus: Rogo te, rex, ait, iustus enim & humanus es, ne me, inaudita altera parte, con-
 20 demnes, neque Graeculus vastre consutis, sed injuriosis in me sycophantiis apud te persuadere valentior sit quam veritas. intelligo pulchritudinem foeminae suspicione me gravare. absurdum namque nemini videtur corrumpere quem voluisse Callirrhoen. ego vero & reliquam vitam caste atque temperanter exegi, & primam hanc tuli calumniam. etiam, si perditus & lascivus ex indole mea forem, sane me ad melio-
 rem

rem frugem redegiſſent tot urbes, quarum tu mihi curam injunxiſti. quis eſt tam demens, ut malit propter unam voluptatem eamque turpem tanta bona perdere? &, ſi tandem nequitiae mihi forem conſcius, poſſem exceptione declinare judicium. nam Dionyſius cauſam non agit uxoris, legitime ſibi deſponſatae, ſed venditam emit illam. atqui leges corrupti conjugii non tangunt ſervas. recitet ille tibi prius tabulas manumiffionis, & tum demum conjugium appellet. tunc uxorem audes dicere, quam Thero pirata talento tibi vendidit, ſepulchro egeſtam? atqui liberam emi, ait: itane plagiarius 10 eſ potius quam maritus? attamen me nunc quaſi apud maritum culpa eximam. puta redemptionem nuptias eſſe, puta pretium eſſe dotem. Mileſia nunc videatur, quae Syracuſana eſt. me Dionyſio neque marito, neque hero feciſſe contumeliam, ſcias velim, domine. primum enim corruptelae criminatur me non jam perfectae, ſed tentatae, & cum non habeat oſtendere facta, recitat vanas & nil probantes literas. atqui leges facta puniunt. epistolam producis? poſſem dicere: Non ſcripſi. manum meam non habes. Callirrhoën quaerit Chaereas. illum corruptionis poſtula. Nae, ait, tu Chaeraeae nomine 20 meam corrumpis. provocas me, Dionyſie, ad rem tibi nullo modo proficuum. obteſtor te ipſum. amicus & hoſpes tuus ſum. deſiſte ab accuſatione. roga regem, ut dimittat & abrumpat litem. recanta opprobria. dic: Mithridates eſt innocens. fruſtra culpavi. quod ſi vero perſiſtas, poenitebit. ipſe calculum contra te feres. praedico tibi, Callirrhoën perdes.

O

non

non me rex moechum , sed te inveniet. His dictis defuit omnes respicere Dionysium , scire cupidi , proposita optione , accusationem abjiceretne , an urgueret constans. ipsi enim nesciebant quidem id , quod obscuris verbis Mithridates adumbraverat , Dionysium vero putabant intelligere. at ille aequè ignorabat , ut qui nunquam credidisset Chaeream vivere. Dic quidquid velis , ait. neque enim versutiis , neque minis probabilibus impones mihi. nunquam sycophanta deprehendetur Dionysius. Mithridates inde orsus altius extollit

10 vocem , & quasi sacris operaturus & numine plenus: Dii regales , ait , superi & inferi pariter , succurrite viro bono , qui saepius vobis vota puris manibus & sacra splendidissima fecit. reddite mihi sycophantiis laceffito meae pietatis hostimentum. commodate mihi , vel in hanc modo litem , Chaerean. apparete , optimi manes. etiam Callirhoë vos vocat. stans nunc in medio amborum , meique & Dionysii , moechus quis nostrum sit , regi indicato.

8. Loquebatur adhuc quum Chaereas ipse prodit: Sic enim conditum antea fuerat. ad cujus conspectum Callirhoë ex-
20 clamat : Chaerea vivis ? ruitque ad ipsum currere. sed obstitit medius inter illos intercedens & amplexus impediit Dionysius. quis illam digne tribunalis faciem eloquatur ? quis unquam poetarum tam miram & insolitam fabulam produxit in scaenam ? credidisses ibi theatrum videre , mille contrariis agitarum affectibus. erat ibi promiscue omnes animorum motus spectare. ibi lacrymae , ibi gaudium , stupor ,
com-

commiseratio, diffidentia, vota. Chaeream beatum praedicabant. gratulabantur Mithridati. condolebant Dionysio. de Callirrhœ haerebant, quid dicerent aut facerent. illa enim ante alios externata obmutuerat. tantum totam oculorum aciem avide in Chaerea desigebat. crediderim ego quidem, vel regem tunc optasse Chaerean esse. omnibus quidem rivalibus promptum est & consuetum digladiari. nostris autem magis accendebat intestinam contentionem praesens & coram positum certaminis praemium. sane ni regis obfuisset reverentia, manus quoque consenuissent. sic autem ultra verba ¹⁹ non processit jurgium. Ego sum prior maritus. Sed ego constantior. Meam enim non abjeci. Sed tu sepelivisti. Divortium commonstra. Viden sepulchrum. Mihi pater collocavit. At illa se mihi. Indignus es Hermocratis filia. Tu magis, catenatum Mithridatis mancipium. Repeto Callirrhœn. At ego teneo. Alienam tenes. Tu vero tuam occidisti. Moeche. Homicida. Haec illi in vicem jactare convicia. Callirrhœ interim fixis humi stat oculis, funditque lacrymas, amans Chaeream, verecundans Dionysium. rex autem omnibus foras submotis cum amicis deliberat, non de Mithridate porro: ille causam suam splendide ²⁰ peroraverat. sed num oporteat definientem sententiam ferre de muliere, cujus sit? erant qui ad regem spectare id negabant. Audivisti Mithridatis causam, idque merito. erat enim satrapa. sed hi omnes privati sunt homines. Plurimi contrarium consuedebant, cum ob patrem foeminae, Hermocratem, qui non inutilis regiae domui quondam fuerat, tum quod rex non a-

O 2

lic.

- lienam ad se traheret caussam, sed ejus, quam modo expediverat, continentem quasi partem. nolebant nempe veram caussam fateri, quod nimirum aegre a forma Callirrhoës contemplanda divellebantur. tum revocari, qui paullo antefuerant remoti; & rex: Mithridatem equidem absolvo, ait; & cras onustus muneribus meis in praefecturam suam abeat: Chaereas vero & Dionysius quibus sibi quisque titulis mulierem vindicent, eloquuntor. curam enim habere me decet filiae Hermocratis illius, qui Athenienses bello fregit hostes.
- 10 mihi Persisque infestos & exosos. Pronunciata sententia Mithridates regem adorat. caeteros inopes consilii, stupentesque & aestuantes quum videt rex: Non urgeo, ait, sed permitto, vobis accinctis & paratis ad dicendam caussam huc redire. hanc in rem do quinque dies. interim Callirrhoës curam habebit. uxor mea, Statira. nam iniquum foret, illam, cujus maritus controversus est, cum alterutro marito in judicium comparere. Sic reliqui omnes tristi austeroque vultu de tribunali discedebant; solus Mithridates gaudebat: qui donis acceptis, eaque adhuc nocte Babylone exacta,
- 20 postero mane Cariam repetebat, splendidior quam nuper.
9. Callirrhoën autem eunuchi, a rege traditam sibi, ad reginam deducebant, non ante monitam. rex enim praenuntiare, si mittat, non solet. ad subitum conspectum lecto Statira subfilit, Venerem apparere putans, ..quam deam cultu peculiari prosequabatur. Callirrhoë vero reginam adorat. Eunuchus errorem & consternationem intelligens: Hanc, ait,
rex

rex tibi mittit, ut apud te usque ad iudicii diem custodiat. Libenter id audiebat Statira, omnique abjecta muliebri contentione ob acceptum illum a rege honorem fiebat benevolentior. illo namque deposito vehementer sibi placebat plaudere; manuque ejus prehensa, Confide, ait, omnia, & siste lacrymas. rex bonus est & benignus. habebis maritum, quem cupis. majore cum gloria post iudicium nubes: nunc autem i, requiesce. defatigata namque es, ut video, mentemque nondum habes tranquillam. Non invitae id accidebat Callirrhoe, ut quietis percupidae postquam itaque toro reposita & permissa tranquillitati atque solitudini fuit. Vere, ait, tangens oculos, vere vidistis Chaeream? eratne meus ille Chaereas? an & in hoc illusa fui? Mithridates enim forte spectrum, ad faciendam sibi favorabiliorem causam, immisit. magos enim in Persis ajunt esse. attamen & locutus est, & sic omnia, ut conscius sibi. qui ergo sustinuit me non amplecti? ne osculo quidem in vicem inperdito discessimus. Interea dum illa haec apud se volutat, audiri pedum strepitus, & mulierum clangor. omnes nimirum ad reginam concurrebant, arbitratae multam illic contemplandae Callirrhoe sibi libertatem fore. Statira vero: Sinamus eam, ait. male habet. in solidos dies licet nobis eam videre, audire, alloqui. Tum tristes illae abeunt. sed postero statim mane aderant, ita singulis diebus continuantes, ut multo, quam ante, celebrius esset palatium. ipse quoque rex frequentius invisebat ad mulieres, officium scilicet Statirae exhibens. missa

quoque Callirrhoeae splendida munera, quae tamen omnium illa constanter recusabat, habitum servans miserae, pullata, sine ornatu desidens. quod luculentius ejus formam ostendebat. roganti aliquando regi, quem maritum praeferret, nihil respondet, tantum plorans. In his Callirrhœ. Dionysius autem ferre quidem generoso spiritu casum & indolis propria quadam constantia, & honesti studio nitebatur. sed erat tanta, tam insolens, tam insperata afflictio, ut neminem non posset facili negotio, quamvis fortem virum, de statu 10 deicere. sane acrius quam Miletì exardebat. nam initio cupiditatis, amator formae solius erat. tum vero multa amoris ignem auxerant, consuetudo, affectio in liberos benefica, timor ne forte ingrata foret, ne forte alium praeferret, aemulatio. quae omnia necopina rei novitate intendebantur.

10. Proinde ille saepius exclamabat subito: Qualis hic meis diebus revixit Protefilaus. quem inferorum deorum offendi, ut mortuum invenirem mihi rivalem, cujus ego sepulchrum habeo. insidiata es mihi, domina Venus, quam in agris ipse meis dedicavi, quam hostiis saepissime veneror. quid attinebat 20 Callirrhœn monstrasse, quam servare non sedebat? quid patrem facere, qui neque maritus est? Simul amplexatus puerum haec cum lacrymis effundit: Miselle infans, qui videbaris olim omine fausto editus, nunc parum opportune videris. habeo namque te matris hereditatem, & inauspicati amoris monumentum. infans es; quid ni? sed omni tamen sensu non cares eorum, quae patrem tuum adversa premunt. mala
la

la ave iter ingressi sumus. non oportuerat Miletum reliquisse. perdidit nos Babylon. priore causa cecidi. Mithridates me arguebat. de altera magis timeo. neque enim majus periculum prior habebat; & male sperare jubet iudicii prooemium. uxor indemnato aufertur; & de mea cum alio decertans periclitor, &, quod illo pejus, quem Callirhoë cupiat, nescio tu fili, ut a matre, discere id potes. i nunc & supplica pro patre, plora, fige oscula; dic; Mater mea, pater meus te amat. at cave convicii & exprobrationis quidquam. Quid ais, paedagoge? nemone nos in regiam admisit? o saevam tyrannidem! excludunt filium, qui ad matrem tendit patris internuncius. Durabat in his Dionysius usque ad iudicii diem, iudex in certamine amoris & rationis sedens, palmam potiori assignaturus. Chaeream vero obsidebat luctus insolabilis. ficto itaque morbo Polycharmum jubet abeundi Mithridati comitem ire, communi nempe patrono, sibi que jam, permissus in vacuo, restim religat, in quem jamjam arreptens, Felicius equidem; ait, tum fuisset mortuus, quum in crucem ibam, quam in Caria victo mihi iniqua pangebatur accusatio. tunc enim vita excessissem, opinione amantis me Callirhoës delusus. nunc autem perdidisti non vitam modo, sed & mortis consolationem. Callirhoë me visum non adiit, non osculata est. me adstante alium est reverita. nulla in posterum retineatur verecundia. praeveniam iudicium. non expectabo finem ingloriorum. novi me parvum & imparem Dionysii adversarium, peregrinum hominem & pauperem, & alie-

alienum jam. tibi quidem bene sit, uxor mea: uxorem enim
 voco, licet alium ames. ego vero discedam nuptias tuas non
 interpellaturus. opibus afflue, luxuriare, frui deliciis, &
 splendore Ioniae. tene quem cupis. unam te, Callirrhoe, gra-
 tiam rogo Chaereas vere jam moribundus ultimam: ut de-
 cessero, accede cadaveri, &, si quidem potes, plora; hoc
 immortalitate majus mihi fiet. saltem dic proclinis ad colu-
 mellam, etiam si maritus tuus videat, etiam si infans: Nunc
 tandem vere, Chaerea, excessisti, nunc mortuus es. ego
 10 vero te apud regem judicem electura maritum eram. Audiam
 tuam vocem, uxor, forte & credam. apud inferos deos glo-
 riam tu mihi & auctoritatem conciliabis.

Et licet extinctos obliviscantur in Orco,
 Hic quoque ego carae fuero memor usque maritae.

Haec lamentatus osculabatur restim. Tu mihi consolatio, tu
 mihi patronus. tua ope vinco. tu me magis quam Callirrhoe
 amasti. Jam arrepentem jam illigantem nodo cervices, Poly-
 20 charmus opprimit, & continet, ut insanum, demulcere &
 consiliis regere porro impar. jam dicta quoque judicio dies
 instabat.

C H A-

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

DE

CHAEREA ET CALLIRHOE

LIBER SEXTUS.

1. **P**ridie ergo quam sententia regis aut Chaerae addicenda esset uxor Callirhoë, aut Dionysio, tota Babylon incerta spe pendebat, domique pariter inter se, atque foris obvii per vias dicebant: Cras Callirhoës erunt nuptiae: quis tandem fortunatior amborum? Scissa vero erat urbs. Chaerae studiosi priorem fuisse maritum dicebant. virginem duxit; amantem amans. pater illi collocavit. patria illam sepeliit. non deseruit nuptias, non desertus fuit. Dionysius non emit. non duxit uxorem. latrones vendiderunt. atque non licet ingenuam emere. Contra qui cum Dionysio faciebant: Piratis eam eripuit, gladio subtractam cervicibus tantum non incumbenti. talentum dedit pro ejus salute. fer-

P

vavit

vavit primum, dein toro recepit. at Chaereas ductam occi-
 dit. nuptiarum meminere Callirhoë, par est. adest etiam
 Dionysio unum, cuius notum, certamque victoriam spon-
 dens argumentum: communem habent infantem. Sic inter se
 viri. mulieres autem non tantum faustis adhortationibus ani-
 mum firmabant, sed & consilia dabant, ut praesenti, Callir-
 rhoae. Ne tu virgineum spernas, dicebant hae: primus ama-
 tor, isque civis, tibi potior esto. sic enim patrem revives.
 sin minus, peregre vives, ut proscripseris. Illae vero: Praefer sospi-
 20 tatore tuum, percussorem minime. quid si iterum Chaereas
 excandescat! tum iterum tumulus. ne prodas filium. ho-
 nora patrem infantis. Sic illae inter se strepere. dixerit quis-
 cunctam Babylonem forum & curiam esse. nox ultima, decre-
 toriae diei proxima, supervenit, qua decumbebant reges,
 non iisdem occupati cogitationibus. nam regina quidem ocyus
 optabat illucescere, ut deposito isto, ceu onere, se leva-
 ret. forma nimirum mulieris gravabat suae ex vicino facile
 comparanda. praeterea regis quoque frequentes accessus &
 intempestiva officia suspecta habebat. antea namque raro com-
 20 paruerat in gynaeconitide; sed ex quo Callirrhoë intus ha-
 buerat, creberrime. observaverat quoque eadem, regem in
 colloquiis familiaribus saepe clandestinis & furtivis oculorum
 vibraminibus Callirrhoë stringere; & oculos furari quidem
 adspectum, sua sponte tamen & hero quoque suo non sen-
 tiente illuc delabi. gratum ergo sibi diem Statira praestolabatur,
 rex non item sibi. insomnis enim ille noctem.

Nunc

Nunc pronus recubans, nunc in latus, egerat omnem,

stimulatus cogitationibus, seque perpetim ipse admonens:
 Adest peremptorius dies. praeceps enim ego terminum dedi
 tam brevem. quid cras mane faciemus! jam Callirrhoe aut
 Miletum discedet, aut Syracusas. unam adhuc superstitem
 habebis particulam temporis, ad fruitionem pulcherrimi spe-
 ctaculi; post quam servus meus erit me felicior. vide quid
 agendum tibi sit, mi anime! ipse tibi praefens & paratus esto.
 alium non habes insidiatorem. amoris insidiator ipse amor 10
 est. primo loco responde mihi, quis es? Callirrhoes ama-
 tor, an iudex? ne te ipse decipias. amas, etiamsi nescis.
 magis adhuc convinceris, quando foeminam non coegeris.
 quid igitur ipse te torquebis? Sol, auctor tui generis, hoc
 eximium tibi destinavit & selegit animal, omnium quae
 aspicit pulcherrimum. tu vero dei munus rejicis. curae nem-
 pe cordique tibi sunt Chaereas, & Dionysius, vilia ista mea
 mancipia, ut de nuptiis disceptantes ego dirimam, & prae-
 mium potiori assignem. ille ego magnus rex officium lenae ve-
 tulae faciam! atqui recepi jam in me causae cognitionem, 20
 idque omnes sciunt. quod vero maximum est, Statiram ve-
 recundor. ne tu itaque aut divulga amorem, aut finem im-
 pone liti. vel adspectus tibi Callirrhoes sufficit. ulterius pro-
 trahe sententiam pronunciare. id vero vel plebejo judici
 licet.

2. Ut illuxit, parare ministri regii curiam. concurrere ad

P 2

pala-

palatium omnis turba. tota Babylon emoveri, utque in Olympicis ludis athletas cum stipatu ad stadium accedentes videre est, sic & hos. nam Dionysium honestissimus Persarum quisque comitabatur: populus autem Chaeream. innumera vota & faustae acclamationes alterutri parti studentium applaudebant. Tu potior. Tu vincis. Praemium vero non erat oleaster, non pomum, non pinus, sed forma prima, ob quam vel dii merito litigaverint. at rex eunucho Artaxate, quem maximi prae omnibus faciebat, vocato: Per somnum, ait, apparuerunt mihi subito dii regales victimam a me poscentes. oportet nos prius pietati in deos satisfacere. significa itaque triginta dierum festiva per omnem Asiam sacra, omniumque & litium & negotiorum justitium. Eunuchus mandata significat. statim omnia plena sacrificantium in coronis; sonare tibia, fistula tinnire, audiri vocale carmen, tura in atriis fumare, angiportus omnis esse convivium,

Densum inter fumum superas it nidor in auras;

20 rex regias ad aram statuere victimas; & tum primum Cupidini inter alios facere, multumque rogare Venerem, vellet apud filium gnavam sibi operam praestare. omnes esse in voluptatibus, soli tres lugere, Callirrhoe, Dionysius & maxime Chaereas. Callirrhoe quidem prae se ferre dolorem non poterat in aula, sed clam taciteque congemiscēbat, festumque diris exsecrabat omnibus; se autem Dionysius, eo quod Miletum reli-

reliquisset. Patienter, aiebat, ferto malum, quod tu tibi sponte arcessivisti. etiam vivo Chaerea licebat Callirrhoën tenere. Mileti sane dominus eras, neque te nolente literae parvenissent ad Callirrhoën. quis vidisset? quis accessisset? ipse tu dedita opera in medios hostes te conjecisti, & utinam te solum. nunc autem & quod anima tua tibi carius possides. ob illud undecunque tibi nunc bellum coit. quid ais, stulte? Chaeream habes adversarium. dominum quoque rivalem fecisti. nunc rex & insomnia videt, & quibus quotidie facit, illi nunc ab eo victimas deposcunt. o! impudentiam! alienam quis uxorem apud se tenens iudicium protrahit, & talis se iudicem iactat! Haec lamentari Dionysius, Chaereas autem & nutrimento abstinerebat, & omni modo negabat vivere. & prohibenti mortem inedia persequi Polycharmo, Tu mihi, ait, amici specie omnium es hostis maximus. nam detines me inter tormenta, & cum voluptate vides affligi. at si amicus fores, libertatem non invideres mihi sub maligno nescio cuius dei tyrannide tam indigne exercito. quot mihi beatitatis occasiones perdidisti? beatus ego, si sepultus Syracusis sepultae accubuissem Callirrhoae: verum & tum quoque me inhibuisti mori cupientem, & pul- 29
chro viae ad Inferos comitatu privasti. forte enim exire sepulchro illa & deferere defunctum nolisset. etiam, si reliquisset illa, cubarem sane nunc, compendia factis secutis illis, venditione, latronum agmine, compedibus, &, qui cruce acerbior est, rege. pulchra mors, post auditas Callirrhoë, nuptias. jam post litem, quam rursus mihi mortis occasio.

nem corrupisti. vidi Callirhoën, & non adii, non osculatus fui. rem novam, rem incredibilem! ambigitur, judicatur, Chaereas Callirhoës maritus sit, necne. at illam quoque cognitionem, qualemcumque etiam, finire non sinit invida fors. die noctuque juxta deos iratos habeo. Jam ruebat his dictis in ensē. sed prehensam dextram vi Polycharmus continuit, & dehinc servavit illum tantum non in vinculis.

3. Rex interim arcessit fidelissimum suum eunuchum; sed & hunc verecundatur primo. videns itaque Artaxates pudore plenum & cunctantem proloqui: Quid celas; ait, here, tuum servum, qui & bene tibi vult, & commissa fideliter retinere novit? quod tibi grande malum accidit? adeo vereor insidias tibi structas. Insidias, ait rex, easque maximas, sed non ab homine, sed a deo. quid Cupido sit, prius equidem noveram ex utriusque orationis scriptoribus, illum in omnes deos imperium exercere, etiam in ipsum Jovem. quod tamen aliquis me potior esse possit, diffidebam. verum praesto adest deus: divertit in animam meam multus & vehemens. grave quidem fateri; si tamen
 20 dicendum quod res est, captus sum. Dum loquitur, adeo lacrymis obundatur, ut finem imponere sermoni nequiret. statim ut ille ad silentium redactus, intelligebat eunuchus, unde vulneratus esset. nam fictae non erant lacrymae, sed sentiebat quidem adhuc flammantes ignes. quidni sentiret? quum neque dubium esset, neque obscurum, Callirhoë praesente fieri non posse, ut alterius in amorem rex inciderit.

rit. fingebat tamen ignorare, & , Quanam forma, ait, here, tuum mancipare posset animum, cui pulchra omnia serviunt? aurum, argentum, vestes, equi, urbes, gentes, multaeque pulchrae mulieres, sed omnium sub sole pulcherrima, Statira, qua frueris solus. quam concupiscere si te non admodum sentis, id sane mirum non est. facultas cupidinem tollit. nisi forte superiorum e coelo quaedam descendit, aut altera ponto Thetis emerfit. credo enim & deos tuam appetere consuetudinem. Hoc forte verum dicis, ait rex, foeminam hanc esse deam aliquam, non enim in ea humana pulchritudo. negat tamen, seque fingit esse Graecam Syracusis. & hoc est fraudis indicium statim. falsi nempe cavet argui, urbem nostri quandam imperii non citans; sed fabulam suam ultra Ionium pelagus & vasti maris spatia remittit. venit ad me iudicii specie. at totum actum illa sola composuit. miror autem, qui Statiram dicere omnium pulcherrimam sustineas, quum Callirrhoën coram vides. videndum quomodo liberet hac aegritudine. quare undecunque, si potest inveniri; auxilium. Auxilium, quod quaeris, inveniri potest, here, aequè apud Graecos atque apud Barbaros. aliud amoris auxilium non est, quam ipsum, quod amas, corpus. hoc sine dubio decantatum illud oraculum: Eundem sanaturum qui vulnerarat.. Verocundia regem implet hic sermo; & : Tune mihi, ait, tale quidquam suadere ausis, ut alienam uxorem corrumpam? legum, quas ipse tuli, memini, memini iustitiae, quam in omnibus rebus exerceo, nul-

nullius mihi conscius intemperantiae. non adeo capti & victi tenemur. Pavidus Artaxates, ac si quid incogitantius dixisset, mutat in laudes sermonem. Graviter digneque tua persona sentis, domine. ne tu Cupidini medicinam adhibeas, quam alii homines, sed meliorem & regiam ipse te ei adversarium opponens. potes namque tu solus vel hunc deum vincere. animum remitte in omnes voluptates. maxime autem & eximie gaudes venatione. memini te prae studio & delectatione solidos dies sine cibo, sine potu, transigere
 10 in venatione. venationi autem inhacrerere praestat, quam regiae, & prope ignem esse.

4. Consilium placuit. indicta venatio magnifica. exire super equis equites ornati, & nobilissimi Persarum, & reliqui exercitus pars lectissima; omnes adspectu digni, sed eminebat rex, confidens equo Nisaeo maximo pariter & pulcherrimo, aureo fraeno, aureis phaleris, frontalibus itidem & pectoralibus superbo, purpura indutus Tyria, Babylonici operis, & tiara coloris hyacinthini. latus succingebat aureus acinaces; manus tenebat duo spicula; appendebat phae-
 20 retra cum arcu, Sericum opus pretiosissimum; sedebatque ferociens nonnihil. & id amoris proprium cultu corporis placere sibi. etiam volebat a Callirhoe medius in stipantium turba conspici, & per totam urbem, dum exit, respicit, an & illa conductum videret. montes extemplo pleni clamantium, canum latratu, hinnitu equorum, feris agitat. talis tumultus & studium alii cuius vel amorem excussisset: erat enim

enim delectatio cum sollicitudine, gaudium cum timore, & periculum jucundum. rex autem neque videbat equum, tot equitibus praetercurrentibus; neque feram, tot exagitatis; neque canem audiebat, tot latrantibus; neque hominem, tot vociferantibus. solam videbat absentem, & audiebat non loquentem Callirhoën, Amor enim cum ipso venatum exierat; & ut deus rixosus, quum videret adversarium gradu ad proeliandum composito, cuique pulchre omnia scilicet consulta forent & destinata, invertebat hujus artes, & abutens ipsa medicina, in praecordiisque residens; animam 10 magis accendebat, haec insufurrans: Quam pulchrum fuerat & hic Callirhoën videre ad tibias usque fuscinctam, nudatam brachiis, vultum rubore plenum, pectus anhelantis instabile.

Haud secus ac nemorum quae perlustrare recessus,
Scandere quae montes amat, & tractare sagittas,
Cynthia, quum saevos Erymantho Taygetove
Urguet ovans apros, cervisque timentibus instat.

Talem sibi mente depingens atque effingens vehementer in- 20 calecebat.

* * * * *

Ad haec Artaxates suscipiens sermonem: Rerum gestarum oblitus es, domine, ait. Callirhoë maritum non habet.

Q

hae-

haeret adhuc cognitio, cui cedere debeat. Itaque viduam te amare memineris; adeoque neque leges reverere. scriptae sunt illae de conjugiiis: neque adulterium time, oportet enim prius adesse maritum, cui fiat injuria, tum moechus demum poterit esse injurius. Sermo regi placebat, velificans ejus cupiditati, brachioque per collum implicito attractum osculabatur eunuchum: Jure te meritoque tuo, ait, omnibus praefero. tu namque mei studiosissimus; tu meus optimus custos. i, adduc Callirrhoën, verum, ut tibi injungo, non invitam, neque
10 que palam: volo enim te & persuadere & fallere. Receptui extemplo tum canere rex, & abire laetus, ut qui pulchram praedam Callirrhoën cepisset. Artaxates non minus laetari, putans nempe splendidum adire ministerium, & habentis rerum anlicarum potiturum, dum sibi praemia praestiti officii ambo essent contributuri. id maxime de Callirrhoë sibi promittebat. facile nimirum opinabatur negotium, ut eunuchus, ut servus, ut barbarus, ignarus liberalium Graecorum spirituum, & maxime Callirrhoës pudicae illius & virum amantis.

5. Igitur opportuno servato tempore solam seductam invadit; &, Thesaurum offero tibi, foemina, bonorum ingentium, ait. tu vero mihi beneficii velim sis memor. sed credo te ingratam non esse. Gaudio pertentatur ad hoc sermonis initium Callirrhoë. quodenim homo vult, id semper etiam expectat. sic & illa putabat Chaereae sine dubio restitui. id audire gestiebat, boni nuntii praemium eunuchis promittens. ille
vero

vero refumto sermone per tortuosas iterum ambages suspen-
dere : Divinam tu quidem a faultrice natura formam nacla es,
foemina; nec tamen quidquam magnificum vel honorificum
per eam lucrata es. nomen illud, ubique terrarum illustre &
celebratum, ad hunc usque diem neque virum neque amato-
rem dignum invenit, sed incidit in duos, unum macrum in-
sulanum, alterum regis servum. quid tibi magnum ab his aut
splendidum accessit? quas inde terras habes fertiles? quem
inde mundum pretiosum? quot urbium es potens? quot
adorant te mancipia? Babyloniae matronae habent ancillas 10
te ditiores. verum neglecta plane non es; cura tui tangit
deos. huc te propterea duxerunt adinvento litigii praetextu,
ut magnus rex te videret. & hoc primum habes, quod tibi
nuncio gaudium: cum voluptate te vidit. & ego quoque te
saepius apud illum commemoro & collaudo. Hoc addebat
praeter rei veritatem. servus enim non est, ubi colloqua-
tur de hero suo cum aliquo, quin eadem opera se commen-
dare curet, suum isto ex sermone lucrum venans. Callirrhoë
tamen, licet cor ab istis verbis haberet transfixum, non in-
telligere fingebat; &, Dii, ait, propitii porro regi sunt in 20
perpetuum! isque tibi, quod infelicem foeminam misere-
mini. rogo tantum curis me quantocyus exsolvat redinte-
grata cognitione. ut ne porro cuiquam, praecipue reginae,
molesta sim. Visus sibi parum clare sensus animi sui expo-
suisse, foeminamque non percepisse, sic perspicue magis oc-
cipit eunuchus loqui: Id ipsum tibi, foemina, fortunae be-

neficio contigit, quod non pauperes, non servos habeas porro amatores, sed ipsum magnum regem, qui tibi possit & Miletum, & omnem Ioniam, Siciliamque insimul & alias majores dare nationes. sacra redde diis, ipsaque te beatam praedica & instiga ad magis regi magisque placendum. dives autem facta, rogo ut & mei rationem habeas. Callirrhoë primo quidem vel oculos, si pote, corruptori eruiisset; verumtamen ut rerum gnara animumque regere sciens foemina, ut secum reputaverat, quo loco esset, & quis esset ipsa, & quis dicens, iram extemplo in barbari irrisiōnem demutat: Adeo non insaniam, ait, ut magno me rege dignam arbitrer, quae Perfidum ancillis nihil praesto. non tu, quaeso rogoque, amplius apud herum mei memoriam injicias. nam, licet in praesentia tibi non succenseat, in posterum tamen sane desaeviet in te, quando apud se perpenderit, quod tu totius terrarum orbis dominum Dionysii servae subjeceris. etiam miror, qui sapientissimus tu mortalium regis humanitatem ignores. non amat infelicem foeminam, sed miseratur. abrumpamus itaque colloquium, ne nos apud reginam quis calumniatur. Aufugitque his dictis, & stantem relinquit mutum & excordem. educatus enim ille in magna tyrannide nihil opinabatur esse, quod rex, quin quod ipse, nequireret conficere.

6. Desertus igitur & ne responso quidem dignus habitus, multorum plenus affectuum abibat, iratus partim Callirrhoae, partim sua quoque causa tristis. etiam regem verebatur. forsitan enim illum nolle credere, quod hac de re, quamvis ci-

tra

tra successum, egerit. sine omni dubio potius illum sibi persuasurum, ab eunucho gratificaturo reginae ministerium proditum fuisse. timebat tandem, ne sermones suos apud Statiram Callirrhœ referret, eaque gravi percita iracundia magnum sibi eunucho malum machinaretur, ut qui non in amore minister modo, sed etiam instigator esset regi. dispicit itaque secum, qui tandem tuto de rebus gestis ad herum renunciaret. Callirrhœ autem apud se sola: Id ego praesagebam, ait, tuam fidem, Euphrates. praedixi me non rursus te fore transituram. vale pater, & tu mater, & Syracusae patria valete. vos 10 non revisam, nunc revera Callirrhœ tandem obiit. e sepulchro quidem evasi, sed hinc me non extrahet unquam ne Thero quidem latro. o insidiosa pulchritudo! tu mihi malorum omnium causa. propter te occisa fui, propter te vendita, propter te alteri juncta, propter te Babylonem abrepta, propter te coram tribunali steti. quot me generibus rerum commisisti, latronibus, mari, servituti, judicio, & omnium gravissimo, amori regis. de cujus ira nihil adhuc dum commemorabo. saevio rem reginae reputo & extimesco aemulationem: quam non tulit Chaereas, vir, Graecus. quid jam 20 faciet mulier, & hera barbara! agedum Callirrhœ, destina nobile facinus, Hermocrate dignum. confode te. sed nondum. colloquium nunc modo fuit, & id eunuchi ministerio. siquid autem fiat violentius, erit tibi tunc tempus, praesenti Chaerae tuam in ipsum fidem ostendendi. Interim eunuchus apud regem gestorum occultare veritatem & causari oc-

cupationes, acresque reginae excubias, quae minus tutum i-
ter & patens ad Callirrhoën darent. Tu vero mihi, rex,
curam latendi injunxeras. idque recte & sapienter, induisti
nempe venerabilem personam judicis, & placere Perfarum
opinionì laboras, eoque te nomine celebrant omnes. at Grae-
ci minuta quaevis incusant & garriunt. illi, si quid tentares,
differrent statim; Callirrhoë quidem vanitate, quod a rege
fuisset amata; Dionysius autem & Chaereasaemulatione. ne-
que etiam par est, reginam macerare, quam iudicium pul-
10 chriorem fecit. Sic opinionì sollicitudinis in herum admi-
scebat retractationem, si forte regem possent ab amore avertere,
seque difficili ministerio exonerare.

7. Persuasit sane tum quidem: sed superveniente nocte rex
iterum exardebat a Cupidine monitus: Quales habet oculos
Callirrhoë! quam pulchrum os! Laudabat comam, incessum,
vocem. Ut intravit curiam, ut adstitit, ut locuta fuit, ut tacuit,
ut gavisa fuit, ut ploravit! sic insomnis tota fere nocte, & tan-
tillum modo sopitus, ut videret in somnio Callirrhoën, mane
vocat expectatus eunuchum, & Abi, ait, totoque die diligen-
20 ter observa. nam sine dubio tempus invenies vel brevissimum
clandestini colloqui. quod si enim palam frui vellem cupitis
& vi, praesto sane sunt satellites. Eunuchus adorato regi pol-
licetur. nemini nempe licet, jubenti regi contradicere. quum
vero Callirrhoën sciret ansam non daturam, sed perpetuo ad
reginae latus opera data adhaerendo aditum omnem fore elu-
suram, huic ut occurreret malo, causam vertit, non in cu-
sto-

stoditam, sed in custodem. Si tibi videtur, ait, here, ar-
 cesse Statiram, ut qui velis cum illa secreto agere. copiam
 Callirrhōes mihi dabit ejus absentia. Ita fac, ait rex. Ag-
 gressus igitur adoratam reginam Artaxates: Vir te vocat, ait,
 o hera. Surrexit adorans Statira & abiit. Eunuchus ut so-
 lam relictam vidit Callirrhōen, arripens ejus dexteram, ut
 Graecorum amans & humanus vir, ab ancillarum turba se-
 duxit. illa, quamvis jam sciret negotium, pallida & voce
 destituta, tamen sequi. ut in vacuo erant constituti, his
 illam verbis invadit. Reginam, ait, vidisti, quomodo regis
 audito nomine adoravit & e vestigio abierit. tu vero serva tuam
 felicitatem ferre nescis, neque contenta es magnique facis,
 quod te invitet & hortetur, qui jubere possit. verum ego,
 te enim in honore habeo, apud herum insaniam tuam non
 accusavi, quin e contrario, aliquid de te pollicitus sum. en
 duas tibi vias! utram sequi vis? utramque monstrabo. obse-
 secuta regis voluntati dona feres pulcherrima, & virum,
 quem cupis. neque enim ille sane te vult uxorem ducere;
 sed ad tempus illi modo gratificaberis. sin renuas, audi quae
 regis hostes patiuntur. illis solis desiderata mors negatur.
 Irridet minas Callirrhōe: Non nunc primum, ait, malum
 aliquod patiar. perita jam sum calamitatum. qui me poterit
 rex gravius, quam fui, mulcare? viva defossa fui. atqui tu-
 mulus quovis carcere angustior est. inter manus latronum fui.
 jam modo patior maximum malorum: Chaeream praesentem
 non video. Hoc verbum eam prodebat. eunuchus jam illam
 amare

amare sensit, subtilis & acer ingenio: O tu, ait, omnium mulierum stolidissima, regi praefers Mithridatis servum. Ringi Callirrhoe ad Chaereae opprobrium. Bona verba, mi homo. Chaereas ingenuus est, primus civitatis, quam non vicerunt, neque ipsi Athenienses, qui magnum tuum regem Marathone & ad Salaminem ceciderunt. Haec dicens lacrymarum fontem effundit. contra acrius urguet eunuchus, &: Ipsa tibi caussa tarditatis es: ait. qui enim benevolum habebis judicem tu, cui pulchrius erat, benevolum habere, quo
 10 & maritum recuperares? forte neque Chaereas sciat acta; &, si sciat, non adversabitur aemulus potiori. quin & honestiorem te habebit, ut quae regi placueris. Id addebat non istius caussa, sed quod ipse sic sentiebat. cum stupore admirantur nempe omnes barbari, deumque praesentem reputant regem. Callirrhoe vero ne Jovis quidem nuptias acceptasset, neque praetulisset immortalitatem unius diei cum Chaerea consuetudini. videns itaque nihil apud mulierem proficere: Deliberationis do tibi tempus, ait. simul tamen teneas velim, non soli tibi, sed & Chaereae prospiciendum esse. qui sane ut
 20 excruciatu modis miserrimis intereat, in periculo est. rex enim non patietur in amore sibi alium praeferrī. Sic abit, ultima colloquii verba aculeum in Callirrhoes pectore relinquens.

8. Sed omnem subito deliberationem & negotiationem amatoriam abruptit Fortuna & alio convertit, invento novarum rerum & occupationum argumento. nuncii namque

que regi veniebant , Aegyptum multo atque terribili cum apparatu defecisse ; illos enim occidisse constitutum a rege satrapam , & de indigenis quendam regem suum elegisse ; illum dudum pervasisse Pelusium , & jam caëde ac rapinis per omnem volitare Syriam & Phoenicen. durare contra non amplius posse urbes , ut hyberni torrentis violentia vel ignis impetu in se irruente. Hanc ad famam turbari rex , percelli Persae , tota Babylon dejicere vultus , & atro dubia pendere metu . tum famigeratores & haruspices etiam regis somnia praedixisse futuros eventus volebant . nam postulatis victimis 10 deos portendisse quidem periculum imminens , sed & eodem victoriam quoque . omnia solita fieri tum dicique & agi , quae par est in bello subitaneo , & Asia tota mire conquassari . rex igitur principes Persarum convocat , & quidquid aderat tum in curia nationibus praefectorum , quibuscum solebat de magnis rebus agere . deliberabatur de praesentibus . alius alia suadet . id unum placet omnibus , festinare , neque unicum , si pote , protrahere diem , duplici fine : ut & inimicarum virium inhiherent incrementa , & , ostensis e propinquo suppetiis , amicos facerent alacriores . in contrarium , si tardent 20 Persae , omnia cessura . hinc enim hostem quasi meticulosos contemnturum ; illinc amicos , tanquam sui ratio non habeatur , remissuros . accidisse vero regi nunc opportunissimum , quod non Baëtris , neque Ecbatanis , sed Babylone sit occupatus hoc nuncio , prope Syriam . rebelles enim mox inter manus habiturum , Euphrate trajecto . Visum itaque copias , quae jam ad manum

R

erant,

erant, educere; & ad reliquum exercitum quaquaversus emittere, qui apud Euphratem coire jubeant. facillimum autem Persis est cogere copias. jam a Cyro primo eorum rege constitutio est promulgata, quae nationes equitatum debeant & quam numerosum bello suppeditare; quae peditatum & quantum; quae sagittarios & quot; quique currus, nudos juxta & falcatos: unde elephantes & quot numero, & opes a quibus quales & quantas. eodem in spatio temporis omnia ab universis illis comparantur, in quanto unus aliquis sibi
 10 comparare possit.

9. Quinto jam die post allatum nuncium Babylone discessit rex, omnibus in universum sequi jussis & sequentibus, qui annos militares habebant. inter eos Dionysius etiam exibat. erat enim Ion; & nemini subditorum aut clientum fas erat resistere. indutus ille pulcherrimis armis & coacto de suo comitatu agmine non contemnendo primos inter & illustrissimos se collocabat, & nobile quid meditari satis prodebat, utpote vir & ex indole sua ambitiosus, & bellicam virtutem nulli rei postponens, sed inter pulcherrima animi decora ha-
 20 bens. spem quoque levem quandam fovebat fore, ut, in bello visus non inutilis, etiam sine cognitione praemium virtutis uxorem a rege ferret. Callirrhoën vero regina quidem secum trahere volebat; quapropter neque mentionem ejus faciebat apud regem, neque quid de peregrina fieri vellet interrogabat. Artaxates etiam reticebat, ut non audens scilicet herum in discrimine versantem ludicri amatorii com-

mo-

monestacere, sed vera suberat causa, quod gauderet in sinu se
 ceu a fera quadam bestia liberatum esse; quin &, ut mihi vi-
 detur, bello norat gratiam; sic cupidinem regis ab inertia
 natum altumque dirimenti. non aequè rex Callirrhoe's obli-
 viscebatur, sed in inaeffabili quoque isto tumultu; formae
 subibat eum aliqua memoria. verebatur tamen, quae de
 ipsa fieri volebat, edicere, ne in tanto bello mulierem
 formosam commemorans, plane puerilis videretur. verum
 cogente amoris vehementia, clam Statira & eunucho amo-
 ris conscio, tale quid excogitat. Persarum & ipsi regi & 10
 principibus est in more positum, ut secum, quando in
 bellum movent, & uxores trahant, & liberos, & aurum,
 & argentum, & vestes, & cunuchos, & concubinas, &
 mensas, & supellectilem omnem pretiosam & instrumen-
 ta luxus omnia. horum qui curam habebat ministrum ad-
 vocat rex, & post multos sermones & mandata quid fieri
 de unoquoque vellet, ultimo tandem Callirrhoen quoque
 memorat loco, & composito ita vultu, unde credat nemo
 hanc regi ullo modo curae esse: Et haec quoque, ait, pere-
 grina muliercula, cujus causae cognitionem in me suscepi, 20
 cum reliquis sui sexus sequatur. Ita exiit Callirrhoë neque no-
 lens Babylone. sperabat enim Chaeream idem facturum. ferre
 quoque bellum incerta multa, & infelicibus proficuas vicissi-
 tudines. forte etiam cognitionem suae causae, pace quanto-
 cyus reddita, finitum iri.

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

DE

CHAEREA ET CALLIRHOE

LIBER SEPTIMUS.

1. **C**haerean autem nemo evocaverat, quum reliqui omnes regem adversus Aegyptios profectum secuti essent. regis enim subditus non erat, sed tum solus tota Babylonie homo liber, & gaudebat, Callirrhoën ibi permanfuram sperans. altero itaque die ad aulam, requirens uxorem, accedit; qua clausa conspecta, multisque ad fores custodibus, urbem totam circuit perscrutans, & amicum Polycharmum perpetuo, tanquam furibundus, compellat: At Callirrhoë ubi est? quid evasit? non enim illa quoque, puto, militat.
- 10 Quum non inveniret Callirrhoën, quaerit rivalem Dionysium.

sum, ejusque adit ad diverforium. prodit aliquis, quasi in aliis occupatus, &, ut fuerat antea doctus, respondet. Dionysius nempe Chaerae praescindere penitus uxoris recuperandae omnem spem, & abire hominem ante cognitionem cupiens, tales excogitat dolos. in bellum iturus reliquerat qui Chaerae diceret haec: Persarum rex, indigus belli sociorum, misit Dionysium ad copias contra Aegyptium conscribendas; cui, ut fidele praestaret & alacre domino ministerium, Callirrhoen reddidit. Statim fidem auditis adhibet Chaereas. est enim facillimum homini misero imponere. 10 vestesque sibi lacerans & scindens comas pectusque plangens: Infida Babylon; ait, hospita pessima, mihi quoque deserta. O pulchrum judicem. leno alienae uxoris evasit. in bello nuptiae. ego meam causam meditabar, & firmiter persuasum habebam, justa & aequa me luculenter dicturum: nunc absens ego condemnatus sum, & tacitus desertoque vadimonio vicit Dionysius. at victoria non fruetur. Callirrhoë vitam non tolerabit, a praesente & superstite Chaerea divulgata. olim illam decepit modo, quod crederet me mortuum. quid igitur cesso, & non potius me jugulo coram regia, 20 meumque sanguinem ante judicis fores effundo? Persae cum Medis agnoscant quam inique rex judicaverit. Polycharmus autem quum videt hominem a tristi consilio arceri & servari nulla ratione, nulla oratione, posse: Olim quidem te, ait, amicissime, blandis verbis leniebam, & saepe prohibui mori. nunc autem pulchrum mihi cepisse consilium videris, &

tanto absum ut intercedam, ut jam paratus sum potius tibi commori. mortis modo genus quod sit optimum dispiciamus. nam quam tu meditaris mortem, illa regi quidem facit invidiam & in posterum turpitudinem. verum nos ita parum fuerimus ultri quae passi sumus. suaderem semel decretam nobis mortem in tyranni vindictam impendere. pulchrum nempe si multis gravibusque cladibus hominem probe multatum ad poenitentiam ipso facto redegerimus. decantandam quoque sic posteris historiam relinquemus: Duo Graeci a magno rege iniquum passi iudicium, postquam huic multa vicissim damna intulissent, ut viri fortes occubuerunt. Qui ergo nos soli, Chaereas ait, nos pauperes, nos extorres, tot tantarumque gentium dominum, copiisque praeditum & viribus, quantas vidimus. vexare poterimus? cui corpus quidem tot stipatores, tot excubitores protegent. si quem vero tandem ejus comitum occidamus, aut aedium aliquam incendamus, damnum non sentiet. Recta diceres, ait Polycharmus, nisi bellum esset. nunc autem audimus Aegyptum defecisse, teneri Phoenicem, incurfari Syriam. etiam ante trajectum Euphratis regi bellum occurret. nos ergo duo soli non sumus, sed quot Aegyptius ducit, tot commilitones habemus, tot tela, tanta opum praesidia, tot triremes. utamur alienis copiis in nostram ultionem. Nondum omnem absolverat sermonem Polycharmus, quum clara voce Chaereas: Abeamus, ait, properemus. in bello jus a iudice meo sumam.

2. Sec-

2. Sectantur itaque regem impetu rapido, fingentes in a-
ciem sequi. sperabant enim hac causa tuto posse Euphraten
transire. deprehendunt exercitum apud fluvium, & sequun-
tur, avium custodibus immixti. sed in Syriam delati trans-
fugiant ad Aegyptium. apprehensos excubiae rogant, quinam
sint? Legatorum enim speciem quum non facerent, specu-
latorum magis de se suspensionem injiciebant. & incurris-
sent procul dubio in periculum, nisi Graecus aliquis ibi tum for-
te praefens inventus eorum sermonem intellexisset. adduci
tum ad regem petunt, ut magnum ipsi compendium afferen- 10
tes. ut adducti: Nos Graeci sumus, ait Chaereas, iique
patricii Syracusani. hic meus amicus meum in gratiam Baby-
lonem adiit, ego vero in gratiam uxoris, filiae Hermocratis,
si quem nosti Hermocratem praetorem, qui navali proelio
Athenienses debellavit. Affirmat Aegyptius. nulla enim
natio de calamitate non inaudiverat, quae Athenienses af-
flixerat in bello Siculo. Verum tyrannus in nos saevit Ar-
taxerxes. Omniaque deinceps enarrabant. Ultro itaque nos
damus tibi fideles amicos, habentes duo maxima fortitudinis
incitamenta, mortis & vindictae cupidinem. nam quantum 20
quidem ad miseras meas, jam dudum obierim, vivoque tan-
tum, ut hostem meum affligam.

Sed neque nomen iners, neque vile jacebo; sed, aetas

Ultima quae celebret, moriens monumenta relinquam.

Gavissus his Aegyptius, protensa dextra: Tempore venis,
ait,

ait, & tibi, juvenis, & mihi; jubetque armis instrui & tentorio. non multo quoque post convivam adhibuit, tandem & consiliarium. prudentiam nempe & audaciam prae se ferebat; praetereaque fidem, ut & bonam nactus indolem, & cultura ingenii non destitutus. maxime suscitabat eum & eminentiorem faciebat adversus regem contentio, & cupido ostentandi se talem, qui insuper haberi aut irritari temere non debeat, sed qui honorem mereatur. & statim edebat magnum facinus. Aegyptio nimirum caetera facile processerant. jam tenebat ex incursione totam Syriam; jam Phoenice potiebatur, praeter Tyrum. Tyrii natura sunt strenui, & gloriam laborant acquirere, ne indigni videantur Hercule, illustrissimo apud eos deo, & cui soli fere sacram fecerunt urbem suam. etiam loci sui munitissimi praesidio confidebant. urbs enim in mari condita; quam tenuis aliqua continenti necit taenia, vetatque insulam esse; atque navi similis videtur, quae appulsa projecit nauticum in terram pontem. illis itaque facile, arcere bellum, undecunque tandem veniat. Peditatum excludunt sufficiente unica propter mare porta; triremium vero incursum moenibus; urbe nimirum robustissimis munimentis, quam plurimis exaedificata, & portubus clausa, domus instar.

3. Hinc Tyrii, quod modo dixi, caeteris circa omnibus potitos jam Aegyptios soli contemnebant. quod aegre ferens Aegyptius consilium cogit, primaque vice Chaeream quoque illic adsciscit. ibi: Commilitones, ait, neque enim servos dixe-

dixero: videte ubi fumus angustiarum. ut adverso vento navis post secundum diu cursum, sic nos deprehenſi attinemur. Tyrus illa obſtinata & contumax nos moratur feſtinantes. arguet etiam rex, ut audimus. quid igitur oportet facere? nam Tyrum neque capere datum nobis eſt, neque omiſſa ea ultra tendere: nam ut murus in medio interpoſitus omni nos Aſia excludit. mihi videtur hinc quantocyus recedendum, antequam Perſicae copiae cum Tyriis conjungantur; adeoque nos in hoſtili ſolo deprehenſi periclitemur. Peluſium vero probe munitum eſt, ubi neque Tyrios, neque Medos, neque o- 10 mnes omnino homines timemus. deſertum arenofum hoſti of- ficit, & aditus exilis; & mare quoque noſtrum, & amicus Aegyptiis Nilus. His dictis omnes cauti timidique conticeſcere vultuque prodeſe triftitiam. ſolus Chaereas dicere auſus: O rex, ait, vere enim tu rex es, non ille Perſarum, mortalium nequiſſimus. affligis me, quando in medio triumpho fugam circumſpicias. vincemus ſane diis propitiis, & non Tyrum modo, ſed etiam Babylonem habebimus. multa vero in bello occurrunt obſtacula, ad quae non conſeſtim oportet animum deſpondere, ſed operi admoveſe manum, ſemper 20 munitos bona ſpe. hos autem ego tibi Tyrios, qui nunc irident, nudos ſiſtam in compedibus. ſi diſſidis, maſta me prius; tum abi. vivus enim fugae non particeps ſiam. aut ſi certum eſt abire tibi, ſaltem paucos relinque mihi ſua ſponte manſuros. ego & Polycharmus avemus ſtrenue pugnare. venimus enim cum deo. Tum omnes conſilio Chaeraeae non

accedere verecundati. rex etiam admiratus hominis spiritus, quantum vellet copiarum selectarum concessit. ille autem non temere assumpsit, sed castrorum adiit vias & tabernacula, cum Polycharmo idem facere iussu, & singulos manipulos explorabat, si qui essent in castris Graeci. complures inventi mercenarii, quorum Spartanos tantum & Corinthios & Peloponnesios seligebat. etiam viginti ferme Siculos inveniebat. confectum sic agmen tercentum hominum his alloquitur verbis: Viri Graeci, quum rex facultatem mihi dederit de suis co-
10 piis optimos seligendi, selegi vos. namque & ego Graecus sum, patria Syracusanus quippe, & gente Doriensis. oportet autem vos, non generis tantum nobilitate, sed & virtute caeteris barbaris praestare. itaque vestrum nemo molimina, ad quae vos evoco, extimescat. invenientus illa neque supra vires humanas, neque omnino difficilia. difficilia sane magis opinione, quam experientia. tot ad Thermopylas Graeci Xerxen sustinuerunt. atqui Tyrri non aequae sunt quingentae myriades. pauci sunt, & vanitate pleni hostem despiciunt, non animis excelsis, non prudentibus consiliis utuntur. cog-
20 noscant igitur, quantum Graeci Phoenicibus antecellant. non ego tamen ductum ambio, paratus sequi quisquis vestrum praestare velit. ille me dicto obedientem deprehendet. nam non meam, sed communem gloriam desidero. Imo tu volentes duc; acclamabant omnes. hic Chaereas: Dedistis itaque mihi supremum imperium militare. ac ego propterea sic annitar omnia facere, ut vos non poeniteat benevolam men-
tem

tem & fiduciam in me concepisse. sed ut tam in praesentia, bonis cum diis, admirabiles omnibus gloriaque & opibus onusti prae reliquis commilitonibus fias, quam in futurum virtutis relinquantis immortale nomen, & omnium ore, quemadmodum illa cum Miltiade manus, vel trecenti cum Leonida concelebrantur, sic trecenti cum Chaerea in perpetuum decantentur. Adhuc differentem ducere jubebant omnes, & omnes ad arma ruebant.

4. Chaereas autem illis plena pulcherrimae armaturae instructos excultosque ad praetorium adducit. rex vero obstupescerebat ad aspectum, aliosque putabat, non consuetos, videre, magnaue spe munerum erigebat. Cui Chaereas: Hoc quidem persuasissimum habemus, ait: tu vero caeteras in armis habeto copias, neque prius accedito Tyrum, quam nos, urbe capta, de moenibus vos advocemus. Sic, ait rex, dil velint & jubeant. Chaereas itaque conglobatum agmen adversus Tyrum ducit, ut multo pauciores viderentur. & quam verissime

Parmam parma, virum vir, cristam cristam premebat.

fane primum ab hostibus ne conspiciebantur quidem. pro-
pius factos ut vident tandem, de muris excubiae significant urbanis, nihilo magis tamen hostes esse arbitratæ. quis enim unquam expectarit tantillam manum tentare potentissimam urbem, quam invadere ne tota quidem Aegyptus ausa fuerat. rogantur, ut aberant a muris proxime, qui-

S 2

nam

nam essent, & quid sibi vellent? Nos Graeci sumus, respondet Chaereas, mercenarii, quibus non modo stipendia negavit Aegyptius, sed & exitium molitus est. adsumus igitur communem hostem vobiscum ulturi. intus haec renunciata; resecratae fores, prodit cum paucis Tyrius praetor. quem primum obtruncat Chaereas, tum caeteros adortus

Caedibus hinc illinc mactat lugubre gementes.

- 10 & alii alios trucidant, ut leones in incustoditum vaccarum gregem illapsi. tota urbs lamentationibus & funestis clangoribus occupari, paucis nempe casum videntibus, omnibus autem tumultuantibus; effundique per portas incondita turba, visendi studio. id quod maxime perdidit Tyrum. nam ex urbe confluentes foras omni vi nitebantur: contra qui foris, concisi gladiis, hastisque confossi, recipere se in urbem non minore molimine laborabant. sic arietantes utrique multam sui copiam dabant percussoribus; imo portas quoque claudere nequibant, cadaveribus illic in cumulum aggestis. has inter ineffabiles turbas solus non turbatus neque dejectus ratione Chaereas, dissipatis occurrentibus quibusque, intra portas perrumpit, & conscendit moenia cum decimo, indeque dato signo, ut ex editiore loco, advocat Aegyptios, qui dicto citius aderant. sic capta Tyrus. Capta vero Tyro caeteri quidem omnes festum agere diem. solus Chaereas neque sacra facere, neque coronam sumere. Quorsum enim insignia mihi
- trium-

triumphalia? nisi tu videas, Callirrhœ. non amplius post illam nuptialem noctem coronam capiti inducam. nam siue mortua es, lætarer impius; siue adhuc vivis, qui possum sine te convivari, quæ forsân in tantis & talibus es malis? Interim Persarum rex, trajecto Euphrate, quantocyus cum hoste manus conferere festinabat. accepto namque nuncio captae Tyri, Sidoni metuebat, totique Syriae, videns hostem viribus jam paribus in pugnam progressurum. quapropter ire, non cum impedimentis, sed expeditior, statuit, ne quid obstaret properanti. adsumta igitur exercitus lectissima parte caeteram inhabilem aetatem ibi loci cum regina relinquebat, nec non & opes, & vestes, & cultum omnem regium. quia vero tumultu & confusione compleverat omnia bellum, & urbes ad Euphraten usque corripuerat, tutius fuit visum, relictos in Arado deponere.

5. Insula haec est triginta stadiis a continente remota, ubi vetustum Veneris templum, quo mulieres velut domi liberae rutaeque versabantur. Venerem conspicata Callirrhœ, stans ex adverso, primum quidem silebat, & plorabat, in opprobrium deae lacrymas obiectans. tandem tamen haec edit submissa voce: En etiam Aradus, parva insula, pro magna Sicilia. & nemo ibi meus. jam sufficit; domina. quousque me tandem oppugnas! etiam, si te gravissime offendissem, poenarum tamen a me satis exegisti. etiam si infelix mea forma invidiam merito movisse visa fuit, exitii causa mihi evasit: etiam bellum experta nunc sum, quod meis calamitatibus so-

hum deerat. Babylon, si cum praesentibus componatur, etiam humana fuit erga me. ibi propinquus erat Chaereas, nunc autem sine dubio mortuus est. nam post egressum Babylone meum, vitam ulterius, ut videtur, non toleravit. sed a quo discam, quid ille evaserit, non habeo. omnes alieni, omnes barbari, invidi, osiores, & qui amant osoribus pejores. tu mihi, domina, num Chaereas vivat, indica. Abeuntem inter haec opprimit Rhodogune Zopyri filia, Megabyzi uxor, optimorum inter Persas & patris & mariti, illa ipsa, quae Babylonem intranti Callirrhoae Persidum prima obviam iverat. Aegyptius autem ut audiverat regem prope abesse terraque marique paratum, vocato Chaereae sic ait: Piora quidem egregiae tuae virtutis facinora decoris honorare praemiis nondum vacavit. Tyrum nempe tu mihi dedisti. quod vero futura spectat, ne parata & patentia bona, quorum te participem faciam, amittamus. mihi nimirum Aegyptus sufficit, tibi vero Syria cedit in ditionem. age itaque videamus, quid factu opus. nam bellum in utroque elemento fervet. tibi autem optionem permitto, sive terrestribus sive maritimis praesse copiis velis. 10 puto tamen mare tibi convenientius, & familiare magis esse. vos enim Syracusani pugna navali debellastis Athenienses quoque. hodie vero tibi res est cum Persis, quos Athenienses vicerunt. habes triremes Aegyptias majores & plures quam Siculae sunt. imitare socerum Hermocratem in mari. Cui Chaereas: Omne me periculum juvat: pro te vero etiam bellum contra exosissimum mihi

mihi regem suscipiam. modo da mihi cum navibus meos quoque trecentos. Et hos, ait Aegyptius, & quotquot velis alios habeto. Dictumque statim res secuta est. negotium enim urgebat: adeoque cum terrestri manu Aegyptius obviam ibat hostibus: at Chacreas nauarchus declarabatur. id ipsum omnium primum terrestres copias perculit nonnihil, & languidas fecit, quod Chaercam, amores suos, non haberent commilitonem, quo constituto duce bene sperabant. oculus ita quasi videbatur excussus magno corpori. navales contra spe crescebant & spiritibus inflatae, quod fortissimo uterentur & pulcherrimo duce. & paullum modo secessum dolebant, vel potius nihil, imo ruebant & trierarchi & gubernatores & nautae & milites pariter omnes, quis Chaercae primus ardorem audendi & obsequii alacritatem suam commonstraret. uno illo tum & eodem die terra marique pugnatum est. illic diu quidem sustinebat Aegyptiorum perditatus Medos pariter ac Persas. verum multitudine tandem cesserunt obruti. illos vero rex Persarum cum equitatu suo persequitur. contentio ibi utrimque erat, Aegyptio quidem in Pelusium se recipere, Persae vero occupare & intercipere fugientem. ille forsan evasisset quoque, nisi Dionysius, qui in toto reliquo conflictu splendide praeceperat, & primus sibi objectos in fugam coniecetat, nisi, inquam, ille virtutis egregium specimen tunc exhibuisset. nam fuga quum diuturnior esset, dieque & noctu continens, regi, quem propterea videbat

af.

afflictum, sic ait: Ne doleas, here. nam Aegyptius ne effugiat, si equitatum mihi selectum dederis, efficiam. Laudat rex & dat quinque millia, quibuscum ille bidui iter uno die confecit, noctuque irruit & improvisus in Aegyptios, multisque vivis captis eos, sed pluribus caesis, profligavit. caput Aegyptii, qui vivus deprehensus ipse manus intulerat sibi, Dionysius ad Persam pertulit. quod ille conspiciens, Dionysio ait: Ego te benefactorem meae domus in annales regios referri jubebo, donumque tibi jam exhibeo, quod omnium
 10 maxime cupis, Callirrhoën uxorem. bellum diremit litem. habes pulcherrimum virtutis praemium. Dionysius adorat regem, seque jam diis parem reputat, certa persuasione fore ut securus porro & constans Callirrhoës maritus existat.

6. Haec in continenti gesta. mari vero Chaereas tam praecclare vicerat, ut hostium navales copiae ne prodire quidem ad contentionem aequales potuerint. nam neque impetus Aegyptiarum triremium excipiebant aut sustinebant, neque omnino consistebant adversae proris; sed partim ex invasione prima in fugam convertebantur, partim illis quoque in
 20 terram cum ipsis hominibus hostium arbitrio cedebant. scatebat autem mare Medici naufragii documentis. verum neque rex suorum per mare cladem, neque Chaereas Aegyptiorum per terram noverat, sed utrobique dominari uterque reputabat. eodem adhuc, quo pugnatum, die Chaereas classe provectus, Aradum undique navibus cingere, & observare suos jubet, ut hero rationem rerum omnium reddituros. eunuchos igitur an-

modo tantum positis scribantur a librariis veteribus in compositis. sic *πρὸς αὐτὸν* est *πρὸς αὐτὸν*, nam *πρὸς* est *πρὸς*, verum altera solito more exaratur *πρὸς αὐτὸν*, *πρὸς*. uti observavit B. Montefale. *Palaeogr.* p. 343. in *Xenophonte* τὸ *πρὸς τὸν* confirmavit Platonis locus in *Lyfide* p. 207. B. ubi habes *ἔνθα προσεγὼς ἤκειτο*. sed ubi paullo ante de eadem persona & actione *προεῖπε ἢ μὴ ὥστε κατὰ φῶς τὴν Δύσιν*. *προεῖπε* videtur reponendum. in *Demosth.* in *Aristog.* Pr. 840. E. *μητέρας τῶν κενεομένων προσεκηκυίας*. ubi *προεῖπας* in ora Edit. Benenati. sed alterum significantius. haeret *Casaub.* ad *Sirabon.* L. xv. 1050. A. utrum praeferat *πρὸς αὐτὸν* ἢ *πρὸς αὐτὸν*. an *πρὸς αὐτὸν*. certe ubi casus accusativus accedit, uti in *Philostrato Imag. Comi.* p. 750. *ἢ ἢ πρὸς αὐτὸν* *σε πρόστατα*. recte *πρὸς αὐτὸν*. at in *πρὸς αὐτὸν* μὲν necessario ὡμην intelligas, & tum, sed minus elegante locutione, dativus personae subiungi posset.

P. 20. Vs. 16. Ἀκκισμῶς Mos. Solanus ad Lucian. de Merc. Cond. T. 1. p. 669. de iis usurpari dicit, qui cum indignatione ea rennuere videntur, quae cuspian maxime. sed nimium hoc. cum simulatione & quadam indignatione suffecerit. *Scholias.* exponens *προπονησῶν*, ὑποκρινῶν non explicat omnem verbi vim. meliora *St. Bergler.* ad *Alciph.* 1. xxxvii. p. 165. ad quem locum non inutilia G. Arnald. notavit in *Miscell.* Vol. v. p. 57. *Philippides* ap. *Athenaeum* L. ix. viii. 384.

τὰ μὲν οὖν γυναικα τ' αὖτ' ἡκίχθη.

Ἡ δ' ἀνδροφόνος γυναικα γιλάσασα.

ubi *Casaubonus* secundum versum emendat *Ἡ δ' ἀνδροφόνος ἀντὶ γυναικα γιλάσασα*. quasi penultima in *γιλάσασα* posset corripri. potius reponendum *Ἡ δ' ἀνδροφόνος γυναικα γιλάσασα* *εφελῶς* vel *γιλάσας* ἥδιος. *Aelian. Epist.* 1x. *ἡκίχθη* & *δρόπῃ* jungit. pro *ἡκίχθη* & *δρόπῃ* *ἡκίχθη*. Haeseris utrum ap. *Heliod.* L. vi. p. 277. *μὴ εἰ τι μοι* & (omittit *Cod.* &) *πρόσκεινται* ἱερτικὸν ἢ βιόδοντες ἐτέρχη. δεινὸν δὲ ἐκείνη & ἀποφασίους ἀπίας, ἐν γὰρ ἡμῶν τι & ἀκκισμῶς ἀναπλάσαι κατ' ἑμὲ. dico, dubitaveris, utrum lectionem receptam serves, an ex *Taurin.* malueris *ἀκκισμῶς* certe *ἀκκισμοί* nunquam significarint *insimulationes*. quare lectio, quam *Codex* praefert, non rejicula. amicae in amatores *ἀκκισμῶς* non male adscribitur. nisi *ἀκκισμοί* *falsidiosae recusationes* verti possent. uti *Philemon* apud *Athenaeum* xiiii. 111. 569. F. *ὅδῃ σὺ Ἀκκισμῶς, εἴ τι λήθῃ.* *Theod. Prodr.* in *Amtrauto* p. 438. dicit *ἀκκισμῶν* & ἀναισθητῶν τὸ φίλημα. & sic ἀναπλάσαι aptius.

P. 20. Vs. 17. Κατὰ γὰρ ἐνὶ δυνάμει] Abiit in idiomata. *ten eeten* *boudem.* vid. *Animadvers.* L. 1. 1. 3. 4. ad vocem *υποπαροχῆς*.

P. 20. Vs. 17. Ὅψι τῆς ὥρας. *Plutarch.* *Alex.* 22. ὅψι τῆς ὥρας ὥσπερ. ita ὅψι τῷ καί. *Synesius Dione.* 37. D. elegans est *Cl. Vulcanarii* emendatio ad *Anthon.* 1. xx. in *Alciph.* *Epist.* 1. xxi. σπένται ὡς τῆς ἡμέρας ἀπαξ, & τῷ ὅψι τῆς ὥρας ἡλίου λοιπὸν ἀμφὶ δύσιν ἔχεις. *Codex* meus nihil mutat. at in

in alia temporis nota apud eundem L. III. LXXII. 450. mire variat. ἡ πάλαι συγχεῖται, εἰς τὴν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας. exhibet enim εἰς τὴν τέρτην. sed quae locutio mihi videtur e glossa nata, non editae lectionis, sed sono vicinae, & forte verae. εἰς τὴν. hujus Glossa est εἰς τέρτην. vide L. II. III. 26. 2.

P. 20. Vs. 18. Ἄφ' ἑσπέρης] De vespera. statim cum vespera. Homer. Iliad. Θ. 52. Οἱ δ' ἀπὸ διπλῶν ἔλονται . . ἀπὸ δ' αὐτῶ ἀπλῶς.

P. 20. Vs. 19. Συμκαλοῦντο] τὸ συμκαλοῦν ἀπαγορεύω. verti. contrarium perficimus. sed jam malim simpliciter vertere, conveniunt. coibimus. quia L. II. 1. 23. 5. scribit ἐν ὁμαλῇ συμκαλοῦντες ἀλλήλους ἐργα μὴ τὴν πρῶτον ἀπαγορεύω. ubi haec duo distinguit: & tertium quoque quid memorat τὸ γυναικῶν τὴν καταγραφὴν τομῶν. quod intellexeram, sed συμκαλοῦν tam late non patet. συμκαλοῦν nostro sensu ap. Hesych. & Theod. Prod. IX. 401.

P. 20. Vs. 19. Ἐπὶ ταῖς ἀπὸ δόξης] Ea conditione. scilicet vel debinc.

P. 20. Vs. 23. Μὲν δὲ Καλλιόπην Ἰουμένην, ἥδε . . ἀπαύροτο] similis pleonasmus ap. Crisp. Sallust. Catil. xxxvii. Urbana plebes, ea vero praeciperat multis de causis. ita saepe ut. vid. ad Lucian. Dialog. III. Mar. Deor. T. I. p. 297. & Godl. Cortio ad Sallust. & Drakenb. ad Livii L. xxv. xxvii. convocatos.

P. 20. Vs. 24. Ἐρημέτερος μάλλον] Augēt μάλλον, licet alioqui saepe abundet cum comparativo. Aristoph. Eccles. 1123. Themistius XI. 177. A.

P. 20. Vs. 24. Μήτηρ γὰρ ἐστὶ προσήλις ἡ πατήρ] Transpone vocabula Πατήρ & μήτηρ ad fidem Codicis. Apographum Florent. has turbas dedit.

P. 20. Vs. 25. Ἐπίσπευτε δακρύων] ut πένειν ὕδατος. Accusativus ap. Theocr. xxi. 1. 37. Ἐπιπνέουσιν δὲ τὸ δάκρυ. ubi Cod. male ἐπισπείρας. ap. Plut. Alcibiad. 44. legimus πολὺ δὲ ἡ δάκρυον τῷ χαίροντι τῆς πόλεως ἀνεκείμετο. ubi Bryannus subtilius illud in δακρύων mutandum censet, uti sic respondeat participium participio. at non ita scrupulosi auctores. Lucian. Ep. Saturn. T. III. 412. πλείον τῷ εὐφραίνοντι ἐστὶν αὐτὸ ἀνῆκεν. non τὸ ἀνῆκεν. & puto tum τὸ δακρύον τῷ χαίροντι opponendum fuisse.

P. 20. Vs. 25. Ἡ δόμην δὲ ἡ τεινέω] L. III. VIII. 57. 12. V. x. 96. 16.

P. 20. Vs. 26. Γινώσκεις, Τύχη] Ipsa nosti. contradicere nequis. Theocr. Idyll. xxix. 4. Οὐχ ὅλας Φαίδην μ' ἐπέληθ' ἀπὸ κακῆς. Γινώσκεις. Plato Theaeteto. 144. C. Γινώσκεις. Ita voce Scire utimur, quando aliquid vel aliquem ad testimonium citamus, vel quando consitemur ultro. Statius L. V. Thebaidos 456. Scit cura Deum.

uti unus e caditibus meis agnoscit & J. F. Gronovius emendat ad Papinii L. II. Theb. 108. P. Burmannus ad Gratii Cyneget. 202. scit fama. Quare nihil mutes. in apographo male ὁκνεῖς πληρώτης, unde feceramus, οὐκ ἐπληρώτης. sed in Cod. simpliciter ὁκ ἐπληρώτης. animadvertimus alias π saepe abire in τι. Si quis vim non perceperit τῆς γινώσκεις, facile eo delabatur, ut emendandum censet: Διόσκεις, Τύχη βαρ-

CHARITONIS

Aphrodisiensis

AMATORIARUM NARRATIONUM

DE

CHAEREA ET CALLIRRHÖE

LIBER OCTAVUS.

1. **Q**uomodo itaque Chaereas, suspicatus Callirrhöen esse Dionysio traditam, ultionis cupidine defeccrit ad Aegyptium, & nauarchus constitutus maris imperium fuerit nactus, & Aradum victor occupaverit, ubi rex & uxorem suam & omne ministerium, & ipsam quoque Callirrhöen deposuerat, in prioribus est expositum. jam fortuna non mirum modo quid & praeter opinionem, sed & lugubre parabat, ut scilicet, habens Callirrhöen, ignoraret habere Chaereas, receptasque suis triremibus alienas uxores abduceret, solam suam ibi relinqueret, non ut Ariadnen dormientem, neque sponso Baccho, sed spoliū suis inimicis. verum manifestavit Venus rem indignissimam, quae nunc tandem Chaeraeae reconciliari coeperat, ipsi prius ob intempestivam aemulationem infesta; ut in-

10

T 2

grato

grato nempe, & in munus injurio, quod ab ejus manibus acceperat pulcherrimum, & quale ne Alexander ille quidem, cognomine Paris, tulerat. quum vero Chaereas pulchre Cupidini subductis exacte rationibus satisfecisset, ab occidente in orientem per innumeros casus & errores actus, miserata eum Venus, pulcherrimum duorum par, quod ipsa dudum copulaverat, postquam terra bene exercuerat & mari, tandem sibi reddere volebat. Ego vero puto librum hunc ultimum lectoribus fore jucundissimum. est enim tristium, quae in praecedentibus, quasi expiatio. non amplius latrocinium, non servitus, non coram judice lis, non rixa, non in mortem obduratio, non bellum, non captivitas; sed sancti amores legitimaque nuptiae in hoc inveniuntur. veritatem igitur antea tectam & obscuram ut collustraverit dea, sibi que monstraverit ignotos invicem, ego dicam. Erat vespera, multumque rerum captivarum nondum tremibus impositum. defatigatus itaque Chaereas ad ea quae classis abitum spectabant, disponenda surgit. transeunti autem forum Aegyptius: Hic, ait, here, mulier est, quae certa mortis destinatione venire
10 in navem nolebat. forte tamen illi tu persuaseris, ut surgat, quare enim pulcherrimum inter spolia relinques. Operam quoque suam his verbis commodabat Polycharmus, amoris novo, si pote, illum implicare, & amissae Callirrhoe's solatium exhibere volens. Introeamus, ait, Chaerea. Superato limine ut prostratam vidit noster & opertam, statim ex respirazione & habitu movebatur & pendeat animo: agnovisset
fane

sane confestim Callirrhœn, nisi certae fuisset persuasionis, Dionysium eam tulisse. leni igitur suspensoque pede aggressus: Confide, ait, quaecunque tandem sis, mulier. non enim tibi vim inferemus. habebis virum, quem cupis. Adhuc loquebatur, quum, agnita familiari sibi voce, Callirrhœ se reteggit: & utrinque conclamant: Chaerea! Callirrhœ! & deficientes in mutuis amplexibus humi procumbunt. Polycharmus quoque primum inexpectata rei mirabilis novitate, obmutuerat. interjecto aliquo tempore: Surgite, ait. vosmet invicem recuperastis. adimplerunt amborum vota dii. mementote 10 vos non in patria, sed in hostili solo esse, & oportere haec prius bene firmiterque strui & componi, ne quis porro separare vos queat. Haec illo qua vi poterat inclamante, quasi qui profundo mersi puteo vocem ex alto allabentem audiunt, vix & tarde se colligunt, tumque rursus post mutuos intuitus & oscula deficient, iterumque & tertia quoque vice continuant, unam hanc edentes vocem: Teneo te, es vere, es Callirrhœ? Es vere, es Chaereas? Fama statim dimanavit, nauarchum recuperasse suam uxorem. tum non miles in tentorio manere, non in triremi nauta, non domi janitor: 20 undecunque confluere strepentes: O beatam mulierem: recepit formosissimum virum. Verum ipsa conspecta Callirrhœ nemo Chaeream laudabat amplius, sed in eam defixis omnes oculis, quasi sola adesset, respiciebant. sublimis vero vultu inter Chaeream & Polycharmum stipantes gradiebatur media flores & corollae sparsae euntibus, vinumque & unguenta

ante pedes effusa; bellicae & pacis simul aderant suavissima, ovationes nempe de hostibus devictis & nuptiarum concelebratio. consueverat alias in triremi dormire Chaereas, & noctu dieque se multis occupare negotiis. tunc autem Polycharmo permittebat omnia, & ne quidem expectata nocte thalamum regium intrat. regi nempe peculiaris in unaquaque urbe domus est assignata. in ea lectus ex auro, stragula Tyriae purpureae, Babylonici operis. quis illam noctem enuntiet quot plena fuerit confabulationum, quot lacrymarum simul & suaviorum. Callirrhoe nempe narrare occipiebat prima, quomodo revixerit in sepulchro, quomodo fuerit a Therone extracta, quomodo navigaverit, quomodo vaenierit. Chaereas plorabat haecenus audiens. ut autem illa sermone Miletum devenerat, pudenter tacebat, & Chaereas, insita sua accumulatione stimulatus est, attamen narratione de filio leniebatur, & antequam audisset omnia: Dic mihi, ait, quomodo venisti Aradum, & ubi reliquisti Dionysium, & quid cum rege tibi accidit. Asseverabat illa statim jurejurando, se post judicium non vidisse Dionysium. a rege quidem amari, verum cum
20 illo ne oscula quidem communicasse. Iniquus igitur ego sum, ait Chaereas, & praeceps irarum, qui tam graviter afflixerim regem in te nunquam injurium. abstractus enim a te ad transfugii necessitatem fui redactus; attamen te non dehonestavi. implevi terram & mare tropaeis. simul exacte narrabat omnia placens sibi gloriansque suis egregie factis. ut lacrymarum & fabularum cepit satietas

An-

Ex Grotii Versione.

*Eutychis hic ego sum tumulus praecoque choragi:
Non levis est de te, Parca, querela mihi:
Auctor namque animae cum sis in corpus ut intres,
Crudelis, cur non auctor es ut maneat?*

Eutyches retinuit Vir doctus. & alias id probum. vide *Gruter. DLXXVI. 8.* at *Eutyches* vulgaris & hic necessarium. *Martial. vi. 68.* Ἀρχήκορος est χοροστάτης. ἡ προηγούμενος τῷ χορῷ ὃ τῆς οἰδῆς. is potuit esse diversus a *Chorago*, qui sumtus faciebat ludorum. quamvis antiquitus haec fuerit notio vocis χορηγός. vide *Casaub. ad Athen. XIV. viii.*

P. 23. Vs. 1. Καὶ ὅταν εἴς ὑμᾶς] Recte interpres. *somnians & vigil. Polyb. v. 5. 806.* οὐ μόνον κατὰ τὸν ὕπνον, ἐπεὶ δὲ μᾶλλον ὕπᾳ καὶ μετ' ἡμῶν. vid. L. 1. xiii. 18. 1. & 111. 1. 41. 8. vi. 11. 101. 4. Hic praemittitur διακ. ob *somnium* modo narratum, alias ὕπᾳ. Et *videris & es revera*, οὐ κενὸς μακάριος. aut modo ὀνειπωμένων & οὐκ ἐκτελέστων, ut philosophi vel amantes. vid. *Luciani Hermot. 1. 814. Plato Phaedro p. 277. D. ἀγνοεῖς ὅπως τε καὶ ὅπως* est plane ignorare. omni modo. omni tempore. vid. *Cl. Valkenar. ad Ammon. 111. xv.*

P. 23. Vs. 4. Κάγω συντάξιμους ἀπὸ λῶν εἰς ἄλλων] Interpres. *condisco ego die & tempore*, nempe venditionis peragenda. (sane *Glossae.* συντάσσει. *condicit.* συντάττωμα μετὰ παραγγελίας. *condico.* *Xenoph. vi. K. Π. A. p. 397.* ἡ δὲ κατατάξις συντάσσεται αὐτοῖς εἰς τὴν ὑπερλίαν παρίσταναι ἐπὶ τὸ ἐράνευμα. sed ibi non modo *Cod. Etonensis*, sed etiam *Regius* συντίθεται habet. quod non ausus fuerim ut *Glossam* proscribere. *Συντάξις* est *constituere*. etiam ap. *Nostrum 111. vi. 53. 25.* & συντάξαι jubere. de qua notione *J. G. Graevius* ad laudandum *Luciani* locum. plane aliud hic significat *συντάξιμους*. nempe simpliciter *valedicentes. valedisco.*

Ita saepe loquuntur hujus aetatis scriptores. *Himerii p. 55.* occurrit μελέτη συντάξις. *Ducangius* in *Glossario* multa exempla dabit & hanc nostram locutionem, animadvertens jam *Hesychio* innotuisse, qui συντάξασθαι reddidit ἀπελευθεῖν. videatur quoque *H. Valesius* ad *Eusebii Vit. Const. 1. xviii.* & in primis L. 111. xx. Apud auctorem *Soloecissae*, T. 111. 566. ita capiendum hoc vocabulum. Δίγοντες δὲ τινος, συντάξατέ μοι, καὶ λόγους, ἔρη. *Ξενοφῶν* συντάξατο. ubi redditur. *conjunctit, injunctit mihi.* Immo. *Valedixit mihi.*

Pro eo non semel ἀποτάξασθαι in N. F. *Marci Evangel. vi. 46. Lucae ix. 61.* sed quod *Phrynichus* πάντοτε φωνὴν & nuperus ejus notator urbanissimus *rufinum* pronuntiavit. Vid. ibi *Hoeschelium.* In *Coisliniana Bibl. p. 476. & 505.* χαίρειν Φρέσσαντες. ἀποτάξιμους. καταγνόντες.

Nec

Ne dubitemus ita in hoc loco hoc vocabulum esse accipiendum, evicerint duo loca *Nostri Auloris*. L. VII. IV. 134. 5. ἐνχορδαίον. συνταγορῶν. ubi recte Interpres. *valde dicentium*. & VII. IV. 135. 22.

P. 23. Vs. 5. Συνθαλόντες] L. I. XIV. 20. 19.

P. 23. Vs. 5. Ἐργα τὴν πρῶσιν ἀπηρτικαῖον. ἰγὼ τε γὰρ ἐμὸν τὸ λανθὼν δίδωκα. δεῖ δὲ ἐταυῖα ἡμῶς ἐν τὴν καταγραφῇ] Immo non solum modo pretium, sed etiam merx tradita fuerat, ut merita emtio & venditio *perfectae*, ἀπηρτικαῖα possint videri.

Tamen solebat *Scriptura* accedere per *Tabellionem*. *Justinianus* in *Institutionibus*. L. III. T. XXIV. In iis autem quae *scriptura* conficiuntur, non aliter *perfectam* esse *venditionem* & *emtionem* constitutum, nisi & *infirmamenta* (καταγραφαί) *emtionis* fuerint *conscripta*, vel *manu propria* *contractentium*, vel ab alio quidem *scripta*, a *contrahentibus* autem *subscripta*. & si per *tabellionem* sunt, nisi & *completiones* acceperint & fuerint *partibus absoluta*. Ut patet *Nostri* in *Jure* non *hospitem* fuisse, & ideo inde etiam *probabilitatem* *eventum* petivisse, ista hic locum habere volui.

Aeneas Epist. 111. p. 423. Ἐδοξε, ὃ περὶ τῆς ἀντὶς γεγραμμένα γλυτταί, ἔδη δὲ ὃ τὸ χειρὸν φέρων ὁ Κορνήλιος ἐτοίμος ἦν καταθέσθαι τὴν τῷ χειρὶ τιμὴν.

Juridicum vocabulum ἀπαρτίζειν. ut L. VI. I. 99. 12. τὴν δίκην ἀπαρτίζειν. *Glossae*. Ἀπαρτίζειν. *peragit*, *transfigit*, *sorte*, *transfigit*, *Transfigit*, ἀπαρτίζει. διακόπτει. At rectius mox legitur. *Transfigere*, διακόψαι. vid. διακόπτω & διακόπτει. Διακόπτειν & *transfigere* non pugnant. at ἀπαρτίζειν & *transfigere* non concinunt.

P. 23. Vs. 6. ἰγὼ τε γὰρ] ὃ περὶ τῆς ἐμῆς γενομένης cogit.

P. 23. Vs. 9. Βασιλικός] βασιλῆος ἀντὶς. Ponant veteres *Philosophi* regibus & principibus aliquam virtutum vim ultra privatum hominem a diis inditam inesse. experimenta seculorum placitum in ambiguo reliquerunt.

P. 23. Vs. 10. Κοῖτον τῆς θεοκρατίας] Non dubito, quin aliquis *peripetiam* illud τῆς hic delendum sit arbitraturus. ast in talibus & aliis vel levissimis multa nobis minus perspecta.

P. 23. Vs. 11. Ἀδύνατον καλὸν εἶναι σάμα μὴ περὶ τοὺς ἐκείνων.] L. I. XIV. 21. 8. μή τις ἰδὼν ἐν ἑαυτῇ δοξῇ. *Achill. Tat.* v. 319. κίερατον γὰρ αὐτῇ ἐκ κακοῦ ἢ μορῆς τὴν ἐν ἑαυτῇ. vid. *Theod. Prodr.* 111. 126 & 128.

P. 23. Vs. 12. Θεῶν παῖδες εἰναι οἱ καλοὶ] Ut omne *praecellens divinum*: sic forma & pulcritudo inter *praecipuas* *divinitatis* notas habitae fuerunt. Quod autem omnes vocentur *θεῶν παῖδες*, *Aristaen.* I. XVII. restringit ad solos *λευκοὺς*. *Candidos*. Μελανὸς δὲ ἀνδρὶς ὀνομάζεται. λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας περὶ εὐφρασίας. in eo imitatus *Platonem* L. V. de R. P. p. 474. D. qui saepissime commemorat *θεῶν παῖδας*. passim alii & *Dio Chrysost.* XXI. 273. XXI. 297. C. & heroes intelligit *Plato*, & ut ex L.

lim, Aegyptium in pugna cecidisse, & Persarum regem tota continente dominari, adeoque in mediis hostibus nos esse deprehenso. ergo siue quis abire suadet ad regem, & sponte dare nos in ejus manum. Cuncti statim sublato clamore facienda potius omnia, quam hoc, affirmabant. Quo evademus igitur, quibus omnia sunt ini mica? subvolare in coelum sane non possumus. Facto ad haec silentio, Lacedaemonius aliquis, Brasidae propinquus, temporum acerbitate patria exsul, primus loqui sic ausus est: Quid vero quaerimus, ait, ubi regem effugiamus! mare sane & triremes habemus. utraque nos in Siciliam & Syracusas ducunt, ubi non Persas modo non timemus, sed ne quidem Athenienses, Laudabant omnes consilium. Chaereas non assentientem fingebat, navigationis longinquitatem caussatus; sed eo ipso volebat tantum pertentare mentes, num serio sic decernerent. quum autem instarent vehementer & jam flagitarent abitum: Vos quidem, ait, viri Graeci, pulchre statuitis, & gratiam vobis habeo benevolentiae atque fidei, diique si vos in suam curam tutelamque recipiant, poenitere non sinam. Aegyptios autem, multi enim sunt, invitos cogere non decet. habent plurimi uxores & liberos, a quibus libenter non abstrahantur. in vulgus itaque dimissos ire jubeatis, qui singulos perrogent; ut solos voluntarios adsciscamus. Ut jusserat, ita factum.

3. Callirhoë vero dextra prehensum seducit Chaeream, & Quid statuisti, Chaerea, inquit. etiam Statiram Syracusas

duces, & pulchram Rhodogunen? Non mea causa, sed tibi servas illas abducam, ait tubore suffusus Chaereas. Exclamat Callirrhoe: Dii ne fecerint, ut reginam Asiae mihi servam habere insaniam, eamque hospitii lege mihi sacram. illam, si gratificari mihi cupis, remitte regi, quae me, ut fratris uxorem nacta, sic custodivit. Nihil est, quod volenti tibi non fecerim, ait Chaereas. tu Statirae domina, tu manubiarum, tu prae omnibus animae quoque meae. Gavisam Callirrhoe, virumque deosculata, statim a ministris ad Statiram duci vult, quae cum nobilissimis Persidum in cava nave residebat, ignara rerum omnium, etiam quod Callirrhoe Chaeream recuperasset, ut quas adire, aut videre, aut gestorum facere certiores, nemini per acres custodias liceret. ut venit ad navem trierarcho praecunte, statim consternatio erat & tumultus omnium discursantium. inter caetera quis submissa voce alteri uxorem nauarchi venire nunciabat; quo percepto Statira ex imo pectore graviter suspiravit, & In hanc me diem, Fortuna, servasti, ait plorans, ut dominam regina videam. forsitan adest, ut qualem acceperit ancillam cernat. Post quae suscitavit planctum, & qualis ingenuorum corporum sit captivitas, tum condidit. sed brevi deus mutavit rerum faciem. Callirrhoe namque ingressa navem accurrit, & circumvoluta Statirae: Regina salve, ait. regina enim es, & semper manes. non in hostium, sed in amicissimae tuaeque benevolentiae expertae, manus incidisti. Chaereas meus est nauarchus, quo in gradu constituit illum

ira,

ira, ideo, quod tarde me reciperet, adversus regem concepta. sed ira resedit nunc, & ipse reconciliatus, & vobis non amplius hostis est. itaque surge amicissima, & hilariſſi abi recupera tu quoque maritum tuum. rex enim vivit & illi te mittit Chaereas. surge tu quoque Rhodogune, prima mihi Perfidum amica, & abi ad maritum tuum, & quotquot alias regina velit, & memores estote Callirrhöes. Extra se rapitur ad hos sermones Statira, neque credere habens, neque diffidere. is tamen erat Callirrhöes animi character, ut in magnis eventibus cavillari non videretur. tempus quoque praesens cito peragi volebat omnia. erat tum inter Aegyptios aliquis Demetrius Philosophus, regi familiaris, aetate provectus & doctrinarum atque virtutis studio caeteris Aegyptiis antecellens. hunc vocat Chaereas, &: Ego te quidem mecum sumere volebam, ait; nunc autem te magni negotii faciam administrum. reginam per te magno regi mit- tam. hoc & illi te faciet cariorem, & reliquos in gratiam re- ducet. His dictis praetorem triremium, quae patriam repe- rebant, eum designat. nam voluerant quidem omnes Chaeream sequi, quem praeferebant vel patriae quisque suae, vel liberis. at ille tamen solas viginti triremes optimas sibi deli- git maximasque, ut cui pelagus Ionium foret trajiciendum. illis imponit Graecos omnes, quotquot inter copias aderant, & Aegyptiorum atque Phoenicum quos cognoverat strenuos & robustos. multi quoque Cyprii sua sponte inscendebant. caeteros omnes domum remittit, spoliis quemque parti-

cula divitem, ut laeti reverterentur ad suos praemiis & honore aucti. nemo sane petitis a Chaerea excidebat. Callirhoë quoque mundum omnem regium reginae conferebat, renuenti tamen, & Hoc tu te orna, dicenti; tale corpus regius mundus decet. habere quoque debes, unde matri gratificeris, & patriis donaria diis. ego plura his Babylone reliqui. dii tibi secundum cursum saluumque dent, & nunquam a Chaerea separari. aequa mecum & iusta fecisti omnia. indolem animi bonam formaque dignam tua communiftrasti.

10 pulchrum mihi depositum rex dedit.

4. Quis illam diem dixerit, quot habuerit actiones quam sibi diversas; voventium, valedicentium, lactantium, tristium, mandata mutua dantium, literas item ad in patria relictos exarantium! Chaereas inter caeteros hanc ad regem dedit. Tu meditaberis litem disceptare. ego vero jam vici sub iustissimo iudice. bellum est optimus iudex. melioris & deterioris iuris. illud mihi non meam tantum uxorem, Callirhoën, sed & tuam, dedit. tarditatem vero tuam imitatus non sum, sed cito Statiram, etiam non reposcenti; pu-
20 ram & vel in captivitate reginam reddo. scito tamen non me tibi, sed Callirhoën, donum mittere, pro quo redhostimentum id rogamus, ut cum Aegyptiis in gratiam redeas. regem nempe, si quem alium, arcere mala decet. habebis milites tui amantes. nam apud te manere, quam ut amici me comitari, maluerunt. Haec quidem Chaereas scepfit. sed Callirhoë quoque censuit, Dionysio gratiarum actionem per-

perſcribere. hoc unicum clam Chaerea fecit, ut quem inſitae
 gnara acmulationis, latere ſtudebat; & ſic exarat: Callirrhœ
 Dionyſio patrono ſalutem. tu enim es, qui & latrocinio & ſer-
 vitudi me eripuisti. ne quaſo irascaris. nam, animo ſum te-
 cum propter communem filium, quem fidei tuae alendum
 docendumque condigne nobis committo. ne experientiam
 ſubeat novercae velim. habes non modo filium ſed & filiam.
 ſufficiunt tibi duo liberi. illum, ut vir evaſerit, uxori jun-
 ge, & mitte Syracuſas, ut avum quoque videat. ſaluto te,
 Plangon. haec mea manu ſcripſi. vale, bone Dionyſie, & tuae 10
 Callirrhœs memento. Epistolam obſignatam ſinu recondit,
 & quum oporteret tandem abire, & omnes in triremes in-
 ſcendere. Statiram, ipſa manu prehensam in navim introdu-
 cit, in qua Demetrius tentorium regum purpureis velis &
 auro textis Babylonice circumdatum praeparaverat. in illa
 ut Callirrhœ reginam tenerrimis cum blanditiis lecto repo-
 fuerat, Vale, ait, o Statira, inique memento; & Syracu-
 ſas ſcribe ſaepe. omnia enim regi facilia. ego tibi apud paren-
 tes quoque meos gratiam novero, & apud Graecos deos. com-
 mendo tibi filium meum, quem & tu libenter videbas. illum 20
 habere meis apud te manibus depoſitum reputato. Haec di-
 cens Callirrhœ lacrymis obundatur, & ejulatū apud mulie-
 res excitat, & jam egrediens e navi, verſus Statiram leviter
 ſeſe inclinans & erubeſcens, epistolam tradit. Hanc, ait,
 exhibe infelici Dionyſio, quem tuae pariter & regis fidei com-
 mitto. conſolamini ipſum. vercor ne ſeſe de vita, ſejunctus a me,

collat. Forſan adhuc loquerentur mulierculæ, & plorarent, & partirentur invicem oſcula, niſi gubernatores exitum e portu imperaſſent. jam inſcenſura Venerem adorat Callirrhœ: Gratia tibi ſit, domina, de præſentibus, ait. jam mihi reconciliata es. da quoque nunc Syracuſas videre. intercedit quidem vaſtum mare, & æquora tremenda manent atque excipiunt. non timco tamen te mihi ſocia navigationis. Aegyptiorum nemo naves ingrediebatur Demetrii prius, quam hic Chaereæ valedixiſſet, caput manuſque deoſculatus. tantum
10 ſui deſiderium noſter omnibus indiderat. hanc ergo primam ſiſit Chaereas in fluctus referri claſſem, inter laudes votis mixtas, longo per mare tractu exaudiendas. & hi quidem navigabant.

5. Rex autem victis hoſtibus in Aegyptum miſerat, qui ſtatum illius regionis ordinaret. ipſe vero Aradum properabat ad uxorem. ſed verſanti circa Chium & Tyrum, & Herculi ob victoriam obtentam ſacrificanti, advenit nuncius Aradum hoſtili manu devaſtatam & evacuatam eſſe, omniaque naves Aegyptiorum aſportare. nuncius ille triſtiſſimus advenit
20 regi, ut perdita regina; triſtiſſimus & reliquis Perſarum proceribus, qui Statiram ſpecie lugebant, ſuos revera quiſque neceſſarios, hic uxorem, ille ſororem, alter filiam, omnes omnino affinem. poſt egreſſum vero inimicarum navium ignorabatur per quodnam illæ mare iter haberent. altero die autem conſpectæ quidem naves Aegyptiorum accedentes, ſed quarum obſcura erat deſtinatio. videntes admirabantur, ſed
magis

magis intendebat incertitudinem vexillum regium e nave Demetrii sublatum, quod tantum solet, quando rex navigat, extolli. id faciebat perturbationem, tanquam hostes adessent. accurrunt statim & nunciant Artaxerxi. Forſan, ajunt, invenietur aliquis rex Aegyptiorum. Ille subito deſilire de ſolio, ad litus feſtinare, conſlictui dare ſignum. triremes enim non quidem ipſi ad manus: ſed ordinavit copias in portu ad proelium accinctas. jam quis arcum tendere, jam librare haſtam, niſi rem Demetrius intellexiſſet, & ſignificaiſſet reginae. Statira ſic progreſſa de tentorio ſe monſtrat. quam projectis 10 actutum armis adorant. etiam rex non continebat ſe, quin primus inſiliret in navim, etiam nondum exacte appuſſam, & circumfuſus uxori lacrymas mitteret. Quis te mihi tandem decorum reddidit, amiciffima uxor? ait. utrumque enim ſidem ſuperat, & amiſſam fuiſſe reginam, & , quae amiſſa erat, rurfus inventam. & quomodo te in terra relictam e mari recupero? Donum me habes a Callirrhoë, reſpondet Statira. Id auditum nomen recenti vulnere ſuper antiquum illud regem feriebat, ut diceret converſus ad Artaxaten eunuchum oculis: Duc me ad Callirrhoën, ut ipſi gratias agam. Cui 20 vero Statira, diſces a me omnia, reſpondet. & ſimul e portu progrediuntur in palatium. ibi regina, ut omnes abeſſe, præter eunuchum, juiſſerat, quae in Arado, quae in Cypro acciderant, exponit, tandemque tradit epiſtolam Chaeraeae regi. a cujus lectione innumeris affectibus fuit agitatus. iraiſcebatur ob captos amiciffimos. detumeſcebat ideo, quod ipſe

ipse necessitatem imposuisset transfugii. rursus gratiam Chaereae noverat, ob quem aspicere amplius Callirrhoën nequiret. invidia maxime tangebatur illum. Beatus Chaereas, aiebat, me felicior. Ut satis fabularum fuit, Statira consolandum esse regi Dionysium monebat. id enim Callirrhoën ab ipso postulare. tum conversus ad eunuchum Artaxerxes, Ut veniat Dionysius, ait. Et continuo venit spe sublimis. nam rerum Chaereae ignorantissimus, putabat Callirrhoën adesse cum aliis mulieribus, seque a rege arcessi, ut praemium virtutis uxorem reciperet. rex autem ingressus totam rem exposuit. ibi prudentiam & sapientiam suam singularem prorsus monstrabat Dionysius. quemadmodum procidente quis ante suos pedes fulmine non percellatur; sic & ille verbis fulmine gravioribus auditis: Chaereas Callirrhoën Syracusas adducit, tamen constans permanfit, & tutum sibi moerorem servata regina non esse reputavit. Redderem tibi libenter Callirrhoën, Dionysie, sic ait rex, modo possem. omnem enim benevolentiam erga me, fidemque tuam ostendisti. sed quum fieri hoc nulla ratione possit, praeficio

20 te toti Ioniae, primusque benefactor domus regiae. scriberis. Adorabat Dionysius & gratiam professus habere, properabat abire & lacrymandi libertatem nancisci. sed exeunti Statira tacite porrigit epistolam. ut rediit domum & seclusus agnovit manum Callirrhoës, primum osculatur epistolam, dein apertam apponit pectori, diuque ibi retinet, ut illam ipsam praesentem. sed legere non valebat ob lacrymas. quibus tandem aliquid

liquando siccatis exorsus lectionem osculatur principio Callirhoës nomen. ut deinde venit ad verba: Dionysio patrono & benefactori. Hei mihi, non amplius marito. Tu enim patronus & benefactor meus. Quid enim dignum hoc nomine feci tibi? De epistola maxime placebat excusatio, & eadem saepe verbarelegebat. significabant nempe quodammodo, illam invitam discessisse. tam levis res amor est, & cito persuadet amantibus redamari. contemplatus quoque filium manibus sublatum veditabat. Tu mihi quoque fili, ait, aliquando ad matrem abibis. sic enim illa iussit, ego vero vivam solitarius, omnium istorum ipse mihi causa factus. vana me aemulatio & Babylon pessumdederunt. Post quae quantocyus parabat in Ioniam descendere, magnum reputans solamen, multiplex iter & urbium imperium & Callirhoës Mileti olim habitationes.

6. Haec in Asia gerebantur. interim Chaereas navigationem feliciter conficiebat in Siciliam. stans enim semper in puppi, cum magnis navibus sese alto credebat multo tamen cum timore, ne in se duri cujusdam dei impetus ingrueret. Syracusis autem conspectis ut ornent triremes jubet praefectos, & agminatim navigetur. erat nempe tranquillitas. urbani ut vident eas, dicebat aliquis: Unde triremes adveniunt? suntne Atticae? agedum indicemus Hermocrati. & mox significat. Delibera, praetor, quid ages. portusne claudamus, an occurramus in altum? nescimus enim an major classis sequatur, & praeviae hae modo sunt visae. Propere decurrit Hermocrates ad mare de foro, & actuariam navem mittit iis obviam. missus, ut prope

venit, Quinam forent, interrogat. Respondet Aegyptiorum unus, Chaereae jussu: Nos ex Aegypto navigamus mercatores, cum mercibus, quae laetitiam Syracusanis afferent. Ergo ne confertim, ille ait, intro navigate. naves enim video, non onerarias, sed longas, & quasi bellicas triremes. adeoque caeterae omnes extra portum procul in salo manento, una vero intro naviget. Sic faciemus. Intrat itaque prima Chaereae triremis, super constrato tentorium velis Babylonice circumamictum gerens. quae ut appulit, totus portus hominibus impletus est.

10 nam per se plebs est res valde curiosa, rerumque novarum sedula; tunc autem plures habebant concursus rationes. ad tentorii adspectum merces intus esse pretiosas conjiciebant, aliusque aliud quid augurabatur, sed omnes alia omnia potius quam verum. absontum enim erat putare illos, qui certo credebant obiisse Chaerean, eundem vivum cum navibus tantaque magnificentia in patriam redire. Chaereae parentes ne domo quidem prodierant. Hermocrates aderat quidem, ut magistratus & rector rerum gerendarum, sed in luctu; adstabat quidem, sed latens. omnes autem quum dubii oculis eodem defixis haerent,

20 conspecti sunt, subito levatis velis, tam Callirrhoe super aureo toro reposita, & Tyriam purpuram induta; quam Chaereas ipsi assidens habitu imperatorio. neque tonitru sic aures unquam perculit, neque fulgur oculos videntium, neque invento quis auri acervo tam exclamavit, ut tum plebs viso spectaculo, quod omnem sermonem superat. Hermocrates autem exsiliit in tentorium, & amplexus filiam, Vivis, ait,

ait, o mea? an etiam hoc illudor? Vivo, pater, nunc revera, quandoquidem te video. Lacrymae cum gaudio fluebant omnibus. interim succedebat Polycharmus cum trimibus intro navigans, cui classem omnem a Cypro Chaereas, non nisi Callirhoeae vacare valens, commendaverat. brevi replebatur portus, eratque eadem species ac post navalem cum Atheniensibus pugnam. nam hae trimemes quoque coronatae sub duce Syracusano ex bello redibant: mixtae voces e mari salutantium eos, qui in terra erant, & horum vicissim salutantium eos, qui e mari adveniebant. densa bona verba, & praeco-
 10 nia, & communia vota ab utrisque. veniebat etiam Chaeraeae pater, ob insperatum gaudium animo delinquens. juvenes qui cum Chaerea adoleverant, & gymnasia frequentaverant, cum salutare cupidi sese quasi obruentes adfluebant. similiter cum mulieribus erga Callirhoen comparatum erat. haec etiam pulchrior illis videbatur evasisse, ut vere diceres videre Venerem e solo emergentem. invadit Chaereas Hermocratem & patrem, & Accipite, ait, magni regis opes. aurique statim & argenti tantam jussit efferi copiam, ut enumerari non posset; porro ebur, & electrum, & vestes, & omnem materiae artisque ma-
 20 gnificentiam ostendit Syracusanis, & lectum mensamque magni regis. adeoque plena fiebat urbs tota, non ut ante ex bello, paupertate Attica, sed, quod inauditum & mirabilissimum fit, in pace manublis Medicis.

7. Turba vero una omnis confertim voce clamabat: Habeamus concionem. cupiebant nempe & videre & audire. plenum dicto citius theatrum virisque & mulieribus, omnesque

illi & illae, quum solus intrasset Chaereas, etiam ut Callirhoë arcesceretur, magna voce hortabantur. Hermocrates sane, pro popularitate sua, etiam in hoc palpatu est vulgo, quod filiam in theatrum induceret. tum primum quidem populus oculis in coelum fixis praedicabat deos, gratiamque norat magis hujus, quam triumphalis diei. dein nunc scindebantur, ut viri Chaeream laudarent, foeminae Callirrhoën, nunc rursus utrosque simul celebrarent. idque amobus erat gratius. Callirrhoën quidem, ut e navigatione miraue variorum affectuum vicissitudine delassatam, statim postquam patriam salutaverat, domum deducunt. Chaeream vero detinebat concio, totam itineris & absentiae rationem scire cupida. incipiebat igitur ille a postremis, nolens populum recitatione priorum casuum, sed tristium, affligere. populus autem instabat. Rogatus a principio ordire. dic nobis omnia. praetermitte nihil. Chaereas pudore multorum, quae praeter voluntatem ipsi e venerant, cessare. sed Hermocrates: Pudore hic opus non est, fili, etiamsi dicas aliquid tristius, aut humilior. finis enim splendidus factus ista priora omnia obumbrat. etiam quod
20 indictum ex ipso silentio suspicionem habet graviolem. patriae dicis & parentibus, quorum aequalis in ambo vos est animi propensio. primos quidem eventus jam novit populus. nuptias enim ipse vestras junxit. rivalium in procando tuorum insidias, per quas injecta tibi aemulatione. vana intempestive uxorem feriisti, omnes novimus, & quod illa mortua habita splendide fuerit sepulta, tuque auctor caedis dictus te ipse conde-
mnaveris, cupidus uxori commori, populus autem te absolvet,
rit,

rit, facto agnito involuntario. etiam quae deinceps consecuta, nobis annuntiata: ut Thero sacrilegus effracto noctu monumento Callirrhoën inventam vivam cum mundo & gaza sepulchrali piratico celoci imposuerit, & in Ioniam vendiderit, tu vero egressus ad requirendam uxorem, ipsam quidem non inveneris, sed incidens in mari in piraticum navigium caeteros latrones siti exstinctos deprehenderis praeter Theronem. quem vivum introduxisti in concionem, ubi tortus ille tandem palo suffixus est. urbs deinde triremem emisit & legationem pro Callirrhoë; & sponte tibi praestitit comitatum Polycharmus enaviganti: haec omnia novimus. tu vero narra nobis quae post tuam hinc enavigationem acciderunt. Narrabat inde orsus Chaereas sic: Trajecto feliciter Ionio appulimus in agros viri Milesii, Dionysii nomine, opibus, & genere, & gloria omnibus Ionibus antecellentis. hic erat ille qui talento Callirrhoën a Therone redemerat. ne timeatis, illa non servit. nam statim venalitiam suam fecit heram, eamque amator noluit quidem vi cogere, rursus tamen amatam remittere in Siciliam a se non impetravit. quum vero sentiret Callirrhoë se de me gravidam, cupiens servare vobis civem, necesse habuit Dionysio nubere, falsam astute confingens pueri generationem, ut ipsa videretur ex Dionysio concepisse, & infans condigne educaretur. civis enim vobis, viri Syracusani, Mileti dives, altus a viro illustri, crescit. nam ei quoque genus illustre Graecum. ne magnam illi haereditatem invidemus. haec ego postea didici facta.

8. Sed ut eo regrediar, appulsus in agro istoc Callirrhoës ima-

gine tantum in templo quodam conspecta habebam bonam spem, verum latrones noctu devolantes ad mare triremem incendērunt, occiderunt plurimos, & me cum Polycharmo vinctum in Cariam vendiderunt. Erupit ad hæc in lamentationes coronatum Chaereas: Permittite mihi, ait, tacere quæ deinceps acciderunt. sunt enim his primis multo tristiora. sed populus magno clamore poscebat omnia. sic ergo noster continuat: Qui nos emerat servus Mithridatis, Cariae præfecti, jussit catenatos terram fodere. quia vero custodem carceris de nexis quidam
10 occiderant, jussit Mithridates omnes nos in crucem agi. jam ducebar, jam in subeundo eram supplicio, quum Polycharmus meum nomen extulit, quod agnovit Mithridates. nam hospes Dionysii factus Mileti interfuerat meo funeri. edocta nempe de triremi & latronibus, & arbitrata me obiisse, Callirrhoë tumulum ibi mihi splendidum egressit. Mithridates itaque celeriter tolli de cruce me jubet, tantum non in extremo vitæ confinio hærentem, habuitque postmodum in amicissimis, & studiosus Callirrhoën mihi reddere permovit, ut ad eam scriberem. sed incuria epistolam deferentis accepit
20 eam Dionysius. isque me vivere non credidit, sed contra credidit uxori suæ Mithridaten insidiari, eumque statim literis apud regem insinulavit adulterii: rex omnes ad se, suscepta cognitione, excivit. sic ascendimus Babylonem. Dionysius quidem Callirrhoën, secum ducens, tota Asia celebrari & decantari ob formam fecit. me vero Mithridates secum trahebat. ibi ut fuimus, magnam sub rege judice causam diximus. Mithridatem quidem rex statim absolvebat: inter me vero &
Diony-

Dionysium promisit se cogniturum de uxoris possessione. Callirhoën interim apud Statiram reginam deponit. quoties putatis, viri Syracusani, me mortem mihi paravisse, ab uxore sejugem, nisi me Polycharmus solus inter omnes fidus amicus servasset. nam & rex negligebat dijudicationem, amore Callirhoës accensus; verum neque permovit, neque contaminavit. interim opportune deficiens Aegyptus grave bellum movit; cui tamen magna bona debeo. Callirhoëu enim regina secum duxit. ego vero falsa cujusdam relatione deceptus, Dionysio traditam eam perhibentis, ulcisci regem cupidus transfugi ad Aegyptium. ubi magnas res gessi, & Tyrum, urbem expugnatu difficilem, ipse cepi, & constitutus nauarchus mari magnam regem devici, & Arado potitus fui, ubi reginam cum opibus, quas vidistis, rex deposuerat. potuissem sic Aegyptium facere totius Asiae dominum, nisi pugnans ille seorsim a me cecidisset. ego tum vobis benevolum porro feci regem, redonata uxore, & remissis Persarum nobilissimo cuique suis aut matribus, aut sororibus, aut uxoribus, aut filiabus. Graecorum autem optimos & Aegyptiorum voluntarios huc adduxi. veniet & alia vestra classis ex Ionia. quam ducet Hermocratis nepos. Sequebantur haec verba univerforum vota, cum ingenti clamore. quem ut sedaverat Chaereas: Ego, ait, & Callirhoë coram vobis gratiam habemus amico Polycharmo. nam benevolentiam & fidem sincerissimam erga nos ostendit, & si vobis videtur, in matrimonium demus ipsi meam sororem, dotemque habeat partem manubiarum. Acclamavit bona verba: Populus bono viro Polycharmo, amico fido, gratiam

tiam tibi novit. patriam beneficiis demeruisti, dignus Her-
mocrate & Chaeræa. Post hæc Chaereas: Hos trecentos, ait,
fortem meum exercitum, rogo vos, cives facitote. Iterum
annuit cum clamore populus. Digni sunt, qui eadem nobis-
cum civitate utantur. Itur in suffragia. scriptum decretum. &
ex continenti trecenti illi confidentes pars erant concionis, a
Chaerea talento quisque donatus. Aegyptiis vero Chaereas
agrum dabat colendum. interim, dum in theatro est multi-
tudo, Callirrhœ priusquam domum intraret, in templum
10 Veneris contenderat. ejusque pedes amplexa, & innisa vul-
tu, comisque solutis, osculata: Venus, ait, tibi gratia rur-
sus enim Chaeream mihi Syracusis ostendisti, ubi etiam vir-
go illum tua voluntate videbam. non incuso te, domina,
propter ea, quae passa fui. erant illa mihi destinata. porro ne
me divellas a Chaerea, precor, vitamque nobis felicem, &
mortem annue communem. Tantum de Callirrhœ con-
scripsi.

Charitonis Aphrodisiensis librorum octo de Chaerea
& Callirrhœ

F I N I S.